

BURMESE CLASSIC

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အတူတူ ငိုဖူးတဲ့သူ

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ကတူတူငိုဖူးတဲ့သူ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၄၅၀၀၄၀၉

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၄၅၀၉၂၂၂၀၅၀၉ နို့

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး
၁၀၀၀ ကျပ်

အုပ်စု
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာပြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၇) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်

၀၉၅-၈၃

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အတူတူငိုဖူးတဲ့သူ/ဆုမြတ်မွန်မွန်၊-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၃၄၄- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) အတူတူငိုဖူးတဲ့သူ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်စောင်ရာ မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

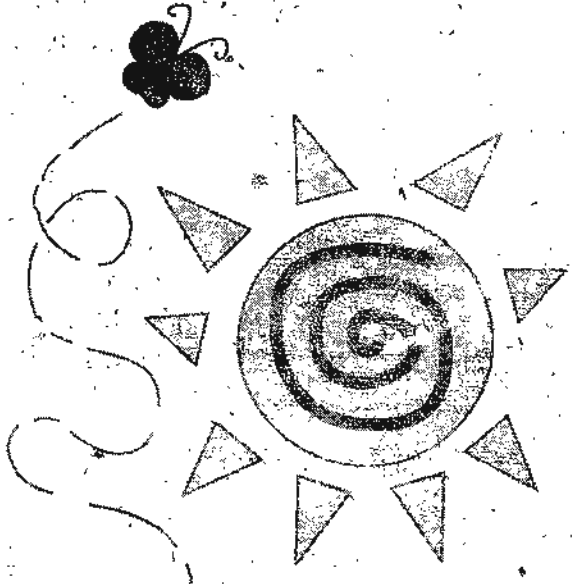
- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာနိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

သုမ္ပတိဗ္ဗန္တ

BURMESE CLASSIC

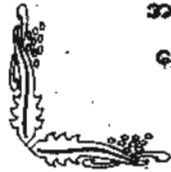

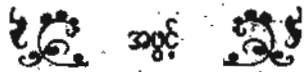
အထူထူ ငိုမူးတဲ့သူ

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

ဘဝမှာ
 အတူတူ ရယ်ဖူးတဲ့သူကို
 မေ့လို့ရတယ်။
 အတူတူ ငိုဖူးတဲ့သူကိုတော့
 မေ့လို့မရဘူး။ ။

စူးနှင့်သည့် ကိုယ့်ခြေထောက်ထဲသို့ ရောက်လာသော ဘောလုံးကို လိမ်ခေါက်ဆွဲခေါ်လာရင်းမှ တစ်ဖက်လူက ဖြတ်လှ ခြင်း ခံလိုက်ရလျှင် စိတ်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဘောလုံးနောက်ကို ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ဘေးဘက်က အသာဖြေ ကာ မျက်လုံးကိုတော့ ဘောလုံးထဲသို့သာ ဝိုင်းထားလိုက်သည်။ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးဆိုတာ ခဏလေးနှင့် ရောက်လာတော့ မည်ဆိုတာကို သူ သိသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း သိပ်မကြာခင် မှာပင် သူတို့ဘက်မှ နော်နော်က တစ်ဖက်လူထံမှ ဘောလုံးကို ဖြတ်လှကာ သူ့ထံသို့ ကန်တင်ပေးလိုက်သည်။

အဲဒီအခွင့်အရေးကို မိမိရရ စောင့်နေသော သူသည် ပြည်ပြည်ဝဝကြီးပဲ အသုံးချလိုက်ကာ ဘောလုံးကို ခေါင်းတိုက် ပြီး ဂိုးသွင်းပစ်လိုက်တော့လေသည်။ သူ ခေါင်းနှင့်တိုက်လိုက် သော ဘောလုံးသည် ဂိုးသမား၏ လက်နှင့် အသာလေး ပွတ်ကပ် ထိကာ ဂိုးမောက်၏ ဘယ်ဘက်ထောင့်သို့ လှလှပပပင် လွတ် လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ “ဂိုး” ဟူသော အသံ ကြီးမှာ ညံစီသွားလျက် လက်ခုပ်သံတွေက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး

ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ့ဘော်ဒါတွေက သူနှင့် လက်ဝါးချင်းလာ ရိုက်ကြကဲ့သို့ ဖက်ရမ်းကြသည်။ ဒိုင်လူကြီးထံမှ ခရာမှုတ်သဖြင့် သူတို့ပွဲမှာ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ရလေသည်။

ဟိန်းဇင်က သူ့ပခုံးကို လာပုတ်ကာ ...

“စူးနှင့် ... နောက်တစ်ပွဲလောက် ချရအောင်ကွာ”

“အာ ... ဆေးရိုး သူငယ်ချင်း။ အချိန်တက်ယ် မရလို။ မနက်ဖြန် ... မနက်ဖြန်မှ ရေကုန်ရေခန်း ချမယ်ကွာ နော်။ မင်းတို့ သေချာကျင့်ထားလိုက်ကြတော့”

နော်နော်က လစ်ပြေးတော့မည့် သူ့အင်္ကျီစကို

ထားကာ ...

“ဟေ့ကောင် ဒီလိုတော့ ပြောပြောပြေးပြေး ဘာပဲကြီး ကွ၊ မင်း ဘယ်ကိုလစ်မှာလဲဆိုတာ သိနေတာ အတည်ပြုပေးခဲ့ ...

မင်း အိုကေတော့မှာ မဟုတ်လား။

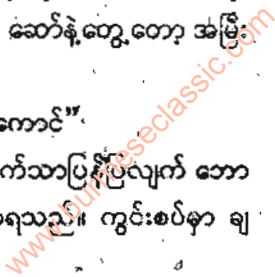
ကျွေးရမှာနော် ဟေ့ကောင်”

“အေးပါကွာ၊ လွတ်ပါတော့ နောက်ကျတော့မယ် ငါ ပြေးရမှာကွ မင်းတို့ကလည်း”

“ခွေးကောင် သွား သွား။ ဘောလုံးကိုသာ အမိ၊ ဘောလုံး ကိုသာ အဖ ဖြစ်တဲ့ကောင်လည်း ဆော်နဲ့တွေ့တော့ အမြီး တန်းနေအောင် ပြေးရတာပဲ ...

ညကျမှ တွေ့မယ် ဟေ့ကောင်”

သူက ဘော်ဒါတွေကို လက်သာပြန်ပြန်လျက် ဘော လုံးကွင်းအပြင်သို့ အမြန်ပြေးထွက်လာရသည်။ ကွင်းစပ်မှာ ချ

ထာသာ သူ့ကျောင်းအိတ်ကိုယူကာ ကျောင်းအိတ်ထဲမှ အား
 ထာသာဘောင်ဘီအရှည်တစ်ထည်ကို အမြန်ဆွဲထုတ်ကာ ဘောလုံး
 ထန်လာသော အတိုဖြင့် အမြန်လဲလှယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
 ချွေးရွဲနေသော အားကစားအင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ချွေးစိုနေသော
 ခန္ဓာကိုယ်ကို တဘက်ဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် သုတ်လျက် တီရှပ်
 အဖြူတစ်ထည်ကို အမြန်ကောက်စွပ်ရသည်။ ပြီးလျှင် သူသည်
 လှေကျင့်ကစားရာ ဘောလုံးကွင်းကြီး၏ တံခါးပေါက်မှနေ သူ့
 ပြိုင်ဘီးကို တွန်းထုတ်ကာ အရှိန်တစ်ချက် ယူပြီးတာနှင့် ဝေါခနဲ
 ခြည်အောင် တက်စီးလာခဲ့သည်။

လေကိုခွဲကာ နင်းလာခဲ့သော ပြိုင်ဘီးရဲ့ အရှိန်ကြောင့်
 ခြင်္သေ့ကလေး သူ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ နာရီကို
 ကြည့်လိုက်လျှင် ချိန်းထားသော အချိန်ကိုရောက်ဖို့ ဆယ့်ငါး
 မိနစ်လောက်ရှိပြန်သည်။ သို့သော် ချိန်းထားသော နေရာကိုရောက်
 သွားရန် ဆယ်မိနစ်ခန့် စက်ဘီးစီးမှ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ တကယ်
 မှာတော့ သူဟာ ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ ကိုရီးယား မင်း
 လေးမဟာ လှလှမွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင်လေး ရောက်ဖို့ကောင်းတာ
 စံပါသည်။ သို့သော် ဘောလုံးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဟိုးသွေး
 သားထဲကကို ဝါသနာပါကာ ရူးသွပ်လှသော သူ့အတွက် ဒီ
 ဘနဂံရွှေနေ့ ချိန်းပွဲဟာ ဘယ်လိုမှ လက်လွတ်ကို မခံနိုင်ခဲ့တာ
 ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်မှာလည်း သူ အနှစ်နှစ်အလလက ချစ်မြတ်
 နိုးခဲ့ရသော ကောင်မလေးထံမှ ဒီနေ့မှာ အဖြေရမှာဖြစ်သည်။
 ယောက်ျားလေးအများစုဟာ ရည်းစားနဲ့ သွားတွေ့တာတောင်

သပ်သပ်ရပ်ရပ် မွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင် စီစဉ်သွားတတ်ကြလေရာ သူ
 ကတော့ အဲဒါတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးကို ဖြစ်လိုနေသည်။ ရေ
 လည်းချိုးမလာရ၊ ဘောလုံးကန်ထားသဖြင့် ချွေးတွေက ရွဲနစ်နေ
 သေးသည်။ ကောင်မလေးနားကပ်လို့ ချွေးစော်နံ့နေရင်တော့ ပြီး
 ပါလေရာကော။ ဟူး ... မတတ်နိုင်။ ရုပ်ခံလေးရှိ၍သာ တော်
 တော့သည်ဟု တွေးခံသွားလျှင် သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း
 ပြုံးမိသွားရသည်။ ဒါတောင် သူသည် “ကူး” ကို အလေးထားလွန်း
 ရှိသာ အဝတ်အစားလဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချွေးရွဲမည်းတူးအင်္ကျီ၊
 ဘောင်းဘီတိုတို့ဖြင့် သွားလျှင် ကူးကို အလေးမထားရာကျမည်
 စိုးသဖြင့် အဝတ်အစားလဲလိုက်ခြင်းသည်သာ သူ့အတွက် အကြီး
 မားဆုံး ပေးဆပ်မှုကြီး ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် ကူးရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာကာ
 စက်ဘီးရဲ့အရှိန်ကို ထပ်မြှင့်လိုက်သည်။ ဘောလုံးတစ်ပွဲစာကို
 ရေကုန်ရေခန်း အားကြီးမာန်တက် ကန်ခဲ့ရသော်လည်း အချစ်ရဲ့
 စွမ်းအားတို့ဖြင့် မမောသေးဘဲ သူ့စက်ဘီးက တလှစ်လှစ်ဖြင့်
 ဖြည်းဖြည်းချင်း ချိန်းထားသောနေရာသို့ ကူးက ကြိုရောက်နေမှာ
 တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဒီနေရာမျိုးတွင် ယောက်ျားလေးဖြစ်
 သည့်သူက ကြိုရောက်နေမှသင့်တော်မည်။ ဒီအချိန်သည် ယောက်ျား
 လေးတစ်ယောက်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်ဟု
 သူ နားလည်ထားလေသည်။

အတွေးနှင့်အတူ သူက စက်ဘီးကို လမ်းတစ်ဖက်သို့
 ကွေ့ချလိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လမ်းတစ်ဖက်က နင်းလာသော
 စက်ဘီးတစ်စီးသည် သူ့ကိုမြင်သောအခါ နင်းလာသည့် ဟန်ချက်

ဖုတ်ပြီး ယိမ်းထိုးကာ သူ့ဘက်သို့ ဦးတည်လာသည်။ သူသည် ကိုယ့်ကိုလာတိုက်မှာကို စိုးသည့်စိတ်ဖြင့် လက်ကိုင်ကိုတိမ်းကာ တွေ့ရှောင်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုအထာမကျသလဲတော့ မပြောတတ်။ သူ့လက်ကိုင်သည် လည်စောင်းကာ စက်ဘီးက လည်း အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ် ဗျောခနဲပစ် လဲကျသွားလေသည်။

ဒူးခေါင်းရိုးနှင့် ပစ်ကျသွားသည်မို့ သူ့မှာ အွတ်ခနဲ တောင်နေသည်။ ဒီကြားထဲ စက်ဘီးက လူပေါ်မှာ ပိနေသဖြင့် တော်တော်နှင့် မထနိုင်သေးချေ။ တအီးအီး တအဲအဲဖြင့် အံ့ကြိတ် ညည်းညူနေရသည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ် ပေါ်က စက်ဘီးကိုဖယ်ပေးပြီး သူ့ဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ကြည့်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ထူပေးရမလား”

သူက အသံရှင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို စိတ်ဝင် တစား ငဲ့ကြည့်နေသော မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် ကောင်မ လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြည့်စမ်း ... စက်ဘီးကို ကိုးရိုးစား ရားဖြစ်သွားအောင် စီးလာတာ ဒီငနဲမလေးပေါ့။ သူမကတော့ ဘာမှဖြစ်ပုံမရ။ သူက စိတ်ရှုပ်ရှားဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာ အားယူပြီး ထကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ချက်ယိုင်သွားသဖြင့် သူမကပဲ အလျင် အမြန် ထိန်းပေးသည်။

“ဟိတ် ... အိုကေလား၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာ ... ဘာမှမဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါ့ခြေသလုံးရိုးတော့ ကွဲထွက် သွားပြီလား မသိပါဘူး”

“အောင်မယ် ... ခြေသလုံးရိုး ကွဲထွက်တဲ့လူက ဒီလိုတောင် စကားပြန်မပြောနိုင်ဘူး”

“ဘာ ...။ မင်းကို ရှောင်လို့ ငါ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာနော်၊ မဟုတ်ရင် မင်းနဲ့ ထိပ်တိုက်ချီကြမှာ၊ မင်း သိလား၊ အဲဒီ ကျ မင်းပါ နာမှာ။ ဟင်”

သူ့ရဲ့မကျေမချမ်း အပြောကို ကောင်မလေးက ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ပြီးတော့မှ ဟုတ်ပါပြီ ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင် သနားလို့ ကျွန်မ ချမ်းသာရတာပါ၊ ကဲ ... လှန်မှာလား”

“ဘာ ... ဘာကို လှန်ရမှာလဲ”

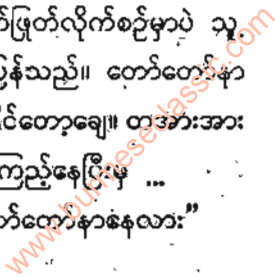
သူ့ရဲ့အလန့်တကြားပုံစံကို ကောင်မလေးက ဟက် ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ အရယ်မျက်နှာပိုးကို သတ်ကာ သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်ချီပြလျက် ...

“ဪ ... ဒူးခေါင်းရိုး ကွဲသွားရင် လှန်ပြလို့ ပြောတာ။ ကြည့်မလို့ ဆေးခန်းပို့သင့်ရင် ပို့ရအောင်လို့လေ”

“မလိုပါဘူး။ အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပါ။ ကဲ ... ဖယ်”

သူက စက်ဘီးကို ဒေါက်ဖြတ်လိုက်စဉ်မှာပဲ သူ့ ဒူးခေါင်းတစ်ဖက်က စူးပြီးအောင်လာပြန်သည်။ တော်တော်နာ လာကာ စက်ဘီးပေါ်ကိုတောင် မတက်နိုင်တော့ချေ။ တအားအား နှင့် ညည်းညူနေတာကို သူမက ငေးကြည့်နေပြီးမှ ...

“နင်းလို့ မရဘူးလားဟင်။ တော်တော်နာနေလား”

“အေးကွာ ... ကျွတ်၊ တကယ်ပဲ ကွဲသွားတာလား မသိပါဘူး”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ပြပါဦး”

သူမက သူ့ဒူးခေါင်းကို ကြည့်ချင်စေဖို့ ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်း ဖြစ်နေသည်။ သူက စက်ဘီးကို ဒေါက်ပြန်ထောက်ရင်းမှ ဘောင်းဘီတစ်ဖက်ကို ပင့်တင်ကာ ကြည့်လိုက်လျှင် အဟုတ်ကိုပဲ နိရိုကာ ရောင်လာပြီဖြစ်သော သူ့ဒူးခေါင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟယ် ... အဟုတ်ပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျွတ် ... ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ပြဿနာတော့ တက်ပြန်တူတယ်”

သူက နာရီကိုကြည့်လိုက်လျှင် အဟုတ်ကိုပဲ ဆံပင်မွှေးထောင်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ ကူးနှင့် ချိန်းထားသော အချိန်သို့ရောက်ရန် ခုနစ်မိနစ်လောက်သာ လိုတော့သည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် သူ အဲဒီသို့ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်တော့မည်နည်း။ သူ့ခြေထောက် အခြေအနေက လုံးဝမကောင်းတော့။ အနီးအပါးမှာလည်း Taxi တို့ ဘာတို့က ယောင်လို့တောင် မမြင်မိချေ။ ဒီနေရာက အားကစားကွင်းနှင့်နီးသော အသစ်တိုးချဲ့ အိမ်ရာတွေ၊ တိုက်တန်းတွေမို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အေးအေးဆေးဆေး ရှိသော နေရာဖြစ်သည်။

သူ့ရင်ထဲ၌ ချက်ချင်းကို ပူလောင်လာသည်။ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ကာ မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကောင်မလေးက အကဲခတ် သဘောပေါက်မိသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ တို့ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

သူက ကောင်မလေးကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ ကောင်မလေးက သူတို့အရွယ်လောက်ပဲဖြစ်ကာ ဆောင်းညနေခင်းမို့ နို့နှစ်ရောင်ခေါင်းစွပ် စပိုရှုပ်လက်ရှည်ကို ဂျင်း(နီ)အရှည်တစ်ထည်ဖြင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဆံပင်ကတော့ ခေတ်မိန်းကလေးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ကေပုံဆန်းလေးဖြစ်ကာ ရွှေအိုရောင် ခပ်ပါးပါးလေး သမ်းနေသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ထားတာက သူမ စီးလာသော ပန်းကမ္ဘာမိန်းမစီးစက်ဘီး ခရမ်းရောင်လေးဖြစ်သည်။

သူမက ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီမှ အိတ်ကပ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ထည့်ကာ သူ့ကို ထပ်မေးသည့်သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲသို့ အကြည့်ရောက်သွားလျှင် ပါးစပ်က ဖုန်းပါသလားဟု ယောင့်ပြီးထွက်သွားတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ဖုန်းပါတော့ရော သူက ကူးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဘယ်လိုပြောရမှာတဲ့လဲ။ အဲဒီလို ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အခြေအနေက ကောင်းသွားမည်ဟု မထင်ပါ။ အဖြေတောင်းထားကာ။ အဖြေပေးတော့မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတာဟာ နည်းတော့ သိပ်မမှန်ဘူးဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့ ကူးကတခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့လည်း သိပ်မတူ။ အခြေအနေသည် ပလပ်စ်(+) မှ မိုင်းနပ်စ်(-)ဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားဖို့ ရာနှုန်းတော်တော်များပါသည်။

သူ့ ချက်ချင်းပဲ သွေးပျက်လာသည်။ ခုချိန်မှာ ချိန်းထားသော နေရာသို့ ရောက်အောင့် မသွားနိုင်လျှင် ကူးဆီက

အဖြေကို ဒီတစ်သဲက် ရတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ရင်ထဲက တကယ် ပဲ့ သိလိုနေသည်။ ချိန်းထားသာ နေရာသို့ မရောက်ဖို့ မပြောနဲ့နဲ့၊ နောက်ကျသွားလျှင်တောင် တော်တော်ဖြေရှင်းယူရမည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယတိပြတ် ချကာ ကောင်မလေးကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဟိုဘက်ထိပ်က ရထားသံလမ်းနားကို လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား”

“ဟမ် ... ရှင်ကို”

“အေး ... မင်းမှ မပို့ရင် ငါ မေ့ဖွယ်ရှိတော့တယ်”

“အကြောင်းရင်းလေးကို သိခွင့်ရှိမလား”

“ရှိတယ်။ ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားတာ။ ငါးမိနစ်လောက် ပဲ လိုတော့တယ်။ အရမ်း အရေးကြီးနေလို့ပါ”

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ငဲ့ကြည့်ကာ သူ့ပခုံးက ကျောပိုးအိတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ပါးစပ်ဟသွားရင်း ...

“ဟယ် ... ခိုးပြေးဖို့ ချိန်းထားတာလား”

“ထွတ် ... လွဲလိုက်တာ။ အေး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက် နီးနီး အရေးကြီးနေတယ်”

“ဟယ် ... ဘုရားသံခင်။ ကြားထဲကတောင် ရင်တုန် လိုက်တာ”

“အေး နောက်မှတုန်။ ဘယ်လိုလဲ ပို့ပေးနိုင်မလား၊ အချိန် မရှိတော့ဘူး။ ငါ့အသက်က မင်းလက်ထဲမှာပဲ ရှိတော့ တယ်”

“ဟာ ... ဒါမျိုးဆို ဝါသနာပါတယ်။ လာထား။ ရှင်ကိုယ် က သိပ်တော့ မလေးပါဘူးနော်”

“မသိဘူး။ မင်းလည်း ပိန်ပိန်လေးမှ မဟုတ်တာ။ ကံ ပို ပေးမှာလား”

“ပို့ပေးမယ်၊ ပို့ပေးမယ်။ ပြောပြောက စော့ရောပေါ့။

ဟင် ... ဒါနဲ့ ရှင့်စက်ဘီးကရော”

“ဟို စတိုးဆိုင်လေးကို အပ်ခဲ့ပေးကွာ”

သူမက ဟုတ်ပါပြီဟူသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းကိုသွက် သွက်ညိတ်ပြကာ သူ့ပြိုင်ဘီးကို စတိုးဆိုင်မှာ သွားအပ်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် သူမရဲ့စက်ဘီးကို ဒေါက်ဖြတ်ပေးပြီးနောက် သူ့ကိုလှည့် ကြည့်ကာ ...

“ခုန်ရော တက်နိုင်ရဲ့လား”

“အင်း ... ရမှာပါ။ မင်းကရော ဖြစ်ရော ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်မှာပါ။ try ရမှာပေါ့။ ကဲ ... ကဲ ... တက်”

သူမက စက်ဘီးကို အရှိန်တစ်ချက်ယူကာ တက် ငြိမ်းနိုင်လိုက်သည်။ သူက စက်ဘီးဖင်ထိုင်ခဲ့က လက်ကိုင်ကို အားပြုကာ အတော်ပဲ ကြိုးစားပမ်းစား တက်လိုက်ရသည်။ သူ အထက်မှာ စက်ဘီးက တစ်ချက်ယိုင်သွားသလို ရှိသော်လည်း အကျောသွားပါ။ အစပိုင်းတော့ သူမက နည်းနည်းထိန်းရသော် အည်း နောက်ပိုင်းမှာတော့ စက်ဘီးနင်းတာ သွက်လာသည်။ သူ အလည်း လက်မှနာရီကို ငဲ့ငဲ့ကြည့်ကာ ရင်တွေ တီးတီးတိတ်တိတ် အသံသည်။

ညနေငါးနာရီထိုးမှီ ငါးမိနစ်ဟာ အခု နှစ်မိနစ် လောက်သာ လိုတော့သည်။ စက်ဘီးကတော့ တစ်ရှိန်ထိုး နင်း နေဆဲ။ ကောင်မလေးကလည်း အားကြီးမာန်တက် နင်းပေးရှာ သည်။ သူသည် စက်ဘီးနင်းနေသော ကောင်မလေးရဲ့ကျောပြင် ကို ကြည့်ကာ နည်းနည်းတော့ အားနာသွားပြီး သနားသွားသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ သူ့နှလုံးသားဟာ လောလောဆယ် ဒီကောင် မလေးရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိပါသည်။

“ရရဲ့လား။ မောနေပြီလား။”

“မောပါဘူး။ ရတယ် ... ရတယ်။ နာရီကိုကြည့်ဦး”

သူမကတောင်ပြန်ပြီး စိုးရိမ်နေသည်မို့ သူက ပြီးကာ အားပေးလိုက်ရသည်။

“ရပါတယ် မိမှာပါ။ ရှေ့အကွေ့ပြီးရင် ကုန်ဆင်းရောက် ပြီပဲ”

“အိုခေ ... ရှင် ကံကောင်းမှာပါ”

သူမက ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောသလဲတော့ မသိ။ သူမကတော့ သူမ မမြင်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ရှေ့အကွေ့ကို ချိုးပြီးသွားလျှင် ရထားသံလမ်းကို လှမ်းမြင်နေရ သော ကုန်းဆင်းကို ရောက်ပြီဖြစ်သည်။ သူမက ကုန်းဆင်းကို အရှိန်မလျှောဘဲ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသွားသဖြင့် သူမ နောက်တစ်ခါ ကျိုးမှာကိုစိုးကာ တဖဲ့တဖဲ့နှင့် တားရသည်။ ဖြည်းဖြည်းဟု အော်ရသည်။ သို့သော် သူမက တားမရတော့။ စက်ဘီးသည် လေကိုခွင်းကာ ကုန်းဆင်းအတိုင်း ပေါ့ပါးစွာပြေး ဆင်းသွားသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ ဘုရားတရသည့် အလှည့်ပင်။

“ရ ... ရ ... ရပါပြီ။ ရပ်တော့”

“ရပ် ... ရပ်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

လေတိုးသံတွေကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ အော် ပြောနေရတာဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ဘက်သို့ ကြောက်လန့်တကြား ပုံစံဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ ...

“စက် ... စက်ဘီးက ဘာရိတ်မမိတော့ဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆက်စီးသွားလိုက်မယ်”

“အာ ... ဆက်မစီးနဲ့လေ၊ ကျွတ် ... ဒုက္ခပဲ၊ ရပ် ... ရပ် ရအောင်ရပ်”

“ဟာ ... မရပါဘူးဆို၊ ဘယ်လိုရပ်ရတော့မှာလဲ”

“မရဘဲနဲ့ ငါက ဘယ်လိုဆင်းရမလဲ”

“ခုန်ဆင်းလိုက်တော့”

“ဘာ ... သေကြောင်းကြံနေတာလား၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“အေးပါ။ ရပ်လို့ရအောင် လုပ်ပေးမယ်။ ခဏ ... ခဏ”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စက်ဘီးကို လမ်းဘေး သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။ ဆွဲချပုံမှာ အကြမ်းပတမ်းမို့ သူ့မှာ ယိုင် သွားရတာ စက်ဘီးပေါ်မှ ပြုတ်ကျတော့မလို့ဖြစ်လျက် သူမရဲ့ ခါးကို ယောင်ပြီး သွားဖက်မိသွားသည်။ ဒါကို သူမကလန့် သွားကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဟန်ချက်မမျှက်ကာ နှစ်ယောက်ဝိတ်ကို မထိန်းနိုင်သော စက်ဘီးသည် မြက်တောထဲ

သို့ ဖန်လဲကျသွားသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက နောက်ကနေ
 ငြုတ်ကျတာမို့ တင်ပါးက အောင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမက
 တော့ စက်ဘီးပို၍နေလေသည်။ သို့သော် မြက်တောထဲကျတာမို့
 ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကျတာလောက်တော့ အထိမနာ မပြင်းထန်ပါ။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာတာတော့လည်း နာပါသေးသည်။

ကောင်မလေးက မြက်တောထဲမှ လူးလဲထကာ
 စက်ဘီးကို ထောင်သည်။ ပြီးတော့ မြက်တောထဲမှာ ခြေပစ်လက်
 ပစ်ထိုင်နေသော သူ့အနားသို့ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ရောက်လာကာ ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

“ရတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဒီနေ့အဖို့မဲ့ မသေရင် ဘယ်
 နေ့မှ သေမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“အားနာတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်မတတ်နိုင်တော့လို့ပါ။
 ကဲ ... ရရဲ့လား၊ ထူပေးမယ်လေ ထ”

ကောင်မလေးက ရိုးသားကြည်လင်သော အငြိုးလေး
 တစ်ခုဖြင့် သူ့ကို လက်ကမ်းပေးသည်။ သူသည် အဲဒီလက်ကို
 တွဲရမှာ အားနာသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့၍ ပြန်ကမ်းကာ ထ
 ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ တစ်ချက် နှစ်ချက် ခုန်ဆွဲလှုပ်နေသော
 သူ့ကို သူမက အသာငဲ့ကြည့်လျက် ...

“အဆင်ပြေရဲ့လား။ အရမ်းနာနေလားဟင်”

“အင်း ... ရပါတယ်။ ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ ... မင်းသွားချင်
 သွားတော့လေ။ ကျေးဇူးပဲကွာ။ တကယ်ကို အမြောက်
 အမြားကြီး တင်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာ။ တို့ကို ရောင်ပေးလို့ သူ လဲသွားတာပါ။
 ဒါနဲ့ စပ်စုတယ် မထင်နဲ့နော်။ ရှင့် ကောင်မလေးလည်း
 ရောက်မလာသေးပါလား”

“အင်း ... ဝေးနေ ရောက်လာတော့မှာ”

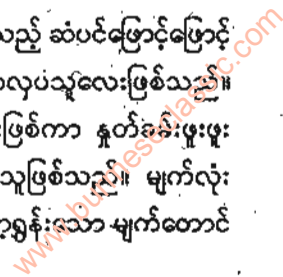
“ဪ ... ဪ ... ဒါဆိုလည်း သွားတော့မယ်နော်”
 “အိုခေ သင့်ခံယူ။ ဒါနဲ့ မင်းစက်ဘီးက စီးလို့ရော ဖြစ်
 ပါမလား။ 'ဘရိုက်မဲခိဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်။ အပြန်ကျ ဝင်လုပ်သွားမှာပါ။ ရတယ်
 အပြန်လမ်းက အတက်တွေချည်းပဲ ပြဿနာမရှိဘူး”

“အေး ... ဂရုစိုက်လည်း စီးဦး”

သူမက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြကာ အပြုံးလေး
 တစ်ပွင့်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ရင်း စက်ဘီးကို မတ်တတ်ရပ်နင်းလျက်
 စီးထွက်သွားသည်။ သူသည် ကောင်မလေးကျောပြင်ကို တစ်ချက်
 ကြည့်ပြီးနောက်တွင် အကြည့်လွှဲလိုက်ကာ လက်မှနှာရိုကို တစ်
 ချက်ကြည့်မိသည်။ ငါးနာရီထိုးပြီးသွားပြီ။ ကူး၏ အရိပ်ယောင်
 တို့ မတွေ့ရသေးပါ။ လူကို အပြင်မှာ မမြင်ရသေးသော်လည်း
 သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် ကူး၏ အရိပ်သဏ္ဍာန်တို့က ထင်ထင်ရှားရှား
 တွက်မြင်လိုလာသည်။

ကူးသည် ကျောလယ်ခန့်ရှိသည့် ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်
 စင်းစင်းလေးများဖြင့် နုထွေးစွာ ချောမောလှပသလေးဖြစ်သည်။
 အသားအရေက နို့နှစ်ရောင်ဝင်းဝင်းလေးဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး
 လေးဖြင့် အင်မတန် ချစ်ဖို့ကောင်းသောသူဖြစ်သည်။ မျက်လုံး
 လေးတွေက ဗာဒံစေ့သဏ္ဍာန်ရှိလျက် ကော့ရွန်းသော မျက်တောင်

ကြီးတွေဖြင့် တစ်ဖက်သားကို တစ်ချက်ဝင်ကြည့်လိုက်လျှင် တော်ရုံလူဟာ အဲဒီအကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ပါ။ အဲဒီ မခံနိုင်သောဒဏ်တွေထဲတွင် သူက ထိပ်ဆုံးကပါသည်။ သူ ကူးကိုချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာ ဆယ်တန်းထဲက ဖြစ်သည်။ အဲဒီထဲက လိုက်ခဲ့တာဖြစ်သော်လည်း ကူးက အသိအမှတ်တောင် မပြုခဲ့ပါ။

ဒီလိုနှင့် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တစ်နှစ် နှစ်နှစ် သူ ဇွဲရှိရှိ ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်ခဲ့ရသည်။ ကူးတက်နေသော ယူအက်ဖယ်လ်ကျောင်းသို့ ချောင်းပေါက်မတတ် သွားကာ ဇွဲနဲ့ပဲရှိရှိဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

ဒီလိုနှင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ကူးထဲက အဖြေပေးမည့်ရက်ကို ရွေးချယ်သတ်မှတ်ပေးခြင်းကို သူ လက်ခံရှိခဲ့ပါသည်။ ကူး သူ့ကို တယ်လိုအဖြေပေးလိမ့်မလဲ။ အဲဒီမေးခွန်းကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဖြေမိလျှင် သူ ရင်ခုန်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်လာသလိုလည်း ခံစားရပါသည်။ တကယ်တော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အဖြေပေးပါမည်ဟု ပြောလိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက ဒီအဖြေဟာ ဘာအဖြေကို ပေးတော့မလဲဆိုတာ ယောက်ျားတော်တော်များများက သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်သည်။ စဉ်းစားဦးမယ်ဟူသော စကားနှင့် အဖြေပေးမယ်ဟူသော စကားတောင် မတူချေ။ ဒီနေရာမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောသော ယောက်ျားလေးတွေ နှပ်ဖို့ လိုသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား ပြောပြီးတာနှင့် ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားပေးပါခင်ဗျာ ဆိုလို့ကတော့ သွားပြီသာမှတ်ပေတော့။

စဉ်းစားတွက်ချက်ခြင်းသည် အချိန်ကာလတစ်ခုကို ဆောင်သည်။ အဲဒီအတွက် အမောင်ယောက်ျားသားတို့မှာ စောင့်ပေတော့အထူး။ ဒီတော့ ရည်းစားစကား ပြောပြီးတာနှင့် အဖြေပေးဖို့ ချက်ချင်းပြောရမည်။ ဒါက ကြားထဲက စဉ်းစားမယ်ဟူသော အဆင့်ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် မီးဝါဖြတ်မောင်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဒါကို တချို့မိန်းကလေးတွေကျတော့လည်း ခိုဝှဲမိသည်။ တချို့မိန်းကလေးတွေကျတော့လည်း မလည်ဝယ်သဖြင့် မသိ။ တချို့ကျတော့လည်း သိသိကြီးနှင့် ဘာမှမပြောတော့တာလည်း ရှိသည်။

ပြောရမယ်ဆိုလျှင်တော့ စဉ်းစားဦးမည်၊ စဉ်းစားချိန်လေးတော့ပေးဦးမှပေါ့ စသဖြင့် ပြောတတ်သော မိန်းကလေးတွေကို သူ ဘဝင်မကျချေ။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ မလိုအပ်ဘူးဟု ထင်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားတော်ဖို့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စဉ်းစားရမည်ကို သူ လက်ခံပါသည်။ လူရှုပ်လူပွေလား၊ ဆေးသမားလား စသဖြင့် ဒါလောက်တော့ ရွေးချယ်အကဲခတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားထဲမှ အချစ်ကိုတော့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဟု ထင်သည်။ နှလုံးသားသည် မျက်နှာမလိုက်တတ်ပါ။ ထူးသည် သူ့ကို စဉ်းစားပါရစေဟူသော စကားလုံးကို သုံးခဲ့တာမဟုတ်ချေ။ မစဉ်းစားသေးဘူးဟူသော စကားလုံးကိုသာ တွင်တွင် သုံးခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒါကို သူက ပိုတောင်ကြိုက်သေးသည်။ စဉ်းစားသေးသောသူကို စဉ်းစားအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်

ကြီးစားခွင့်ရ၍ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီအခြေအနေသို့ ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“တီ ... တီ”

ကားဟွန်းသံတစ်ချက် ကြားလိုက်လျှင် သူက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကူး မောင်းလာသော ဆလွန်းကားအဖြူလေးကိုတွေ့လျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားလျက် လက်လှမ်းပြမိသည်။ ကူးက ဣားကိုလမ်းဘေးသို့ချရပ်ကာ သူ့ထံသို့ ဆင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ တိမ်မျှင်တွေ့ ယှက်သိုင်းကာ သာယာကြည်လင်သော ကောင်းကင်ကြီးကို နောက်ခံထားလျက် ကူး လမ်းလျှောက်လာပုံမှာ အခုမှ စပေါ်လာသော သက်တံကြီးလိုပဲ လှပခမ်းနားလွန်းသည်။ ကူးသည် အဝါရောင်ဆွယ်တာပါး လက်ရှည်ကို အနက်ရောင်စကတ်တစ်ထည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်လာကာ သူ့မျက်လုံးထဲ၌ ဝိးနပ်နတ်သမီးထက်တောင် လှပနေသည်။

“ကူး”

အနားသို့ ရောက်လာသော ကူးကို သူက တမ်းတသံအပြည့်ဖြင့် ခေါ်လိုက်လျှင် ကူးက နဲ့နဲ့လေး ပြုံးပြကာ ...

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အင်း ... ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ရှိပြီ”

“ဘာနဲ့ လာတာလဲ၊ ဘောလုံးကွင်းက လာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ကူးက မျက်စောင်းချီပြီး မေးလျှင် သူက ဟဲခနဲရယ်ကာ စူးချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရသည်။ ကူးက သူ ဘောလုံး

ကန်တာကို လုံးဝသဘောကျသောသူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ သူ့ကို အဖြေပေးဖို့ ရက်ကြာခဲ့ခြင်းတွင် ဒီလို ဘောလုံးကန်သော တိစ္ဆာတွေလည်း ပါဝင်သည်။ သို့သော် သူကလည်း ဘောလုံးမှ ဘောလုံး။

ဘောလုံးနှင့် သူသည် ခွဲလို့ကိုမရခဲ့ချေ။ ဘောလုံးကို တောင်မှ သူက ချိုးချိုး ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ခဲ့။ တကယ့်ကို လက်ရွေးစင် အားကစားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်စိတ်ဖြင့် ကြီးစားနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

“အင်း ... ကဲပါကွာ၊ ဒီလို အချိန်လေးကိုရောက်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါတော့ ကူးရယ်”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့က လွယ်ပါတယ်”

“ဘာကမလွယ်တာလဲ”

ကူးက သူ့ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ပြရင်းမှ ...

“ဒီနေ့ စူးနှင့်ကို ကူး အဖြေပေးမယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေးများ ဝတ်စားလာပါတော့လား။ ခုတော့ ကြည့်ဦး။ ချွေးသံတရွဲရွဲနဲ့ လူပုံစံက ဖရိုဖရဲ။ ဒါ ကူးကို အလေးမထားတာပဲ။

ဒီနေ့ တစ်နေ့လေးများ ဘောလုံးမကန်ဘဲနေတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

“ကူးရယ် ... ဘောလုံးက တမင်သွားကန်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အစတည်းက ချိန်းထားပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ။

ကိုယ် အဝတ်အစားလဲလာပါတယ်။ အင်း ... ရေတော့မချိုးခဲ့ရဘူးပေါ့။ အချိန်လည်း မမီတော့ဘူးလေ ...

ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ ကိုယ်က ကူးကို ဖက်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဟဲ ဟဲ ...”

“ဟွန်း ... ဘာမှလျှောက်ပြောမနေနဲ့နော်။ ချိန်းထားပြီး သားလည်း ဖျက်လိုက်ပေါ့။ ကူးထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဆိုတာ ရှိလို့လား ...

ခုတော့ ပုံစံကိုက ဘောလုံးကန်ရင်း အပြေးအလွှား အဖြေလာယူတဲ့ပုံစံလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်”

သူသည် အဖြေပေးရမည့်အစား အဖြေမပေးသေးဘဲ လက်ပိုက်ကာ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်လို ဆူပူနေသော ကူးကို စိတ်ရှိုလက်ရှိ မွေ့ယမ်းပစ်ချင်စိတ်အား အထူးပဲ ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ မိန်းကလေးတွေဟာ အခွင့်ရတုန်းတော့ အင်မတန် နိုင်စားတတ်ကြပါသည်။ ဒီအခြေအနေမှာ သူတို့က ဇာကယ့်ကို အထက်စီးသမားတွေပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“အဲဒါကိုက ကူးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြနေတာပေါ့ ကူးရယ်။ ကိုယ်က ဘောလုံးကန်နေရမယ်ဆိုရင် ထမင်းတောင် မဆာတော့တဲ့သူပါ ...

ဘောလုံးကို အရမ်း Crazy ဖြစ်တယ်။ ဒါတောင် ချိန်းထားပြီးသားပွဲမို့။ ကန်သာ ကန်ရတာ ပွဲထဲကို စိတ်အပြည့်မရောက်လို့ ဂိုးတောင် တော်တော်နဲ့ မသွင်းနိုင်ဘူး။

ဒါဆိုရင် ကူးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်လို့ ရပါတယ်”

“အမယ်လေး ... ဝမ်းတောင်သာရဦးမယ့်ပုံ။ တော်တော်ကို အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ချစ်ပြတာပဲနော်”

ကူးက ပြုံးပြီးလေးပြောတာ ဖြစ်သော်လည်း အဲဒီစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ အောင့်မျက်လို့သွားရသည်။ ကူးသည် သူ့ရဲ့ဘောလုံးကန်သော ဝါသနာကို ဘယ်လိုမှ အထင်မကြီးချေ။ အထင်မကြီးသောအပြင် အထင်တောင်သေးကာ ရဲ့ချတတ်သူဖြစ်သည်။ မြန်မာ့လှုပ်ရှားစင် ဘောလုံးသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ဟူသော သူ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်ကို တအံ့တဩဖြင့် ကဲ့ရဲ့ ရွတ်ချခဲ့တာဖြစ်သည်။

ရင်ထဲမှာ နင်သွားသော ခံစားချက်ဖြင့် သူက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ အသာနှုတ်ဆိတ်သွားမိသည်။ ကူးက သူ့ပခုံးတစ်ချက်ကိုကိုင်၍ အသာလှုပ်ယမ်းကာ ...

“စူးနင့်”

သူက မော့မကြည့်မိချေ။ ကူးက သူ့ပခုံးကိုလှုပ်ယမ်းကာ ထပ်ခေါ်သည်။

“စူးနင့်လို့ ဆိုနေ”

သူက ရီဝေစွာ မော့ကြည့်လိုက်မိလျှင် သူ့ကိုအရည်လုံသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေသော ကူးကို တွေ့မြင်ရသည်။ တူးက သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးပြနေသည်။ အဲဒီအပြုံးတွေပဲ သူ ရူးခဲ့ရတာ။ ကူးရယ် ချစ်နိုင်ရင်လည်း မလှည့်စားပါနဲ့တော့။

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“မဆိုးရင် ဘာလို့ ခေါင်းကြီးငုံ့သွားရတာလဲ”
 “ပြန်ပြောစရာ စကားလုံး မရှိတော့လို့ပါ။ ကူးက ကိုယ်
 ဘယ်လိုပဲပြောပြော လက်မခံနိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်အချစ်ကို
 သံသယရှိနေတာ မဟုတ်လား”

ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့်မေးသော သူ့လေသံတွေကို
 ကြားလျှင် ကူးမျက်နှာက နည်းနည်းပြောင်းလဲသွားသည်။ မျက်
 ဝန်းတွေက သူ့ကို ချောမြူသလို ကြည့်လာလျက် ...

“စူးနှင့်ရဲ့ အချစ်ကို သံသယရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စူးနှင့်
 အတွက် စေတနာရှိလို့ ပြောနေတာ”

ကူးရဲ့မျက်လုံးတွေက တောက်ပလာတာမို့ သူက
 အဲဒီစကားကို ထပ်နင်းလိုက်သည်။ သူတို့ယောက်ျားလေးတွေက
 ဒီနေရာမှာတော့ သတိကို တစ်ချက်မှ မလွတ်စေရဘဲ အကွက်
 ကောင်းကောင်းနင်းဖို့ ချောင်းနေကြသူတွေ ဖြစ်ပါသည်။

သူက ကူးရဲ့လက်ဖျားလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်
 ရင်းမှ ...

“အဲဒီ စေတနာက ဘာဖြစ်လို့ ရှိတာလဲ”

ကူးက မဖြေသေးဘဲ သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ဖို့
 ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် အဲဒီ ညင်ညင်သာသာရုန်းပုံမျိုးကို
 သွတ်ပေးရအောင်အထိ သူ မအံ့သေးပါ။ ပို၍ပင် ခပ်တင်းတင်း
 ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ...

“ဖြေလေ ကူး၊ ကိုယ့်ကိုထပ်ပြီး မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ ကူးရယ်။
 ကူးဆီက အဖြေကို အချိန်နဲ့အမျှ မျှော်လင့်နေခဲ့ရတဲ့ကောင်
 ပါ ...

ကိုယ် ပျော်ပါရစေတော့။ နော် ... ကူး”

“အင်း ... လက်ကိုလွှတ်ဦးကွာ”

“မလွှတ်ပါရစေနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ကို ချစ်လားဟင်”

ကူးက ရက်ပြုံးလေးပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။
 အဲဒီပုံစံလေးကို သူက တကယ်ပဲ သိပ်ချစ်သွားကာ လက်ကလေး
 ကို ပိုမိုဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်မိလျက် ကူးရဲ့နဖူးလေးကို သူ့နဖူးနှင့်
 အသာသွားထိကပ်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲမှလာသော အသံ
 ဖြင့် ...

“ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ အရမ်းလည်း ချစ်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

အဲဒီလို ပြန်မေးသော ကူးရဲ့ပုံစံက ဘယ်လိုချစ်စရာ
 ကောင်းမွန်ကို မသိပါ။ သူက ကူးရဲ့နဖူးလေးကို လက်ညှိုးဖြင့်
 တို့ထောက်ကာ ...

“ဒီကောင်မလေးကိုပေါ့”

“ဒီကောင်မလေးကိုချစ်ရင် ဒီကောင်မလေးရဲ့စကားကို
 လည်း နားထောင်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

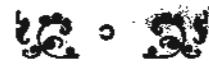
ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ နောက်ကျမှ လုပ်ချင်
 တာလုပ်မည်။ ခုချိန်မှာတော့ သူသည် ကူးနှင့် အဆင်မပြေမည့်
 အပြောမျိုးကို လုံးဝရှောင်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလိုက်လေသည်။
 ဦးနိုင်တိကျစွာပြောသော သူ့အပြောကို ကူးက ကျေနပ်သလို
 ခြင့် ပြုံးကာနေသည်။ သူ့ကလည်း ကျေနပ်စွာနှင့်ပင် ကူးရဲ့လက်
 ဆလေးကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ကူးကိုမိုလျက် နှစ်

ဦးသား စကားတွေ အတန်ကြာရပ်ပြောနေခဲ့ကြသည်။ အဓိက၊
ကတော့ သူသည် ကိုယ့်ရဲ့ပုပုနွေးနွေး ချစ်သူကောင်မလေးရဲ့
မျက်နှာကို တစ်မိမိပဲ ကြည့်မဝနိုင် ဖြစ်ရလေသည်။

ကူးရဲ့မျက်နှာကို အခါများစွာက ငေးခဲ့ရဖူးသော်
လည်း အခုတစ်ကြိမ် ငေးရတာနှင့် ဘယ်လိုမှ မတူပါ။ ဒီမိန်းက
လေးဟာ သူ့ကိုချစ်ပါတယ်ဟု အတိအလင်း ဝန်ခံလိုက်သော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်မို့ သူနှင့် ချစ်သူတော်စပ်သွားပြီဟူသော
အဖြစ်အပျက်သည် သူ့နှလုံးသားကို အတိုင်းမရှိ ခုန်ပေါက်ဖြူး
ဘူးခြင်းသို့ ရောက်စေသည်။ အဲဒီနေ့က စက်ဘီးမှောက်တာကလွဲ
လို့ ကျန်တဲ့ကိစ္စ တော်တော်များများ အားလုံး အဆင်ပြေသည်ဟု
ပြော၍ရသည်။ စက်ဘီးမပါသဖြင့် ကူးကပဲ သူ့အိမ်အထိ ပြန်
လိုက်ပို့ပေးသေးသည်။

သူသည် ကူးကို လက်ပြရင်းမှ စက်ဘီးနဲ့တိုက်မိ
သော ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသွားလျှင် စိတ်ထဲမှ
ကျေးဇူးတင်စကားကို ထပ်ဆိုမိသည်။ သူမသာ လိုက်မပို့ခဲ့ဘူးဆို
လျှင် ကူးနဲ့သူ့အခြေအနေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မခန့်
ခန်းတတ်ပါ။ အခုတော့ အရာအားလုံးသည် စနစ်ကျစွာ လှပခဲ့
သည်။ ကောင်မလေးနဲ့ တစ်ခါထပ်ဆုံခဲ့လျှင်တော့ ကျေးဇူးတင်
စကားကို သေချာပြောဦးမည်ဟု တေးမှတ်ထားခဲ့ပါသည်။

“ဟာ ... ဒါဆို မင်းက တစ်နေ့ထည်းနဲ့ နှစ်ခါလန်းလာ
တာပေါ့”

သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နော်နော်က အသားကင်တွေ
ကို ပလုတ်ပလောင်းစားရင်းမှ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့်မေး
လျှင် သူက မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်မိသည်။ အခုပွဲဟာ ကူးထံက
အဖြေရသဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွေးမွေးပြုစုရသောပွဲဖြစ်
သည်။ သူတို့ရပ်ကွက်ထိပ်က စည်ကားလှသော ဘီယာနှင့်အကင်
ဆိုင်ကြီးမှာ အပေါင်းအပါများကို စေတနာရှိရှိ မရှိရှိ ကျွေးမွေး
ရတာဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အုပ်စုသည် အဘွားကစားလိုက်စားသော
အားကစားသမားများ ဖြစ်သော်လည်း တစ်လမှာတစ်ကြိမ်လောက်
တော့ ဒီလိုပွဲမျိုးလည်း ခွဲလေ့ရှိတတ်ပါသည်။

အခုလည်း စားရင်း သောက်ရင်းနဲ့မှ သူက တစ်နေ့
ကဖြစ်ခဲ့သော အပြစ်အပျက်များကို သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်လည်
ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကူးထံက အဖြေကို ရရှိအတွက် တစ်
ထောင့်တစ်နေရာမှ ကူညီခဲ့သော အမည်မသိ ကောင်မလေးကို
လည်း ချန်ထားခဲ့၍ မဖြစ်ပါ။

“လန်းလာတာ မတုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါကလည်း မတတ်သာ လို့ အကူအညီတောင်းရတာပါ။ သူကလည်း သူ့ပယောဂ မကင်းတော့ ကူညီတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို စက်ဘီးနဲ့တောင် တင်နင်းပြီး လိုက်ပို့တယ်ဆိုတော့ နည်းတဲ့စေတနာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ချောလား ... ဟီး ဟီး”

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် မိန်းကလေးချောချောမှန်ပါက အလွတ်မပေးထုတ်သော ခန့်ဝင်းက စပ်ဖြူဖြူဖြင့် ဝင်မေးသည်။

“ချော မချောတောင် သေချာမကြည့်မိပါဘူးကွာ။ စိတ်ထဲမှာ ကူးနဲ့ချိန်းထားတဲ့နေရာကို မရောက်မှာစိုးတာနဲ့ ပျာနေတာ ...

ဒါပေမဲ့ အခု ပြန်တွေ့ရင်တော့ မှတ်မိတယ်။ သူ့စက်ဘီးက ဘာရိတ်မမိဘူးဆိုတော့ အိမ်တောင်ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း ပြန်ရောက်ရဲ့လားတောင် မသိပါဘူး”

“ဟင်း ... ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီတစ်ခွါတွေ့ရင် ငါနဲ့မိတ်ဆက်ပေး တွာ။ ကြားလား ဟေ့ကောင်။ ငါ မပါလည်း မင်းဘာသာ မိတ်ဆက်ထား။ ပြီးရင် ငါနဲ့ ဂျှိုင်းပေး။ သိလား ယောက်ဖ”

“ဟ ... မင်းကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ခဏလေး တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ...။ မင်းဆို မြင်တောင် မမြင်ဘူးပဲနဲ့ ဘာအသွယ်အသန် ဖြစ်နေတာလဲ”

ခန့်ဝင်းက သူ့ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြသည်။ မင်း သိပါစာယ် ဟူသော သဘော။

“မသိဘူးကွာ။ ငါတော့ မင်းပြောတာ ကြားတာနဲ့တင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ လူရွှင်တော်ကြီး ဦးဆန်နီမြောက်တဲ့ ပြက်လုံးလိုပေါ့၊ ဒီနှာမည်မျိုးဆို မေးမနေနဲ့တော့၊ အကြော် ရောင်းမှာ သေချာတယ် ဆိုတာမျိုးပဲ။ အခုလည်း မင်းပြောတဲ့ပုံစံအရဆို သူက ချောမယ်၊ ချစ်ဖို့ကောင်းမယ်။ စိတ်ထားလေးက ဖြူစင်ပြီး သဘောမနောကောင်းမယ်ဆိုတာ သိသာနေတယ် ...

အဲဒီတော့ အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ။ ဒါပဲ”

“ဟူး”

သူက မှနိုင်တော့ဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြကာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း ငါးယောက်မှာ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတည်းက အတွဲညီညီ ယောင်းလာခဲ့ကြသော ညီအစ်ကိုအရင်းတမျှ ချစ်ခင်သည့် ဘော်ဒါတွေဖြစ်ကြသည်။ ဘောလုံးကန်တာကိုလည်း ငါးဖောက်စလုံးဝါသနာပါကြသော်လည်း သူကတော့ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အားကစားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အစီအစဉ် ရည်မှန်းချက် ကြီးခဲ့သူဖြစ်သည်။ လက်ရှိ သူ့အခြေအနေမှာ ဖြစ်ဖို့လည်း အလားအလာအများကြီး ရှိနေပါသည်။

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် သူ၊ နော်နော်၊ သားမြတ်တို့မှာ ခိုးရိုးမေဂျာကျောင်းသားတွေဖြစ်လျက် ခန့်ဝင်းနှင့် သော်ဇော်မှာ ဆေးကျောင်းသားတွေဖြစ်သည်။ အဲဒီအထဲမှာမှ သူနှင့် နော်နော်မှာ ပုဂ္ဂလိကဘောလုံးကလပ် အသင်းတစ်ခုဖြစ်သော မြန်မာစတားအလုပ်၏ လက်ရွေးစင်ဘောလုံးသမားများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့လို

ဖင် နော်နော်ကလည်း ဘောလုံးကို ရူးသွပ်ကာ သူတို့အသင်း၏ ဓမ္မတန်းတိုက်စစ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူကတော့ ထွင်းလယ်ဖန်တီးရှင် ကစားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဒေးဗစ် ဘက်ခမ်းရိပ် ဖရီးကစ်ကန်ရာမှာ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သောသူတစ် ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

“ပြောပြီးသားနော် ယောက်ဖ၊ သူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ငါ့ကိုဖုန်း ဆက်ပြီး ချက်ချင်းခေါ် ... ကြားလား”

“အေးပါကွာ၊ လက်ရှိ မင်း အစွယ်အပါတွေကိုပဲ အရင် ငြိမ်အောင်လုပ်ထားစမ်းပါဦး”

“ဟာ ... ဒါတွေက အေးဆေး။ Just for fun ပါကွာ။ တကယ် heart ထိတဲ့ဟာတွေ မဟုတ်ပါဘူး ...

မင်းတို့သာ ချစ်လွန်းအားကြီးတော့ နှစ်လကြာရှည် ခွဲနဲ့ပဲကြီးစွာ လိုက်ပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင်။ အနှစ် နှစ် အလလက ပျော်လင့်ခဲ့တဲ့ အရာကို အခုရလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမျိုး ခံစားရတုန်း။ မင်း ဖီလင်လေးဖွင့် စမ်းပါဦး”

“သိဘူး။ လောလောဆယ်မှာတော့ ပျော်နေတာပဲ သိတယ်။ ပျော်တယ်ကွာ။ လောကကြီးကို ကျေနပ်နေတယ်။ အဲဒါပဲ”

သူက ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို အားရပါးရ မှိုထိုင် ကာ မိန့်မိန့်ကြီးပြီးရင်း ပြောလိုက်သည်။ သော်ဇင်က ဘီယာကို တဖြည့်ဖြည့် စုပ်သောက်ရင်းမှ သူ့ကို မျက်လုံးများ မှေးစင်းကြည့် ကာ ...

“မင်း ကောင်မလေးကို တော်တော်ပဲ ချစ်လား ဖူးနင့်”

သူက သော်ဇင်ကို ဇာတ်လမ်းဟောင်း ကောင်းပြောကွာ။ ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အထွေးမှာ ခန့်ဝင်းကို ဖြစ်သော်လည်း အချစ်ဘုန်း၊ သော်ဇင် ...

အကျေဆုံးမှာတော့ သော်ဇင် ဖြစ်လေသည်။ ရည်းစားတစ်ယောက်သာ ထားခဲ့ဖူးသော်လည်း ဝယ်ချင်း။ မင်းက နဲ့ကို အချစ်အကြောင်း တော်တော်သိသွားသည်။ ပီပီပြင်ပြင် ခံစား

“ဘာလုပ်မလို့လဲကွာ၊ အချစ်မှာ amon ကို သေမလောက် ...

“ဟား ... သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ရှိကို ရှိတယ်။ ဝီလီလီက ရင် တို့က မရှိဘူး ထင်နေလို့လား”

သော်ဇင်ရဲ့ ခပ်ထွေးထွေး စတိုင်လ်ကို နေ့ မျှတ်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်ကာ ...

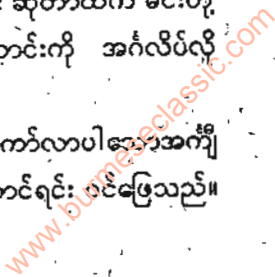
“ဟေ့ကောင် ... ဘီယာလောက်နဲ့ ထွေပြေ လည်း သူ့ ယောက်ျားသိက္ခာကျတယ်”

“ယောက်ဖ ... ဘီယာနဲ့ထွေပြေနေတာ မဟုတ်ဘူး ပြောဟု နဲ့ ထွေပြေနေတာ၊ မင်းတို့တွေ အချစ်အကြောင်းပြောဟု အချစ်နဲ့တွေ လွင့်ပျံ့လာပြီး လူက ထွေလာတယ်။ နာ့ လည်လား။ အနာဟောင်းကို ပြန်ဆွနေသလိုပဲ”

“ဪ ... ခုထိကို မကျက်နိုင်သေးဘူးလား”

“မကျက်သေးဘူး။ မကျက်သေးဘူး ဆိုတာထက် မင်းတို့ ကို တစ်ခုမေးမယ်၊ ရည်းစားဟောင်းကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုခေါ်လဲ သိလား”

သူက ဖြေမည်အလုပ်မှာ ကော်လာပါဘောအင်္ကျီ စတံထားသည့် သားမြတ်က ကော်လာထောင်ရင်း ဝင်ဖြေသည်။

ပင် နော်နော်ကောင် ... အကြင်နာကျောင်းသားတွေပေးမယ့် ဒီ ရှေ့တန်းတိုက်ထိတော့ သိပါတယ်ကွ။ ရည်းစားဟောင်းဆိုတာ ကွင်းလယ်ဖန်တီးပေါ့။ ဒါများ။”

အက်ခမ်းလိုပဲ ဖဲ အဲဒီ Old flame ကို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ရင် ယောက် ဖြစ်ပါသ

“ပြောပြီးဘဲအိုလေးပေါ့”

ဆက်ပြီး က်အိုလေး လုပ်မနေနဲ့။ မီးတောက်အိုကြီး၊ မီး

“အေး။ ရည်းစားဟောင်းဆိုတာ တကယ့်ကို မီးအိုကြီးပဲ။

ပြီးရန်လှည့်ညှိုးညှိုးနဲ့ တောက်လောင်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။

တမြည့်မြည့်နဲ့ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် နှလုံးသားကို လှိုက်စား

တ လောင်နေတာ။ အဲဒါ ရည်းစားဟောင်းရဲ့အချစ်ပဲ ...

ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသည်းကွဲရတဲ့

နောင်ဟာ တကယ့်ကို တမြည့်မြည့်နဲ့ ကျွမ်းလောင်ပြီး

ခစားနေရတဲ့ မီးအိုကြီးဖိလင်ပဲ။ မှတ်ထား။”

သော်ဇင်ရဲ့စကားကို ခန့်ဝင်းက မျက်မှောင်တစ်ချက်

ကုတ်ကြည့်ကာ ...

“မင်းကလည်းကွာ၊ သူများက ခုမှ ပူပူနွေးနွေး အဖြေရ

ခါစ ရည်းစားကို ပထမဦးဆုံး စထားဖူးခါစ”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာရည်းစားလဲ၊ နီးရည်းစား။ ရည်းစား

မဟုတ်ဘူး။ ရည်းစားလို့ မပြောနဲ့။ ချစ်သူ။ ချစ်လှစွာ

သော ချစ်သူလေး။”

အက်ပိုပို ဝင်ပြောသော သူ့ကို ခန့်ဝင်းက အသံတိတ်

ဆဲပြသည်။ သားမြတ်က လက်တယမ်းယမ်းဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ပြောမှာဖြင့် ကောင်းကောင်းပြောကွာ၊ ဖီးလ်ပျက်တယ်။ မင်းတို့ ဘာမှဝင်မပြောနဲ့၊ သော်ဇင် ... ယောက်ဖ အပီခြေစမ်းကွာ ...

မင်းဒိုင်တွေကို ငါ ကြွေတယ် သူငယ်ချင်း။ မင်းက အချစ်ကို ရေရေလည်လည် ရူးသွပ်ပြီး ပီပီပြင်ပြင် ခံစား ဖူးတဲ့ကောင်။ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် သေမလောက် ခံစားခဲ့ရတာ။ အလေးပြုထားတယ် သူငယ်ချင်း ...

ဟိုကောင် သော်ဇင်။ ရည်းစားတွေကို စီလိုက်ရင် ရန်ကုန်ကနေ ပဲခူးထိရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်အကြောင်းကို မင်း တစ်ဝက်တောင် မသိဘူး ...

ကဲ ... ကဲ ... ပြော။ စူးနင့် ... မင်းလည်း သူ့ စကားတွေကို သေချာနားထောင်သင့်တယ်နော်။ မင်း အတွက် အများကြီး အကျိုးရှိနိုင်တယ်”

သူက တစ်ချက်ငြိမ်သွားကာ သော်ဇင်ကို ပြောဟူ ဆော့ သဘောဖြင့် မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။ သော်ဇင် စာ အာလူးချောင်းကြော်တစ်ခုကို ရိရိဝေဝေ ကိုက်စားနေရင်းမှ ...

“မင်းက အခု အချစ်ကို ရည်းစားလို့တောင် အပြောမခံ ဘူး ဟုတ်လား။ ချစ်သူမှ ချစ်သူပေါ့။ ကောင်းပါတယ် ကွာ။ ဒီအချိန်က အချစ်မှ အချစ် ဖီးလ်တက်နေတဲ့အချိန် ဆိုတော့ ဘာမဆို ခံစားလို့ ကောင်းနေတာပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ အရမ်းချစ်တတ်တဲ့ကောင်တွေဟာ အန္တရာယ် တော့ ရှိတာပဲ”

“ဘာအန္တရာယ်လဲ”

“ဟာ ... အချိန်မရွေး အသည်းကွဲသွားနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ပေါ့”
 “ဟင် ... မင်းကလည်း စပြောကွာ”
 “အကောင်းပြောနေတာကွ။ ဒီနေရာမှာ ခန့်ဝင်းသာဆို
 ငါ ဘာမှ သိပ်ပြောနေစရာ မလိုဘူး။ ဒီကောင်က အေး
 ဆေးပဲတာ။ ထားတဲ့ရည်းစားတွေလည်း များလှပြီ။ မင်း
 ပြောသလိုပဲ ချစ်သူလည်း တစ်ယောက်မှ မပါဘူး”
 “That's Right”

ခန့်ဝင်းက လက်မတစ်ချက်ထောင်ကာ ဝင်ဖြေသည်
 မှီ သူက နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ပြလိုက်သည်။ သော်ဇင်က ပြီး
 မဲ့မဲ့ဖြင့် ခေါင်းတံဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဆက်ပြောသည်။

“အမှန်တော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့
 ချစ်သူကို ချက်ချင်းမထားသင့်ဘူးကွ”
 “ဟား ... စပြီ။ ဒိုင်က မိုက်လှချည့်လား”
 “ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ စိတ်ဝင်စားတယ်”

ဒီစကားကိုတော့ သူတင်မကဘဲ တခြားသူငယ်ချင်း
 တွေကပါ စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။ သော်ဇင်က အဲဒီလိုပဲဖြစ်
 သည်။ သူ့အပြောအရ ချစ်သူမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ထား
 ခဲ့ဖူးသော်လည်း အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့တင် အချစ်ဆိုသောအရာကို
 စေ့စေ့စပ်စပ် နားလည်သွားခဲ့သည်ဟု ပြော၍ရသည်။ အဲဒီလို
 နားလည်ရအောင်လည်း အရင်းအနှီးက ကြီးမားခဲ့ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ပထမဦးဆုံး အချစ်ဆိုတာ အရမ်းကိုနူးညံ့
 သလောက် အရမ်းကြီးလည်း ပြင်းထန်တယ်။ သို့သော်
 opposite တွေ စုနေတတ်တယ်”

“ဘယ်လို opposite တွေလဲ”
 “အရမ်းနူးညံ့တယ်။ အထိအခိုက် မခံဘူး။ ဒါပေမဲ့ နူးညံ့
 လွန်းအားကြီးလို့ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြတ်သွားမလား မထင်နဲ့။
 ငါဆို ယင်းမာနဲ့ ပြတ်သွားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီပဲ။ သူ့ကို
 တစ်နေ့မှ မမေ့ဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ ထပ်ချစ်နိုင်စရာ မတွေ့
 ဘူး။ ချစ်နိုင်စရာ တွေ ခဲဦးတော့ ဒါဟာ အချစ်အတွက်
 တစ်ဖန်မွေးဖွားတာပဲ။ အဲဒီ နှလုံးသားက သတ်သတ် ...

ဒါပေမဲ့ ယင်းမာကို ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့အချစ်က နှလုံးသား
 မှာ မရှိတော့ပေမယ့် အသိဉာဏ် မှတ်ဉာဏ်တွေထဲမှာတော့
 စွဲထင်နေတုန်းပဲ။ အဲဒီလိုတွေပဲ ပထမဦးဆုံး အချစ်ဆိုတာ
 နှလုံးသားထဲမှာ ပျောက်ပျက်သွားစေဦးတော့ ဦးနှောက်ထဲ
 မှာတော့ ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အသိစိတ်က ဒီလေအင်
 ချစ်ခဲ့ပါလားဆိုတာ အမြဲသတိရနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီစကားကိုတော့ ငါထောက်
 ခံတယ်။ ကြိုက်တယ်။ ငါလည်း First love နဲ့ လွဲခဲ့တာ
 ပဲ။ သော်ဇင်လောက် မချစ်ခဲ့ပေမဲ့ ယုယကို တကယ်တော့
 ချစ်ခဲ့တာပဲ ...

ဒါကြောင့် ပြတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ တကယ်ခံစားရ
 တယ်။ အခု ဆော်အသစ် ထပ်ရထားတယ်။ ချစ်လည်း
 ချစ်တယ် ဆိုပေမဲ့ ယုယကိုချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ကိုတော့ သက်
 ရမိတုန်းပဲ။ sometimes ပေါ့”

“အေး ... အဲဒါ သူ့ကို သတိရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်
 ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ကို ပြန်သတိရတာ မဟုတ်လား။ ငါ ဒီ

သောထံ ချစ်တတ်ခဲ့တာပါလား ဆိုတာကို သတိရတာဟုတ်
Right ?

“နိုက်ထံတယ်။ ရိုက်ထံတယ်။ ဟုတ်တယ်။ တကယ်တော့
သူ့ကို အဲဒီလောက်ထိ သတိရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
အဲဒီတုန်းက ကိုယ်ရူးခဲ့တဲ့ အချစ်ကို ပြန်သတိရတာ။
အမှန်တော့ တချို့က အဲဒါကို ခွဲမသိလို့ ...

တော်တယ်ကွာ သော်ဇင်၊ လေးစားပါတယ်”

ဇနီးဝင်းက ရူးကြောင်ကြောင်ဒီဇိုင်းဖြင့် သော်ဇင်ကို

အလေးထပြုသည်။ သော်ဇင်က မဖြူသော မျက်နှာပေးဖြင့် ဘီယာ
ကို ထပ်မောကာ စကားထပ်ဆက်သည်။

“ဒီတော့ ပထမဆုံးအကြိမ်မှာ ချစ်သူဆိုတာထက် ရည်းစား
တစ်ယောက်လောက် ထားကြည့်တာ အဆင်ပြေတယ် ...

တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးတဲ့သူ၊ လုံးဝ ပလိန်း
စာစ်ကောင်ဟာ ချစ်သူနဲ့ ရည်းစားကို တစ်ထပ်တည်းသွား
ကျပြီး ထားလို့ကတော့ ကွဲပြားသာမှတ်ပေတော့ ...

ချစ်သူနဲ့ ရည်းစားက တူကို မတူတာကွ။ အချစ်
ကို ခံစားရတာက ရင်ထဲမှာ နှင့်နေတာ။ ရည်းစားဆိုတာ
ကတော့ ဆားမပါတဲ့ဟင်းလိပ်”

“မင်းပြောချင်တာက အခု စူးနင့်ကို လျော့ချစ်ဆိုတဲ့
အထာလား”

“အိုး ... နိုး ... နိုး။ လျော့ချစ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ လျော့
ချစ်လို့လည်း မရဘူး။ သူ့ဖာသူ လစ်မစ်က တက်လာတာ။
ဘာမှသွားလုပ်လို့ မရဘူး”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလှုပ်ရမှာလဲ”

“ချစ်တာက သေအောင်ချစ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်
ချက်ကို အရမ်းထည့်မထားဖို့ လိုတယ်။ အချစ်ဦးဆိုတာ
လွဲဖို့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာတယ်ကွ။ အဲဒါ ဘယ်သူ
ထားခဲ့တဲ့ ကျိန်စာလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး ...

သေချာတာတော့ လူတစ်ယောက်ကို အရမ်းချစ်မိ
နေရင် ပေါင်းရဖို့ သိပ်မမျှော်လင့်နဲ့တော့။ အချစ်အရမ်း
စစ်ရင်လည်း အဆင်မပြေတတ်ဘူး။ True love never
runs smooth ဆိုတဲ့ စကားလည်း ‘ရှိတာပဲ’

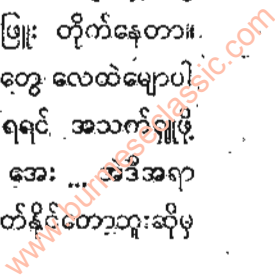
“ဟင် ... မင်းဟာက ကောင်းတာကို မရှိဘူး”
သော်ဇင်ရဲ့ စကားကို နော်နော်က မကျေမနပ်ဟန်

ဖြင့် ဆိုသည်။

သော်ဇင်က အဓိပ္ပာယ်ပါသော အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ...

“ဒါက မကောင်းတာတွေချည်း စုပြောလို့ပါကွာ။ ဖြစ်လာ
နိုင်တဲ့ မကောင်းတာတွေကို သိမ်းကျုံးပြီးပြောလို့။ ချစ်သူ
စ, ရသွားပြီဆိုတာနဲ့ မကောင်းတာတွေ၊ အဆိုးတွေက
ဆက်တိုက်ကြုံနေ တွေ့နေရတာမှ မဟုတ်တာ ...

စ, လာတာက လေပြည်တွေလေ၊ အချစ်ရနဲ့တွေ
သင်းပျံ့နေတဲ့ လေပြည်တွေ ခပ်ဖြူးဖြူး တိုက်နေတာ။
လေပြည်တွေ တိုက်နေတယ်၊ ပန်းပွင့်တွေ လေထဲပျော့ပါ
နေတယ်။ ချစ်သူရဲ့ အပြုံးကို ငေးနေရရင် အသက်ရှူဖို့
တောင် မမေ့နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ အေး ... အဲဒီအရာ
တွေကို ခံစားပြီး အချစ်ကို လက်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုမှ

နောက်ဆက်တွဲကောင်တွေက ဝင်လာမှာ။ နည်းနည်းပါးပါး ခံစားရတာတော့ အချစ်ကို ပိုတောင် heat တက်စေသေး တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက် ပြီး တစ်ပတ်လောက် မခေါ်ဘဲနေကြည့်၊ လွမ်းရတဲ့အရသာ က နှင့်နေတာ။ ခံစားတတ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီဖီလင်လည်း ခံစားလို့ရတာပဲ ...

အဲဒါ ပြန်ခေါ်လို့ကတော့ လုံးဝမခွဲနိုင် မခွာရက်ဖြစ် သွားပြီ။ ပိုတောင် close ဖြစ်သွားသေးတယ်။ ပိုချစ်သွား ထယ်။ တကယ်တော့ အချစ်မှာ ကြည်နူးရတာတွေ ခံစား ရတာတွေ တစ်လှည့်စီ ဖြစ်နေလို့ အချစ်ကို လူတွေက ပိုစွဲတာကွ ...

မကောင်းတာတွေချည်း စုနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းတာတွေက အရင်လာတယ်။ ပြီးရင် နှင့်စရာတွေ လာမယ်။ ဒါ သီအိုရီပဲ”

သော်ဇင်၏ စကားအဆုံးတွင် သူ့မှာ တွေးစရာတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အတွေးမပြီးခင် သော်ဇင်က စကားကို ဆက် ပြောသည်။

“တကယ်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်နဲ့ရင်ဘတ်ချင်းတူတဲ့ မိန်းမကို ချစ်မိတဲ့ကောင်က ပိုကံကောင်းတယ် ...

နောက်တစ်ခုက ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးနိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုး၊ control လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ ချစ်ရတာ ပိုမိုက်တယ်”

“အလဲ့ ... တယ်ဟုတ်ပါလား။ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးကို ဘယ်မှာသွားရှာရမှာလဲ”

“ရှာဖွေရင်တော့ အချစ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ချစ်တဲ့မိန်းမက အဲဒီလိုမျိုးဆို တို့ကောင်တွေ ကံကောင်း တယ်လို့ ပြောတာ။ ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့ မိန်းမက အဲဒီလို မိန်းမမျိုးဆို ချစ်ရတာ အရမ်းမိုက်တယ်။ အဲဒီလို အချစ် မျိုးနဲ့ ရေရှည်သွားရရင် အချစ်ဟာ အရောင်ထင်ပေးနေ သလိုဖြစ်ပြီး အမြဲတမ်း လင်းလက်နေတယ်”

“အင်း ... ပြောတာနဲ့တောင် အဲဒီလို မိန်းမကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့ချင်လာပြီ။ နားလည်ပေးနိုင်တာ ကောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ကိုယ့်ကို control လုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာက ကော ဘာလဲ။ control လုပ်တယ်ဆိုမှတော့ ကောင်းပါ တော့မလား”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ လူတွေက control လုပ်တယ်ဆို ရင် မကောင်းတဲ့ side က မြင်တာ များတယ်။ control လုပ်ပြီး ထိန်းချုပ်တယ်၊ အနေကျပ်တယ်။ အဲဒါမျိုး မြင် ကြတာ။ တကယ်တမ်း ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ပါးပါးလေး control လုပ်တာလောက် ကြည်နူး ဖို့ကောင်းတဲ့ကိစ္စ မရှိဘူး”

“ဟား ... ကြိုက်ပြီကွာ”

“မင်းတို့လည်း သိတာပဲ။ ငါတို့ ယောက်ျားတွေဆိုတာ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့မိန်းမနဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင် အနည်းနဲ့

အများတော့ ပြောင်းလဲတတ်ကြတာပဲ။ ပြီးတော့ လူဆိုတာ သိစိတ်ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသိစိတ်ကပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ကို တော်ရုံမလှန်နိုင်တဲ့ အနေအထားမှာပဲ ရှိတယ် ...

ချစ်နေတာကိုးကွ။ ချစ်နေရင် တော်တန်ရုံသာ ဘာမှ မမြင်တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ကိုယ့်ကောင်မလေးက ဆေးလိပ် မသောက်ရဘူး၊ ဘယ်ယာမသောက်ရဘူး ဆိုတာတွေ တော်ရုံ လျှောက်ပစ်လိုက်ကြတာ များတယ်။ သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် ငါတို့ကသာ အဲဒီအရာတွေကို ကြိုက်နေလို့လေ။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော့ ကောင်းတဲ့ဟာတွေမှ မဟုတ်တာ ...

Club မတက်ဖို့၊ ရန်မဖြစ်ဖို့၊ အိမ်ပြန်နောက်မကျ ဖို့ စသဖြင့် သူတို့က လိုက်ထိန်းပေးတာတွေက ကိုယ့်အတွက် ကောင်းတယ်လေ။ တော်တန်ရုံ အများလုပ်မယ့် ကိစ္စတွေမှာ သူတို့ကြောင့် မလုပ်ဖြစ်တာတွေ ရှိတယ်။ တချို့မိန်းမတွေကျတော့လည်း ထကယ်တော်ပါတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တာအပြင် Control လုပ်နိုင်တယ်။ ရှေ့တန်းမှာတော့ ထားထားတာပဲ။ တကယ်တမ်း အဲဒီမိန်းမက အခရာ။ အဲဒါမျိုးတွေ ရှိတယ်”

“အင်း ... မင်းဟာက အချစ်အကြောင်းကနေ မိန်းမတွေ အကြောင်းရောက်လာပြီ။ Topic ပြောင်းပြီလား သူငယ်ချင်း”
“မပြောင်းပါဘူး။ အချစ်အကြောင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားတာ သဘာဝပဲလေ ...

ချစ်တာတော့ လူတိုင်းချစ်တတ်တာပဲ။ အချစ်ကို ခံစားတတ်တာပဲ။ ယောက်ျားလေးက ပိုချစ်တတ်တယ်ဆို၊ မိန်းကလေးက ပိုချစ်တတ်တယ်ဆို ဆိုတာ အခြေအမြစ် မရှိပါဘူး။ အဲဒီလူရဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ သီချင်းတွေ စပ်ထားတာ ကြည့်ပါလား။ ယောက်ျားလေးကလည်း သူတို့ ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း အပီအပြင် ဖွဲ့ထားတာပဲ။ မိန်းကလေးကလည်း ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ side အမျိုးမျိုးက ဖွင့်ဆိုထားတာပဲ။ သူတို့ကတောင် ချစ်သေးတယ်။ သူ မသိလည်း လွမ်းနေပြီတို့ တိတ်တိတ်လေး ချစ်သွားမယ်တို့၊ အိုး ... ရေလည်ချစ်ပြကြတာ။ သူတို့လည်း ချစ်တတ်ပါတယ်ပေါ့ ...

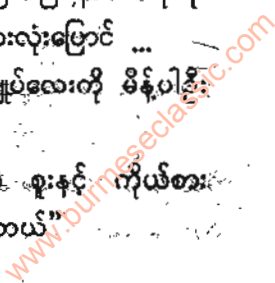
ဒါပေမဲ့ ကံစေတီဆရာက နောက်တတ်တယ်ကွ၊ ပထမဆုံး အချစ်တွေမှာ ကိုယ်နဲ့တကယ် match ဖြစ်တာတွေကို တွဲမပေးတတ်ဘူး ...

ဒါကြောင့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းထားတဲ့အချစ်ကို သိပ်မျှော်လင့်မထားဖို့ လိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ အမြည်းတွေရော ဘိယာတွေရော ကုန်ပါပြီ။ အဲ ... ပါတာတွေ အားလုံးလည်း ပြောင်ပြီနော်။ ပါရာရာ ငုံ့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ပါတာတွေအားလုံးပြောင် ...

ဒီတော့ လူစုမခွဲခင် အနစ်ချုပ်လေးကို မိန်းပါဦး ဆရာ ...

ပူပူနွေးနွေး ချစ်သူရထားတဲ့ စူးနင် ကိုယ်စား ကျွန်တော်ကပဲ ကြားထဲက မေးပါတယ်”

သော်လည်းကောင်း၊ သော်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းတွင် ပြီး ပြီးကာ ...

“အေးကွာ၊ တပည့်ကြီးတို့အတွက်ပါ ရင်နဲ့ရင်းပြီးသိတဲ့ အခါတစ်ခုကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ အချစ်မှာ ပစောက်နှစ်လုံး ရှိတယ်။ ချစ်တဲ့လူတိုင်းဟာ အဲဒီပစောက် နှစ်လုံးထဲက တစ်ခုသော ပစောက်နဲ့တော့ ရင်းနှီးမိကြမှာ ပဲ”

“ဘာပစောက်လဲ”

“ပိုင်ဆိုင်တာနဲ့ ဖမ်းဆပ်တာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ အချစ် ကို အဲဒီနှစ်မျိုးနဲ့ပဲ ပတ်သက်တယ်။ အချစ်ကစားပွဲတစ်ခု ပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီထဲက အဖြေတစ်ခုကိုတော့ ပိုင် သွားရတာပဲ။ ကိုယ်ဟာ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့သူလား။ ပေး ဆပ်လိုက်ရတဲ့သူလား ...

အဲဒီတော့ အချစ်တစ်ခုကို စတွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်လို့ရတယ်။ ငါ ဝိုင်ဆိုင်နိုင်မှာ လား။ ငါဟာ ပေးဆပ်ရမယ့်သူလား ဆိုတာကိုပေါ့။ ပထမပိုင်းမှာ မသိသာပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ သိ လာမှာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာဖို့တော့ လိုမှာပေါ့”

သော်လည်းကောင်း၊ သော်လည်းကောင်း၊ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး မေး ခွန်းအမေးခံလိုက်ရတာတွေလို ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူသည် ကူးရဲ့ မျက်နှာလေးကို မျက်လုံးထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လာမိကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးမိသည်။ သူဟာ ကူးကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ့်သူ လား။ ပေးဆပ်ရမယ့်သူလား။

အဖြေကို မသိပေမယ့် သူ့ဆန္ဒကတော့ ကူးကို ပိုင် ဆိုင်ခွင့်ရသူပဲ ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ပိုင်ဆိုင်ရတာ ပေးဆပ်ရတာတွေထက် ချစ်ဖို့အကြောင်းက အတွေး ထဲမှာ နစ်မြောပြီးနေခဲ့သည်။

၂

လူတစ်ယောက်ဟာ
 အချစ်ကို ပတောက်နှစ်မျိုးနဲ့
 ပတ်သက်နေတယ်။
 ပိုင်ဆိုင်တာနဲ့ ပေးဆပ်တာ။
 အဲဒီတော့
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်။
 ငါဟာ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်နေတာလား။
 ပေးဆပ်နေတာလား။

ဒီနေ့ ကူးတို့ကျောင်းကို သွားပြီး ကူးကို သွားတွေ့
 ရရာခို သူဟာ မှန်ရှေ့မှာ မောင်ကြီးမရွာနိုင် ဖြစ်လို့နေသည်။
 သူ့သဘောနဲ့သူဆိုလျှင် အဲဒီလောက် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေရတာကို
 ဝါသနာမပါ၊ ပါ။ ဂျင်း(န်)တစ်ထည်နှင့် တီရှပ်လောက်ဆို သူက
 အပြင်ထွက်ဖို့ အေးဆေးဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ကူးကတော့ အဲဒီ
 လိုမဟုတ်။ အဝတ်အစား ဝတ်တာကအစ၊ ရေမွှေးနဲ့အဆုံး သူ
 ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ကူးသည် လူတစ်
 ယောက်၏ personal ကိုလည်း အသေအလဲ ဂရုစိုက်တတ်သူ
 ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်သလိုနေလျှင် ပြော၍မဆုံး
 တော့။ တစ်ခါတလေများ ဘောလုံးကန်ပြီးအပြန် ကူးနဲ့ ဆယ်
 မိနစ်လောက် စကားချိန်းပြောမိလျှင် ရည်းစားတို့သဘာဝ ကယု
 ထာယင် ပြောရမည့်အစား သူ့ပုံစံကို ဝေဖန်ပြစ်တင်နေတာနဲ့ပဲ
 အချိန်ကုန်သွားတတ်သည်။ ချွေးသံတရွဲရွဲ သူ့ပုံစံကို ခြေဆုံးခေါင်း
 ဆုံးကြည့်ကာ ...

“အဲဒီ စူးနှင့်ဟာလေ ကြည့်ဦး။ ပေတူးနေအောင် ဒီလောက် ပဲ ဆော့လာရသလား။”

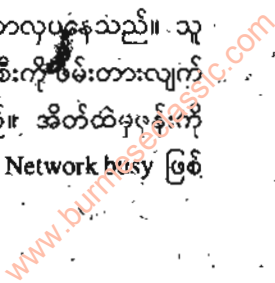
အဲဒီအခါမျိုးတွင် သူက ကူးရဲ့ပါးလေးကို ချစ်စနိုးဖြင့် ဆွဲလိမ့်မိပါက ကူးက ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ဒေါသထွက်လေ့ရှိသည်။ “ဟင်း ... လက်ညစ်ပတ်ကြီးနဲ့” ဟု အော်ကာ သူ့လက်မောင်းကို အမြဲထုတတ်သည်။ သူ့ကလည်း ဒါကိုပဲ ကျေနပ်၍ မဆုံး။ ပြောရလျှင်တော့ သူဟာ ကူးကို သိပ်ကိုပဲ ချစ်မိပါသည်။ သော်ဇင် ပြောသလို ချစ်စ ခင်စ heat တက်နေသည့် အချိန်မှိုလားတော့ မပြောစာတ်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ကူးက ဘယ်လိုပဲနေနေ ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်။ ကူးရဲ့အမြီးလေးတစ်ခုကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကြည့်လေးတစ်ချက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အရာအားလုံးသည် သူ့အတွက်တော့ စွဲလမ်းဖွယ်ရာတွေသာဖြစ်သည်။ ကူးနဲ့ အခုလေးတင်လမ်းခွဲလာတာ ဖြစ်သော်လည်း လွမ်းချင်လွမ်းနေတတ်သည်။

အဲဒီလောက်ထိ အချစ်စိတ်တွေ တက်နေသောကြောင့် အချစ်သည် ခံစားမှုအားတို့ အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်နေသည်ဟု ပြော၍ရသည်။ ဒီအတွက်ကြောင့် သော်ဇင် ပြောသလိုပင် သူဟာ ကူးရဲ့ control အောက်မှာ ရောက်ခြင်းမသိ ရောက်ခဲ့သည်။ သူဟာ အားကစားသမားတစ်ယောက်မို့ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းမစား၊ အရက်မသောက်တတ်သဖြင့် အဲဒီကိစ္စတွေမှာ ကူးနဲ့ ရှေးမရှိ။ တစ်ခါတလေ ဘီယာဆိုင် ထိုင်တာလောက်လည်း ကူးမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားလို့ ရသေးသဖြင့် ဘာပြဿနာမှ မရှိသေးချေ။

အဓိကကော သူ့ရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ ဖြစ်သည်။ ကူးသည် သူ့ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားမှ ကြိုက်တတ်သည်။ ဆံပင်ညှပ်တာကအစ ဘယ်လိုပုံညှပ်၊ မျက်နှာကို ဘာမျက်နှာသစ်သုံး၊ နေပူထဲထွက်ရင် Sun Block လိမ်း စသဖြင့် ထောင့်နဲ့အောင် ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။ ကူး ပုံစံသွင်းသဖြင့် သူ့မှာတဖြည်းဖြည်း ပုံစံပြောင်းလာလျက် သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ပဲများလာတယ်ဟုတောင် အပြောခံလာရလေသည်။ ဒါလည်း သူက မနာပါ။ ကူးသဘော ကူးဆန္ဒအတိုင်းပင်။ အခုလည်း ကူးဝတ်ခိုင်းထားသဖြင့် သူ့မဝတ်ချင်သော အင်္ကျီကို ဝတ်ရပေလိမ့်ဦးမည်။ အင်္ကျီက ခရေဇီကာလာ အကျဖြူစိမ်းနှင့် အဖြူကန့်လန့်စင်းစပ်ိုရုပ်လည်ထောင်ဖြစ်သည်။ ဒါကို ဂျင်း(နံ)နှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ရမည်။ ပြောရလျှင် ခေတ်လူငယ်သာ ဖြစ်သော်လည်း သူက အဲဒီလို ထင်းထင်းလင်းလင်း လှပသော အင်္ကျီတွေကို မဝတ်ဆင်လိုပါ။ သို့သော် ချစ်သူက မြောက်ပေးတော့လည်း ဝတ်ရသည်ပေါ့။

သူသည် ရှိုးအပြည့် ဖြစ်သွားသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲမှာ ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်ကာ လေတစ်ချက်ရွန်လျက် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကောင်းကင်ကြီးသည် သာယာလှပနေသည်။ သူသည် သူတို့အိမ်ရာသဲမှထွက်ကာ Taxi တစ်စီးကို ဖမ်းတားလျက် ဆူအက်ဖ်အယ်လ်ကို မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ အိတ်ထဲမှဖုန်းကို ထုတ်ကာ ကူးဆီကို ခေါ်လိုက်သော်လည်း Network busy ဖြစ်နေသဖြင့် ထပ်မံကြိုးစားတော့။

အခုကိုပဲ ကူးနဲ့တွေ့ဖို့ သွားနေတာ ဖြစ်သော်လည်း ကူးရဲ့အသံလေးကို လေးငါးမိနစ်လောက် ကြားချင်နေသည်မှာ ဘယ်လိုအချစ်စိတ်လဲတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။ သတိရတိုင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်၊ Message ပို့ စသဖြင့် သည်းတတ်သော သူ့ကို သော်ဇင်ကတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေဟု မှတ်ချက်ချသည်။ သူသည် ကျောင်းနားသို့ ရောက်ခါနီးမှာ ကူးရဲ့ဖုန်းကိုထပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းလိုင်းဝင်သွား၍ ဖျော်မယ်မှမဆုံးသေး။ ကူးက ဖုန်းမဖွင့်ဘဲ voice recorder သာ ဖွင့်ပေးသဖြင့် ဆရာစာသင်နေတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်ရသည်။ အဲဒီကြောင့် သူက ကန်တင်းမှာ စောင့်နေမယ်ဟု အသံထည့်ပေးကာ ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။

ကူးတို့ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် သူက ရောက်ဖူးနေကြဖြစ်သော ကန်တင်းမှာပဲ သွားစောင့်နေလိုက်သည်။ အချိန်က နေ့လယ်ခင်းဖြစ်ကာ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ တော်တော်များများ အတန်းတက်နေသောကြောင့် ကန်တင်းတွင် လူအတန်ငယ်ရှင်းလို့နေသည်။ သူက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာကာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရင်းမှ ကူး လာရာလမ်းသို့ မျှော်ငေးမိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုးဝင်လို့ လာတာဖြစ်သည်။ သူလိုပဲ ခရေဇီကာလာကို အစပါးပါးပျော့ပျော့ ဖားဖားယားယား ဝတ်ဆင်ထားကာ သစ်ရွက်လေးတစ်စ လှောင်မျောလာသလို ကောင်မလေးသည် သူ့ကို အမြင်မှာလည်း အံ့သြသွားသလိုရှိသည်။ ပြီးတော့ တစ်လက်စတည်းမှာပဲ မှတ်မိသွားသလိုလည်း ရှိပါသည်။

ထိုကောင်မလေးမှာ တခြားမဟုတ်။ သူ့ကို စက်ဘီးဖာင်နင်းပြီး ကူးရှိရာသို့ ကူညီပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော ကောင်မလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကောင်မလေးကို အသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ လက်တစ်ချက် လှမ်းပြမိသည်။ ကောင်မလေးကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဘေးကအဖော်ကို ဖာစစ်ခုခု ပြောပြီးနောက် သူ့ဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။ သူကထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ်ကာ ...

“ဒီကျောင်းကလား”

သူမက ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“ဟုတ်တယ်။ သူကရော”

“အင်း ... ကျောင်းက မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းဆီလာတာ”

သူမက တစ်ခုခုကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် လှုပ်ခတ်နေပြန်သည်။ သူ့ကို ထိုင်လေဟူသော သဘောဖြင့် လက်အန်ပြကာ ...

“ရတယ် ... ထိုင်လေ။ သူငယ်ချင်းကို ဒီကစောင့်မှာပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ ... တစ်နေ့က အဆင်ပြေသွားလား”

“အင်း ... ပြေပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျေးဇူးတင်စကား တောင် သေချာမပြောလိုက်ရဘူး။ မင်းသာ မကူညီရင် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“အို ... နဲ့ဗားမိုင်းပါ”

သူမက အဲဒီစကားကို ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းကာ ခင်ဖို့ကောင်းသော အရွယ်ဟန်ဖြင့်ဆိုသည်။ သူသည် ခင်ဖို့ကောင်းသော

ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ပြုံးငေးကာ နားထဲတွင် ခန့်ဝင်း ပြောထားသော စကားတို့ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ ဒါကြောင့် ဖောရောရိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ့်နာမည်က စူးနင့်ပါ။ မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ ဂန္ဓမာအိမ်ရာထဲမှာပဲ နေတာပေါ့”

“ဪ ... ဪ ... ကျွန်မက ညိုညိုကိုတဲ့။ ကျွန်မက သစ္စာအိမ်ရာက။ ဒီကျောင်းမှာတော့ မေဂျာက ဂျပန်နိစ်လေ”

“ဟုတ်လား။ လူကလည်း ဂျပန်မလေးနဲ့ တူပါတယ်”

“ဟား ဟား ... မုန့်ကျွေးရတာမှာပဲ။ တစ်ခုခုစားလေ၊ အင်း ... ဒါပေမဲ့ ယူ့သူငယ်ချင်း လာမှာဆိုတော့ အဆင်ပြေပါ့မလား မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ သူက ခဏနေ ရောက်လာတော့မှာ။ ရပါတယ် နောက်မှ အေးဆေးဆုံးတာပေါ့။ ဪ ... အဲဒီနေ့က စက်ဘီးစီးပြန်သွားတာ အဆင်ရောပြေရဲ့လား။ ဘာရိတ်မမိဘူးဆို”

“ပြေပါတယ်။ အခု ယူ့ရှေ့မှာ အကောင်းပကတိကြီးပဲလေ”

သူမက တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြသဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကိုပါ ဖြန့်ပြလျှင် သူ့မှာ သဘောတကျဖြင့် ပြုံးရသေးသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ တော်တော် sweet ဖြစ်တာကိုတော့ သူတုတ်ကယ်ပဲ အသိအမှတ်ပြုရပါသည်။ မြင်လိုက်တာနဲ့ကို ဖော်ရွေကာ ခင်မင်ဖို့ကောင်းသည်။ သူမရပ်က ချစ်စရာကောင်းတာ

ဟုတ်ဘဲ ချောကိုချောတာ ဖြစ်သော်လည်း ပုံစက sweet ဖြစ်ဇွန်းတာကြောင့် ချစ်စရာကောင်းသူဟု ပိုထင်ရတာဖြစ်သည်။

“အင်း ... အင်း ... အိုခေ။ ထပ်ဆုံရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ဟန်းဒ်ဖုန်းက ထမြည်လာသဖြင့်

သူက အကြည့်နှင့် ခွင့်တောင်းကာ ဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“အင်း ... ပြော ကူး”

“စူးနင့် ကန်တင်းမှာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဪ ... ရှေ့ကိုပဲ ထွက်လာခဲ့တော့။ ကူး အတန်းပြီ သွားပြီ။ နောက်တစ်ချိန်က ဆရာ ဖျက်လိုက်တယ်။ အဲဒါ ပြန်လို့ရပြီတဲ့။ ကူး ရှေ့ကပဲ စောင့်နေတော့မယ်”

“အိုခေ ... အိုခေ ... လာခဲ့မယ်၊ ဖုန်းပိတ်ပြီနော်”

သူက ဖုန်းပိတ်ပြီးလျှင် ညိုညိုကို ဆိုသော ကောင်

မလေးကို အကြည့်လင်ဆုံး ပြုံးပြကာ ...

“ကဲ ... ဆီးယူ ညိုညိုကို။ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့။

သူငယ်ချင်းက ရှေ့ကပဲ စောင့်နေပြီတဲ့။ သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဘိုင့်ဘိုင့် ... ဆီးယူ”

သူမက လက်အသာပြပြီး နှုတ်ဆက်လျှင် သူက

စောင့်နေမည်ဖြစ်သော ကျောင်းရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း အတိုင်း ကူးသည် သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ကြိုစောင့်နေ

သည်။ သူမ ဝတ်ခိုင်းထားသော အင်္ကျီကို ဝတ်လာသည်မို့

အနိပ်သော အနိပ်ယောင်တွေကလည်း မျက်နှာမှာ အပြည့်ပဲ

ဖြစ်သည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ဒီနေ့အဖို့ ကန်တော်ကြီးက ဆေးချာပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။ ကူးသည် ပန်းနုရောင် ဖိတ်တင်အင်္ကျီအကျပ်လေးဖြင့် ရင်ခန့်ချင်စရာကောင်းအောင် လှပနေသည်။

သူက ကူးကို တမ်းတသံ အပြည့်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ကူး”

“အင်း ... ဘာပြောမလို့လဲ ပြော။ နေဦး ကားငှားရဦးယ်”

ငှားတာပေါ့။ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကူး အင်တာနက်သွားသုံးမလို့။ စူးနင့်ရော သုံးမှာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့မှ ကော်ဖီသွားသောက်ကြမယ်လေ”

သူက ကူးရဲ့အပြောကို ရှုံ့မဲ့ပြမိကာ ...

“ဟာကွာ ... တစ်ခါတလေလေး အားတဲ့ဟာ။ အင်တာနက် မသွားစမ်းပါနဲ့။ ဘာလုပ်မှာလဲ ပျင်းစရာကြီး”

“ဟင် ... အင်တာနက်ကြည့်တာ ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလဲ။ ဒီလောက်စုံထွဲနေရာကို။ အတူတူကြည့်မယ်လေ။ ပြီးမှ ကော်ဖီဆိုင်သွားမယ်။ စူးနင့်ကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွာ။ ကိုယ်က အင်တာနက်မှ မကြည့်ချင်တာ။ ကူးနဲ့ပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တဲ့ဟာ ...

Class မရှိတော့ဘူးဆိုလို့ ပျော်ရမလား မှတ်ပါတယ်။ အင်တာနက်တော့ မသွားဘူးကွာ။ ကန်တော်ကြီး သွားမယ်”

“အို ... ကန်တော်ကြီး မသွားချင်ပါဘူး။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ...

အင်တာနက်ပဲ သွားမယ်။ တစ်နာရီလောက်ဖြစ်ဖြစ် သုံးမှရမယ်။ ကြည့်စရာရှိတယ် စူးနင့်ရဲ့။ ပြီးတော့မှ ကော်ဖီသောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလည်း ရတာပဲ”

“ကျွတ် ... ပြီးရောကွာ။ မပြောတော့ဘူး”

ကူးက သူ့ရဲ့စိတ်ကုန်သလိုပုံစံကို တစ်ချက်လှည့်

ကြည့်ကာ ...

“ဘာအထာလဲ။ လူကို စိတ်မရှည်တဲ့ အထာတော့ လာမလုပ်နဲ့နော်။ ဟင်း ... ဇာတိက စပြလာပြီ”

“ဇာတိပြတာ မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ ဒီနေ့ ကိုယ်နဲ့ ကူးနဲ့ အေးဆေး ဆေးဆေး စကားပြောဖို့ ချိန်းထားတာ မဟုတ်လား။ အင်တာနက်ကြည့်မယ့် အစီအစဉ်မှ မပါတာ။ ကဲ ... ကူးပဲပြော။ ကူးက ကိုယ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောချင်ဘူးလား”

“ပြောချင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ပြီးရင် ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်မယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ကဲ ... အဲဒီကျ ပြောစမ်းပါလေ့ စကား ...

စူးနင့်နော် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီလောက်လေးတောင် ကူးရဲ့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောနိုင်ဘူးလား။ ဒါများ ဘာချစ်တာလဲ”

“ကဲပါကွာ၊ အဲဒါနဲ့တော့ ကိုင်မပေါက်ပါနဲ့တော့။ သဘော သဘော။ ကဲ ... သွား၊ ကြိုက်တဲ့နေရာကိုသာ သွား ... နေရုံး သွားတဲ့နေရာကို လိုက်ဖို့အဆင်သင့်ပဲ”

ဒီတော့မှပဲ ကူးရဲ့မျက်နှာသည် ကျေနပ်သွားသည့် အရိပ်ယောင်ဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး ပြုံးသွားတော့တာဖြစ်သည်။ သူ့ကို ချစ်စဖွယ် နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ပြကာ ...

“ဒါများ အခုနဲ့တည်းက အေးဆေး လက်ခံလိုက်ရင်ပြီးရော၊ အတွန့်က တက်နေသေးတယ်”

“ခဏ် ... ရမလားလို့ ပြောကြည့်တာပေါ့”
မရဘူး။ ကဲ ... ကားငှားလိုက်မယ်”

ကူးက လာနေသော ကားတစ်စီးကို လှမ်းတာကာ မြို့ထဲက အင်တာနက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ သူသည် ကူးနှင့်အတူတူ ရောက်ခင်းထဲမှာ ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်လာရ သော်လည်း စိတ်က သိပ်မကြည်။ သို့သော် ကူးနှင့် အတိုက်အခံ မလုပ်ချင်သဖြင့် ဘာမှမပြောတော့တာ ဖြစ်သည်။ သူ့သဘော အတိုင်းသာဆိုလျှင် မိုးအုံ့၍ သာယာသော ညနေဦးပိုင်းတွင် အင်းလျားမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကန်တော်ကြီးထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကူးနဲ့အတူတူ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားစမြည်လေးတွေ ပြောချင်သည်။ တစ် သက်နဲ့တစ်ယောက်ကြားမှာ လိုအပ်သော သစ္စာတရားလေးတွေ၊ လေးစားလေးတွေ ဖလှယ်ချင်သည်။

အခုတော့ ...။ သူက စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ဆက်မတွေး တော့ချေ။ မြို့ထဲက အင်တာနက်ဆိုင် ရောက်သော်လည်း သူက ကူးရဲ့ဘေးက ခုံတစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်၍ မထူးတော့သည့်အတူတူ

ဘာလုံးဝက်ဆိုက်တွေကို ဖွင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒီတော့မှပဲ စိတ်က နည်းနည်းပြန်ကြည်လာသည်။ ဒါကျတော့လည်း ဒေါ်ရွှေ ဓနကူးက မကြိုက်။ သူ့ကို စုပွပွနှင့် လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဟင်း ... ဒါတွေပဲ ကြည့်နေပြန်ပြီ။ ကိုယ်တိုင်လည်းကန်၊ စလောင်းမှာလည်း လာသမျှပွဲတိုင်း အလွတ်မပေး၊ မမုန်း နိုင်သေးဘူးလား”

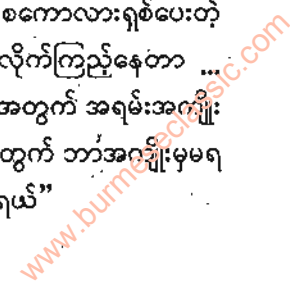
“ဟာကွာ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အရာကို မုန်းတယ်လို့ ရှိပါ့မလား”
“ဒါဖြင့်ရင် မရိုးသေးဘူးလား”

“မရိုးပါဘူး၊ စွဲလမ်းတိုင်းသာ ရိုးသွားစတမ်းဆိုရင် ကူးကို ရှေ့ဆုံးက ရိုးသွားပြီပေါ့”
“အောင်မယ်”

ဒါမျိုးကျတော့ ဒေါ်ရွှေဓနကူးက မျက်စောင်းချီကာ ဖြူစိစိ ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် အဲဒီပုံလေးကို တကယ်ပဲကြွေ သွားပါသည်။ ဒါကြောင့် ကူးနားသို့ အသာတိုးကပ်ကာ တစ်ခုခု ပြောမည်ဟန် ပြင်တုန်းမှာပဲ ကူးက ရုတ်တရက် သူ့ဘက်သို့ ထည့်ကာ ...

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ ကြည့်တာတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူးပေါ့၊ စူးနှင့်ရဲ့။ တခြားဗဟုသုတရမယ့်ဟာ တွေ ကြည့်မှာပေါ့။ ကူးဆိုရင် အခု စကောလားရှစ်ပေးတဲ့ ကျောင်းတွေရဲ့ website တွေကို လိုက်ကြည့်နေတာ ...”

အဲဒါမျိုးတွေကျတော့ ကိုယ့်အတွက် အရမ်းအကျိုး ရှိတယ်။ အချိန်တွေပေးပြီး ကိုယ့်အတွက် ဘာအကျိုးမှမရ ဘူးဆိုရင် အလကားပဲပေါ့၊ စူးနှင့်ရယ်”

“အကျိုးမရှိပေမယ့် relax ဖြစ်တယ်။ ကိုယ် သဘောကျ တယ်ဆိုရင် အကျိုးယုတ်တယ် မဆိုသာပါဘူးကွာ။ ပြီးတော့ ဒါတွေက ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိတယ်”

အခန်းထဲမှာ စကားကြာကြာ မပြောသင့်ဘူးဆိုတာ အင်တာနက် သုံးစွဲသူတိုင်း လိုက်နာကြသည်မို့ ကူးက ဆက်မ ပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ကာ ကွန်ပျူတာရှေ့သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ သူကလည်း ဘာမှဆက်မပြောတော့။ နောက် ထပ် website တစ်ခုကိုပြောင်းကာ www.givemefootball.com ထဲမှ အင်္ဂလန်၏ ကြယ်ပွင့်သစ် ဖြစ်လာသူ အက်ရှီလေယန်း အကြောင်း ကြည့်နေလိုက်သည်။

ညဘက် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံလျှင် ပြန်လည်ဖောက်သည်ချို့ ခေါင်းစဉ်တွေ၊ သတင်းတွေ ရသွားပြီဖြစ်သည်။

ကဲ ... ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ သူကလည်း အဲဒီလို ပဲ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုလိုက်သည်။ သူကြိုက်သော information တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုကြည့်ကာ မျက်နှာက ပြုံး ယောင်သမ်း၍ ကျေနပ်သော မျက်နှာထားကို ကူးက အမြင်ကတ် လာသည်ထင်။ သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“စူးနင့် ... လက်စသတ်တော့နော်။ ကူး ပြန်ထွက်နေပြီ၊ ပြန်တော့မယ်”

“အိုခေ ... ရပါတယ်”

“ဟင်း ... ခေါ်လာမိတာတောင် မှားပါတယ်၊ ဒါတွေကြည့် နေရရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့။ ထခြားဗဟုသုတရစရာလေး

များ ရှာဖွေကြည့်မလား မှတ်ပါတယ်။ ကဲ ... သွားမယ်၊ ထ ... ထ”

“ထပါပြီကွာ။ ကူးကံလည်း ခဏလေး”

သူ အမျှင်မပြတ်နိုင်ပုံကို ကူးက လက်ပိုက်ရင်းမှ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးသည်။ ကော်ဖီဆိုင်သို့ သွားရာလမ်းတစ် လျှောက်မှာလည်း သူ့ကို ဘယ်လိုအားမရကြောင်း၊ မကျေနပ် ကြောင်း အဘွားကြီးလေးလို ပွစိ ပွစိ ပြောလာခဲ့သည်မှာ ကော်ဖီ ဆိုင်သို့ ရောက်သည်အထိပဲ ဖြစ်လေသည်။

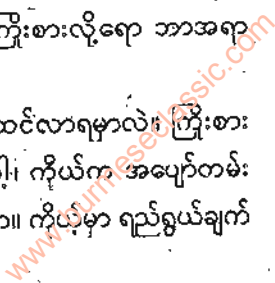
“စူးနင့်တို့များ တကယ်တတ်နိုင်တယ်နော်။ ပြောတော့ အင်တာနက်ဆိုင် မသွားချင်ဘူးတဲ့။ ဟိုရောက်လို့ သူ့ ယောက်ဖတွေနဲ့လည်းတွေ့ရော ပြန်ဖို့တောင် မနည်းခေါ် ရတယ်”

“ဟား ဟား ... ကာကာတို့၊ ဂျရတ်တို့ကို ယောက်ဖတော် ရမယ်ဆိုရင်တော့ အခုကိပဲ တော်လိုက်ချင်တယ်။ ကိုယ့် မှာ အစ်မတွေ ညီမတွေ မရှိလို့ ...

အဲဒီကောင်တွေကိုတော့ တကယ်ကြိုက်စားမယ်။ သူတို့ ဘဝတွေကို တကယ်အားကျတယ်ကွာ။ ဒါကြောင့် ကိုယ် လည်း အသေအလဲ ကြိုးစားနေတာပေါ့”

“ဟင် ... ဘာကြိုးစားတာလဲ။ ကြိုးစားလို့ရော ဘာအရာ ထင်လာမှာမို့လို့လဲ”

“ဪ ... ကူးရယ်။ ဘာအရာထင်လာမှာလဲ။ ကြိုးစား ရင် ကြိုးစားသလို ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ ကိုယ်က အပျော်တမ်း လျှောက်ကန်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်

ငါ့လမ်းမှာ... ချစ်ခင်စွာချက်ရှိတယ်။ ပန်းတိုင်ရှိတယ်။ ကိုယ်
လမ်းပျောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။”

ထူးကဲ သူ့ကို မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီချစ်ခင်စွာချက်က စူးနင့်ဘဝအတွက် ဘယ်လောက်
အာမခံချက် ပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“အာ ... အဲဒါတွေတော့ ကိုယ် မသိဘူးကွာ။ အဲဒီလောက်
ကြီးလည်း ကိုယ်မတွေးမိပါဘူး။ ကိုယ် မြန်မာ့လက်ရွေးစင်
ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ တိုင်းပြည်ဂုဏ်
ကို ဆောင်နိုင်တဲ့ ကစားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ် ...

ကူး ရယ်ချင်လည်း ရယ်တော့။ ကံမကောင်းစွာအဆင့်မီ
မဟုတ်တောင် အာရှမှာထိတော့ အောင်မြင်တဲ့ ကစားသမား
တစ်ယောက်ကို ဖြစ်ချင်တာ။ အဲဒါ ကိုယ်ချစ်ခင်စွာချက်ပဲ။
ကိုယ် အဲလောက်ထိကို ရူးသွပ်တယ်”

“ဟင်း ... ကြားရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာ”

ကူးရဲ့စကားက သူ့ရင်ကို နှင့်သွားစေသော်လည်း

သူက ပြုံးရုံမှအပ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ချေ။

“စိတ်ချမ်းသာလိုက်ပါ ကူးရယ်။ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့်
ကူး ဘယ်တော့မှ စိတ်မညစ်စေရဘူး။ နောက်ဆို ကိုယ်
နာမည်ကြီးဘောလုံးသမား ဖြစ်သွားရင် ကူးလည်း ဗစ်တိုး
ရီးယားဘက်ခမ်းတို့လို လူစိတ်ဝင်စားခံရမှာနော် ... ဟဲ့ဟဲ့ ...

သူတို့နိုင်ငံမှာ ဘောလုံးသမားတွေရဲ့ ချစ်သူတွေက
မင်းသားတွေရဲ့ချစ်ခင်စွာတွေထက်တောင် ပိုပေါ်ပြူးလာဖြစ်
သေးတယ်။ ခုဆို ဟောလိဂ်ဒ်က မင်းသမီးတွေက ဘာ

ရောဂါထနေလဲတော့ မသိဘူး။ အားကစားသမားတွေကို
ချည်း လိုက်ကပ်နေတာ ...

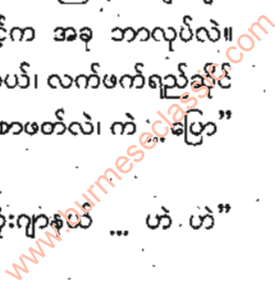
ပဲရစ်ဟီလ်တန်တို့၊ လင်ဆေးလိုဟန်တို့ဆို အား
ကစားသမားတွေကို အသေလိုက်ကပ်နေတာ။ စိတ်ချ !
ကိုယ် နာမည်ကြီးသွားလို့ သူတို့လိုက်ကပ်လည်း ကိုယ်က
စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... နော် ကူး”

သူက ညာတာပါတေးဖြင့် ကူးရဲ့လက်ဖျားလေးကို
သွားရောက်အုပ်မိုး ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျှင် ကူးက သူ့ကို မျက်စောင်း
တစ်ချက်ထိုးသည်။

“တော်ပါ။ စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ဘော
လုံးကန်တာလည်း ကန်ပေါ့။ စာတွေလည်း လစ်ဟင်းမနေ
နဲ့ဦး။ စာကို သေချာလုပ်။ တခြားစာတွေ ဘာတွေလဲ
လေ့လာပေါ့။ ဒီခေတ်က ပညာခေတ်လေ။ အားကစား
ခေတ်မှ မဟုတ်တာ ...

ပညာကသာ ကိုယ့်ကို တစ်သက်လုံး မတောင့်မတ
မကြောင့်မကြထားနိုင်မှာ စူးနင့်ရဲ့။ ပညာတတ်တစ်ယောက်
ဟာ သူများထက် အစစအရာရာမှာ သာတယ်။ အဲတွေး
အခေါ်ကအစ ဘာမှမထူးတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် စာများများ
ဖတ်ဖို့လည်း ပြောနေတာ။ စူးနင့်က အခု ဘာလုပ်လဲ။
ဘောလုံးကန်တယ်။ ဂစ်တာတီးတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲပြီးနေတာ။ ဘာစာဖတ်လဲ။ ကံ ... ပြော”
“ဖတ်တယ်လေ ...

ဟာသဝတ္ထုတွေနဲ့ ဘောလုံးဂျာနယ် ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ကြည့်ပါလား။ အဲဒါတွေ ဖတ်တော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာ ကုန်မှာလဲ စူးနင့်ရဲ့”

“ဘာကျွန်သရွဲ့တော့ ကိုယ် မသိဘူး။ သေချာတာတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲက တောင့်တတဲ့ အရာတွေကိုပဲ ကိုယ် လုပ် တာလေ။ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ကိုယ်လုပ်တာ အကောင်း ဆုံးပေါ့ ကူးရယ် ...

ကိုယ် တခြားစာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ပါကယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ ကိုယ့်စိတ်ကို Relax ဖြစ်စေတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ရတာ သဘောကျတာပေါ့ ...

ဟာသဝတ္ထုတွေဖတ်လို့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမကျန် ခဲ့ဘူး ဆိုပေမယ့် ဖတ်နေတဲ့ တစ်ခဏမှာတော့ စိတ်လက် ပေါ့ပါးရတယ်လေကွာ။ ပျော်ရွှင်ရတယ်။ ဒါဆိုရင် ကိုယ့် အတွက် အကျိုးရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့ ရတာပေါ့ ...

မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင် ... မဟုတ်သေးပါဘူး စူးနင့်ရယ်။ ရှင်ကိုတော့ လေ ကူး အားတိုမရပါဘူး။ တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲ တကယ်”

သူက လူကြီးလေးလို မျက်မှောင်ကုတ် ပြောနေသော ကူးကို ချစ်စနိုး ပြုံးကြည့်ကာ ကူးအနားသို့ တိုးကပ်လျက် ခပ် တိုးတိုးဖြင့် ...

“ကူးကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေကိုတော့ အညွှတ်ရစမ်းပါကွာ။ ကူးကိုတော့ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့အပြည့် ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံ တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... အဲဒါလည်း သိပ်မယုံဘူး”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲကွာ၊ ချစ်လွန်းလို့ ကူးကို အချိန်တွေ အကြာကြီး စောင့်ခဲ့တာပေါ့။ ကိုယ့်အချစ်ကို တော့ သံသယမရှိနဲ့ကွာ ...

တကယ် မယုံတာလား ပြော။ ကိုရီးယားကားတွေ ထဲကလို ဒီဆိုင်ထဲမှာ ခူးထောက်ပြီး အော်လိုက်ရမလား”

“ဟင် ... မဟုတ်တာတွေ”

မဟုတ်တာတွေဟု ပြောနေသော်လည်း ကူးရဲ့မျက် နှာတွင် ကျေနပ်သော အရိပ်အယောင်တွေက ထင်ဟပ်လို့နေတာ တို့ တွေ့ရသည်။ သူက ကူးရဲ့မျက်နှာလေးကို တရှိုက်မက်မက် ဆေးကြည့်ကာ ...

“ကူးရယ် ... မင်းကိုလေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ချစ်မိနေ လဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသိတော့ဘူးကွာ ...

ကဲ ... ကူးပဲ ပြောစမ်းပါဦး။ ကိုယ် ကူးကို ဘာ ကြောင့် ဒီလောက်ချစ်မိနေရတာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ”

ကူးက မူမူနဲ့နဲ့နဲ့ လေး ဆိုသည်။ သူက အဲဒီပုံစံလေး ကို ပိုပြီးအသည်းယားသွားကာ လက်ဖျားလေးတွေကို တစ်ချက် ဖြစ်ညှစ်လျက် ...

“မသိလို့ မရဘူး၊ ပြောကွာ”

“ရော် ... တကယ် မသိပါဘူးဆိုမှ၊ သူ့ဟာသူ ချစ်နေတဲ့ ဟာကို။ ကူးက ကူးဘာသာပဲ နေနေတာပဲ”

“နိမ့်နိမ့် ... ဟုတ်တယ်။ ကူး ပြောတာ မှန်တယ်။ ကူး
ထ ကုဘာသာကူး နေနေတာ။ ကိုယ်ကကို အချစ်ကြီး
ချစ်မိသွားတာ ...

အဲဒီအတွက် အကြောင်းပြချက်လည်း မရှိဘူး။ ကဲ
ဒါဖြင့်ရင် မေးမယ်ကွာ။ ကူးကရော ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်
ထိချစ်လဲ ... ပြော”

“ဟင် ... အဲလိုလည်း မသိပါဘူး”

“အာ ... ဒါတော့ ကူး ညစ်ပြီကွာ။ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်
ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ ကူးဘာသာကူး သိရမှာပေါ့။ ကိုယ်
ဆိုရင် ကူးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်တော့ အသိဆုံးပဲလေ”

“အင်း ... အဲဒါဆိုပြော။ ကူးကို ဘယ်လောက်ထိချစ်လဲ”

“ဟား ... ကူးက ညစ်ပြီကွာ။ မေးနေတာက ကိုယ်လေ။

သူကချည်း ပြန်မေးသွားတယ်”

“အင်းပေါ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ မေးရမယ့် အမျိုးပဲဟာ။

ကဲ ... ပြောလေ။ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တာတဲ့လဲ”

“အရမ်းကြားချင်နေတယ်ပေါ့”

သူ့ရဲ့ပြုံးစိစိအမေးကို ကူးက ဒေါသမပါသော
မျက်စောင်းလေး ထိုးသည်။ သူက ကူးရဲ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို
သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်မိုးပြီး ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်းမှ ကူး
မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိငေးကြည့်ကာ ရင်ထဲက စကားတွေကို
ငစ်ခွန်းစီ ခြွေမိသည်။

“ကူးကို အရမ်းချစ်တာပေါ့ကွာ။ ဘယ်လောက်ထိအောင်
ချစ်သလဲဆိုရင် အမြဲတမ်းလိုလို သတိရနေတဲ့အထိပဲ။
ညဘက်ဆိုရင်လည်း ကူးနဲ့ဖုန်းပြောပြီးလို ဖုန်းချသွားလည်း
ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာဟာ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်။ ကူးအသံလေး
ကို ဆက်ကြားချင်နေတုန်းပဲ။ အိပ်ရာထဲရောက်ပြီဆိုရင်
လည်း ကူး အကြောင်းပဲ တွေးနေမိတာ ...

ကူးအကြောင်းတွေးရင်းနဲ့ ဘယ်လိုအိပ်ပျော်သွားမှန်း
ကို မသိဘူး။ အဲဒီအတွေးတွေက အိပ်မက်ထဲထိ ပါလာ
တော့ အိပ်မက်ပါ ဆက်မက်တာပေါ့။ ကူးအကြောင်းအိပ်
မက်ပေါ့။ ကူးနဲ့ချစ်ရတာ အရမ်းပျော်တယ်ကွာ။ ကူးနဲ့
ချစ်သူဖြစ်နေပါလား ဆိုတဲ့အသိက ကိုယ့်နှလုံးသားကို
ပြည့်စုံစေတယ်။ ကူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် အကြောက်ဆုံး
က တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာလဲ ... မုန်းသွားမှာကိုလား”

“ဟင်အင်း ... ကူး ထားခဲ့မှာကို”

သူ့အပြောကို ကူးက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မောပါ
သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကြင်နာရွန်းလက်သော မျက်လုံးများဖြင့်
စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကူးက စူးနင့်ကို ဘာအကြောင်းနဲ့ ထားခဲ့ရမှာလဲ။ အင်း
တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့နော်။ ကူးအပေါ် သစ္စာမရှိရင်တော့
ထားခဲ့ရမှာပဲ”

“ဟာကွာ ... ကူးက ကိုယ့်ကို မယုံဘူးလား”

“သေဘူးရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူ့စိတ်ဆိုတာ ပြောရခက်တယ် စူးနင့်ရဲ့။ စူးနင့်က ချောတာပဲဟာ။ ဘာဝင်မလေးတွေက စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့”

“ဟင် ... မြားဦးက အဲဒီဘက်ကို ရောက်သွားပြန်ပြီ။ ကိုယ် ပေတီပေစုတ်နေတော့လည်း ကူးက မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ သူပဲ ရှုံးထုတ်ခိုင်းထားပြီးတော့”

“အိုး ... ဒါကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေစေချင်တာ မိန်းကလေးတိုင်းရဲ့ ဆန္ဒပါနော်။ ပွေမှာစိုးလို့ ပေတီပေစုတ်နေခိုင်းတာ သဘာဝမှ မကျတာ ...

ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေပြီး မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားတာကို ပြန်စိတ်မဝင်စားတာကမှ ချီးကျူးဖို့ကောင်းတာ။ ပြီးတော့ စူးနင့်ရုပ်က အပေအဆာနေလည်း အရပ်ကြီးကမြင့်တော့ လူကြားထဲမှာ သိသာထင်ရှားနေတာပဲ ...

ဒါကြောင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေဖို့ အမြဲပြောနေရတာ။ ခုဆို ကြည့်စမ်း။ သူငယ်ချင်းတွေက ပိုလှလာတယ်လို့ မပြောဘူးလား”

သူက ရှုံ့မဲ့ပြီးရယ်ကာ ကူးရဲ့ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲလိမ်မိသည်။

“ပိုလှလာတယ်လို့တော့ မပြောဘူး။ ပဲများလာတယ်လို့တော့ ပြောတယ်”

“ဟင် ... အဲဒါ မနာလိုလို့။ စူးနင့် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း စူးနင့်လိုပဲနော်။ ဟိုဆေးကျောင်းသားဆိုရင်လည်း

ကျောင်းခေါ်ချိန်တောင် ပြည့်ရဲ့လား မသိပါဘူး။ သူက ပေးမယ့် လူနာတွေအတွက်တော့ ရင်လေးတာပဲ”

“ကဲပါ ကူးရယ်။ ကိုယ့်အကြောင်းကနေ သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်း ရောက်သွားပြန်ပြီ။ ကိုယ်တို့ ပြောနေတာက အချစ်အကြောင်းလေ။ ကိုယ် ကူးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြနေတာ။ ကဲ ... ကူးအလှည့်ရောက်ပြီ ...

ကူး ပြောတော့။ ဒီမောင်ကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်သလဲ ကောင်မလေး”

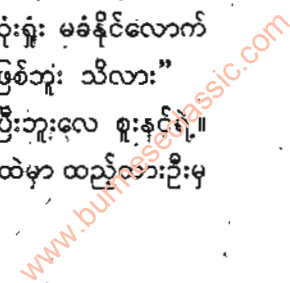
ကူးက ရှက်ပြီးလေး အပြုံးတစ်မျိုးဖြင့် ပြုံးကာ ခေါင်းငုံ့ မျက်လွှာချသွားသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းတစ်ချက်မော့

“ကူး သိပ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စူးနင့် ချစ်သလိုပဲ ကူး ချစ်တယ်”

“အားပါး ... မိုက်တယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးနောက်က စကားလေးကို တကယ်ထိတယ်ကွာ။ စူးနင့် ချစ်သလိုပဲ ချစ်တယ်တဲ့ ဟုတ်လား။ ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ မပြောဘဲနဲ့ကို အထိရောက်ဆုံး ဖွဲ့နဲ့ပြီး ပြောလိုက်သလိုပဲ ...

ကူးရယ် ... မင်းကိုလေ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်လောက်အောင်ကို ချစ်နေပြီကွာ။ ဝေးလို့မဖြစ်ဘူး သိလား”

“အင်းပါ ... ပါးစပ်နဲ့ပဲပြောလို့ မပြီးဘူးလေ စူးနင့်ရဲ့။ ကူးပြောတဲ့ စကားတွေကိုလည်း ရင်ထဲမှာ ထည့်ထားဦးမှပေါ့ ...

ကူး ပြောတာတွေက ရူးနှင့်အတွက် စေတနာနဲ့ ပြောတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်”

“ပေါက်ပါတယ်ကွာ၊ ပေါက်ပါတယ်၊ မေတ္တာရှင်မလေး ကရုဏာရှင်မလေး စေတနာရှင်မလေး အကြောင်း သိတယ် ...

နီကျနပ်ပြီလား။ ဒါပဲ နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့ ကန်တော်ကြီးသွားမယ်၊ ပြောပြီးပြီနော်”

“လာပြီပြီ ဒီ ကန်တော်ကြီး။ မသွားဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘောလုံးသွားကန်”

“ဘောလုံးလည်း ကန်မယ်။ ကန်တော်ကြီးလည်း သွားမယ်။ ဒါပဲ”

ကူးက သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်ကာ အံ့ကြိတ်ပြသည်။ သူသည် အဲဒီပုံစံကို အသာရယ်မောမိရင်းမှ ကူးရဲ့ဦးခေါင်းလေးကို အသာအုပ်မိုး လှုပ်ယမ်းမိလေသည်။ အခုလိုကျတော့လည်း ကူးက ပျော်ရွှင်ဖို့ကောင်းသားဟု တွေးထင်မိရသည်။ ချစ်သော ချစ်သူလေးနှင့် အတူတကွရှိကာ ကြင်နာသော ချစ်ခြင်းစကား တွေကိုဆိုလျှင် အကြင်နာတွေ ဖလှယ်ရသော အချိန်တွေသည် အကုန်မြန်လွန်းသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

သူ့ဘဝရဲ့ ရူးသွပ်မှုထဲတွင် ချစ်သူနှင့် ဘောလုံးလည်း ထိပ်ဆုံးက ရှိလေသည်။

တစ်ခါတလေမှာ ...
အချစ်စိတ်မှန်နေတတ်တဲ့ သူတွေဟာ
ဝက်ခြံကိုတောင်
ပါးချိုင့်နဲ့မှားမိတတ်ကြတယ်

ဦးစာအုပ်ဆိုင်ဘက်သို့ ဦးတည်ဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်
တော့ ရေမိုးချိုးကာ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေးနှပ်ဖို့
စိတ်ကူးမိ၍ပင်။ ညနေစောင်းစပဲ ရှိသေးသည်မို့ သူတို့ထိပ်က
အော်စကာစာပေလေးမှာ လူနည်းနည်းရှင်းနေသည်။ သူက စာအုပ်
ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာရင်းမှ ဝိုက်ဘုတ်မှာ ရေးထားသော
စာအုပ်ထွက်စာရင်းများကိုကြည့်ကာ ...

၉ ၃ ၁

အခုတလောတွင် သူ့မှာ အချိန်အအား သိပ်မရှိ
အလုပ်ရှုပ်လို့ နေခဲ့သည်။ သူတို့ယှဉ်ပြိုင်ရမည့်
လိင်ဘောလုံးပြိုင်ပွဲကြီး နီးကပ်လာပြီမို့ သူ့မှာ ထရီနီနှင့်
ကို အပျက်မခံရချေ။ မနက်ပိုင်းမှာ ထရီနီနှင့်မှန်မှန်ဆင်းရသလို
နေ့စင်းဘက်မှာ ကျောင်းတက်၊ ညနေဘက်ရောက်တော့ သူငယ်
ချင်းတွေ၊ ဝါသနာပါသူတွေနှင့်စုကာ ဘောလုံးချိန်းပွဲတွေကန်
စသဖြင့် ကူးနဲ့တောင် သိပ်မတွေ့ရချေ။ တစ်ခါတလေမှ ညနေ
ဘက် ရထားသံလမ်းနားသို့ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောဖြစ်
ကြသည်။ ညဘက်မှာတော့ အချိန်မှန် ဖုန်းပြောချိန်က သပ်သပ်
ရှိပါသည်။

အဲဒီနေ့ကတော့ သူတို့အဖွဲ့မှာ ဘောလုံးတစ်ပွဲ
ကန်လျက် စောစောစီးစီးပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ သူက ကူးရဲ့
ဖုန်းကို နှိပ်ခေါ်ကာ ရထားသံလမ်းနားသို့ လာဖို့ချိန်းသော်လည်း
ကူးက မြို့ထဲရောက်နေတယ်ဟု အကြောင်းပြန်သောကြောင့်
တွေ့ဖြစ်ဖို့ လမ်းမမြင်တော့ချေ။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘီးလေး

“ဗျို ... ကိုမော်၊ ပဉ္စမဒီဇိုင်းရဲ့ ဘောလုံးဟင်းခါးဆိုတာ
ထွက်ပြီလား။”

“အေး ... ထွက်ပြီလေကွာ။ ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ်
တော့ မရှိဘူး။”

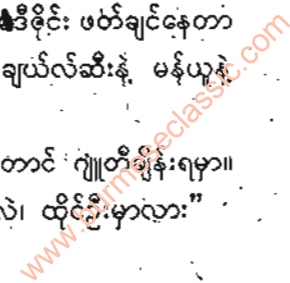
“ဟာဗျာ ကိုမော်ကလည်း၊ သုံးလေးအုပ် ဝယ်ထားလေ
ဗျာ၊ တစ်အုပ်တည်းနဲ့ လှည့်ငှားနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်
လိပ်ပတ်လည်တော့မှာလဲ”

“သုံးလေးအုပ် မဟုတ်ဘူး။ ငါးအုပ်တောင် ဝယ်ထားပါ
တယ် မောင်မင်းကြီးသားရယ်။ ရှိကို မရှိတာပါ။ ဒီနေ့
မင်းလာတာ စောတွာကိုးကွ ...

ရော ... ဒီမှာ Perfect မဂ္ဂဇင်းအသစ်တော့ ရှိတယ်၊
ဒီနေ့မှ ထွက်လို့”

“အိုကေ ... ဒါတော့ ယူမယ်။ ပဉ္စမဒီဇိုင်း ဖတ်ချင်နေတာ
ဗျ။ ဒီည ပွဲကောင်းတယ်နော်။ ချယ်လ်ဆီးနဲ့ မန်ယူနဲ့
ကြည့်မှာလား။”

“ကြည့်မှာပေါ့။ ညကျ မိန်းမနဲ့တောင် ဂျူတီချိန်းရမှာ။
မင်းရော ဘယ်ဘက်က ထိုင်မှာလဲ၊ ထိုင်ဦးမှာလား။”

... ထိုင်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကတော့
... ခွေးဖြစ် အောကြမှာ။”

“ဟာ ... ဟုတ်လား။ ဘယ်ဘက်ကလဲ။ မင်းက မှန်းတာ
တော်တယ်ကွ။ ဟိုတစ်ပွဲတုန်းက ဖိုးဇီးရိုးကွက်တိပဲ။ ငါ
တောင် မင်းကြောင့် နိုင်တာ။ မင်း ဘယ်ဘက်က ထိုင်
မှာလဲ၊ ဘယ်လောက်အောမှာလဲ”

“မန်ယူဘက်က။ အောမှာတော့ သူဌေးဖြစ် ခွေးဖြစ် ရှယ်
ဝမ်းတီးနဲ့ ပဲအိကြာတစ်ပွဲပေါ့ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ခွေးကောင် ... ငါက အဟုတ်မှတ်နေတာ။ မင်းတို့ပြိုင်
ပွဲကရော ဘယ်တော့လဲ၊ ငါ ဆရာသန်းဦးနဲ့ တွေ့တုန်းက
တော့ ဆရာက မင်းကို တော်တော်အားထားတယ်။
မင်းက ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုးစားသလို ဘောလုံး talent
လည်း ပါတယ်လို့ ပြောတယ် ...

ဒီပုံအတိုင်းဆို မြန်မာ့လက်ရွေးစင်တစ်ယောက် ဖြစ်
လာနိုင်တယ်တဲ့”

“အင်း ... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလောက်ထိတော့ at least
မင်းထားတာပဲဗျာ။ ဒါကြောင့် ထရီနီနင်ကို အသေအလဲ
ကျင့်နေတာ။ ထရီနီနင်က အရမ်းစကားပြောတယ်ဗျ။
နုန်းပွဲတွေလည်း နေ့တိုင်းကန်နေတာပဲ”

“ကောင်းတယ်ကွ။ ငါကတော့ အားပေးတယ်၊ အားကစား
သမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက ဂုဏ်ယူဖို့ ကောင်းတယ်။
နိုင်ငံဂုဏ်ဆောင်နိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ ...

နိုင်ငံခြားက ဘောလုံးမင်းသားတွေဆို ပိုတောင်
အားကျသေးတယ်။ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်နဲ့ လောက
အလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ် နေရတာလောက် ကံ
ကောင်းတဲ့သူ ရှိမလားကွ။ သူတို့ဆီမှာတော့ အားကစား
သမားဆိုတာ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်တွေပဲ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... အီဖေကိုယ်လည်း လာမယ်လေ”

“အေးပါ ... မင်းသာ ချန်ပီယံဖြစ်လို့ကတော့ ကောင်မ
လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်။
ရုပ်ကလည်း ပြောင့်တော့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ဒီလေးပေါ့။ ဟား
ဟား ... မြန်မာဒီလေး”

“ကျွန်တော်က ဒီလေးကို သိပ်မကြိုက်ဘူးဗျ။ ဒီကောင်က
တစ်ခါတလေကျ ငါးရောင်းချင်တယ်။ သူ့ဘဝကိုတော့
အားကျပါတယ် ...

ကောင်မလေးတွေ စွဲတာကိုရောပေါ့။ ဟဲ့ ဟဲ့”

“အေးပါ။ အဲဒီကျမှ ငါ့ကို မေ့မသွားပါနဲ့။ ဟော ... ပြော
ရင်းဆိုရင်းနဲ့ မင်းအတွက် ဘောလုံးဟင်းခါး ရောက်လာ
ပါပြီ။ ငါနဲ့ အာလူးဖုတ်နေတာ ဟန်ကျသွားတယ်”

သူက ကိုမော်ရဲ့ စကားကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ
စင်ပေါက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိလျှင် စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်
ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ပြီးပြီးရွှင်ရွှင် လှမ်းဝင်လာသော ကောင်မလေး
စာဖတ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ စာအုပ်ပိုက်
ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ကောင်မလေးသည် သူ့ကိုအမြင်

မှာတော့ အံ့သြသွားပုံဖြင့် မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်ပြသည်။ သူကတော့ နှုတ်ဆက်သည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြမိလေသည်။

သူမက ကိုမော်ရှေ့သို့ စာအုပ်နှစ်အုပ်နှင့် ပိုက်ဆံ ချပေးရင်းမှ ...

“ကိုမော် ဘာစာအုပ် ထွက်သေးလဲ”

“မဂ္ဂဇင်းက Perfect ထွက်တယ်။ ဝတ္ထုက နေ့နွယ်ဇင်မြင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ထုတ်တာ ထွက်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ မဖတ်ဘူးသေးတဲ့ဟာနဲ့ တူတယ်။ ယူမယ် လေ နှစ်အုပ်စလုံး”

“အေး ... ဇိအဲ ... မှတ်လိုက်ဦးမယ်။ စူးနှင့် အဲဒီမှာ မင်း ဖတ်ချင်တဲ့ ဘောလုံးဟင်းခါး”

သူက ရှေ့မှာချထားသော ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ကောက် လှန်ကာ သူမကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ရင်း ပြီးပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်သည့်သဘောဖြင့် ...

“ကောင်းလားဟင်”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်။ ဘောလုံးအကြောင်းတွေ၊ အားကစားသမားတွေအကြောင်း ရေးထားတာ။ ဘောလုံး ဝါသနာပါတဲ့သူတွေတော့ ကြိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့်ရင် ညိုညိုကိုက ဘောလုံးဝါသနာပါ လား”

“အဟား ... ပါတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်တာပဲ ပါတာ။ ကန်တာတော့ ဝါသနာပါအူး ... အဟင်း ဟင်း”

သူမက ရယ်သံကိုပါ ထပ်စွက်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပြောလျှင် သူသည် ကာလာမရှိသော ကောင်းမလေးကို တကယ် ပဲ ခင်မင်သွားရသည်။ သူမဟာ မျက်နှာဖြင့် ချစ်ခင်ပါစေဟူသော ဆုနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါသည်။ ရိုးသားဖြူစင်ကာ ချစ်စဖွယ်ကောင်း သော ပုံရိပ်သည် သူမ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်ပြီးနေသည်။ ကိုမော်ကပင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ...

“အသိတွေလား”

“သိပါ့ ... သိပါ့”

ဒါကလည်း သူမကပဲ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ဖြေတာ ဖြစ်သည်။ ကိုမော်က ဟုတ်လှချည်လားဟူသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ပြုံးကာ ...

“ဪ ... ညိုကိုနဲ့ စူးနှင့်ကလည်း ရောင်းရင်းတွေကို။ အရင်နေ့တွေက စူးနှင့် နောက်ကျနေလို့ မတွေ့ဖြစ်တာနဲ့ ထူတယ်”

“ဟုတ်မယ်”

သူက ပြန်ဖြေလိုက်စဉ်မှာပဲ တခြားစာအုပ်ငှားသူ တွေပါ ရောက်လာသည်မို့ ကိုမော်က အာရုံပြောင်းသွားသည်။ သူရော သူမရောသည် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ စာအုပ်တွေ ရပြီးကြပြီမို့ စာအုပ်ဆိုင်ထဲမှ မတိုင်ပင်ဘဲ တူယှဉ်တွဲကာ ထွက်လာမိကြ သည်။

သူမက စာအုပ်တွေကို စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲမှာ ထည့် သလို၊ သူကလည်း ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ပြီးတော့ မတိုင်ပင်ထားပါဘဲနှင့် စက်ဘီးတွေပေါ်သို့ ကိုယ်စီတက်ကာ

နင်းဖြစ်ကြလေသည်။ သူမက သစ္စာအိမ်ရာမှာ နေသူမို့ သူနှင့် တစ်လမ်းတည်း ပြန်ရမည်ဖြစ်ပြီး ရောက်ခါနီးမှ လမ်းချိုးသွားရ မည်ဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စက်ဘီးကို တူယှဉ် နင်းလာရင်းမှ စကားပြောလာမိကြသည်။ သူသည် သူမနှင့်စက် ဘီးယှဉ်နင်းရင်းမှ သော်ဇင်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသည်။ သော်ဇင် သာ မြင်လိုကတော့ ပျားတုပ်နေတော့မှာပဲ။

သော်ဇင်သည် အခုနက ဘောလုံးကန်တုန်းကတောင် သူမအကြောင်းကို တခုတ်တရ မေးခဲ့သေးသည်။ တွေ့ဖြစ်သေး လား၊ ဘာလား၊ ညာလားနှင့်ပင်။ သို့သော် သူက ဇာတ်လမ်းမရှုပ် ချင်သဖြင့် မတွေ့ဖြစ်ဘူးဟု လိမ်လိုက်လေသည်။ သော်ဇင်ကို သိပ်မယုံ၍ဖြစ်သည်။

“သူက ဘောလုံးကန်တာလား၊ ဟုတ်လား။”

မေးခွန်းကို နှစ်ဆင့်ထပ်မေးသော သူမရဲ့အမေးပုံစံ ကြောင့် သူက စက်ဘီးနင်းရင်း ပြုံးမိသွားသည်။ လမ်းသွားလမ်း လာတချို့က အတူယှဉ်တွဲနင်းလာကြသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်သွားကြသော်လည်း သူမကတော့ ဘယ်နှယ့်မှ နေဟန်မတူ ပါ။ သူကတော့ ကူးနဲ့မတွေ့ရတော့သဖြင့် အဝတ်အစားလဲမနေ တော့သောကြောင့် ဘောလုံးကန်ထားသည့် ဝတ်စုံနဲ့ပဲ ဖြစ်သည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဘောလုံးကန်လာတာ”

“ဪ ... ဝါသနာရှင်ကိုး။ ကောင်းပါတယ်။ နေ့တိုင်း ကန်တာလား။”

“နေ့တိုင်းဆိုပါတော့”

“ဟုတ်လား၊ အရမ်းဝါသနာပါတာလား။”

သူက စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းနေသော သူမပုံစံ ကြောင့် ဟက်ခနဲ ရယ်မိကာ ...

“အင်း ... အဲလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့။ Crazy ပါ။ ငယ်ငယ် လေးတည်းက”

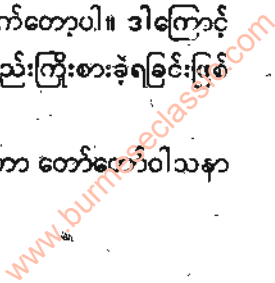
“ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့များ ဘောလုံးသမားတော့ မလုပ်ဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ဘောလုံးအကန်ကောင်းမယ့်ပုံပါ။ try ပါ လား။”

“မုန့်တော့ ဝယ်ကျွေးရတော့မယ်နဲ့တူတယ်။ ဘောလုံး အကန်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ”

“သိဘူးလေ။ အာရုံရနေလို့ ... အဟင်း ဟင်း”

သူမက ချိုလွင်စွာ ရယ်မောရင်း ခပ်နောက်နောက် ဆိုလျှင် သူက ကောင်မလေးကို ခင်မင်စွာ ပြုံးကြည့်မိသွားသည်။ ပြောရလျှင် သူ့မှာ အရမ်းရင်းနှီးသော မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မရှိပေ။ ငယ်ငယ်တည်းက ဘောလုံးကိုမက် ခဲ့တာမို့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း လုပ်ရကောင်းမှန်း လည်း မသိခဲ့။ အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ဘောလုံးပိုးက နတ်မရအောင် ဝင်နေပြီဖြစ်လေရာ မိန်းကလေးကိစ္စတွေဘက်ကို အဲဒီလောက် အာရုံမရောက်ချေ။ တစ်ဖွဲ့လုံးက ဘောလုံးကန်ကြ သူတွေမို့ အချင်းချင်းနဲ့ကို အချိန်မလောက်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် ရည်းစားလေးတစ်ယောက်ရဖို့တောင် မနည်းကြိုးစားခဲ့ရခြင်းဖြစ် သည်။

“ညိုညိုကိုရော ဘောလုံးပွဲကြည့်ရတာ တော်တော်ဝါသနာ ပါလား။”

“အင်း ... ပါတာပေါ့။ ခုခေတ်မှာက မိန်းမတော်တော် ဇာတ်ကား အားလုံး ဆော့လုံးပွဲ ကြိုက်ကြပါတယ် ... သူက Entertainment သဘောမျိုးတောင် ဖြစ်နေ တယ်လေ”

သူက သူမအပြောကို သဘောကျသွားသောကြောင့် မျက်နှာတစ်ချက်တောင် ပင့်ပြမိသွားသည်။ သူမရဲ့ အပြောကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ တကယ်လက်ခံမိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ အမှန်ဆုံးပဲ။ တကယ်ကို ဖျော်ဖြေ ရေးပွဲ သဘောမျိုး ဖြစ်နေတာ။ နိုင်ငံခြားပွဲတွေပဲ ကြည့် တာလား။ မြန်မာပွဲရော မကြည့်ဘူးလား။”

“အမယ်လေး ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ သိပ်ကြည့် တာပေါ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ Grand Royal ပွဲတုန်းကဆို ဖိုင်နယ်လ် ပွဲကို သုဝဏ္ဏထိ သွားကြည့်တာ”

“ဪ ... အဲဒီလောက်ထိပဲကိုး”

“အဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကျတော့ မျိုးချစ် စိတ်ဓာတ်နဲ့ သွားအားပေးတာပေါ့။ နိုင်ငံခြားပွဲတွေကျ တော့လည်း ခုနကပြောသလို ဖျော်ဖြေမှုတစ်ရပ်အနေနဲ့ ကြည့်တာပေါ့”

“ဪ ... ဪ ... ကောင်းပါတယ်။ မြန်မာအသင်းကို အားပေးတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ဝမ်းသာပါတယ်”

“Why? I think ... I think သူက ဆော့လုံးလောကထဲ က မဟုတ်လား။ မှန်မှန်ဖြေ”

သူက သူမရဲ့ မေးပုံလေးကို သဘောတကျနှင့်ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“အင်း ... ကိုယ်က မြန်မာ့လက်ရွေးစင်တော့ မဖြစ်သေး ပါဘူး။ ကြိုးစားတုန်းပေါ့။ အခု မြန်မာစတားကလပ်မှာ ကစားနေတာ”

“ဟယ် ... ဟုတ်တယ် ? ။ မြန်မာစတားလား၊ သိတယ်၊ သိတယ်။ အဲဒီကလပ်က ကောင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

“အင်း ... ကြားဖူးတယ် ဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး”

“အံ့မယ် ... ကြားဖူးတာပေါ့နော်။ ဆော့လုံးဂျာနယ်တွေ ဖတ်နေတဲ့ဟာပဲ။ ရှင်တို့ပြိုင်ပွဲတောင် ရိုတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရေကုန်ရေခန်း ကျဉ်းနေတာကိုး။ ဪ ...

ဟော် ... ဟော် ... သိပါဘူး။ ကြိုးစား ... ကြိုးစား ... ဝိုက်တီး ... အဟင်း ဟင်း”

သူမက စက်ဘီးစီးရင်းမှ လက်တစ်ဖက်လွှတ်ကာ ထက်သီးဆုပ်ဖြုလျှင် သူက မျက်လုံးပြူးပြကာ အလန့်တကြား ဆော်ရသည်။

“ဟိုး ... ဟိုး ... အစစ်မ။ လက်တော့ လွှတ်မစီးပါနဲ့။ ဒီတစ်ခါ ထပ်နာလို့ကတော့ ကျွန်တော်မျိုး ပြိုင်ပွဲမဝင်နိုင် တဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဪ ... ဪ ... သူက ဒါကိုပဲ တွေးကြောက်နေတော့ တာလား။ ဆော့ရီး ... ဆော့ရီး။ အဲဒီတုန်းက တကယ် တောင်းပန်တယ်။ စက်ဘီးက ဘာရိတ်မမိလို့ပါ။ ...

စီးတာကတော့ ကျွမ်းပါတယ်”

“ဘုရားရေ ... အဲဒီ ဘရိတ်မမိတဲ့ စက်ဘီးနဲ့များ မင်းက ကိုယ့်ကို လိုက်ပို့သေးတယ်နော်။ ပြန်တွေးကြည့်ရင် တကယ် ကျောချမ်းတယ်”

သူ့အပြောကို သူမက သဘောတကျဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလေသည်။ သူမရဲ့ လွတ်လပ်သော ရယ်မောသံမှာ စက်ဘီးတွေရဲ့ နောက်တွင် လွင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“အမယ်လေး ... အဲဒီတုန်းကဖြင့် သူက အဲဒီတွေတောင် သတိမရဘူး မဟုတ်လား။ ရထားသံလမ်းနား မရောက်မှာပဲ သေမလောက် ကြောက်နေခဲ့တာ။ ရှင့်ရဲ့ အဲဒီဇောက်ပဲ နေတဲ့ ပုံစံကြောင့်ပဲ ညိုကိုက စက်ဘီးဘရိတ်မမိတော့တဲ့ အကြောင်းကို မပြောဖြစ်တော့တာ”

သူက အဲဒီနေ့က သူ ဖြစ်ပျက်ခံစားခဲ့ရသော ပုံစံကို မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်မြင်ယောင်လာမိလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ်ပဲ ပြီးချင်သွားရသည်။ သေချာစဉ်းစားကြည့်လျှင် သူ တော်တော်ကြောင်သည်ဟု ပြောရမည်။ ကိုယ်နဲ့တစ်ခါမှ မသိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စက်ဘီးနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းသည် ဟူသော အဖြစ်အပျက်မှာ တကယ်ပင် ကြောင်လှသည်။ ဒါကို တစ်ဖက်မိန်းကလေးကလည်း လိုက်ပို့ပေးရှာသည်။ အင်း ... ဒီနေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးသာ ဆိုလျှင်တော့ သိပ်သေချာမည် မထင်ပါ။

အဲဒီအတွက်တော့ သူက တွေးမိတိုင်း သူမကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ပြီးတော့ ... တဖြည်းဖြည်း သွေးအေးသွားတော့မှ အားနာစရာလည်း ကောင်းခဲ့သည်ဆိုတာ တရေးရေးမြင်

သည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို သူက ကူးကိုတောင် မပြောပြခဲ့ပါ။ ကူး သိလျှင် သူ့ကို အပြစ်တင်ဝေဖန်တော့မည်ဆိုတာ ကြိုသိနေဖြစ်သည်။

“အဲဒီနေ့က ကိစ္စကို ပြန်စဉ်းစားရင် တော်တော်တော့ အားနာဖို့ ကောင်းတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ပျာနေတာပဲ သိတယ်။ အချိန်ကလည်း အရမ်းကိုကပ်နေလို့ပါ ...

Rush ဖြစ်နေတာပေါ့!”

သူမက နားလည်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် အေးအေး

ကံသာပြုံးကာ ...

“ရပါတယ်။ ဒါ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝတွေပါ”

“အင်း ... မင်းတော့ ကွယ်ရာမှာ ကျိတ်ရယ်နေမှာပဲနော်။ တော်တော်ကြောင်တဲ့ကောင်ပဲလို့”

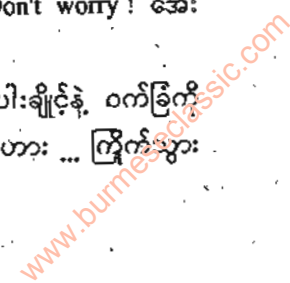
“ဟယ် ... မထင်ပါဘူး။ အဲလို ဘာလို့တွေးရတာလဲ”

“ဪ ... တွေးတာပေါ့။ ဘယ်သူမှ ဒါမျိုးခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“အဟင်း ဟင်း ... စကားတစ်ခု ကြားဖူးတယ်။ တစ်ခါ တလေမှာ ချစ်စိတ်မွန်နေတတ်ရင် ဝက်ခြံလေးကိုတောင် ပါးချိုင့်နဲ့ မှားမိတတ်ကြတယ်တဲ့ ...

ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ Don't worry ! အေးအေးဆေးဆေး”

“ဘယ်လို ! ။ ချစ်စိတ်မွန်နေရင် ပါးချိုင့်နဲ့ ဝက်ခြံကို တောင် မှားတယ် ဟုတ်လား။ ဟား ဟား ... ကြိုက်သွားပြီကွာ။ အဲဒီစကားကိုတော့”

“ဟိတ် ... ယုသုံးမယ်တော့ မကြန့်နဲ့နော်။ ကြိုက်ဈေးပေးရောင်းမှာ၊ ကဲ ... လမ်းချိုးတော့မယ်၊ ဘိုင့်ဘိုင် ဆီးယူ”

သူမက နှုတ်ဆက်တော့မှပင် သူမစဉ်း အိမ်ရာသက်ချိုးရတော့မည် လမ်းရောက်ပြီဆိုတာ သတိပြုမိတော့သည်။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစေသော စကားတို့ဖြင့် စကားတပြောပြော နင်းလာသောကြောင့် ရောက်လို့ရောက်လာမှန်းတောင် မသိလိုက်ရချေ။

“အိုခေ ... အိုခေ ... ဆီးယူ”

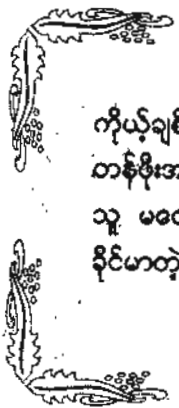
သူမက အပြုံးဖြင့် လက်တစ်ဖက် စေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ကာ လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ ဆက်လက်နင်းသွားသည်။ သူသည် တီရှပ်လိမ္မော်ရောင်လေး ဝတ်ထားသော ကောင်မလေးရဲ့ကျောပြင်ကို ဖျတ်ခနဲ ငေးမိရင်းမှ သဘောတကျပြုံးကာ စက်ဘီးကိုဆက်နင်းလာခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ရောက်ဖို့ကလည်း သိပ်မလိုတော့။

သူသည် ညိုညိုကို ဟူသော ကောင်မလေး ပြောသွားသည့်စကားကို တော်တော်ပဲ သဘောကျကာ နားထဲမှ မထွက်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ အချစ်စိတ်မွန်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ဟာ ဝက်ခြံထိုတောင် ပါးချိုင့်နဲ့ မှားမိတတ်တယ် ဆိုပါလား။ သိပ်ကို လက်တွေ့ကျသော ဥပမာပဲ ဖြစ်တော့သည်။ သူသည် ဖျတ်ခနဲပဲ ကူးရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။ ကူးရဲ့မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံလေး ရှိပါသလား။ သေချာတောင် မသိတော့ပါ။ ရှိခဲ့လျှင်အော့အဲဒီဝက်ခြံလေးကို ပါးချိုင့်နဲ့ မှားနိုင်ပါသလား။ ဒါလည်း သေချာစွာ မသိ။ ကောင်မလေး ပြောသွားသလို မှားချင်လည်း မှားသွားနိုင်သည်။

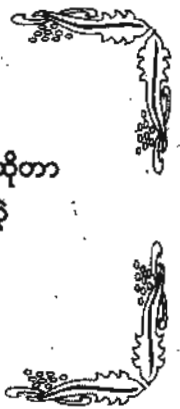
သေချာတာကတော့ ကူးရဲ့မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံ ရှိ၊ မရှိဆိုတာ သူ မသိပါ။ ကူး မျက်နှာကို တွေ့တဲ့အချိန်တိုင်း ငေးနေမိသော်လည်း မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံရှိ၊မရှိဆိုတာ သူ မသိ။ သိပ်နီးလွန်းသောကြောင့် ဝါးသွားတာပဲလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ချစ်တဲ့မျက်စိနဲ့ ကြည့်နေလို့ပဲ မမြင်တော့တာလားလည်း မသိပါ။ ဒါဆိုရင်တော့ ညိုညိုကို ပြောသွားသည့် ဝက်ခြံထိုကောင် ပါးချိုင့်နဲ့ မှားတတ်သည်ဆိုတာ ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်သည်တူ ထင်သည်။ ဒီတော့မှပင် သူသည် ကူးရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စစ်စစ် (သတိရှိရှိဖြင့်)ကြည့်တတ်ဖို့ လိုလာပြီဖြစ်ကြောင်း အမြင်နေရလာရလေသည်။

အို ... ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းသော ကလေးမ ညိုညိုကို။

ကိုယ့်ချစ်သူအတွက်
တန်ဖိုးအရှိဆုံး လက်ဆောင်ဆိုတာ
သူ့ မတောင်းဘဲ ပေးလိုက်တဲ့
ခိုင်မာတဲ့ သစ္စာတရားပါ။

၉၄

တကယ်တမ်း ကူးနဲ့တွေ့သောအခါတွင်လည်း
သူသည် ဝက်ခြံနဲ့ ပါးချိုင့်ကိစ္စကို မေးဖို့ မမေ့ခဲ့ပါ။ အဲဒီစကား
ထို တော်တော်ကြိုက်သွားသောကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ
ဈာတောင် သူ တွေ့ထားသလိုလိုဖြင့် ခပ်တည်တည်ဖိန့်ခဲ့သေး၏။
သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အဲဒီစကားကို လူပျိုတွေနဲ့ နီးစပ်သော
စကားအဖြစ် သဘောကျသွားကြသည်။ ညိုညိုကို ပြောပြခဲ့သော
စကားအဖြစ် ဝန်မခံသည်မှာတော့ သော်ဇင် ရန်ကိုကြောက်ရွံ့
ဖြစ်ပါသည်။ သော်ဇင် တစ်ယောက်ဟာလည်း ညိုညိုကိုကို ဘာ
တွေဓာတ်ကျကာ အာရုံတွေရနေသလဲတော့ မပြောတတ်။ နာမည်
တောင် မသိသေးပါဘဲနဲ့တောင် စွဲလမ်းနေသည်မှာ ပုံမှန်တော့
မဟုတ်ဟု ထင်သည်။

ပြီးတော့ အဲဒီကောင်က ကောက်ရိုးမီးလို ဟုန်းခနဲ
တောက်တတ်သောကောင် ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ထို ကြိုက်မိပြီဆိုလျှင် အသည်းအသန်။ နောက်တော့ အဖျားရှူး
သွားတတ်ပြန်သည်။ ကောင်မလေးတွေကလည်း သူလိုတွေချည်း

ပဲခို့ ဘာမှတော့ သိပ်မထူးပါ။ သို့သော် ညိုညိုကို ဆိုသော ကောင်မလေးကတော့ တခြားကောင်မလေးတွေနှင့် မတူဘူးဟု ထင်သည်။ ဖြူစင်ဖော်ရွေသော်လည်း ရိုးသားသည့်သဏ္ဍာန်ရှိသော ကောင်မလေးနှင့် သူ မိတ်မပျက်ချင်ပါ။ ဒါကြောင့် သော်ဇင် ရှေ့မှာ ညိုညိုကိုအကြောင်း ယောင်လိုတောင်မဟာ။ သူသည် ကူး နှင့်ချိန်းထားပြီး ကူး မလာသေးခင်စပ်ကြားမှာ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေသော်လည်း သူ့ရှိရာသို့ လှမ်းလာကာ ကူးကို အမြင်မှာ တော့ မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်လှမ်းပြလိုက်သည်။

ကူးက လှစ်ခနဲဖြိုးပြကာ သူ့ဆီသို့ လှမ်းလာသည်။ ရောင်အကျီလှလှလေးကို ဂျင်း(နံ)ခိုတက်စကတ်အတိုလေး ပန်ရစွာ တွဲဖက်ဝင်ဆင်လာသော ကူးသည် သူ့မျက်လုံးထဲ ဟွင့် ဘယ်လိုမှ မေ့မရအောင် လှပနေသည်။ ကျောလယ်ခန့်ရှိ သော ဆံနွယ်တွေမှာ အလယ်တိတိခွဲထားလျက် Shampoo ကြော်ငြာတွေထဲကလို ပျော့အိမည်းခက်နေကြသည်။ ကူးသည် သူ့အနားသို့ ရောက်သောအခါ ဆံပင်တွေကို တစ်ချပ်သပ်တင် ရင်း ဖြိုးပြကာ သူ့နဲ့ဘေးတိုက်မကျတကျမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ က ကူးကို မွတ်သိပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်ကာ

“ကိုယ့်အနားမှာ လာထိုင်လေ ကူးရဲ့”

သူက နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာအရှည်တွင် ထိုင်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ထိုင်သော ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ လူငယ်တွေ၊ ချစ်သူစုံတွဲတွေသာ အလာများလျက် အေးစိမ့်၍ ပြာလုံလဲအလင်း ရောင်တွေရှိသော အင်မတန် Romantic ဆန်သော ကော်ဖီဆိုင် လေးဖြစ်သည်။ သီချင်းသံသဲ့သဲ့လေး ပျံ့လွင့်နေလျက် စကား

အသံတွေ သိပ်မကျယ်သော ဒီဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ရခြင်းကို သူ ကူးရော အကြိုက်ချင်း တူကြပါသည်။

ကူးက သူ့အပြောကို ဖြိုးဖြိုးလေး ပြန်ကြည့်ကာ ...
“ဒီမှာထိုင်လည်း မြင်ရတာပဲ စူးနင့်ရဲ့”

“ဪ ... Air Con က အရမ်းအေးတော့ ကူး ချမ်းနေ မှာစိုးလို့ပါ”

သူ့အပြောကို ကူးက မျက်စောင်းနုနုလေး ထိုးသည်။ တော့ အနားမှာ လာရပ်သော ဝိတ်တာလေးကို ကော်ဖီတစ် ခွက်နှင့် ငါးဆင်းဒဝစ်တစ်ပွဲ မှာသည်။ သူက ဆိုဖာကို သက် သာင့်သက်သာမီကာ ကူး လှုပ်ရှားပြောဆိုသမျှကို နှင့်သီးစွာ မော့နေမိသည်။ ဒါဟာ ငါ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသော ချစ်သူမိန်းက လေးပါလားဟူသော အသိဖြင့် သူ့နှလုံးသားထဲတွင် လှိုက်တက် သော ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားရပါသည်။ အဲဒီခံစားမှုမျိုးကို ကိုယ်ချစ်သူအား အင်မတန်ချစ်သော ယောက်ျားလေးတိုင်း ခံစား နေသည် ထင်သည်။

ကိုယ်ချစ်ရသော ကောင်မလေးဟာ ကိုယ့်ကိုလည်း ခြိမ်းလည်ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံထားခြင်းဖြင့် ချစ်သူဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ တရားဝင်ပတ်သက်မိကြသည်။ သူ့နဲ့ကိုယ်ဟာ ချစ်သူတွေဟူသော အသိသည် လေးနက်ကြီးမြတ်သော ခံစားချက် နဲ့တို ပေးစွမ်းစေပါသည်။

သူက ကူးကို ဖြိုးဖြိုးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ကူးက သူ့ကို မျက်လုံးဝင့်ကြည့်ကာ ...

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“... ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ကြည့်နေတာပေါ့၊ မကြည့်ရဘူးလား”

“မမြင်ဘူးတဲ့သူ ကျနေတာပဲ”

ကူးက အဲဒီစကားလေးကို တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလိုဖြင့် မပွင့်တပွင့်ဆိုသည်။ အဲဒီလို မပွင့်တပွင့်ဆိုသော နှုတ်ခမ်းလေးကို သူ အသည်းသိပ်ယားလှပါသည်။ ချယ်ရီရောင် Lip Gloss နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ခပ်ရွဲရွဲဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းများကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း သူ ရင်ခုန်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးဟာ ဘယ်လောက်များ မွှေးနေမှာပါလိမ့်။ တော့ သူ တစ်ခါမှ မနမ်းဘူးသေးပါ။ ဒါဖြင့်ရင် ပါးပြင်လေးတွေကိုရော။ ဟင်အင်း ... အဲဒါလည်း မကြံပူးသေးဘူး။ သူ အသည်းသိပ်ယားလာလျှင် ကူးရဲ့ လက်ထိပ်ဖျားလေးတွေကို မနမ်းအောင် ကိုက်ထားတာမျိုးပဲ ရှိသည်။ ပါးပြင်ဆိုတော့မှပဲ သူ့အထက်ခြံခဲ ပါးချိုင့်ကိစ္စကို ဖျတ်ခနဲ သွားသတိရတာဖြစ်ပါသည်။

“ကူး ... ဒီကို လာထိုင်ကွာ”

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီလိုထိုင်နေလဲ ဖြစ်တဲ့ဟာကို”

“မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ် ကူးကို ကြည့်စရာရှိတယ်”

“ဟင် ... ဘာကြည့်မှာလဲ၊ လက္ခဏာလား”

“အင်း ... လက္ခဏာလည်း ကြည့်ပေးမယ်။ တခြားကြည့်စရာလည်း ရှိတယ်”

“ဟင် ... ဘာကြည့်မှာလဲ”

“ကဲ ... အနားရောက်တော့ ပြောမယ်ကွာ။ လာပါဆိုနေမှ မလာဘူးလား”

သူက ဂျီနည်းနည်းကျလိုက်လျှင် ကူးက အလျှော့ပေးတယ်ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ကဲကြည့်ကာ သူ့နဲ့သို့ တကယ်ပဲ ကူးလာပါသည်။ အဲဒီအတွက် သူဟာ ကူးကို ပို၍ heart ထိသွားသည်။ သူ့ဘေးနားသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သော ကူးထံမှ အမျိုးအမည် မသိသော မွှေးရနံ့နှစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်မျိုးက ကူးရဲ့ဆံနွယ်တွေထဲမှ လွင့်ဖျံ့လာသော Shampoo ရနံ့ဖြစ်ကာ၊ တစ်မျိုးကတော့ ကူးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှ သင်းပျံ့နေသော ခပ်ချိုချိုရနံ့လေးတစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ကူးက သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် သူက ကူးနဲ့ နီးကပ်အောင် ထပ်ရွှေ့လိုက်သည်။ ကူးထံမှ ဟင်းနော်ဟူသော အသံလေး ထွက်လာသော်လည်း သူက ဂရုမစိုက်ဘဲ ကူးလက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် လက်ခုံလေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ ကူးက ဟယ် ဟူသော အာမေဇိုတ်နှင့်အတူ သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ရိုက်သည်။ အားပါသောကြောင့် နည်းနည်းတောင် နှာသွားပါသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ။ စူးနှင့်နော် ... ကဲမနေနဲ့။ လူကြားထဲမှာ ကူး စိတ်ဆိုးလိုက်မှာ”

“ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူးကွာ။ အားလုံးက ကိုယ့်ဇာနည်ကိုယ် ဟဲ ... ဟဲ။ snap, shot kiss လေ။ လျှပ်တစ်ပြက် အနမ်းပေါ့”

“တော်ပြီ ... ခုံပြန်ရွှေ့မယ်”

သူက ကူးရဲ့လက်ကို ကမုန်းကတန်း ဖမ်းဆွဲထားရသည်။ ပြီးတော့ ကူး လက်ချောင်းတွေထဲသို့ သူ့လက်ချောင်းတွေကို ဆက်ယှက်ထည့်ကာ ကူး အနားသို့ တိုးကပ်လျက် တတွတ်တွတ် ချောရလေသည်။

“ဆောရီး ကူးရယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ်က အရမ်းချစ်လို့ပါ။ လက္ခဏာ တကယ်ကြည့်ပေးမှာပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့ ... နော် ... မောင့်အချစ်”

“သွားပါ။ ဘာလက္ခဏာကြည့်မှာလဲ။ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ကြည့်လည်း မကြည့်တတ်ဘဲနဲ့”

“ဟာ ... ကြည့်တတ်တာပေါ့။ မကြည့်တတ်လို့ ရမလား။ ယောက်ျားလေး တော်တော်များများက အခြေခံလက္ခဏာ လောက်တော့ အားလုံး ကြည့်တတ်ကြတယ် ...

မကြည့်တတ်လည်း ကြည့်တတ်အောင် သင်ထားရတာမျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါမှ ကောင်မလေးတွေရဲ့လက်ကို ကိုင်လို့ရမှာကိုး ... ဟဲ ဟဲ”

“ဪ ... ကြည့်စမ်း။ ဒါဆို ရှင်လည်း ဒီလိုနည်းနဲ့ လုပ်စားနေတာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

ကူးက သူမရဲ့လက်တွေကို သူ့လက်ထဲမှ ဆောင်ရုန်းထွက်ကာ ခါးထောက်ရင်း အော်လေသည်။ သူသည် ကူးဖြစ်ပျက်သွားသော ပုံစံကိုကြည့်ကာ သဘောတကျဖြင့် ရယ်ရသည်။ ကူး သူ့ကို သဝန်တိုတယ်ဟူသော အဖြစ်အပျက်သည် သူ့နှလုံး

အားကို တကယ်ပဲ ကြည့်နူးလို့ကိပြာစေပါသည်။ ကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို သဝန်တိုတယ်ဟူသော ကိစ္စမှာ ချစ်ခြင်းတရားကို အရင်းခံပြီး ဖြစ်လာတာမို့ ကျေနပ်ရသည်။ သဝန်တိုပြီး ဆူနေသော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ အင်မတန် အသည်းယားဖို့ ကောင်းလေသည်။

“ဟင်း ဟင်း ... ကူး ကိုယ့်ကို သဝန်တိုလား”

“အောင်မယ် ... ဘာကိစ္စ တိုရမှာလဲ”

“ဟင် ... မတိုဘူးလား။ သဝန်တိုလို့ စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အိုး ... နိုးပါ။ သဝန်တိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာတဲ့။ အခု နကဟာ တကယ်ပဲလား။ မိန်းကလေးတွေလက်တွေကို ကိုင်ချင်တာနဲ့ပဲ လက္ခဏာကြည့်သင်တယ်ပေါ့ ...

ပြောစမ်း ... ပြောစမ်း။ ရှေ့မှာ ဘယ်နှယောက်ကို အဲဒီလို ကိုင်ကြည့်ဖူးပြီလဲ”

“ဟား ဟား ... အထင်ကြီးလိုက်တာကွာ”

“စူးနှင့်နော် ... စူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ မေးတာကို ဖြေ”

“ဖြေပါတယ်ကွာ။ ကိုယ် ပထမဦးဆုံး ကိုင်ဖူးတဲ့လက်က ကူးရဲ့လက်ကလေးပေါ့။ ဒီလက်ကလေးကို ကိုင်ချင်လွန်းလို့ နှစ်နှစ်လောက်တောင် စောင့်လာခဲ့လိုက်ရတာ

ကိုယ့်အချစ်ကို အကြွင်းမရှိယုံလိုက်စမ်းပါ ကူးရယ်။ သံသယတွေ မရှိစမ်းပါနဲ့။ ကိုမိက ကူးကို အရမ်းချစ်ရတဲ့သူပါ”

သူက ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် တမေ့တမော ပြောလိုက်လျှင် ကူးက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူက ကူးရဲ့လက်ဖျားလေးတွေကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်ကာ ကူး ပန်းနားသို့ အသာတိုးကပ်၍ ...

“ကိုယ့်အချစ်ကို ယုံလားဟင် ကူး”

ကူးက မနေတတ်သလိုဖြင့် ရှက်ပြုံးပြုံးကာ ခေါင်တစ်ချက်ညှိတ်ပြသည်။ သူက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်းမှ ကူးရဲ့ လတ်ဖဝါးလေးတွေကို ဆွဲဖြန့်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... လကွဏာကြည့်ပေးတော့မယ် ... လာ”

“တော်ပါ ... ကြည့်လည်း မကြည့်တတ်ဘဲနဲ့”

“ဟား ဟား ... ကြည့်တော့ ကြည့်တတ်ပါတယ်။ ကူးက ခြေမွှေးမီးမလောင် လက်မွှေးမီးမလောင် နေရမယ့်သူပဲ။ အင်း ... ပညာရေးလည်း ကောင်းတယ်။ အချစ်ရေးကတော့ ကံအကောင်းဆုံးပဲ။ သစ္စာရှိသော ချစ်သူကောင်ကို ရထားတာ၊ အင်း ... ပြီးတော့”

“တော်ပါပြီဟယ်၊ လျှောက်ပြောနေတယ်”

“ချစ်လို့ ... ချစ်လို့။ ဪ ... ကူး မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံရှိလားဟင်”

“ဟင် ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ ... ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ မေးကြည့်တာပါ”

“မရှိပါဘူး။ မြင်နေရဲ့သားနဲ့ဥစ္စာ။ ရှိရင် တွေ့မှာပေါ့။ ဘာလို့မေးတာလဲ။ မှန်မှန်ပြော၊ အကြောင်းတစ်ခုခုပေးရီရမယ်”

သူက ပါးနပ်သော ကူးကြောင့် အသာရယ်မောမိသည်။ ကူးရဲ့ဆံပင်ဖျားလေးတွေကို အသာထိတွေ့ကိုင်တွယ်ရင်းမှ ...

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောတာကို သတိရမိလို့ပါ။ ချစ်စိတ်မွန်နေရင် ချစ်သူပါးက ဝက်ခြံကိုတောင် ပါးချိုင့်နဲ့ မှားမိတတ်ကြတယ်တဲ့ ...

ဒါကြောင့် မေးကြည့်တာ။ ကိုယ်ကတော့ မတွေ့မိပါဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ ကူးက မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေနဲ့များ ဖုံးထားလားလို့လေ ... ဟဲ ဟဲ”

“အောင်မယ် ... မဖုံးပါဘူးနော်။ အရှိကို အရှိအတိုင်းပဲ။ ဟင်း ... သူတို့ပဲ ကြိုကြီးစည်ရာ”

“ဪ ... ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်က အရမ်းချစ်လာမိပြီဆိုရင် တော်တန်ရုံ ဘာမှ မမြင်နိုင်တော့တာမျိုးတွေလည်း ရှိတတ်တယ်လေ ...

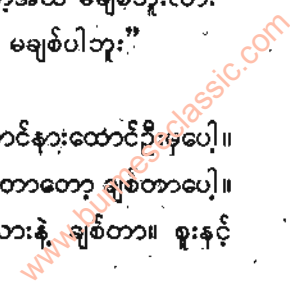
ကိုယ်ဆိုရင် အဲဒါမျိုး ခဏခဏ ဖြစ်တယ်။ ကူးကို အရမ်းချစ်မိနေတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ သူငယ်ချင်းတွေက နောက်တာပေါ့ ...

ကူးရော အဲဒီလို ဝါးသွားတဲ့အထိ မချစ်ဘူးလား”

“ဟင် ... ဝါးသွားတဲ့အထိတော့ မချစ်ပါဘူး”

“ဟာကွာ ... ကူးကကွာ”

“နေဦးလေ၊ ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦးမှပေါ့။ ကူး ပြောချင်တာက စူးနင့်ကို ချစ်တာတော့ ချစ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကူးက ချင့်ချိန်တဲ့နည်းသားနဲ့ ချစ်တာ။ စူးနင့်

မကောင်းတာတွေ လုပ်နေရင်တော့ ချစ်တယ်ဆိုပြီး မမြင်နိုင်တာတွေ လုပ်နေမှာ မဟုတ်ဘူးလေ ...

မမှားသင့်တာ မမှားရအောင်တော့ တားရမှာပေါ့။

အဲဒါကို ပြောတာ။ စူးနှင့် အပေါ်မှာ ကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာ ရှိတယ်လေ”

“အင်း ... အဲဒီလိုလား”

သူ့ရဲ့ အီလည်လည်အပြောကို ကူးက နားလည်သလို ပြုံးပြကာ သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လာလျက် ...

“ကူးက သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မဆန်ဘူး စူးနှင့်ရဲ့။ အရာရာကို လက်တွေ့ကျကျပဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ တိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ဆိုရင် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေလို့မှ မရတာ။ ဒါကြောင့် စူးနှင့် ဖြစ်စေချင်သလို အချစ်ကို အရမ်း Cazy ဖြစ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“အချစ်နဲ့ဘဝက ဘယ်တူမှာလဲ ကူးရယ်”

“အင်းလေ ... မတူဘူးပေါ့။ အချစ်က အချစ်၊ ဘဝက ဘဝပဲ။ ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျ ဖြတ်သန်းရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဘဝနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီဆိုရင် ရုံးနိမ့်ရတာများတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါက သတ္တိမရှိတဲ့လူတွေ၊ ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့လူတွေ ပြောတဲ့ စကားပါ ကူးရာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ စူးနှင့်ရဲ့။ သတ္တိမရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သတ္တိရှိစရာကို မလိုဘူး။ အချစ်နဲ့ ဘဝ တိုက်ကြတဲ့စစ်ဦးမှာ အားနည်းတဲ့ဘက်က ကျရှုံးမှာပဲ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု

မရှိတဲ့ဘက်က ကျဆုံးမှာပဲ။ အချစ်ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန် နူးညံ့တဲ့ အရာမျိုးမို့ လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ယှဉ်လာရင် နောက်ကောက်ကျတာတော့ အမှန်ပဲလေ”

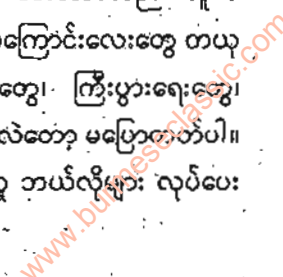
“ကူးရာ ... ကူး ပြောနေတဲ့စကားတွေက ချစ်သူရည်းစား မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျနေတာပဲ။ မခံစားတတ်လိုက်တာ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ စူးနှင့်က ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး လက်တွေ့ကျကျ မစဉ်းစားတတ်တာ။ ကူးကတော့ လက်တွေ့ကျတယ်။ ဘဝတစ်ခုမှာ အောင်မြင်တိုးတက်ဖို့အတွက် လက်တွေ့ကျကျ ကြိုးစားမှ ရမှာပေါ့ စူးနှင့်ရယ် ...

ကူးက သာမန်ဘဝမျိုး ပြီးသွားရမှာကို မလိုလားဘူး။ ကူးဘဝကို အရမ်းမြင့်မြင့်မားမား တိုးတက်ချင်တာ။ လူတိုင်းက အားကျငေးမောရတဲ့ဘဝမျိုး၊ ခိုင်မာတဲ့ဘဝမျိုးကို တည်ဆောက်ချင်တာ။ အောင်မြင်နေတဲ့ ဘဝစ်ခုပေါ့ ...

ကူးမှာ အဲဒီအနာဂတ်ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိတယ် ... ကူး... စူးနှင့်ကရော ဘာရည်မှန်းချက်တွေရှိလဲ၊ ပြောပါဦး”

ကူးက သူ့ကို ပြုံးပြီးလေး မေးသော်လည်း သူက အကယ်ပဲ စိတ်ညစ်လာရသည်။ အချစ်အကြောင်းလေးတွေ တယုတယ ဖွဲ့ဆိုရာကနေ ဘဝအကြောင်းတွေ၊ ကြီးပွားရေးတွေ၊ နည်းရေးတွေဘက် ဘယ်လိုရောက်သွားလဲတော့ မပြောတတ်ပါ။ နည်းနည်းလုံးသားတွေ နူးညံ့လာအောင် သူ ဘယ်လိုများ လုပ်ပေးတာပါလိမ့်။

“သေသား ကူးရှာ။ ကိုယ်ကတော့ ချစ်တာတစ်ခုတည်းသိ တယ်”

“ဟာကွာ ... စူးနှင့်ကလည်း။ ကူး အကောင်းမေးနေတာ၊ အဲလို ဖော့မပစ်နဲ့။ ကူးက ကိုယ့်ကို သည်းသည်းလှပဲ ဖူး ဖူးမှုတိုတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်သာယာနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူးနော် ...

ကူး သိချင်တယ်။ စူးနှင့်မှာလည်း စူးနှင့် ရည်မှန်း ချက် ရှိမှာပေါ့။ ဘာလဲ ... ပြောပြ”

“တကယ်ပြောပြရမှာလား”

“အင်းပေါ့ ... တကယ်မေးနေတဲ့ဟာပဲ”

“ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကတော့ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဘောလုံး သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပေါ့ ဒီထက်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရရင်တော့ အာရှအဆင့်ထိပါမီတဲ့ ဘောလုံးသမားတစ် ယောက်ပေါ့”

သူ့အပြောကြောင့် ကူးက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ခပ်နက်နက် တစ်ချက်စိုက် ကြည့်ကာ ...

“စူးနှင့် ... အဲဒါ တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့။ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့အိပ်မက်ပဲလေ။ ကူးကို ကိုယ် ခဏ ခဏ ပြောဖူးပါတယ်။ ကိုယ်က ကျန်းမာရေးအတွက် သက်သက်ကန်တယ်များ ထင်နေလို့ လား။ ကိုယ် ကူးကို ချစ်သလိုပဲ ဘောလုံးကိုချစ်တာ”

ကူးက ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့သည့် သဏ္ဍာန် ဖြင့် သက်ပြင်ကိုချသည်။ သူက အခြေအနေကို ဖော့တိမ်လို့သည့် သဘောဖြင့် ကူးရဲ့ပခုံးလေးကို အသာဖက်ကာ ...

“ကူး ကိုယ့်ကို သဝန်တိုချင်ရင်တောင် ကောင်မလေးတွေ နဲ့ သဝန်တိုရမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်က ကောင်မ လေးတွေထက် ဘောလုံးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ။ မင်း သမီးတွေ မိုဒယ်တွေထက် ဘောလုံးသမားတွေကိုပဲ ပိုစိတ် ဝင်စားတာ ...

အဲဒါတော့ ကူး စိတ်ချလက်ချထား၊ သိလား”

“အင်း ... စိတ်ချပါတယ်၊ စိတ်ချတယ်”

“ကိုယ်ရော ကူးကို အဲဒီလိုပဲ စိတ်ချထားလို့ ရမလား”

“ရတာပေါ့။ သိပ်ရတယ်။ ကူးကလည်း ပညာရေးကလွဲ လို့ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး”

“အိုခေ။ ဒါမျိုးမှပေါ့။ ဓာတ်နော် ... ကတိ”

သူက ကူးရဲ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူချိတ်ဆက်ကာ သက်မချင်း ဖိနှိပ်လျက် လက်ညှိုးချင်း ထိကပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဓာတ်နှိပ်လိုက်သည်။ အမြန်အလွန် ပြုံးကြည့်ဖြစ်သော အကြည့် နှုတ်ထဲတွင် တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက်က သစ္စာရှိဖို့ဆို ဘာတော့ အထူးပြောနေစရာ မလိုသည့် ကတိပဲ ဖြစ်ပါလိမ့် သည်။

တစ်ခါတလေမှာ အချစ်ဆိုတာ
 လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်အချိန်မှာ
 စချစ်မိသွားသလဲလို့ ...
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိလိုက်တာမျိုး
 ရှိတတ်တယ်။
 ဥပမာ ပြောရရင်တော့ ...
 မိုးမွဲမွဲထဲ လမ်းလျှောက်လာမိသလိုပေါ့။
 သတိထားမိတဲ့အချိန်မှာ
 တစ်ကိုယ်လုံး စိတ်နေခဲ့ပြီ။

မူ ၅ သူ

သူသည် ညိုညိုကို ဆိုသော ကောင်မလေးနှင့်
 သူငယ်ချင်းလိုလို ဘာလိုလို ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာကို သူငယ်ချင်း
 ကြားထဲမှာ ဘာရယ်မဟုတ် လျှို့ဝှက်ထားတာ မဟုတ်ခဲ့သော်
 ကည်း ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ချေ။ ဒါလည်း သော်ဇင့်ကို ကြောက်လို့
 ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဘယ်အရာကိုမှ ကြာကြာဖုံးကွယ်ထားလို့
 မသိရဘဲ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့် ညိုညိုကို
 အင်တာနက်ဆိုင်တွင် သွား၍ဆုံသည်။ အဲဒီနေ့က သူ
 သော်ဇင့်နှင့် ခန့်ဝင်းတို့ သုံးယောက်တည်းဖြစ်၍ ကျန်တဲ့ နှစ်
 ယောက်က မပါ။ သုံးယောက်သား အင်တာနက်သုံးဖို့ လာတာ
 ဖြစ်ပြီး သူမကတော့ အင်တာနက်သုံးပြီး ပြန်ထွက်လာဟန်တူ
 သည်။ အပေါက်ဝမှာ ဆုံတာဖြစ်ပါသည်။

သူကလည်း သူမကို ချက်ချင်းမြင်သလို သူမက
 ကည်း သူ့ကို ချက်ချင်းမြင်ဟန်တူသည်။ မျက်လုံးဝိုင်းကာ မျက်
 နှလုံးပြသော စတိုင်လ်သည် လူတစ်ယောက်ကို စပွေ့လျှင်
 ကနဦးနှုတ်ဆက်တတ်သော စတိုင်လ်လားတော့ မပြောတတ်ပါ။

ပြီးတော့မှ သွားဖြူတန်းလေးတွေ လှစ်ခဲပေါ်အောင် ပြီးပြန်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သူကတော့ အပြုံးတစ်ခု ဖြင့် စကားစတင်ပြောလိုက်ရပါသည်။

“အင်တာနက် လာသုံးတာလား?”

အင်တာနက်ဆိုင်လာတာ တွေ့ရဲ့သားနဲ့ အင်တာနက် လာသုံးတာလား ဟူသော အမေးမှာ ကြောင်မှန်းသိသော်လည်း ဘာမေးရမှန်း မသိသဖြင့် ပါးစပ်က အဲဒါပဲ ထွက်သွားတာဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းလားလို့ မေးရမှာကျတော့လည်း သိပ်မကောင်း။ သော်ဇင်ကတော့ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်နေပြီဆိုတာ လှည့်မကြည့်ပါဘဲနှင့် ဆဋ္ဌမအာရုံအရ အလိုလိုသိနေပြီဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘလော့ဂ်တွေ မွေလာတာ၊ ဟင်း ... ဟင်း”

လာပြီ၊ ဒီ ရျှံလွင်သောရယ်သံက ထုတ်ပြန်သည်။ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့မှတော့ ပြောခြင်းမဟုတ်၊ ဒီကောင်မလေးအပေါ်မှာလည်း သူ ဘာစိတ်မှ မရှိရပါ။ သို့သော် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရိုးရိုးသားသား Appreciate လုပ်ရလျှင် အဲဒီလို သန့်စင်သောအပြုံးနှင့် ဆည်းလည်းလှုပ်ခတ်သလို ရယ်စေသံဟာ တစ်ဖက်သားရဲ့စိတ်ကို အတော်ပဲ ဆွဲဆောင်သည်ဆိုတာ ကောင်မလေး သိမှသိပါလေစ။

“ဪ ... ပြီးသွားပြီပေါ့။ ပြန်တော့မှာလား?”

“အင်း ... ပြန်မယ်။ ပြန်တော့မှာ။ ယူရော ဒီဆိုင်လာကြလား?”

“လာနေကြ။ ခဏ ခဏ လာဖြစ်တယ်။ ခုတော့ ထရိန် နင်ရယ်၊ ကျောင်းရယ် ညနေဘက် ကစားတာရယ်တွေ ကြောင့် အချိန်မရတာနဲ့ ညဘက်တွေပဲ ရောက်ဖြစ်လို့ ... အခု ဘော်ဒါတွေ ဆုံတာနဲ့ ဝင်လာဖြစ်တာ”

သူမက ပြုံးပြီးခေါင်းညှိတ်ပြုစသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သော်ဇင်က မိတ်ဆက်ပေးဖို့ သူ့ခါးကို တိုနေပြီဖြစ်သည်။ ခန့်ဝင်းကလည်း အထဲဝင်မသွားသေးဘဲ ပေါ်တင်ကြီး အကဲခတ်နေလျှင် သူ့မှာ တကယ့်ကို စားကျပ်နံကျပ် ဖြစ်လာသည်။ ဩဇာလှောင် ပိုဆိုးမှာမို့ သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပုံစံနှင့်ပင် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဪ ... ညိုညိုကို။ ဒါလည်း ကိုယ့်ရဲ့ဘောလုံးကန်ဖက် သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဒါက သော်ဇင်ကောင်းမြတ်တဲ့၊ သူကတော့ ခန့်ဝင်းကို၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဆေး(၁)က ... ဟေ့ကောင်တွေ ... ဒါ ငါ တစ်ခါပြောပြဖူးတဲ့ ငါ့ကို ကူညီပေးခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာပေါ့။ ညိုညိုကိုတဲ့။ ကူးတို့ကျောင်းကပဲ”

သူက တမင်ပင် ကူးနာမည်ကို ထည့်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းတွေက သူ့မျက်နှာကို ပြူးကြည့်ကြသည်။ သော်ဇင်ကတော့ သူ့ကို နောက်မှရှင်းမယ် ဟူသော မှတ်တမ်းပေးမျိုးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးလျှင် အခုလောလောဆယ် အဲဒီလိုပဲ အာရုံထားလိုက်ဟန်တူသည်။ သူကတော့ စိတ်လျော့စိတ်ပြီဖြစ်သည်။ သူ့လည်း တမင်ဖန်တီးပေးရတာမဟုတ်။ သူ့ခွဲတာတောင် ပြန်ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့။ အခုလို မျက်နှာချင်း

ဆိုင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံတာကတော့ မိုးနတ်မင်းကိုယ်တိုင်ဘက် သူတို့ကို အလိမ္မော်ခွေးက သတ်မှတ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သော်ဇင်ကတော့ သွက်သွက်ကြီးပင် အရောကြမ်းလေသည်။ ရေကိုတောင် နှစ်လှမ်းလောက် တက်လိုက်သဖြင့် သူမနဲ့တောင် နီးကပ်သွားသလိုရှိသည်။

“ဪ ... စူးနင့် ဒုက္ခပေးလိုက်တဲ့ တစ်ယောက်လေးတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်က သော်ဇင်ကောင်မဖြစ်ပါ။ ဆွနီယံပတ်စ်မှာ နေပါတယ်။”

သူမက သော်ဇင်ကို အကြည်လင်ဆုံး ပြုံးပြောခေါင်းညိတ်ပြီး အသိအမှတ် ပြုပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... Nice to meet you.”

“ပြန်တော့မှာဆိုတော့ အချိန်ရသေးတယ် မဟုတ်လား မုန့်တစ်ခုခု လိုက်စားပါလား။ ဟေ့ကောင် ... စူးနင့်မင်း သူ့ကို ဘာကျွေးပြီးပြီလဲ။ အကူအညီတောင်းတုန်းက တောင်းခဲ့ဖူးပြီးတော့ အခုမှ စားပြီးနားမလည် လုပ်နေလား။”

သော်ဇင်က ပွဲတောင်းလျှင် သူက ဖြစ်ရမယ်ဟူသော သူတို့အချင်းချင်းသာသိသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ အလိုမသင့်ပို့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်။ တစ်ခုခု စားပါလား ညိုညိုကို။ အချိန်ရလာဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ...”

သူက သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ ဘယ်လိုလဲဟူသော ဘာသာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမက တစ်ယောက်တည်း

သူတို့က ယောက်ျားလေးသုံးယောက်။ ပြီးတော့ သူနဲ့ သူမကလည်း အရမ်းကြီး ရင်းနှီးကြသေးတာလည်း မဟုတ်။ သူမကတော့ သူတို့ရဲ့ ဒိတ်ခေါ်မှုကို ဘယ်လိုမှ သဘောထားဟန် မတူပါ။ ကြည့်လင်သော အပြုံးလေးတစ်ခုနှင့်ပင်။

“သင့်ခံယူ။ နောက်မှ စားတာပေါ့။ ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်မရတော့လို့ပါ။ ထပ်ဆိုဖြစ်မှာပါ”

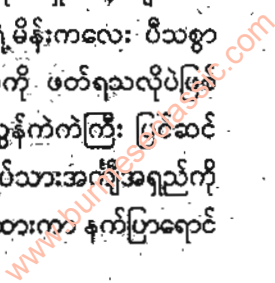
သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် လက်ပြလိုက်ကာ ...

“အိုခေ ... အိုခေ၊ ရပါတယ်။ ဒါဆိုလည်း နောက်မှဆိုတာပေါ့”

“အင်း ... သွားတော့မယ်နော်။ အားလုံးပဲ ဘိုင့်ဘိုင့်”

သူမက သူတို့သုံးယောက်လုံးကို ဝေဝဲကြည့်ရင်း ထက်ပြနုတ်ဆက်သည်။ သူက အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသော်လည်း သော်ဇင်ကတော့ အရည်ပျော်ဒီဇိုင်းဖြင့် မျက်လုံးတွေနိုင် ဖြစ်ပြနေသည်။ သူမကို နှုတ်ဆက်တာတောင် ရိုးရိုးမနှုတ်ဆက်နိုင်။ ခေါင်းတညွတ်ညွတ် ခါးတညွတ်ညွတ်ဖြင့် လည်ဖြန့်တွေ့ပါ ငြိတွယ်ပြနေသည်။ သော်ဇင် တစ်ယောက်မှာ လူမမြင်ခင်၊ နာမည်မသိခင်တည်းကတောင် စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်နေလေရာ လူမြင်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ပြောဖွယ်ကို မရှိတော့ချေ။

ညိုညိုကိုသည်လည်း ခေတ်ရဲ့မိန်းကလေး ပီသစွာ ဝတ်စားထားပုံက ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရသလိုပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီကောင်မလေးက လွန်လွန်ကဲကဲကြီး ဖြစ်ဆင်ထားတာမျိုးတော့ မရှိ။ ခဲပြာရောင် စပို့ရှပ်သားအင်္ကျီအရည်ကို ခါးပတ်ကြီးကြီးတစ်ခုဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားကာ နက်ပြာရောင်

ရွန်နော့သည် Skinny ဘောင်းဘီအကျပ်ကို ခပ်မိုက်မိုက် ဆင်
ယင်ထားလေသည်။ သော်ဇင်ကတော့ သူ့ကို အဲဒါမကျေသော
ဇာတ်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ လက်သီးရွယ်ပြရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာအထာလဲ။ လျှို့ဝှားတာပေါ့
လေ၊ ဟုတ်လား။”

“လျှို့ဝှားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ပြီးမှ အေးဆေးပြောပြ
မယ်”

“ဘာအေးဆေးပြောမှာလဲ။ လျှို့ဝှားတာ မဟုတ်ရင် ဘာ
လဲ။ မင်း two timing ရိုက်မလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

“ဟေ့ကောင် ... ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ကွာ။
ငါ ကူးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့”

“အေး ... ဒါဖြင့်ရင် ဒီကလေးမကို ငါ ဘယ်လောက်
စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဆိုတာလဲ မင်းသိရဲ့သားနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ ပြီးတော့မှ အေးဆေးရှင်းပြပါမယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာမှ အေးဆေးရှင်းပြနေစရာ အကြောင်း
ကို မရှိဘူးနော်။ ဒီဇယားက ရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်နေပြီ။ မင်း
ဘာမှရှော်ပစ်လို့ မရဘူး”

“မရှော်ပါဘူး ဆိုမှကွာ။ မင်းကလည်း”

သူ အသည်းအသန် ဖြစ်ပြနေသော သော်ဇင်ကို
အော်ထည့်လိုက်သည်။ ငြိမ်နားစေောင်နေသော ခန့်ဝင်းက သော်ဇင်
ပခုံးကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ပုတ်ကာ ...

“က ... ပြီးမှ အေးဆေးပြောမယ်ကွာ။ ဒီကိစ္စကို ငါလည်း
စိတ်ဝင်စားတယ်။ စုတော့ အင်တာနက်ထဲ ဝင်ကြည့်

ဆိုင်ထဲတောင် ရောက်နေမှတော့ ပြန်မထွက်တော့ဘူး။
အားလုံး တစ်နာရီပဲ သုံးမယ် ...

တစ်နာရီပြည့်တာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ်။
သဘောတူလား”

“အိုကေ”

“ပြီးရော”

နစ်မိတစ်မ ဖြစ်နေသည်မို့ သော်ဇင်က မကျေမနပ်
ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် အင်တာနက်ထဲသို့ ရောက်သွားကြ
သည်။ ကိုယ်စီသုံးနေကြရင်းမှ သူက စိတ်ဝင်စားသော အကြောင်း
အရာတွေနောက်သို့ လိုက်ပါစီးမျောသွား၍ အချိန်တွေ ကုန်လို့
ကျန်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်။ ဘယ်အချိန်တည်းက နာရီကြည့်
နေမှန်း မသိသော သော်ဇင်ကတော့ တစ်နာရီကို တစ်မိနစ်မှ
အစွန်းမခံဘဲ လာအော်သည်။

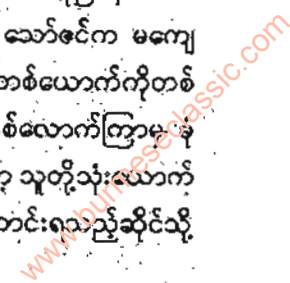
“ဟေ့ကောင် ... တစ်နာရီ ပြည့်ပြီကွာ။ ထွက်တော့”

“အေးပါကွာ နေပါဦး။ ခဏလေး ... ခဏလေး”

“လက်စသတ်တော့ကွာ။ ဟိုကောင် ခန့်ဝင်းရော”

“ဟေ့ကောင် ... သိပ်ကဲပြမနေနဲ့။ အခုမှ မိန်းမတွေဖူး
တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှန်းမသိဘူး။ လာပိုပြနေတယ်”

ခန့်ဝင်းက အော်လိုက်တော့မှ သော်ဇင်က မကျေ
မနပ်ဖြင့် ငြိမ်သွားသည်။ သူ့နဲ့ ခန့်ဝင်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် မျက်စပစ်ပြလိုက်ပြီး... ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ
တွေ့က ထပြန်တော့သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့သုံးယောက်
ဟာ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်းရသည့်ဆိုင်သို့

ရောက်လာဖြစ်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေ ကိုယ်စီရှေ့ရောက် တာနှင့် သော်ဇင်က သူ့ကို မေးခွန်းစထုတ်တော့သည်။

“ကဲ... ပြောတော့ ဟေ့ကောင်။ ညိုညိုကိုနဲ့ မင်းနဲ့ကြား ထဲမှာ ထပ်တွေ့ရဲ့သားနဲ့ ငါတို့ကို သတင်းအမှောင်ချထား တာ ဘာသဘောလဲ ...

ငါကတော့ မင်းကို လုံးဝမရိုးသားဘူးလို့ မြင်တယ်။ အဲဒါကို ဝန်ခံလား၊ ပြော”

“ဝန်မခံဘူး”

“ဟာ ... ဘာလို့ ဝန်မခံရတာလဲ။ မင်း သူ့ကို ငါ ဘယ် နေရာမှာပဲတွေ့တွေ့ ငါ့အတွက် စဉ်းစားပြီး သယ်ခဲ့ပေးဖို့ လို့ မင်းကို ငါ နေ့တိုင်းနီးပါး ပြောပါတယ်ကွာ ...

အဲဒီလိုတော့ မရှေ့ထားစမ်းပါနဲ့”

“အေးလေ ... ငါလည်း အဲဒါကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒါ ကိုတော့ မင်း ပြောလိုက်”

ခန့်ဝင်းကပါ ဝင်ပြောလျှင် သော်ဇင်က အဖော်ရ သွားသလိုဖြင့် အားတက်ကာ လက်မတစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။ သူက ပြောမယ့်အတူတူ အားလုံးရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်အောင် ပြောရမည်မို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဖြင့် အားယူလိုက်သေးသည်။

“ငါ အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ မင်းကို မယုံလို့ပဲ သော်ဇင်”

“ဘာရယ် ! ”

သူ့အပြောကို သော်ဇင်ပင်လျှင် အခွကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ဧဝေဝေါပုံစံမျိုးဖြင့် ကြည့်လာလျက် ...

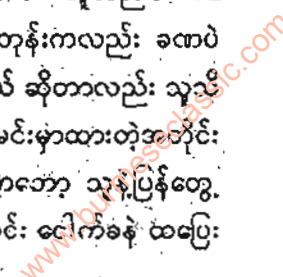
“ဘာကို မယုံတာလဲ”

“မင်းမှာ ဒီလောက် ကောင်မလေးတွေပေါနေတာ သော်ဇင် ရာ။ အဲဒီကလီတွေဆိုတာ ရေလို့တောင် မရဘူး”

“ဟာ ... အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုတာမပါ။ ငါ ပြောပြမယ်။ သေချာနားထောင်။ ဖြတ်ပြီးတော့ မပြောနဲ့။ တစ်ခါမှ မသိတဲ့ ငါ့ကိုတောင် စက်ဘီးနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် တင်နင်းပြီး လိုက်ဖို့တယ်ဆိုတဲ့ သူ့စိတ်ထားဟာ ဘယ်လောက် စာနာကျညီတတ်သလဲဆို တာ တစ်ခါတွေ ဖူးရုံနဲ့ သိသာတယ်။ ငါလည်း အဲဒီတုန်း က မွန်နေတဲ့စိတ်ကြောင့်သာ ပြောမိပြောရာ ပြောထွက် သွားတာ။ တကယ်တမ်း သွေးအေးသွားလို့ သေချာပြန် စဉ်းစားကြည့်တော့ တော်တော်ကြောင်ခဲ့တဲ့ ကောင်ပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တယ်။ အရမ်းလည်း အားနာတယ်။ သူ့မို့လည်း ငါ့ကို လိုက်ဖို့ပေးတာ။ ပြီးတော့ စက်ဘီးက ဘာရိတ်လည်း မိတာမဟုတ်ဘူး ...

ထားပါ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ မင်းတို့ကို ပြန်ပြောပြ လို့ မင်းတို့လည်း အားလုံးသိပြီးသားပါ။ သူ့ကိုပြန်တွေ့ တာ ကူးတို့ကျောင်းမှာ ပြန်တွေ့တာ။ သူလည်း UFL ကပဲ။ ဂျပန်စာတက်နေတာ။ အဲဒီတုန်းကလည်း ခဏပဲ ပြောဖြစ်တာပါ။ ငါ ကူးဆီလာတယ် ဆိုတာလည်း သူ့သိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ကွာ မင်းကို ငါက မင်းမှာထားတဲ့အတိုင်း ပဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ သော်ဇင် ငါကတော့ သူနဲ့ပြန်တွေ့ ဖြစ်ပြီ။ UFL မှာ ဘာညာပြောရင် မင်း ငေါက်ခနဲ ထပြေး

မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်ယောက်တည်း ပြေးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါပါ ပါမှာ အသေအချာပဲ ...

မိတ်တွေဆက်မယ်၊ ဝင်လုံးတော့မယ်၊ သူလည်း ခုခေတ် မိန်းကလေးပဲကွာ ဒီလောက်တော့ နပ်တာပေါ့။ အဲဒီကျ သူ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ။ ငါ့အပေါ် impression ကတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာပဲကွ။ ဒီကောင် ဘာအချိုး ချိုးတာလဲပေါ့။ အဲဒီကျ အခြေအနေက မင်း အတွက်ပါ မိုင်းနပ်စ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သူက မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေလို မဟုတ်ဘူးကွာ ...

ဖြူစင်တယ်။ ရိုးသားပွင့်လင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အပေါ်မှာ အခွင့်အရေးသွားယူလို့ ရမယ့်သူမျိုးတော့ မဟုတ် ဘူး။ မင်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် just for fun ကွာ။ ဒါကြောင့် ငါ မင်းကို မပြောဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါက အကြာကြီး ဖုံးထားလို့ရတဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါဘူး ...

ခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားဆုံတော့ မင်းအတွက် လည်း ကောင်းသွားတာပေါ့။ ငါ ဖြစ်စေချင်တာလည်း အဲဒီလိုပုံစံမျိုးပါပဲ။ တစ်နေ့ ဒီလို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို လည်း ကြိုသိပြီးသားပါ။ က ... ငါ ပြောချင်တာ အဲဒါပဲ”

သူက စကားအရည်ကြီး ပြောလိုက်ရသောကြောင့် မောသွားဟန်ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက် ကောက်မောလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ဗိုက်ဆာလာသဖြင့် ဝက်သားပေါက်စီကိုပါ စတင်ဆွဲပါသည်။ သော်ဇင်နဲ့ ခန့်ဝင်းကတော့ သူ့ကို မျက်မှောင်

ကြုတ်ကြည့်နေကြပြီးမှ ခန့်ဝင်းကတော့ လက်ခံသွားသလို နှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ သော်ဇင်ကတော့ မျက်မှောင် ထုတ်ကို မဖြေနိုင်သေးဘဲ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မင်းက မိုက်တော့ မမိုက်ပါဘူး”

“မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောမယ်ကွာ။ မင်း တကယ်မဟုတ် ဘဲနဲ့ ညိုညိုကိုကို မလုပ်ပါနဲ့”

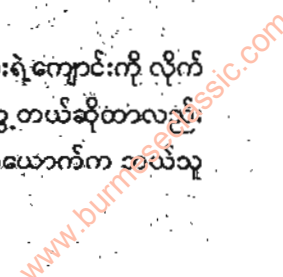
“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဒါတော့ လွန်ပြီနော်။ မင်းနဲ့ဘာ ဆိုင်လို့လဲ။ မင်းသူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ့မှာ မင်းကို အဲဒီလို ပြောပိုင်ခွင့်မရှိ တူး ဆိုတာလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောကြည့်တာပါကွာ။ သူ့ကို ငါ တကယ် ခင်သွားလို့ ပါ”

“အောင်မယ် ... လာသေးတယ်။ ဟေ့ကောင် ... မင်း two timing ရိုက်ဖို့တော့ မကြံစည်နဲ့နော်။ ငါ စန္ဒကူးခင်ကို သွားပြောမှာ”

“ဟား ... ကြံစရာလားကွာ။ သူနဲ့ ငါနဲ့ အကန့်က လုံးဝ ပလိန်းပါ။ ကူးနဲ့ ချိန်းထားတဲ့နေရာကိုတောင် သူ ကိုယ် တိုင် လိုက်ပို့ပေးခဲ့သေးတာပဲ ...

သူ့ကိုဖြန်တွေ့တော့လည်း ကူးရဲ့ကျောင်းကို လိုက် သွားရင်း တွေ့တာ။ ကူးဆီ လာတွေ့တယ်ဆိုတာလည်း သူ သိနေတာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က ဘယ်သူ ဘာလဲဆိုတာ သိပြီးသားပါကွာ”

“ဘာဝဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါ သူ့ကို တကယ်သဘောကျတယ်။ ရှေ့ဆက်ပတ်သက်သွားမို့ အကြောင်းရှိတယ်။ အဲဒါ အခု တရားဝင် ကြော်ငြာတယ်”

“ဟူး”

သူက စိတ်ကုန်တယ်ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် လေပူ တစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သော်ဇင်ကတော့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် မေးစေ့ကို လက်နဲ့ပွတ်ကာ ...

“ညိုညိုကို တဲ့။ နာမည်လေးက ရိုးမလိုနဲ့ မိုက်တယ်။ လူ ကတော့ ရေလည်းလန်းတယ်ကွာ။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် မှည့်နေရတာလဲ မသိဘူး။ တွေ့ဖူးသမျှဆော်တွေထဲမှာ သူ အမှည့်ဆုံးပဲ”

“ဒါ မင်း ပြောနေကျ စကားကြီးပါကွာ။ မင်း ရွတ်နေကျ ကဗျာပါ”

ဒီစကားကိုတော့ ရောက်ကတည်းက ငြိမ်နေသော ခန့်ဝင်းက ဝင်ပြောတာ ဖြစ်သည်။ သူက ခန့်ဝင်းရဲ့စကားကို ထောက်ခံသလို တစ်ချက်ထရယ်လိုက်လျှင် သော်ဇင်က အသည်း အသန် ထငြင်းသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ ဆော်ကြည်ပေမယ့် ဒီလောက်ကြီး တော့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူးနော်။ အဲဒါတော့ သေချာတယ်။ သူ့ကိုတော့ နာမည်မကြားခင်၊ လူမမြင်ဘူးခင်တည်းကကို စိတ်ဝင်စားတာ။ စူးနင့် ပြောပြတည်းက ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားတာ။ မပြောတတ်ဘူးကွာ။ သူက ငါ့အတွက် Attraction အရမ်းဖြစ်နေတယ် ...

တစ်ချိန်ချိန်မှာ အရမ်းချစ်မိသွားမလားတောင် မပြော တတ်ဘူး”

အဲဒီအပြောကိုတော့ သူနှင့် ခန့်ဝင်းတို့က ပြိုင်တူ ကြသည်။ သော်ဇင်က အဲဒီအမဲကြောင့် မျက်လုံးပြူးပြကာ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါ့စကားကိုတော့ ဟာသလုပ်မပစ်နဲ့ နော်။ ငါ တကယ်ပြောနေတာ”

“အေးပါ၊ မင်းကို ဘယ်သူက ဘာပြောနေလို့လဲ”

“မင်းတို့ရုပ်တွေက ငါ့စကားတွေကို လှောင်ရယ်ချင်နေ တာ ငါ သိသားပဲ”

“သိလို့ တော်သေးတာပေါ့”

ခန့်ဝင်းရဲ့ အငေါ်တူးစကားကို သော်ဇင်က မျက် နှာင်းတစ်ချက် ကဲကြည့်သည်။

“မင်းတို့က ငါ့ကို အထင်သေးတာလား။ အထင်ကြီးတာ လား”

“အထင်ကြီးတာပါကွာ၊ မင်းက လှတာကိုး ... ဟားဟား”

“အေး ... ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါ လှတာက နှိုလိုတာ။ စူးနင့် လှလာတာကတော့ စန္ဒကူးခင် အပြင်အဆင်တော်လို့ ... နေပါဦး၊ မင်းနဲ့ ညိုညိုကိုနဲ့ သိတာ စန္ဒကူးခင် သိလား”

“သူ မသိပါဘူး”

“ဟာ ... မင်းက ဘာလို့မပြောပြတာလဲ။ ဒါတော့ မင်း လျှို့ဝှားတာပဲ။ မင်း မရိုးတော့ဘူးနော်။ ငါ့တို့ကိုလည်း

လျှို့ဝှက်လှယ်၊ မင်းဆော်ကိုလည်း လျှို့ဝှက်လှယ်။ ဘာသဘောလဲ
မင်းက”

“မင်းတို့ကို လျှို့ဝှက်တာတော့ အခုနက ပြောပြီးပြီလေကွာ။
ကူးကိုတော့ တမင်လျှို့ဝှက်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မကြိုကြိုက်
သေးလို့ပါ။ တမင်ကြီးလည်း ပြောပြနေစရာ မလိုပါဘူး။
ဘာမှမှ မဟုတ်တာ။ ဟေ့ကောင် ... မင်းစိတ်နဲ့ လာနိုင်
မနေနဲ့ ...

မင်းလိုအကန့် ငါ့မှာ မရှိဘူး။ ငါ့မှာ ကူးရှိတယ်
ဆိုတာ ညိုညိုကို သိတယ်။ စတွေ့တာကိုက ကူးကြောင့်စ
ငါတို့တွေတာ”

“အေးပါ ... ထားလိုက်ပါတော့။ မင်းနဲ့ ရှော့မရှိဘူးဆိုတာ
ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ သူ့ကို တကယ်စီ
သဘောကျသွားပြီ။ ခိုက်တယ်ကွာ”

“မလိမ္မာဘူး သူခိုး”

သူ့ရဲ့အလှောင်စကားကို သော်ဇင်က မပြုံးဟန်ဖြင့်
ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အနားကိုတော့ ရောက်အောင်သွားတော့
မယ်ကွာ။ အရင်ဆုံး သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သိအောင်ကြိုစား
ရမယ်။ ဖုန်းနံပါတ်သိရင် တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စက အဆင်ပြေ
သွားပြီ။ သူ ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ မင်း သိလား”

“ကဲ ... ငါ သိသမျှ အားလုံးကို မင်းကို ဖွင့်ချတော့မယ်
ကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ကို ဘိယာတော့ တိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟွန်း ... ခွေးကောင်။ မင်းက ဒီလိုကြေးပေါ့လေ။ ရပါ
တယ် ... ရပါတယ်။ ငါ့ရာဇဝင်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်
အတွက်နဲ့ ပွဲပေးတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူးနော်။
ဒါကိုတော့ မင်း အသိအမှတ်ပြုလိုက်။ ငါ သူ့ကို ရေရေ
လည်လည် ထိတယ်ကွာ။ ဘယ်လိုမှန်းကို မသိဘူး။ တူကို
မတူတာ”

“အေးပါ ... မတူပါနဲ့။ ငါကလည်း ဓာခြားကောင်မလေး
တွေနဲ့ တူမှာကိုပဲ ကြောက်နေတာပါ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာရောဂါထနေတာလဲ။ မင်းညီမ
လည်း မဟုတ်၊ မင်းနဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လည်း မဟုတ်
ဘဲနဲ့”

“မဟုတ်ပေမယ့် ငါ သူ့ကို ခင်တယ်။ မင်းနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး မျက်နှာမပျက်ချင်ဘူး။ အဲဒါ အဓိကပဲ”

“ဝိုး ... ထားပါတော့။ ညိုညိုကိုကပဲ မျက်နှာမြင် ချစ်
ပါစေချင်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်ပေါ့။ ကဲ ... ပြောတော့ကွာ။ ငါ
သိသမျှ ညိုညိုကိုရဲ့အကြောင်း ပြည့်ပြည့်နဲ့ ... ပါ
ဟေ့ကောင် ... ဖုန်းနံပါတ်သိရင် အဲဒါ အရင်က
အဲဒါကိုတော့ မလျှို့နဲ့”

“ဖုန်းနံပါတ်ကတော့ တကယ် မသိတာပါကွာ။ ငါ သိ
တာက သူ့နာမည် ညိုညိုကို၊ သူက UFL မှာ ဂျပန်စာ
တက်နေတယ်။ နေတာက သစ္စာအိမ်ရာထဲမှာ။ ညနေငါး
နာရီလောက် လမ်းမကြီးထိပ်ဘက်က အော်စကားစာအုပ်
ဆိုင်မှာ နေ့တိုင်းလိုလို စာအုပ်ငှားတတ်တယ် ...

ကောင်းစပ်ပီရင် သိခဲ့တာတစ်ခုက သူလည်း ဘောလုံး
ကြည့် ဝါသနာရှင်တစ်ယောက် ဆိုတာပဲ။ ကဲ ... အဲဒါ
ငါ သိသမျှ အကုန်ပဲ”

သော်စင်က သူ့စကားဆုံးလျှင် လက်ဖျောက်တစ်
ချက်တီးကာ ...

“ညနေ ငါးနာရီလောက် အော်စကာမှာ စာအုပ်ငှားတတ်
တယ် ဟုတ်လား။ Wow! ။ ဒီ information က အဖိုး
အတန်ဆုံးပဲ။ ငါတို့ ဘောလုံးကန်ပြီးတဲ့ အချိန်လောက်
ပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... မွန်မနေနဲ့။ ဘောလုံးက ခြောက်နာရီ
လောက်မှ ပြီးတာ”

သော်စင်ကို ခန့်ဝင်းက ဝင်၍ဟန်သည်။ သော်စင်
တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ သူ့ကို တွေ့ရဖို့ အခွင့်အရေးကိုတော့
လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး။ မနက်ဖြန်ပဲ စာအုပ်သွားငှားမယ်။
ဟေ့ကောင် ... ယောက်ဖ။ မင်း ငါ့ကို ကူညီဦးနော်။
စာအုပ်ဆိုင်က ငါနဲ့မသိတော့ မင်း ပါမှဖြစ်မှာ ...

ပထမပိုင်းတော့ Intro လေး ဝင်တီးပေးပါဦးကွာ။
နောက်ကျမှသာ သူနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တည်း နှစ်ပါးသွား
ကြမှာပေါ့”

“ဘာနှစ်ပါးသွားမှာလဲ။ ဒီမှာ ကောင်မလေး ဆင်နဲ့
ကြမ်းပြင်ကို xxx မင်းရဲ့ ဒီလိုပုံစံက မိုက်တယ် မိုက်တစ်
ဆိုပြီး နှစ်ပါးသွားကြမှာလား”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်တယ် ယောက်ဖ။ အဲဒါ အမှန်ဆုံးပဲ။
အားယိုးပါး ... ပြောရင်းနဲ့တောင် ရင်တွေခုန်လာပြီ။
မိုက်တယ်ကွာ၊ ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့တဲ့ ငါ
အဖို့ သူ့နောက်ကို လိုက်ရတော့မယ့် အချိန်တွေမှာ ရင်
ခုန်သံတွေ ဒီနီးတပ်တပ် ဖြစ်နေမှာလားတော့ မပြောတတ်
ဘူး”

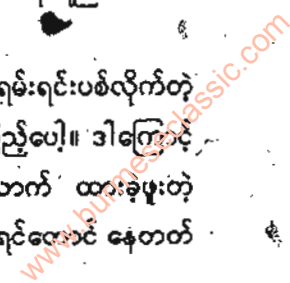
“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ အချစ်ဖြစ်ဖို့ နီးစပ်လာပြီ”

ဒီစကားကိုတော့ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင်
အိမ်ထောင်တည်းနဲ့ နောကျေခဲ့သူ အသည်းကွဲဆရာကြီး ခန့်ဝင်း
တို့စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ဝင်ပြောတာဖြစ်သည်။ သော်စင်သည်
ဒီစကားကိုကြားလျှင် မျက်နှာက ဝင်းပသွားကာ ခန့်ဝင်းဘက်
ညှိ၍ ...

“ဟုတ်လား ယောက်ဖ။ ဒါ အချစ်ဖြစ်နိုင်လား”

“ဒါတော့ မင်း အသိဆုံးနေမှာပဲလေ။ ငါက ငါထင်တာ
ကို ပြောတာ။ မင်းတို့ကို ဟိုးအရင်တစ်ခါက ပြောဖူးပါ
တယ်။ အချစ်ကို ဘာမှန်းရေခဲရေရာရာ မသိခင်မှာ သဘော
ကျတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို ရည်းစားထား
ထားတာ မှန်တယ်လို့”

ပထမဆုံးအကြိမ်မှာ ရင်နဲ့အရမ်းရင်းပစ်လိုက်တဲ့
ကောင်တွေ ကွဲတာပဲလေ။ ငါ့ကိုပဲကြည့်ပေါ့။ ဒါကြောင့်
ရည်းစားနှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက် ထားခဲ့ဖူးတဲ့
ကောင်က တကယ့်အချစ်နဲ့ တွေ့လာရင်တောင် နေတတ်

ထိုင်တတ်သွားတယ်။ နားလည်သွားတယ်။ ဒါတောင် သတိလက်လွတ်သွားပြီး လစ်မစ်တက်ရင် တက်သလို ထိတာတွေ ရှိတာပဲ။ တချို့ကျတော့လည်း ဒီတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ သိပ်မချစ်မိပါဘူးလို့ ထင်ရင်လည်း ထင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မသိစိတ်မှာကျတော့ အရမ်းစွဲလမ်းနေမိတာမျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်။ ဥပမာပေးရရင် မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ထဲမှာ ထီးမပါဘဲ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတဲ့ သူလိုပေါ့။ ကိုယ် သတိထားမိတဲ့အချိန်မှာ စိုရွဲနေပြီ ...

အကောင်းဆုံးကတော့ နားလည်မှုရှိတဲ့ အချစ်နဲ့ပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာစေနိုင်တဲ့ အချစ်မျိုးမှလည်း ခြံတယ် ထင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားဆိုတာ သူ ချစ်ချင်တာကို သွားချစ်တာဆိုတော့ နားလည်မှုပေးနိုင်တဲ့သူကို ရွေးချစ်လို့ကလည်း မရပြန်ဘူး ...

တကယ်ချစ်လာပြီ ဆိုရင်တော့ ယောက်ျားလေးဆဲ ဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် နှလုံးသားက နူးညံ့တတ်တာများပါတယ်။ အချစ်စစ်ဖို့ကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ”

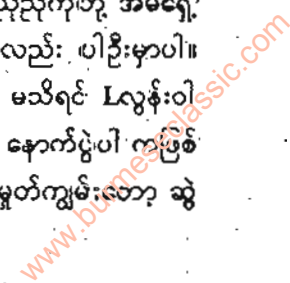
“အားကိုးတယ်ကွာ၊ အားကိုးတယ်။ အရင်ဆုံး ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ပြန်အားကိုးတယ်။ ကဲ ... မောင်စူးမျိုး မနက်ပြန်မှာ မင်းတို့ကို ဘီယာတိုက်မယ်ကွာ။ သန့်ဘင်္ဂါခါမှာ စာအုပ်သွားငှားမယ်။ သူ့စက်ဘီးဘေးက လိုက်ဖော် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင် ... ငါတော့ လူပေါင်းမှားပြီနဲ့ တုပါတယ်”
 “ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွာ။ ကူညီကောင်းပါတယ်”
 “မင်း ငါ့ကိုပဲ ခေါ်မနေနဲ့လေ၊ တခြားကောင်တွေလည်း ရှိတာပဲဟာ။ ခန့်ဝင်း ဆိုရင် လူကဲခတ် ဆော်ကဲခတ်တဲ့ နေရာမှာ ဆရာကြီး။ ဟိုကောင် နော်နော်ဆိုလည်း ပေါက်ကရပြောတဲ့နေရာမှာ ထိပ်သီး။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဟာသတွေ လျှောက်ပြောနေရင် ကြိုက်တဲ့အမျိုးပဲဟာ။ ငါ့ကိုပဲ မျက်လုံးထဲ ပြေး၊ ပြေးမြင်မနေနဲ့ကွ”

သူ့ရဲ့အပြောကို သော်ဇင်က တမင်ရိဝေပြထားသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်လျက် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ယမ်းတာ ...

“နိ ... နိ ... မပူပါနဲ့ ယောက်ဖ၊ မင်းက ညှိညှိကိုနဲ့ ခင်တဲ့သူ၊ ငါက အခုအခြေအနေမှာ မင်းကိုကပ်ပြီး ဝင်ရမယ့်သူမို့ မင်းကို ရှေ့ထွက်မင်းသားလေး လုပ်ခိုင်းတာပါ။ မပူပါနဲ့၊ မင်းနောက်မှာ နောက်ပွဲဆက်ကမယ့် မင်းသားတွေ တန်းစီနေပါတယ် ...

သော်ဇင်က ဆော်ကဲခတ်တင် မကဘူး။ ဂစ်တာပါ အတီးကောင်းတဲ့အတွက် နောက်ဆို ညှိညှိကိုတို့ အိမ်ရှေ့မှာ show သွားဆိုမယ့် အစီအစဉ်မှာလည်း ပါဦးမှာပါ။ မင်းဆိုရင်လည်း အသံကောင်းတယ်။ မသိရင် L ဂွန်းဝါဆိုနေတဲ့အတိုင်းပဲဆိုတော့ မင်းလည်း နောက်ပွဲပါ ကဖြစ်ဦးမှာ။ သားမြတ်ဆိုလည်း ဘာဂျာအမှုတ်ကျွမ်းတော့ ဆွဲဦးမှာ ...

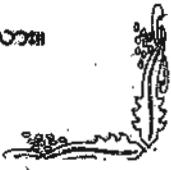

မဂ္ဂပါနဲ့ ယောက်ဖတို့။ မင်းတို့ ညီမလေး ညိုညိုလို့
ရဲ့နဲ့လုံးသားကို မိုင်စိုးရဖို့အရေးမှာ မင်းတို့ အကူအညီ
အများကြီး သုံးရမှာပါ ... ဟဲ ဟဲ”

သော်ဇင်ရဲ့စကားကြောင့် သူနဲ့ ခန့်ဝင်းမှာ တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ပြိုင်တူ ပခုံးတွန့်မိကြ
လေသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဆက်မဲသိရသေးသော်
လည်း ဒီကိစ္စကိုတော့ သူ တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့သည်။
အထူးသဖြင့် ညိုညိုကိုသည် သော်ဇင်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘော
ထားမည်နည်း။ သူ သိချင်လေသည်။

နေတိုင်းသာ တစ်စုံတစ်ယောက်က တို့ကို
ကျောက်တုံးတစ်တုံး ပေးနေခဲ့မယ်ဆိုရင်
ဘာတွေကို တည်ဆောက်မှာလဲ။
တံတားတစ်ခုလား။ နံရံတစ်ခုလား
(ဆိုလိုတာက)
ရင်နှိုးခင်မင်မှုလား။ စိမ်းကားမှုလား။

တကယ်တမ်းတွင် ထိုနေ့ညနေခင်းကျမှ ညိုညိုထိုက်
နှင့် စာအုပ်ဆိုင်မှာ ဆုံဖြစ်ဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့သော်လည်း သူက အဲဒီ
မနက်ခင်း အစောပိုင်းမှာ သူမနဲ့ ဆုံဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ သူ့ထို့
ထက်ပို၍နက်နဲမှု မနက်ငါးနာရီကနေ ခုနစ်နာရီထိမို့ နံနက်စောစော
ထရိန်နင်ဆင်းပြီး အပြန်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဝင်စားရင်း သူမကိုတွေ့
တာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘောလုံးကွင်းရဲ့အပြင်ဘက် ဆိုင်တန်းတွေမှာ
မနက်ကိုးနာရီ ထိုးပြီးတာနဲ့ ကုန်သွားတတ်သော မုန့်ဟင်းခါး
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ သူ ထရိန်နင်ဆင်းတိုင်း စားနေကျဆိုင်
ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားသူတိုင်း မုန့်ဟင်းခါးစား
ချင်လိုက်တာ ဟူသော အတွေးဝင်လာသည်အထိ မုန့်ဟင်းခါး
ဟင်းရည်ရနံ့မှာ လေသင့်ရာတိုင်း မွှေးနေတတ်သည်။

သူက ဆိုင်ရဲ့ဘေးဘက်မှာ စက်ဘီးကို ဒေါင်
ထောက်ပြီးနောက် မုန့်ဟင်းခါးပြင်နေသော မုန့်ပုံးအနီးသို့ ထိုး
ကပ်လာခဲ့သည်။ မုန့်ပွဲတွေ ပြင်ဆင်နေသော ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီး
မှာ စီးရီးပရိုမိုးရှင်ဖွဲ့၍ လက်မှတ်ထိုးပေးနေရသော အဆိုတော်

အက်တောင် လက်မလည်နိုင် ဖြစ်နေလေသည်။ စေတက်နေသော
မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်အနံ့မှာလည်း သူ့အစာအိမ်ကို လာပြီးကလိ
တာ ဆွနေသလိုပဲ ဖြစ်သည်။ မနက်တည်းက ဘာမှစားမလာခဲ့
ဘဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ထရိန်နင်ဆင်းခဲ့ရသည်မို့ မုန့်ဟင်းခါးစား
ဖြစ်လျှင် သူက နှစ်ပွဲမှ ဝတ်တတ်သည်။ သူက အန်တီကြီးကြား
အောင် အသံကိုမြှင့်ကာ ...

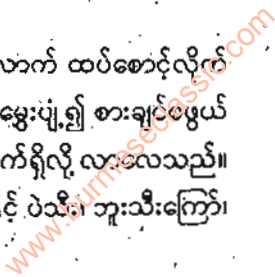
“အန်တီ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ ဘူး ငါးဖယ်နဲ့”

အန်တီကြီးက သူ့ကိုမော့မကြည့်အားသေး။ သို့သော်
အောက်သည်ရဲ့အသံမှန်း မှတ်မိဟန်ဖြင့် ခေါင်းတွေတော့ ညိတ်
ပြနေသည်။ လက်မလည်အောင် မုန့်ပွဲတွေကို ပြင်ဆင်။ လူတွေက
လည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးအောင် မှာသည်။ ငံပြာရည်
လျှော့ထည့်။ ငရုတ်သီးမှုန့်ပါလေကာ၊ ပဲသီး မထည့်ဘူး၊ ကြက်
သွန်မိတ်များများ၊ ဘာတွေမှန်းကို မသိ။ သူ့သာ မုန့်ပွဲပြင်သည့်
သူ ဆိုလျှင်တော့ တော်တော်ဦးနှောက်ခြောက်မှာ သေချာသည်။
သို့သော် အန်တီကြီးကတော့ used to ဖြစ်နေသည့်အလား သွက်
လက်လိုက်တာမှ တိကျမြန်ဆန်နေသည်။ သူ့အလှည့်က မရောက်
နိုင်သေး။

“အန်တီ ... ကျွန်တော့်ဖို့ ပြင်ပေးပါဦး၊ ဘူး ငါးဖယ်နဲ့”

“အေး ... အေး၊ ခဲဏလေးပါ”

ခဲဏလေးဆိုပြီး ငါးမိနစ်လောက် ထပ်စောင့်လိုက်
ရသေးသည်။ ပြီးတော့မှပဲ သူ့လက်ထဲသို့ မွှေးပျံ့၍ စားချင်ဖွယ်
ဖြစ်နေသော မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်က ရောက်ရှိလို့ လာလေသည်။
ကြက်သွန်ဖြူဆီချက်၊ နံနံပင်အနည်းငယ်နှင့် ပဲသီး၊ ဘူးသီးကြော်၊

ငါးဖယ်ကြော်တွေ ညှပ်ထည့်ထားသော မုန့်ပန်းကန်ကို ကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်စားဖို့ နောက်နည်းနည်း ဆုတ်လိုက်စဉ် သူ့နောက်မှ အသံတစ်သံက ထွက်ပေါ်လို့လာသည်။

“ဟိတ် ... ရွတ် ... ရွတ် ... စူးနင့်”

ပထမပိုင်း ဟိတ်ရွတ်ရွတ် ဆိုတုန်းကတော့ လှည့်မကြည့်ဖြစ်သေးချေ။ သူ့နာမည် ပါလာသောအခါ လှည့်မကြည့်လို့ မဖြစ်တော့။ သူက လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဆိုင်အတွင်းခန်းထောင့်စားပွဲမှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်နေသော ညိုညိုကို ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီတော့မှ သူက မုန့်ပန်းကန်ကိုကိုင်လျှင် ဝင်သွားမိသည်။ ညိုညိုကိုက သူ ရောက်လျှင် ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လျက်...

“ဒီမှာ လာထိုင်စားလေ။ ညိုကို တစ်ယောက်တည်းပါ”

လူသုံးယောက်လောက်သာ စားလို့ရသည့် စားပွဲခုံလေးတွင် သူမတစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ်မလျော့သေးသော မုန့်ပန်းကန်ကြောင့် သူမလည်း စားနေတာ မကြာသေးဘူးဟု မှတ်ချက်ချရသည်။ သူက အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြီးနောက် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆင်စွယ်ရောင်အသား ခပ်အိအိ စပိုရှပ်လက်ရှည်ဖြင့် ထရက်ဆုဘောင်းဘီရှည် အနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူမသည် ဘာမှ ပြင်ဆင်ထားသောပုံစံ မရှိဘဲ အခုမှ အိပ်ရာထလာကာစ ဒီဇိုင်းနဲ့ဖြစ်သည်။ မျက်နှာက အခုမှ မျက်နှာသစ်လာစသလို ရေစာတိတ်ဖြယ်ဝကာ လန်းဆန်းပြီးနေသည်။

“ကျေးဇူးပါ။ တစ်ယောက်တည်းလား”

သူ့ရဲ့နှုတ်ဆက်စကားကို သူမက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ ...

“ဟုတ်တယ်။ စားချင်တာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ထစားတာ။ ဒီမုန့်ဟင်းခါးက ကိုးနာရီလောက်ဆို ပြတ်ပြီဆို”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ အရမ်းရောင်းရတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်။ အခုနကတင် ဒီစားပွဲမှာ လူအပြည့်။

ကောင်းတယ်ဆိုတာနဲ့ ညိုကိုလည်း စောစောထပြုံး လာစားတာ။ ဒီအချိန်ဆို အမှန်က အိပ်တုန်း အဟင်းဟင်း”

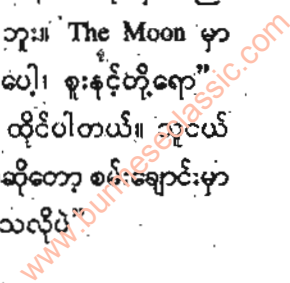
လာပြန်ပြီ ချိုလွင်သော ရယ်သံ။ ဒီရယ်သံမျိုးနဲ့

သာ သော်ဇင့်ရှေ့ သွားလို့ကတော့ ဟိုကောင်က ရောဂါတွေ ဆက်ပြီးရင်း တက်နေတော့မည်။ သူက သော်ဇင့်ကို သတိရ ထာနှင့် တစ်နေ့က အင်တာနက်ဆိုင်မှာ တွေ့သည့်အကြောင်းကို စကားစလိုက်သည်။ တစ်လက်စတည်းမှာပဲ သူတို့အပေါ်မှာထားအည့် သူမရဲ့သဘောထားကိုလည်း တီးခေါက်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ဆိုက်ပါသည်။

“ညိုညိုကိုက The Moon မှာ အင်တာနက် သုံးနေကြလား”

“အင်း ... သုံးနေကြပေါ့။ ပန်းဆိုးတန်းက ဆိုင်မှာလည်း သုံးဖြစ်တယ်။ ပုံသေတော့ မရှိပါဘူး။ The Moon မှာလည်း သုံးပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ဆိုင်ပေါ့။ စူးနင့်တို့ရော”

“ကိုယ်တို့လည်း The Moon မှာ ထိုင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က စမ်းချောင်းကဆိုတော့ စမ်းချောင်းမှာလည်း ထိုင်ကြတယ်။ အဆင်ပြေသလိုပဲ”

သူမက သူ့စကားကို ထောက်ခံသလိုဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ခွန်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒီနေ့က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာ အဖေနှင့် အယုတ်များ ဖြစ်သွားလား မသိဘူး။ ကိုယ်က ညိုညိုကို ကူညီခဲ့ဖူးတာကို ဒီကောင်တွေကို ပြန်ပြောပြထားတော့ သူတို့က ညိုညိုကို စိတ်ဝင်စားနေကြလို့ပါ”

“အိုး ... နဲဗားမိုင်း။ ပြဿနာမရှိပါဘူး”

သူမက နဲဗားမိုင်း ဟူသည့် စကားကို တော်တော် ကြိုက်ပုံရသည်။ ဒါပါနဲ့ဆိုလျှင် နှစ်ခါရှိသွားပြီဆိုတာ သူ မှတ်မိပါသည်။

“ဒါဆို ကိုယ်တို့အုပ်စုကို ညိုညိုကို ခင်တယ်ပေါ့”

“သူ့ရော ညိုညိုကို ခင်လား”

မမျှော်လင့်သော အမေးကြောင့် သူက ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် သူမက လှစ်ခနဲပြုံးကာ ...

“ခင်ရင် ညိုညိုကိုလို့ မခေါ်ပါနဲ့လား။ ညိုကို လို့ပဲခေါ်ပါ”

“ဪ ... အင်း”

သူမက မုန့်ဟင်းခါးကို စိတ်ပါလက်ပါ စားနေရင်း မှ စိတ်ပါလက်ပါပဲ စကားဆက်သည်။

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်သူ ... သော်ဇင်ရယ်၊ ခန့်ဝင်းကိုရယ် ဟုတ်လား”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ညိုကိုက နာမည်တွေ မှတ်မိသားပဲ”

“အဲမယ် ... ညိုကိုက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်နော်။ စူးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေက ခင်ဖို့ကောင်းမယ့်ပုံစံတွေပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဖို့ အကောင်းလွန်နေလို့ သတိထားပေါင်း”

“ဟယ် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

သူမက မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် တအံ့တဩပြန်မေး

သည်။ သူက မျက်ခုံးပြန်ပင့်ပြလျက် ...

“သူတို့က မိန်းကလေးချောချောဆိုရင် ခင်ချင်ကြတယ်လေ။ အတုံးသဖြင့် သော်ဇင်ပေါ့။ အဲဒါကြောင့်ပြောတာပါ”

သူ့စကားကို ဒီတစ်ခါတော့ သူမက တဟားဟား

အော်ကာ ...

“ဟား ဟား ဟား ... အဲဒါ ရှင်က ညိုကိုကို ချောတယ်လို့ သွယ်ဝိုက်ပြောလိုက်တာပေါ့လေ”

“သွယ်ဝိုက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင့်အကြောင်းကို ပြောရင်းနဲ့ ပါသွားတာ။ အမှန်တော့ ညိုကိုကို ချောတယ် လှတယ်လို့ မပြောလိုလှပါဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမက မျက်ခုံးတွေကို နှစ်ဆင့် ဆောင် ပင့်တင်လိုက်ရင်း ...

(မျက်ခုံးကို နှစ်ဆင့်ပင့်တင်ဖူးပါသလား။ မတင်ဘတ်လျှင် မှန်ထဲမှာ လှေကျင့်ကြည့်ပါ။ အင်မတန်ထူးခြားသော

အကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။)

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဪ ... ကိုယ့်အတွက်က အဲဒါတွေ အရေးမကြီးဘူးလေ။ ရုပ်လှတယ်ဆိုတာ အပေါ်ယံအမြင်ပါ။ အချိန်မရွေးလည်း ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်။ ကိုယ့်ကို စက်ဘီးနဲ့တင်ပြီး လိုက်ပို့တဲ့နေ့တည်းက ညိုကိုဟာ ကမ္ဘာ့အလှဆုံးမိန်းကလေးအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီးသားပါ ...

လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲမှာ imperssion တစ်ခုရှိတဲ့အခါမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင် ထူးခြားသွားတတ်တယ်။ ညိုကိုဟာ အဲဒီလို မိန်းကလေးပေါ့။ အဲဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှတယ်လို့ မပြောချင်တော့ဘူး။”

သူမက သူ့ကို ရွန်းလက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လျှင် သူသည် မုန့်ဟင်းခါးတောင် ဆက်မစားတတ်တော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူမက အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ...

“ညောင်ခဲယူ ... အဲဒီစကားဟာ ကျွန်မကို လှတယ်လို့ပြောတဲ့ စကားအခွန်းတစ်ထောင်ထက် ပိုကြီးမြတ်ပါတယ် ...

ညိုကိုကလေး ကိုယ့်ကို လှတယ်ပြောတာထက် ခင်ဗို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာကို ပိုသဘောကျတဲ့သူပေါ့။ လှတယ်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ သိပ် feel မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ စူးနင့်က အခု ထရီနီနင်ဆင်းပြီး ပြန်လာတာလား။”

“ဟုတ်တယ်။ ထရီနီနင်က အပြန်တိုင်း ဒီဆိုင်မှာဆွဲနေကြ။ တစ်ပွဲတည်းနဲ့လည်း မဝဘူး။ ကုန်တော့မယ် ထပ်မှာဦးမှ”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စားပွဲထိုးနေသော အစ်မတစ်ယောက်ကို လိုက်ပွဲထပ်မှာလိုက်လျှင် သူမက သဘောကျအောင် ပြုံးကြည့်နေသည်။ သူမကတော့ ဟင်းရည်နှင့် ဘူးသီးတစ်တစ်ခုသာ ထပ်မှာပါသည်။

“ထရီနီနင် အစောကြီး ဆင်းရတာလား။”

“ဟုတ်တယ်။ မနက်ငါးနာရီလေ”

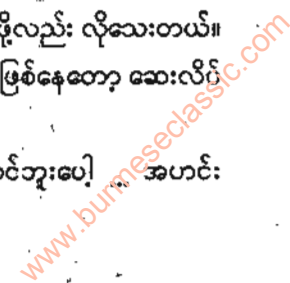
“ဪ ... အိပ်ရေးမဝလိုက်တာနော်”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ညဘက်စောစော အိပ်ရတယ်။ အိပ်ရေးပျက်ခံလို့ မရဘူးလေ။ ပြိုင်ပွဲက နီးလာပြီဆိုတော့ ထရီနီနင်က စောတဲ့သဘောပါ။ ခါတိုင်းက ဒီအချိန် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ အခု ထရီနီနင်ပြီးတာနဲ့ အိမ်ပြန် ကျောင်းပြေးတက်၊ ညနေဘက်ကျတော့ ချိန်းပွဲတွေကန်၊ အဲလိုမျိုး။ ညဘက်ဘောလုံးပွဲတွေတောင် ကောင်းတဲ့ဟာလောက်ပဲ ရွေးကြည့်ဖြစ်တော့တယ်။ အိပ်ရေးပျက်ရင် ကစားတဲ့နေရာမှာ ထိခိုက်တယ်”

“အင်းပေါ့ ... ထိခိုက်မှာပေါ့။ အိပ်ချိန်ကတော့ ရှစ်နာရီပြည့်မှဖြစ်မှာ။ အားကစားသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ကြိုးစားရတာ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူးနော်”

“ဘယ်လွယ်မလဲ။ မိဘက ကြည့်ဖြူဖို့လည်း လိုသေးတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အားကစားသမား ဖြစ်နေတော့ ဆေးလိပ်တို့ ကွမ်းတို့ကို ရှောင်ရတယ်”

“ဘီယာတို့ အရက်တို့တော့ မရှောင်ဘူးပေါ့။ အဟင်းဟင်း”

သူမက ချိုလွင်သော ရယ်သံဖြင့်မေးလျှင် သူမက ခင်မင်စိတ်ဖြင့် သူမကို ပြုံးကြည့်ကာ ...

“အဲဒါတွေလည်း ရှောင်ပါတယ်။ ဘာလဲ အဲဒီလိုရုပ်ပေါက် နေလို့လား။”

“ဟုတ်ပါဘူး။ ဆေးလိပ်နဲ့ ကွမ်းပဲ စကားထဲထည့်ပြော လို့ပါ”

“ဪ ... အဲဒါကတော့ လုံးဝအရှင်း မပတ်သက်လို့ပါ။ ဟိုဟာလေးတွေကတော့ ဘော်ဒါတွေ စုံလာရင်ပေါ့ ... ဟဲ ဟဲ”

သူမက သူ့အပြောကို သဘောကျဟန်ဖြင့် အကြည့် လင်ဆုံးပြုံးကာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူသည် အဲဒီအပြုံးနှင့်အကြည့် ကို မြင်လိုက်ရလျှင် သူမကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ တကယ်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်သွားသည်။ တခြားမိန်းကလေး တွေနဲ့ သိပ်မတူဘဲ ဖော်ရွေပွင့်လင်းသော သူမရဲ့ပုံစံသည် သူတို့ ယောက်ျားလေးတွေအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေပါ။

“စူးနင့်ကလည်း ပွင့်လင်းသားပဲ”

“ညိုကိုလည်း ပွင့်လင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုခင်ခင်လာ တယ်”

“ဟယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အဟား ဟား”

သူမက သူ့စကားကို ဘာသဘောကျသွားလဲတော့ မပြောတတ်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာ မုန့်ဟင်းခါးဖို ရှင်းဖိုးလူခေါ်သည်။ သူမက ကဗျာကယာ လက်ကားပြုလျက် ...

“ညိုကို ... ကိုယ်ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်။ သွားပါ”

“ဟင် ... မရှင်းပါနဲ့။ အားနာစရာ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် ကျွေးချင်လို့ပါ။ ထားခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ် ပေါင်းရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ဘာလဲ ... ကျေးဇူးတင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့လား။”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အဲလိုကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးကို မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ ရမလား။

ဒါက ခင်မင်မှုနဲ့ပါ။ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်သွား ပြီ မဟုတ်လား။ ဘော်ဒါအဖြစ် သတ်မှတ်ရင် လက်ခံကွာ”

“ဪ ... အဲဒီလိုလား။ စောစောက ပြောရောပေါ့။ ဒါဆိုလည်း ရှင်းပါ”

ဒီတော့မှ သူမက ဘဝင်ကျသွားဟန်ဖြင့် ပြုံးပြလိုက် သည်။ သူမက ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ကိုငုံကြည့်သော အနေအထား လက်ချောင်းလေးများ လှုပ်ခတ်ပြရင်း နှုတ်ဆက်ကာ ...

“ခွင့်ပြုပါဦး စူးနင့်။ သွားတော့မယ်”

“အိုခေ ... ဆီးယူ”

အဲဒီ ဆီးယူဟာ ညနေမှာဆုံမည့် ဆီးယူဆိုတာတော့ ထည့်မပြောဖြစ်တော့ချေ။ ညနေကိစ္စအတွက်တော့ သူမ နည်းစိတ်လှုပ်ရှားပါသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားတယ်ဆိုတာက သူနဲ့ ဘော်ဒါကို တစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။ သူမသာကြား ကြီးတော်နွား အငှားကျောင်းပြီး စိတ်ပူနေသော်လည်း ဘော်ဒါကတော့ အိုဘီမင်သေက်ထားပြီး မပူတော့။ ဘာသားတွေ ဘောလုံးကွင်းကထောင် တုန်း၍မသွားလိုဘဲ ရေမိုးချိုးကာ ချင်နေသေးသဖြင့် သူနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ရန်ဖြစ်ရသေးသည်။

သော်ဇော်နှင့် ခန့်လင်းက ဆေး(ခ)ကကောင်တွေ့မှီ ကျောင်းချင်းက
မတူ။ ဘောလုံးချိန်ကနဲ့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကျမှသာ တွေ့
ဖြစ်တာများသည်။ သူ့ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သော သော်ဇော်ကို
သူက ဘောလုံးကန်ပြီး အပြန်ကုန်မှ သွားမယ်ပြောလျှင် ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘောလုံးကန်ပြီးမှသွားတော့ ပါကဘယ်
လိုလုပ် ဖြူးတော့မှာလဲ။ အပေအရေ ညစ်ပတ်ပြီး ချွေးသံ
တရွဲရွဲနဲ့ဟာကို”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ။ အဲဒါမှ ယုတ္တိရှိမှာပေါ့။ ဘောလုံးကွင်း
က လာတယ်ဆိုပြီး သန့်ပြန်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“အို ... ယုတ္တိတွေ ယုတ္တာတွေ မလိုဘူး။ ပါဖြူးဖို့ပဲလို
တယ်။ ဘယ်နှယ်ကွာ ဆော်ဂိုက်သွားပါမယ်ဆိုမှ ကြေးဝေ
တူးရပ်နဲ့။ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဦး။ တစ်နေ့က
တွေ့ခဲ့တဲ့ရုပ်နဲ့ တစ်ခြားဆီပါလားဆိုပြီး ငါ့ကို အမှတ်လျှော
သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဝိုး ... ရောဂါကတော့ ဆေးမမီတော့ဘူး။ ဒါတောင်
တစ်ခါတည်း မြင်ဖူးထားတာ။ ဒီမှာ သော်ဇော်။ သူက
တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူးကွ။ အဲဒါကိုလည်း
မင်း သိထားဦး။ သူ့ကို လှတယ်ပြောတာတောင် သဘော
ကျတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး။ နော် ... သဘာဝထဲက
ကောင်မလေး၊ မှတ်ထားဦး”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ။ မင်းက အဲဒါတွေ ဘယ်တုန်းက
သိလိုက်တာလဲ။ မင်းက ဘယ်တုန်းက သူ့ကို လှတယ်
သွားပြောလိုက်လို့လဲ”

“ရှစ်ထယ် ... အရူးနဲ့တော့ တွေ့နေပြန်ပြီ။ မသိဘူးကွာ။
မနက်ခင်းတုန်းက ငါ ထရီနဲ့ကအပြန် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်
မှာ သူနဲ့တွေ့တယ် ...

အဲဒီမှာ စကားနည်းနည်း ပြောဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒါပဲ
ဒါပဲ ဟေ့ကောင်။ ညနေမှ တွေ့မယ်”

“ဟာ ... နေဦး၊ ဖုန်းမချသေးနဲ့ဦး။ ညနေကျရင် ရေချိုး
ပြီးမှ သွားမှာနော်။ ပေရေစုတ်ဒီဇိုင်းနဲ့တော့ မသွားနိုင်ဘူး”

“မင်းကလည်း။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ။ ငါတောင်
ကူးဆီကအဖြေကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သွားယူသလဲဆိုတာ
မင်းတို့အသိပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် လှပသပ်
ရပ်မှုက အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရည်အချင်းက
သာ အရေးကြီးတာ ...

သူ့အပေါ်မှာ မင်း အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်ဖို့သာ အရေး
ကြီးတာ။ မင်းကို ငါ တကယ်ပြောနေတာနော်။ ညှိညှိကို
က တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ သိပ်မတူဘူး ...

သိဘူးကွာ၊ မင်းဘာသာမင်း ရေချိုးချင်ချိုး မချိုး
ချင်နေ။ ငါကတော့ ဘောလုံးကန်ပြီးမှ သွားမှာ။ အဲဒီပုံ
နဲ့ပဲ သွားမှာ။ ဒါပဲ ဟေ့ကောင်”

သူက စိတ်တိုလာသဖြင့် စကားအကုန်ပြောကာ
စိတ်ချပစ်လိုက်သည်။ သော်ဇော်ဆီက ဖုန်းထပ်ဝင်မလာတော့။
နေရာက၍ ဘောလုံးကွင်းမှာ တွေ့သောအခါ သော်ဇော်က
ထပ်ဖြင့် မကျေနပ်။ ပထမပိုင်း ဘောလုံးကန်ပြီးချိန် ခဏနား
တာ သူ့ကို မနေနိုင် မထိုင်နိုင် စကားစ၊ လာပြန်သည်။

“ဇူးဒင့် ... သူက စာအုပ်ဆိုင်ကို စက်ဘီးနဲ့လာတာလား”
“ဆင်ရောပဲ၊ ဒါထက် မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ငါ့
စက်ဘီးကလည်း ပြိုင်ဘီးကြီး”

“မင်း ရှေ့ဘားတန်းမှာ ထိုင်လို့ရတာပဲ မဟုတ်လား”
သူက သော်ဇင့်ကို နှာခေါင်းရှုံ့တွပြလိုက်ပြီး ...

“မင်းအဘ ! မင်းကိုယ်ကြီးကို ငါက တင်နင်းရမှာလား။
ငါ့ရည်းစားတောင် ငါတင်နင်းဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟင်း
မောပါ”

“အောင်မာ ... မင်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုတော့ ညိုညိုကိုက
တင်နင်းခဲ့ရတယ်လေ၊ မင်းက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မတင်
နင်းချင်ရတာလဲ ...

စူးနင့် ... မင်း သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ဘာမှအားမ
ကိုးရတဲ့ ကောင်ပါလား”

“ဪ ... မင်းက အခုတော့ ဒီစကားမျိုး ပြောပြီပေါ့
လေ။ ဟေ့ကောင် ... လေသံကို အချိန်မီ ပြန်ပြင်လိုက်။
စွမ်းတယ်ထင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်တည်းသွား။
မင်းကို ဟိုက သိပြီးသား။ မှတ်မိတယ် ...

သွား ... ရေပြန်ချိုးပြီး ငါ့စက်ဘီးကို ယူသွား။ ငါ
တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စောင့်နေမယ်၊ ဖြစ်လား ပြော”

အဲဒီလိုကျပြန်တော့လည်း မဖြစ်သော သွေ့စင်က
သူ့ကို မျက်လုံးကြီး ဈေးကြည့်သည်။ စကားများသောဒဏ်တွေကို
သိပ်နားမခံနိုင်သော ခန့်ဝင်းကတော့ တစ်ခွန်းတည်းပဲ ဝင်ပြော
သည်။

“အရမ်းမရှူးသေးနဲ့ဦး သော်ဇင့်။ ခွင်(ပွင်)ဆိုတာ အခြေ
အနေကို ကြည့်ပြီးမှ ဖန်ရတယ်။ မင်းကွာ ရည်းစားမတာ
ဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ...

တစ်ဖက်မိန်းကလေးရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာပြီး
မှ တက်ကနီကျွေးကို ဆင်မှပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ခန့်ဝင်း ပြောတာကို ငါ ထောက်ခံတယ်။
မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိုက်တာဆိုတာ ဘောလုံးကန်သလို
ပဲ။ ဂိုးသွင်းဖို့ ကြိုးစားရသလို အချစ်ကို ရဖို့အတွက်
အလိမ်အခေါက် ကစားကွက်တွေနဲ့ ကြိုးစားသင့်ရင်လည်း
ကြိုးစားရတာပဲ ...

အဲဒါကြောင့် မကစားခင်မှာ တစ်ဖက်အသင်းရဲ့
အခြေအနေကို စနည်းနာရသလို ကောင်မလေးရဲ့စရိုက်
သဘာဝကိုလည်း မလိုက်ခင်မှာ စနည်းနာရတယ်ကွ”

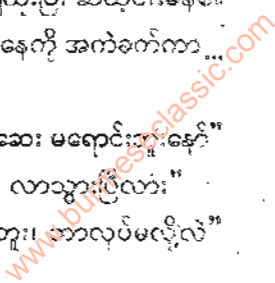
နော်နော်ကပါ မပြောစဖူး ဝင်ပြောလျှင် သော်ဇင့်
ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အိလည်လည်ဖြင့် နားထောင်နေရလေ
သည်။ အဲဒီနောက် ဘောလုံးကန်ပြီးလျှင် သူနဲ့ သော်ဇင့်က စာ
အုပ်ဆိုင်သို့ စက်ဘီးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်တွန်းကာ သွားကြ
သည်။ စာအုပ်ဆိုင်သို့ရောက်လျှင် ငါးနာရီထိုးပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်။
သူက စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုမော်ရဲ့အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ ...

“အဟမ်း ... ကိုမော်”

“ဘာလဲကွ၊ ငါ့ဆိုင်မှာ သလိပ်ပျော်ဆေး မရောင်းဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို ... ညိုညိုကို လာသွားပြီလား”

“ညိုညိုကို ! ... ဪ မလာသေးဘူး၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကိုမော်က သူ့ကို စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့်
ပြုံးကာသေးသည်။ သော်ဇင် ဆိုသည့် ကြောင်ကတော့ သူ့
မဟုတ်သည့်အလား စာအုပ်စင်က စာအုပ်တွေကို ဟိုမွေ့ ဒီဆွေ
လုပ်နေသည်။ သူက သော်ဇင်ကို မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြုရင်းမှ

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ မေးကြည့်တာ။ ခြောက် ... ဟိုဟာ
ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ဘော်ဒါ သော်ဇင်တဲ့။ မှတ်ထားနော်
ဦး။ နောက်ကျရင် သူ့ဟာသူ လာငှားရင် သိအောင်လို့
ဟေ့ကောင်” သော်ဇင်၊ မင်းရုပ်ကြီးကို လှည့်
လိုက်ဦး”

ဒီတော့မှ စာအုပ် ရွေးချင်ယောင်ဆောင်နေသော
သော်ဇင်က ချာခနဲလှည့်ကာ ဟီးခနဲ ရယ်ပြသည်။ ကိုမော်က
အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြကာ ဘာမှမပြော
သူက ဖတ်ပြီးသား မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေကို ဟိုလှန် ဒီလှန် လှန်
ရင်းမှ ငှားပြီးသားတွေမှန်း သတိရ၍ နောက်ထဲက စာအုပ်
သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အရှေ့က Latest များကတော့ ဖတ်ပြီး
သားတွေမို့ နောက်ထဲက ရသစာပေ၊ ဘာသာပြန်စင်တွေကို
မွေ့မှဖြစ်တော့မည်။

သော်ဇင်က သူ့အနားသို့ အသာကပ်လာလျက်
“ဟေ့ကောင် ... ညီကိုက မလာသေးဘူးတဲ့လား”
“အေး”

သော်ဇင်က ဆက်မမေးတော့ဘဲ စာအုပ်တွေလျှောက်
ကြည့်နေသည်။ သူကလည်း ဗန်းမော်တင်အောင်၏ စာအုပ်
အုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် မြည်းစမ်း ဖတ်ရှုနေရင်းမှ အဲဒီ

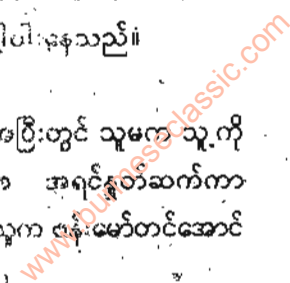
အချိန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သော်ဇင်ဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ သမိန်ပေါ်သွင်းကာတန်းကို ဖတ်ကာ တဟိဟိဖြစ်နေ
သွင် သူ့မှာ စိတ်ပျက်သွားရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ထဲခါ ငှားမှာလား”
“အေးလေ ... ရယ်ရတယ်ကွ။ ဟား ဟား ... ဒါပဲငှား
တော့မယ်”
“အေး ... ကောင်းတယ်။ မင်းတို့ ဆေးကျောင်းကစာတွေ
က ခက်တယ်ဆိုတော့ ခေါင်းဆေးလို့ရမယ့် စာအုပ်တွေ
ငှားပေါ့။ တစ်ချွေးလို့ကံဦး”
“ရွေးဦးမှာ၊ ကာတွန်းပဲ ငှားမယ်ကွ။ ကာတွန်းပဲကြိုက်
တယ်။ သူ မလာမချင်း ကာတွန်းဖတ်ပြီးတော့ပဲ စောင့်
မယ်”
“ဟင်း”

သူက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ပြီး ရှေ့သို့ပြန်အလှည့်
နှုတ် ဆိုင်ထဲသို့ အဖော်တစ်ယောက်နှင့်အတူ မင်လာသော ညိုညိုကို
တို့ လန်းဆန်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ အပြာနုရောင်အင်္ကျီ
နီဝဲလေးများ ပါရှိသော အစတစ်မျိုးကို ခပ်ပွပွအင်္ကျီ၊ ခြေသလုံး
ဆစ်ဝက် ဘောင်းဘီတို့ပွပွတို့ဖြင့် ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ထားသော
သူ့ရဲ့ပုံစံမှာ အများကြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်။

“ဟေ့ကောင်”

သူ့ရဲ့ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်သံ အပြီးတွင် သူမက သူ့ကို
သွမ်း၍မြင်သွားသည်။ မျက်လုံးတွေက အရင်နှုတ်ဆက်ကာ
နှုတ်ခမ်းတွေက နောက်မှပြီးပြပါသည်။ သူက ဗန်းမော်တင်အောင်

... ကိုယ်တို့က သူမအနားသို့ လျှောက်သွားရင်း ကိုမော်ရှေ့
 ဆာဇင်းမှတ်ရန် စာအုပ်ကို ချပေးလိုက်သည်။ အနားကပ်ကြည့်
 တော့မှ ရေမခြောက်တခြောက်ဆံပင်နှင့် Head & Shoulder
 Shampoo ရနံ့တို့ကြောင့် ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ပြီးစဟု သတ်မှတ်
 ရသည်။ သူမက သူ့ကို ပြီးပြန်ဆက်ပြီးလျှင် သူ့နောက်ထပ်
 ကပ်ပါလာသော သော်ဇင်ကိုပါ မြင်သွားဟန်ရှိသည်။ သော်ဇင်
 ကိုပါ ဆက်ပြီးပြလျှင် ဟိုကောင်က အတော်သဘောခွေ့သွားဟန်
 ရှိသည်။ ဘာသားချောက လက်ကလေးတစ်ဖက်တောင် ထောင်ပြ
 လိုက်သေးကာ ...

“ဟိုင်း ... ညိုကို၊ ကိုယ့်ကို မှတ်မိလား။”

“ဆူနီယံပတ်ခံမှာနေတဲ့ သော်ဇင်ကောင်းမြတ် မဟုတ်
 လား။ ဆေး(၁)က”

သော်ဇင်က ကိုရီးယားမင်းသားတွေရဲ့ စတိုင်ထံ
 အတိုင်း အဟားကို အသံထွက်အောင်ရယ်ကာ သူမကို ထုံဆီ
 အတိုင်း ညိုရီရီ စိုက်ကြည့်သည်။ စပြီ တက်ကနီကျွေးတွေထိ
 တော့ စသုံးပြီဆိုတာ သူက သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ညိုကိုထံ
 တော့ ထုံးစံအတိုင်း မပြောင်းလဲသော်အပြုံးဖြင့် ကိုမော်ရှေ့
 စာအုပ်တွေကို ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေဝဲကြည့်ရှုနေသည်။

“မဂ္ဂဇင်းအသစ် မထွက်ဘူးလား။”

“ရွှေအမြဲတေ ထွက်တယ်လေ”

“အင်း ... အဲဒါ ယူမယ်။ ဝတ္ထုရော”

“ဝတ္ထုတွေလည်း ထွက်တယ်။ ဒီရှေ့ကဟာတွေက အသစ်
 တွေချည်းပဲ”

“အင်း ... အင်း”

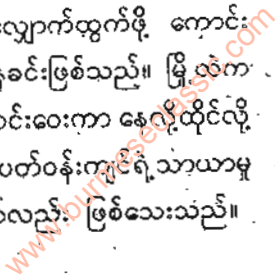
သူမက စာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားသွားဟန်ဖြင့်
 ခေါင်းငုံ့ကာ စိတ်ပါလက်ပါ စာအုပ်ရွေးနေသည်။ ပြီးတော့မှ
 နှစ်အုပ်လောက်ရွေးကာ ကိုမော်ကို စာရင်းမှတ်ဖို့ ပေးလိုက်သည်။
 စာအုပ်ငှားပြီး စာအုပ်ဆိုင်က ပြန်ထွက်လာချိန်မှာတော့ အတူတူ
 ပဲ ဖြစ်ကြသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် သူမက စက်ဘီး
 ပေါ်ချေ။ သော်ဇင် အကြိုက်တွေ့သွားဟန်တူသည်။ ရည်ရွယ်မ
 ထားပါဘဲနှင့် သူမက အစွန့်ဆုံးဖြစ်ကာ၊ သော်ဇင်က သူမရဲ့ဘေး
 အလယ်ကောင်ကဖြစ်လျက် သူကတော့ စက်ဘီးတွန်းလျက်
 ဆေးခွန်ကဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့က ပိုရင်းနှီးသည်မို့ သူက
 အရင်စကားစပြောရသည်။

“ညိုကို စက်ဘီးမပါဘူးပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အင်း ... ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ လမ်းလေးပဲ အေး
 ဆေးလျှောက်မလားလို့”

သူမက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မော့ကြည့်ကာ
 ဆေးဆေးပဲဖြေသည်။ သူမပြောသလိုပင် လိမ္မော်ရောင်အနည်းငယ်
 ဖျန်းထားသည့် ဆည်းဆာညနေခင်းသည် ကိုယ်ဖော့ထားသလို
 ပျော့ပျောင်းစွာ လှပနေသည်။ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ ကောင်း
 လောက်အောင်ကို သာယာသော ညနေခင်းဖြစ်သည်။ မြို့လဲက
 ခွန်းကျပ်သော အငွေ့အသက်တွေနှင့် ကင်းဝေးကာ နေလို့ထိုင်လို့
 ဆာကင်းသော နေရာတစ်ခုဖြစ်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့သာယာမှု
 တွေကိုလည်း ခံစားလို့ရနိုင်သောနေရာလည်း ဖြစ်သေးသည်။

သော်ဇင်ကတော့ ဘယ်လိုနေမလဲတော့မသိ။ သူ့
 နည်းနည်းမျက်နှာပူလာသည်ဟု ထင်သည်။ ကောင်မလေး
 အစ်သောက်ရဲ့ ဘေးမှာ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က လိုက်
 နေတာ ကောင်မလေးကို နည်းနည်းတော့ အားနာဖို့ကောင်းသည်
 ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ညိုညိုကိုကတော့ ဘယ်လိုမှနေဟန်
 ပါ။ သူက သော်ဇင်ရဲ့လက်ကို တံတောင်နဲ့တိုက်ကာ တစ်ခု
 ပြောဖို့ မေးဆတ်ပြရသည်။ သော်ဇင်က အေးပါဟူသော သဘော
 ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလျက် ...

“ညိုကိုက တောလုံးပွဲတွေ ဘာတွေလဲ ဝါသနာပါတယ်
 ဆို”

“အင်း ... ပွဲကောင်းရင်တော့ ကြည့်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား။ ကိုယ်တို့ပွဲတွေလည်း ကောင်းပါတယ်။
 လာအားပေးပါဦး”

“အဟင်း ဟင်း ... TV မှာပါရင် ကြည့်မယ်လေ”

“အာ ... ကိုယ်က TV မှာ ပါမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပါချင်ဖို့
 ဒီကောင်သာ ပါမှာ။ သိတယ်မှလား ကိုယ်ကတော့
 ဒေါက်တာလောင်းလေးလေ။ နေမကောင်းရင်တော့ သတိ
 ရလိုက်ပါ။”

“အဟင်းဟင်း ... မောင်ကောင်းထိုက် ဟာသထဲက
 ဆရာဝန်လိုမျိုးလား”

သူမရဲ့ ဆိုလိုသောဟာသကို သော်ဇင်က နားမလည်
 အကြောင်ကြောင်ပုံစံဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ မောင်ကောင်းထိုက်
 ရဲ့ဟာသတွေကို အရည်ကျိုသောက်ထားသော သူကတော့ သူမ

ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ဒက်ခနဲ သဘောပေါက်လေသည်။
 ဒါကြောင့် သူမ ရယ်သလို လိုက်ရယ်မိသည်။ လိုက်မရယ်နိုင်
 သော သော်ဇင်ကတော့ သူမကို ပြုံးစေဖြင့် ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ။ ကိုယ် မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။
 နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပါလား ညိုကို”

“အဲဒီဟာသကို စူးနင့်သိတယ်နဲ့တူတယ်။ သူ ရယ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား ဟေ့ကောင်။ မင်း သိလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလျှင် သော်ဇင်က သူ့ကိုခွတ်
 အေးတော့သည်။

“ပြီးမှ ပြောမယ်ကွာ”

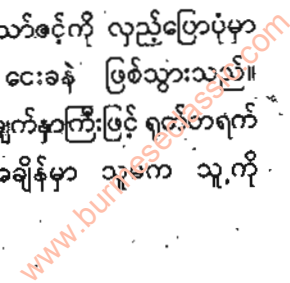
“ညိုကို ... ဘာသာပြန်ရတဲ့ စကားတွေ သိပ်မသုံးနဲ့ကွ။
 ကိုယ်က နည်းနည်းဝေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... ညိုကိုက IQ မညီတဲ့သူတွေနဲ့ သိပ်စကား
 မပြောတတ်ဘူး”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ ရပါတယ်။ ကိုယ် ကြိုးစားမှာပေါ့။
 ညိုကိုနဲ့က ကွင်းစိမ်းနေသေးလို့ပါ။ နောက်ကျရင် ညိုကို
 ကို လိုက်မိလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“စောင့်ခေါ်ပါမယ်”

သူမက ပြုံးတုံ့တုံဖြင့် သော်ဇင်ကို လှည့်ပြောပုံမှာ
 တိုကောင်တော့ မသိ။ သူတောင် ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
 သော်ဇင်က သဘောပီတိရွှေ့သွားသော မျက်နှာကြီးဖြင့် ရုတ်တရက်
 စကားတောင် ပြန်မပြောနိုင်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူမက သူ့ကို
 ဦးတည်ကာ ...

ချစ်မြတ်ဗွန်ဗွန်

၁၄၀

“နုနှင့်တို့ရော ပြိုင်ပွဲအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ။ ကိုယ့်ခြေတိုယ်ရော အားရရဲ့လား။”

“အင်း ... အကျေနပ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကြီးတော့ ကြီးစားနေတာပါပဲ။ ပြောတော့ ပြောရခက်တယ်။ သောလုံးဆိုတာ အလုံးကြီးလေ။”

“မှန်တာပေါ့။”

သူမရဲ့စကားက ရယ်စရာစကား မဟုတ်သော်လည်း သူ့သော သော်ဇင်ရောပါ ရယ်မိကြသည်။ သော်ဇင်က သူမအနားသို့ အသာတိုးကပ်ကာ ...

“ညိုကိုက ထင်ထားတာထက် ပိုခင်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်။ ညိုကို့ ကိုယ့်ကိုရော စူးနှင့်လိုပဲ ခင်တယ် မဟုတ်လား။”

“ညိုကိုက လူတိုင်းကို ခင်တတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကူညီတတ်တယ်။”

သူမရဲ့အဖြေက ပါးနပ်ပါသည်။ သော်ဇင် မသိစသော ပန်းတွန့်ကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ယုံပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ညိုကိုတို့ ကျောင်းတွေ ဘာတွေကို လာလည်မယ်နော်။ စူးနှင့်နဲ့ အတူတူပေါ့။”

“အိုကေ ... ရပါတယ်။”

သူမက အသာတကြည့်ပဲ ပြုံး၍ပြောပါသည်။ သာမန်ထက် နည်းနည်းပိုနေသော သော်ဇင်ရဲ့အကြည့်တွေ၊ အပြုံးတွေကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ထူးခြားဟန်မပြ။ သာမန်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးသာရှိသည်။ စကားတပြောပြောဖြင့် လမ်းဆုံသို့ရောက်

သောအခါ သူမက ခြေစုံရပ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို အတိအကျ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကဲ ... နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ညိုကို သွားတော့မယ်။ ဘိုင်ဘိုင်”

“ဟုတ် ... ညိုကို။ ဪ ...”

ဟုတ် ညိုကို ဆိုသော သော်ဇင်ရဲ့စကားသံအဆုံး သူမက လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် ဪ ဟူသော သံကြောင့် လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီ စောင်းထားသောခေါင်းက လှည့်လို့ လာခဲ့ကာ ဘာပါလိမ့်ဟူသော မေးခွန်းဆန်သည့် ကြည့်မျိုးဖြင့် သော်ဇင်ကိုကြည့်သည်။

“ဟိုလေ ... ညိုကို့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်လေး သိခွင့်မရလားဟင်”

“အင်း ... ရပါတယ်။ (xxxxxx) ပါ”

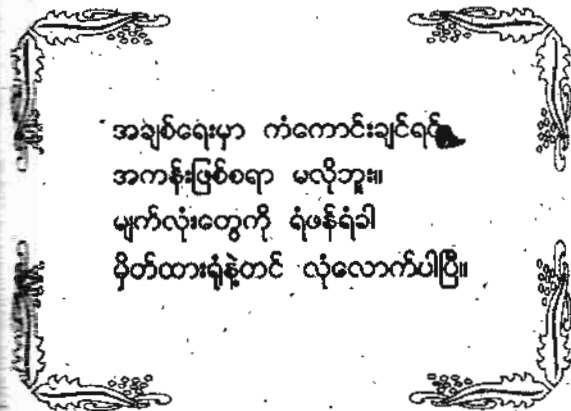
သူမက မဆိုင်းမတွဲပဲ ချက်ချင်းရွတ်ပြသဖြင့် သူမက နည်းနည်းအံ့ဩသွားရသည်။ သော်ဇင် ဆိုသည့် ငနဲက အသေအလဲ လိုက်မှတ်ကာ ခေါင်းတညိုတိတ်ဖြင့် နောက်အုန်းသီးရသလို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ သေချာအကတော့ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဒီကောင် ဒီည ဖုန်းဆက်တော့ မြစ်လေသည်။ သူမက အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြပြီး နောက် လမ်းချိုးလေးတွင်းသို့ ချိုးကျွေ့ဝင်သွားသည်။

သော်ဇင်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ဘယ်လို ထာဟူသော မျက်နှာပေးကြီးဖြင့် အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးပြနေသည်။ သူ့က မြူးနေသော သော်ဇင်ရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြုံးသည်။ ကိုယ်နှစ်သက်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကန

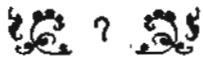
www.burmeseclassic.com

ဦးအစမှာ အဆင်ပြေတာမျိုးကို ယောက်ျားလေးတိုင်း ကျေနပ်ကြ
ညော်ဟု ထင်သည်။ အစမှာ အဆင်ပြေတာထက် နောက်မှာ
အဆင်ပြေပိုက ပိုအရေးကြီးသည်ဟု သူကတော့ ထင်ပါသည်။
တွေးရင်း တောရင်းနှင့်ပင် သူဟာ ချစ်သူ “ကူး”ကို သတိရ
လွမ်းဆွတ်လို့ လာမိလေသည်။ ညကျရင် ကူးဆီ ဖုန်းဆက်ဦးမှ။

အချစ်ရေးမှာ ကံကောင်းချင်ရင်
အကန့်အမြစ်စရာ မလိုဘူး။
မျက်လုံးတွေကို ရံဖန်ရံခါ
ပိုတ်ထားရုံနဲ့တင် လုံလောက်ပါပြီ။

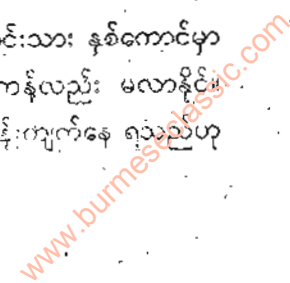
သော်ဇင်တော့ ညိုညိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုစခန်းသွားနေ
 သလဲတော့ မပြောတတ်ချေ။ သူကတော့ ပြိုင်ပွဲနီးကပ်လာသည်မို့
 ထရိန်နင်တွေ၊ လှေကျင့်ပွဲတွေနဲ့ မအားလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။
 ဒီကြားထဲ ကျောင်းမှာကလည်း စာမေးပွဲနီးပြန်သောကြောင့်
 ကျောင်းခေါ်ချိန်ပြည့်အောင် ကျောင်းက ပြေးတက်ရသည်။ ည
 ဘက်မှာ အချိန်လူပြီး စာကျက်ရသေးသည်။ ပြီးလျှင် ပင်ပန်း
 လွန်းသောကြောင့် စာကျက်ရင်းကနေ ဝိုက်လာကာ စားပွဲပေါ်
 မှာ မှောက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတတ်စမြဲ။ သူ့အမေက လာနှိုးပြီး
 အိပ်ခိုင်းတော့မှသာ သူက စာမရသေးဘူး ဘာဘူး ညာဘူးဖြင့်
 မျက်နှာထသစ်လျက် ကူးထံ ဖုန်းဆက်သည်။

သူက ပင်ပန်းတယ်၊ မောတယ်၊ စာတွေက မရတီ
 ဘူး စသဖြင့် ညည်းညူပြုလျှင် ကူးက အားပေးဖော်မရသည့်
 အပြင် ဆရာကြီးလုပ်ကာ တန်းစီပြီး ဆုံးမစကားတွေ ခြွေတော့
 သည်။ ညတစ်ရေးနီးမှာ ချစ်သူနဲ့ဖုန်းပြောပြီး ဖိလင်ဇာကံကာ
 လန်းဆန်းလာဖို့တော့ မမျှော်လင့်နှင့်။ ပြောရင်း ဆိုရင်းနဲ့ တင်

ဘာက ရန်မဖြစ်ခင် ဖုန်းချလိုက်ရတာများသည်။ အဲဒီနေ့ကတော့
 အစိတ်ကူးပေါက်သလဲတော့ မသိ။ စကားပြောရတာ နည်းနည်း
 ဆင်ပြေသဖြင့် သူက ကူးရဲ့ကျောင်းကို လာကြိုဖို့ ပြောလိုက်
 ဘွင် ကူးက အသာတကြည်ပဲ လက်ခံသည်။ ကျောင်းကအပြန်
 နီးနားသော စိမ်းလန်းစိုပြည်မှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ကိုလည်း လက်ခံလိုက်
 ဘွင် သူက သဘောတွေကျကာ ကျေနပ်သွားသည်။ ချိန်ထာ
 သာနေမှာ သူ့အတန်းချိန်တွေက အရေးမကြီးသဖြင့် သူက
 နှုတ်ထားလိုက်သည်။ ကူးရဲ့ကျောင်းကလည်း ဆယ်နှစ်နာရီမှာ
 နီးမှာမို့ သူက အပြတ်ချိုင်းပြီး UFL သို့ ယွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ဒီခိုင်း ဆင်ယင်လာသော သူ့ကို ကျောင်းထဲ
 ကောင်မလေးတချို့က ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ကာ
 ချီက မကြားတကြား စနောက်သွားလျှင် သူက အသာဖြိုးရ
 ဘွင် ကျောင်းထဲရောက်တော့မှ သူက ညိုကို ဆိုသော ကောင်
 ဆေးနဲ့တောင် ခုတလော မတွေ့ဖြစ်ပါလားဟု သတိပြုမိရသည်။
 သူက စာအုပ်ဆိုင်မှာလည်း မတွေ့ဖြစ်။ မတွေ့ဖြစ်ဆို စာဖတ်
 နိမ့်ကို မရှိသဖြင့် သူကလည်း စာအုပ်ဆိုင်သို့ မရောက်ဖြစ်ချေ။
 သော်ဇင်တော့ ကာတွန်းစာအုပ်တွေ သွားငှားရင်းနဲ့ ဆုံဖြစ်သည်
 တော့ ပြောသံကြားသည်။ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပြောင်းလဲ
 သလဲတော့ သူ မသိရပါ။

သူတို့အုပ်စုထဲမှ ဆေးကျောင်းသား နှစ်ကောင်မှာ
 ဘွင် စာမေးပွဲတွေ ရှိသဖြင့် ဘောလုံးကန်လည်း မလာနိုင်။
 သော်ပင်မထိဖို့အရေး အသည်းအသန် ကုန်းကျက်နေ ရသည့်ဟု
 တော့ Message တွေ ပို့ထားကြသည်။

သူသည် ကျောင်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာရင်းမှ ထူးဆံ့သို့ သူ ရောက်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ဖို့ စဉ်းစားကာ သူ့ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့လက်ထဲကဖုန်းကို တစ်နှစ်တစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလှသွားတာကို ခံလိုက်ရလေသည်။

သူက ပာစနဲဖြစ်သွားသောစိတ်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ဖုန်းကိုကိုင်ကာ မျက်စပစ်ပြီးပြလိုက်သော ညိုကိုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လောက်နဲ့ ပြန်ရွေးမှာလဲ ... ပြော”

“ဪ ... အဲဒီလိုစနစ်တွေလည်း ဒီကျောင်းမှာရှိတယ်တဲ့လား”

“အဟင်း ဟင်း ... ရှိတာပေါ့။ ဒီကျောင်းထဲမှာ ဖုန်းကို တရားဝင်ပြောလို့ မရဘူး။ ခိုးပြောရတယ်။ ပြောနေတာတွေ့ရင် ဆွဲလှပြီး ငွေညှစ်လို့ရတယ်။ ပြန်ရွေးမှ ဖုန်းပြန်ပေးတဲ့ အလေ့အထရှိတယ်”

“ဪ ... မသိလို့ပါ။ ဒါဆိုလည်း ကန်တင်းသွားကြတာပေါ့”

“နိုး နိုး ... ကန်တင်းလောက်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ခိုးနီးနားနား စိမ်းလန်းက Zephyr လောက်ဆိုရင်တော့ မဆိုးဘူး”

သူသည် ကူးနှင့် နေ့လယ်စာသွားစားမည့်အထိ ဖြစ်တာကြောင့် နည်းနည်းကျောချမ်းသွားသည်။ ဒါကြောင့် ချက်ချင်းကြီး ပြန်မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ အင်း အဲ ဖြစ်သွားလျှင် သူမထ

အနေကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် လှစ်ခနဲပြုံးကာ သူ့ဖုန်းကို ခမ်းပေးလာသည်။

“ဆောရီး ... ညိုကိုက နောက်တာနော်။ ဒေကန္တတော့ ကောင်မလေးနဲ့ Zephyr ကို သွားမယ်နဲ့တူတယ်။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

“အဟဲ ... ဟုတ်ပါတယ်။ ညိုကိုတို့ အကြားအမြင်တွေ ခုနေတယ်နဲ့တူတယ်”

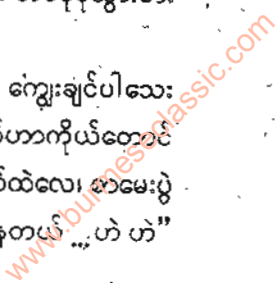
“ဟုတ်မှာပေါ့။ မနက်က တရားထိုင်တာ တော်တော်များ သွားတယ်”

သူမရဲ့စကားကို သူက မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“အဲဒီလိုပိုနီလ်တေးစုစည်းထားကာ အညိုရောင်အကွက်ကြီးတွေ ပါဝင်သော ကုတ်လက်တိုပုံဆန်းကို စမတ်ကျစွာ ဝတ်ထားသော သူမသည် UFL ၏ နာမည်ကြီးစာရင်းတွင် ပါသည့်ဟု သော်ဇင့်ထံမှ သူ ကြားထားသည်။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးစားမရှိ အိစီကလီမရှိသော အမှန်အကန်လေးတစ်ခုအဖြစ်လည်း သတင်းမွှေးနေပါသေးသည်။

“ဆောရီး ... ဒီနေ့က သူနဲ့ချိန်းပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ။ နောက်နေ့တွေကျမှ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး တစ်ခုခုသွားစားမယ်လေ ...

ညိုကိုကိုလည်း တစ်ရက်လောက် ကျွေးချင်ပါသေးတယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် အတော်ရုပ်နေတယ်။ ပြိုင်ပွဲက ရှေ့အပတ်ထဲလေ၊ စာမေးပွဲထက်ပဲ စာတွေကမရနဲ့ တော်တော်ဝွမ်းနေတယ် ...ဟဲ ဟဲ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါနဲ့ ပါဝါလာဖြည့်တယ်ပေါ့”
“မဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့မတွေ့တာတောင် ကြာပြီ။ မမှတ်တော့မှာစိုးလို့ လာကြည့်တာ”

သူက ပြန်နောက်လျှင် သူမကလည်း မခေပါ။
“ဓာတ်ပုံလေး ဘာလေး တောင်းထားလေ။ ဆောင်ထားတော့လည်း အန္တရာယ်ကင်းပြီး လာဘ်ပွင့်တာပေါ့”
“အင်း ... မှတ်ထားပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ သော်ဇင်နဲ့ရော ဘာလို့လဲ”

သူမက ပဲခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာတွန့်ကာ ...
“ဘယ်လိုမှ မလဲဘူး။ အဲလိုပဲ”
“ဪ ... တကယ်မေးနေတာပါ။ ဒီကောင်နဲ့ မတွေ့တာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ။ အုပ်စုထဲက ဆေးကျောင်းသားကောင်လုံး စာအုပ်ပုံထဲ ခေါင်းနှစ်နေတယ်။ စာမေးတယ်လေ”

“အင်း ... ပြောပါတယ်။ စူးနင့် သူငယ်ချင်းက ထူသိပ်နှိပ်စက်တာပဲ”
“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ဪ ... တစ်ခါတလေ သူ စာမရလို့ ရူးချင်ရူးချင်လာပြီဆိုပြီး ညနှစ်နာရီလောက် ဖုန်းဆက်ရင် နေတာလေ။ အိပ်ရေးပျက်တာပေါ့”

အဲဒီစကားကြောင့် သူ တကယ်ပဲ အားနာသွားသည်။ သူတောင် ကူးထံ အဲဒီလိုမဆက်ပါ။ တစ်ခါတလေကောလုံးပွဲကြည့်ရင်း ညဥ့်တစ်နာရီ နှစ်နာရီတွေမှာ

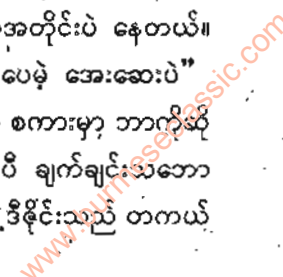
သူနဲ့အမင်း တောင့်တသတိရမိကာ ကူး အသံလေးကို ကြားသွားသော်လည်း အိပ်ရေးပျက်သွားမှာစိုး၍ မဆက်ဖြစ်။ သော်ဇင်မမှတ်တာ နည်းနည်းတော့ လွန်သည်ဟု ထင်သည်။

“ကိုယ် ကြားထဲကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ သော်ဇင်က အဲဒီလိုပဲ။ သိပ်အလိုက်မသိတတ်ဘူး။ ဆောရီး ... နောက်နေ့ကျရင် ဒီကောင်ကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်မယ်”
“မပြောပါနဲ့ ရပါတယ်။ ခုဆို ညတိုင်း ဖုန်းပိတ်ပြီးအိပ်တယ်လေ။ အဟင်း ဟင်း”

“ဪ ... အဲဒီလိုလား။ ကောင်းပါတယ်။ သိပ်အားမနာနဲ့ ညိုကို။ ဘော်ဒါချင်း ပြောရတာလည်း သိပ်မကောင်းဘူး။ ဒီကောင်က တစ်ချက် တစ်ချက်ကျရင် ကြောင်တယ်။ သူနဲ့ခင်ရတာ ညိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လားဟင်”
“ဟင်အင်း ... မဖြစ်ပါဘူး။ ညိုကိုက ဒီအသား ခင်တတ်တာ သိပ်တော့ အားမနာတတ်ဘူး။ ကိုယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် အဖြစ်ခံပြီးတော့တော့ သည်းခံလိုက်လျောနေတတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့။ ကိုယ်က ကိုယ့်မျက်နှာကြောင့် ညိုကို အားနာနေမှာတွေ ဘာတွေ စိုးရိမ်တာပါ”
“မနာပါဘူး။ ညိုကိုက စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပဲ နေတယ်။ သော်ဇင်ကိုလည်း ခင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အေးဆေးပဲ”

ဒါပေမဲ့ အေးဆေးပဲ ဟူသော စကားမှာ ဘာကိုဆိုသော်လည်း ဆိုတာကို သူက ခေတ်လူငယ်ပီပီ ချက်ချင်းသဘောမထင်လေသည်။ ပြောရလျှင်တော့ ညိုကိုရဲ့ ဒီဇိုင်းသည် တကယ်

ကိုပဲ အေးဆေးဒီခိုင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုလွတ်လပ်မှန်းကို ခေါ်
 ရင်ထဲမှာ ဘာမှထည့်မထားသော ပေါ့ပါးရှင်းလင်းသည့် ဒီ
 ကို သူပင် သဘောကျရသည်။ သူက ညိုကိုရဲ့စကားကို ခေါ်
 တဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ပြီးပြီးထောက်ခံနေတုန်းမှာပဲ သူ့လက်အောက်
 တစ်ဖက်ကို လာပြီးလှုပ်ယမ်းတာကို ခံလိုက်ရသည်။ အေး
 ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို ရှုတည်တည်ကြည့်နေရသော ကူး။

“ဖုန်းဆက်မလား ဆက်မလားနဲ့ စောင့်နေတာ။ ဈေး
 နေတာကို ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး။”

ကူးက သူ့ကို အပြစ်တင်သော လေသံနဲ့ပြောသည့်
 သူက ညိုကို့ရှေ့မှာမို့ သူမကို နည်းနည်းအားနာသွားရသည့်
 ပြီးတော့ အလျင်အမြန်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ကြိုးစားရပါသည်။

“ခုနကလေးတင်မှ ရောက်တာ။ ဒီမှာ သူငယ်ချင်းနဲ့
 တာနဲ့ ခဏနှုတ်ဆက်နေတာပါ။ ညိုကို ... ဒါ ကို
 ကောင်မလေးပေါ့။ ပြင်သစ်စာတန်းဖိုင်နယ်က။ ကူး
 ဒါ ကိုယ့်ဘော်ဒါ ညိုညိုကိုတဲ့”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို
 ယောက်ကြည့်ကာ အပြန်အလှန် ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။
 အကဲခတ်မိရသလောက်တော့ ညိုကိုကို ကြည့်နေသည့်
 မျက်ဝန်းတွေမှာ စူးစမ်းရိပ်တွေ ပြည့်နှက်နေ၍ အပြုံးကလေး
 လျော့ရိလျော့ရဲ့ ဖြစ်နေသည်။ သိပ်မသေသပ်။ ညိုကိုက
 ထုံးစံအတိုင်း အေးဆေးပဲဖြစ်သည်။ ကူးကို အကြည့်လင်ဆုံ
 ပြကာ ကိုရိုးယားကားထဲကလို ခေါင်းတောင်ညွတ်ပြလိုက်
 သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး
 ညိုကိုကို ခွင့်ပြုပါဦး ... ဆီးယု”

“အိုကေ ညိုကို။ နောက်မှ တွေ့မယ်”

သူ့ရဲ့ပြန်လည်နှုတ်ဆက်စကားကို သူမက ခေါင်း
 တစ်ချက် ဆတ်ပြရင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမ လှည့်ထွက်
 သွားတာနဲ့ သူက ကူးရဲ့ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
 ထူးရဲ့လက်ကလေးကို မျှတ်ခနဲဆွဲကိုင်လိုက်ကာ ...

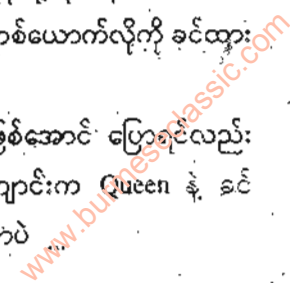
“Let's go to Seinlan”

“နေပါဦး ... အဲဒါက ဘယ်တုန်းက ခင်လိုက်ရတဲ့
 သူငယ်ချင်းလဲ။ တစ်ခါမှလည်း မကြားဘူးပါလား။”

“ဪ ... မပြောဖြစ်လို့ပါ”

သူက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ဖြေလိုက်သော်လည်း
 ထူးက ကျေနပ်ဟန်မတူပါ။ အင်းပေါ့လေ ညိုညိုကို ဆိုတာ
 ထည်း မည်းတိမည်းချောက် ကောင်မလေးမျိုးမှ မဟုတ်တာ။
 မြင်လိုက်တာနဲ့ကို စတိုင်လ်တစ်ခုမှာ ဝင်နေလျက် အလန်းစား
 စာရင်းဝင် ဖြစ်လေရာ သူ့ကို ကူး လျှော့မတွက်ထားတာလည်း
 နှိပ်တော့ မှန်သည်။ သို့သော် သူဟာ ညိုကိုကို မိန်းကလေးတစ်
 ယောက် ဆိုတာထက် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုကို ခင်ထူး
 အာဖြစ်ပါသည်။

“ဘာမပြောဖြစ်ရမှာလဲ။ ပြောဖြစ်အောင် ပြောရင်လည်း
 ရတာပဲ။ ကူးရေ ... ကူးတို့ကျောင်းက Queen နဲ့ ခင်
 တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောလိုရတာပဲ”

ဘာမဟုတ်တဲ့ ဘောလုံးသမားတွေအကြောင်းက
ဘာ့ စကားမရှိ စကားရှာ ဆက်စပ်ပြီး ပြောတတ်တယ်”
“ဟား ... ကူးကလည်းကွာ။ ကိုယ့်ဖြင့် သူ့အကြောင်း
ပြောဖို့ကို သတိမရတာ။ သူက UFL ရဲ့ Queen လား။
သိတောင် မသိဘူး။ အခု ကူးပြောမှပဲ သိတာ”

ကူးက သူ့စကားကို မယုံဟန်ဖြင့် မျက်လုံးတွေ
ကြည့်သည်။ ကျောင်းအပြင် ရောက်လာပြီမို့ သူက Taxi တစ်
စီးတားကာ စိမ်လန်းစိုပြည်ကို မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ကားပေါ်
မှာ တခြား ထွေရာလေးပါးတွေ ပြောမိသော်လည်း စိမ်းလန်းထိ
ရောက်၍ Zephyr စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ နေ့ခင်းစာ အတူ
မှာစားကြတော့ ကူးက အခုနက အကြောင်းကို စကားထပ်၍
ဆက်လာပြန်သည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး။ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့က ဘယ်လို
ဘယ်လို စတွေ့ပြီး ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနဲ့ ခင်သွားရတာ
တဲ့လဲ”

“ကူးရာ ... ဒီကိစ္စကို အဲလောက်တောင်ပဲ စိတ်ဝင်စား
လား”

ကူးက သူ့ကို စူးစူးရှရှ တစ်ချက်ကြည့်ကာ မျက်
စောင်းထိုးသည်။ သူက ဒီနေ့တော့ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် ဖွင့်
ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“တကယ်တော့ ကူးကြောင့်ပဲ သူနဲ့ ခင်သွားတယ်လို့
ပြောလို့ရတယ်”

“ဘာ ... ဘာရယ်။ အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

ကူးရဲ့ နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားသော ချာချာလည်
ကို သူက သဘောတကျနှင့် ဟက်ခနဲရယ်ကာ ကူးရဲ့လက်
လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ရင်းမှ အေးအေးဆေးဆေးနှင့်
အာဆင်ကာ ရှင်းပြမိသည်။ သူ့စကားတွေကို မျက်မှောင်အကြွတ်
အားနှင့် နားထောင်နေသော ကူးသည် စကားအဆုံးမှာတော့
တစ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ရွဲပြကာ ...

“ဘာမှ အဲဒါ ကူးကြောင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ... နော်။
ကူးကို ဘာမှဆွဲမထည့်နဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ နမော်နမဲ့နိုင်လို့
ဖြစ်ရတာ။ ဪ ... အဲဒါကြောင့် အဲဒီနေ့က ကျိုးနင်း
ကျိုးနင်း ဖြစ်လာတာကိုး။ မေးတော့လည်း သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်က လိုက်ပို့တယ်တဲ့။ အဲဒီထဲက ပြောပါလား။
ကြားထဲမှာလည်း အဖြေပေးတဲ့နေ့က အကြောင်းတွေ
စကားစပ်မိသားပဲ ...

သက်သက် မပြောတာ။ တမင်လျှို့ထားတာ ...
ဟင်း”

ကူးက မကျေမချမ်းနဲ့ဆိုကာ သူ့လက်ထဲက သူမ
လက်ကို ဆောင်ရန်းထွက်လျက် လာချထားသော ခရခေါက်ဆွဲ
ကြော်ကို စားဖို့ပြင်သည်။ သူကလည်း sea food ထမင်းကြော်
တို့ စားရင်းမှ ထပ်ဖြေရှင်းမိသည်။

“တမင်လျှို့ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ မပြော
ဖြစ်တာပါကွာ။ ကူးနဲ့တွေ့ရင် တခြားဘာကိုမှ သတိမရ
တော့ဘူး။ ကိုယ့်မှာ ကူးရှိနေတာ သူ့ သိနေတာပဲ။ သူ
... ”

“အို ... မအေးဆေးပါဘူး။ ဒီခေတ်ထဲမှာ ရည်းစားငှက် တုတ်ရှိလည်း အဲဒါကို ဘယ်သူကမှ အုံးစားကြတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ သာဒိဘာဒီ(third body)ဆိုတာ ပေါ်လာတာ စမြဲပဲ”

“ခက်လိုက်တာ ကူးရယ်။ ရှင်းအောင် ထပ်ပြောပြလိုက်နော် ဦးမလား။ အခု သူ့ကို သော်ဇင်ကလိုက်နေတယ်။ သူ့ညီညီတိုင်း ဖုန်းပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဒီကျောင်းကိုလည်း လာတယ်။ အခုတောင့် စာမေးပွဲရှိနေလို့လိုက်မလာတာ။ သိလား”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ကူးက ငြိမ်သွားသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ ရုပ်ချောကာ မျက်နှာလည်း ချိုလျက် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ရာမှာလည်း စတိုင်ဆီ မိုက်သော၊ တစ်နည်းဆိုသော် ပဲများသော ဆေးကျောင်းသား သော်ဇင်ကို ပြေးမြင်သွားဟန်တူသည်။ ငုံ့စားနေရင်းမှ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။

“ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ရင် စိတ်ထဲမှာ အဲဒါတွေကို ထည့်မထားစမ်းပါနဲ့ ကူးရယ်။ ကိုယ် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားဘူး။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘောလုံးရယ်၊ ကူးရယ်ကိုပဲ အချစ်ဆုံးလို့ ပြောပြီးသားပဲ”

“အဲဒီဘောလုံးကို ချစ်တာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး”
“ဟောဗျာ”

သူက စားလက်စဖွန်းကိုတောင် ပစ်ချလျက် နောက်ကိုမိုချပစ်လိုက်ကာ နဖူးကိုတောင် လက်နဲ့ပိတ်ရိုက်မိသည်။ ကူးက သူ့ပုံစံကို စားရင်းနဲ့မှ မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်ကာ

“ဟုတ်တယ် စူးနင့်။ အခုဆိုရင် ကျောင်းတွေပြီးတော့ မယ်။ ကျောင်းပြီးရင် စူးနင့်ရော ကူးရော ဘွဲ့ရကြတော့မယ်။ ဘွဲ့ရရင် စူးနင့် ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ ပြော”

“ဘာစိတ်ကူးရမှာလဲ၊ ကိုယ် ထရိန်နင်တွေ ဆက်လုပ်ပြီး လက်ရွေးစင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပေါ့။ ဒီဖြိုင်ပွဲကြီး ပြီးသွားရင်တော့ လက်ရွေးစင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ကူးရော ကိုယ် မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဖြစ်မှာ ဝမ်းမသာဘူးလား ... ဟင်”

သူ့အပြောကြောင့် ကူးရဲ့အကြည့်တွေက မှန်မှိုင်းသွားကြသည်။ ပြီးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းကာ ...

“ကူး မေးတာ အဲဒါကို မေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို မေးတာ စူးနင့်”

ကူးရဲ့စကားကြောင့် သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်မှာ မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့၊ ဆက်လက်ပြီး နိုင်ငံဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင်သော အားကစားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ ကူး နားလည်အောင် သူ ဘယ်လိုဘာသာစကားတွေဖြင့် ထပ်ပြောပြရမှာပါလိမ့်။ တောက်ပသည့် အနာဂတ်တွေဖြင့် အလားအလာကောင်းသော သူ့ကို မိခင်ကလပ်အသင်းကလည်း အင်မတန်မှ အားထားသလို၊ သူ့အကြောင်းကိုသိသော၊ သူ့ခြေကိုသိသော လူတော်တော်များများကလည်း အလားအလာရှိသော အားကစားကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။

အားလုံးက အားပေးလက်ခံကြသောကိစ္စကို ချစ်သူက ဘာကြောင့်များ ဝမ်းမသာ ဂုဏ်မယူပေးနိုင်တာပါလိမ့်။

“ဒါ ဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ပဲလေ ကူး။ ဆွတ်ဆိပ်တွေချည်း ဆွတ်ခူးချင်တဲ့ နိုင်ငံဂုဏ်ဆောင် အားကစားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပဲပေါ့”

“ဟင် ... အဲဒီ ရည်မှန်းချက်က တစ်သက်လုံးအတွက် ချထားတဲ့ ရည်မှန်းချက်လား”

“အဲဒါတော့ ကိုယ် မသိဘူးကွာ။ ခုလောလောဆယ်မှာ တော့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒက အဲဒါပဲ။ အမြင့်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ကလည်း အဲဒါပဲ”

“ဟင် ... အဲဒါကအမြင့်ဆုံး ရည်မှန်းချက်။ ဟင်း ... မဖြစ်သင့်တာပဲ စူးနင့်ရယ်။ အဲဒီရည်မှန်းချက်က စူးနင့် ဘဝကို ဘယ်လောက်ထိများ အာမခံချက် ပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ ...

အခုခေတ်မှာ စူးနင့်တို့လို ကူးတို့လို လူငယ်တွေ ပညာကို ဘယ်လောက်ထိ လေ့လာလိုက်စားနေကြသလဲ။ ပညာရဲ့တန်ဖိုးကိုအိပြီး အပြိုင်အဆိုင်နဲ့ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားနေကြတဲ့ အထဲမှာ စူးနင့်က ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပဲ ရည်မှန်းချက်ထားတယ်ဆိုတော့ ကူးဘယ်လိုနားလည်ရတော့မလဲ”

ဘုရားရေ ...။ ဒီစကားကို ကူးကပဲ ပြောရတယ် ရှိသေး။ သူကပဲ မှားနေလား။ ကူးကပဲ မှားနေလား။ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ လွဲမှားနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

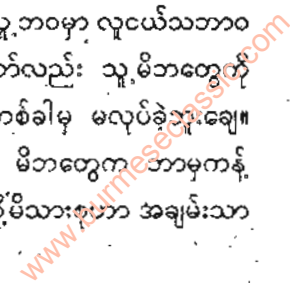
“ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါလို့တော့ မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး။ နားလည်မှုဆိုတာ တောင်းမှပေးတာထက် မတောင်းဘဲပေးတဲ့ နားလည်မှုက ပိုစစ်မှန်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်က ဘောလုံးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရန်ဆိုတဲ့ plan ကြီးကတော့ သိပ်မဟုတ်ဘူး စူးနင့်ရယ် ...

နိုင်ငံခြားမှာမို့ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတယ် ဆိုရင်လည်း တော်သေးတယ်။ ဘဝတစ်ခုအတွက် အာမခံချက်အပြည့်ပေးနိုင်တယ်။ ဘောလုံးသမားဆိုတာ သူဌေးပဲ။ ဒီမှာကတော့ ဘာဘဝအာမခံချက်မှ မပေးနိုင်တာ။ တစ်သက်လုံး စူးနင့် သင်လာတဲ့ ပညာတွေ၊ ရင်းခဲရတဲ့ အချိန်တွေအတွက် ဒီအထဲမှာပဲ ဘဝတစ်ခုလုံးကို စတေးပစ်လိုက်တော့မလို့လား ...

ကူးပြောတာတွေ မှန်မမှန် စူးနင့်ပဲ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပေးပါဦး”

သူက ကူး စကားတွေကြောင့် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ သူသည် ဘဝဆိုသော အနှစ်သာရကို တစ်ခါမှ လေးလေးနက်နက် မတွေးခဲ့ဖူးသော်လည်း ဘဝကို ပေါ့ပေါ့လေး ဖြတ်သန်းခဲ့သူ မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။ သူ့ဘဝမှာ လူငယ်သဘာဝ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေခဲ့တာ မှန်သော်လည်း သူ့မိဘတွေကို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင် တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးချေ။ သူ့ဝါသနာနှင့် ရည်မှန်းချက်ကိုလည်း မိဘတွေက ဘာမှကန့်ကွက်ဝေဖန် ပြောဆိုပြီး မရှိကြ။ သူတို့မိသားစုဟာ အချမ်းသာ

ကြီး ဟောတော်ကြသော်လည်း ပြည့်စုံသည့် အနေအထားမှာ ရှိသောကြောင့် တောင့်တနေခဲ့ရသော်လည်း သူဟာ ပေါ့သွမ်းသွမ်း နေခဲ့ပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အမြင်မှာရော ... ? ။ အားကစား လိုက်စားသည့် ခင်မင်ပျော်ရွှင်တတ်သော လူငယ်လေးတစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ သူ့ကို မြင်ထားကြပါသည်။ ဘယ်လိုပဲတွေးကြည့်ကြည့် သူကတော့ မှားတယ်ဟု မထင်ပါ။

“သေချာစဉ်းစားကြည့်စရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်ကတော့ ဘာမှ မမှားဘူး ထင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကူးလည်း မှန်တယ်၊ စူးနှင့်လည်း မှန်တယ် ပေါ့”

“မှန်တာပဲလေ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်၊ ကိုယ့် ယုံကြည်ရာ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ရပ်တည်ခွင့် ရှိတာပဲ။ ယုံကြည်ချက်ချင်း မတူလို့ ဘယ်သူက မှားတယ်၊ ဘယ်သူ က မှန်တယ်ဆိုတာ ခွဲခြားလို့ မရဘူးထင်တယ်”

သူ့ရဲ့စကားကို ကူးက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးသည်။

“စကားတစ်ခု ကြားဖူးတယ်။ အမှားနဲ့ အမှန်နဲ့တွေ့ရင် ဖြေရှင်းရ လွယ်တယ်။ အမှားနဲ့ အမှားနဲ့ တွေ့ရင်လည်း ဖြေရှင်းဖို့ သိပ်မခက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှန်နဲ့ အမှန်နဲ့တွေ့ ရင်တော့ ဖြေရှင်းဖို့ ခက်တယ်တဲ့ ...

အခု ကူးနဲ့ စူးနှင့်လည်း ဖြေရှင်းဖို့ ခက်နေပြီပေါ့နော်”

သူက ကူးရဲ့စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းထိ သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်

အရံနှင့် မပြီးဘူးတဲ့လား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ် သည့်အပြင် သူဟာ ကူးအပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက်၊ ကောင်မ တွေနဲ့ ဝေးလားဝါးလားမလုပ်၊ အရက် ဘီယာ ကင်းစင်သည်။ တော့ရှိရုံနဲ့လည်း ကူးရဲ့ အထင်ကြီးမှုကို မရနိုင်ဘူးတဲ့လား။ စဉ်းစားတတ်တော့ပါ။

“ဖြေရှင်းဖို့ ဘာခက်တာလဲ။ ဖြေရှင်းတယ် ဆိုတာက အရှုပ်တစ်ခုခု လုပ်ထားမှသာ ဖြေရှင်းဖို့ လိုအပ်တာလေ ကူးကလည်း။ ကိုယ်ရော ကူးရောက ဘာအရှုပ်တွေမှ လုပ်ထားတာ မရှိဘဲ။ ကူး စကားက မှားနေတယ်”

သူ့အပြောကို ကူးက ဘာမှပြန်မပြောတော့ချေ။

အဲဒီတစ်ခုကို နက်နက်နဲနဲ တွေးနေဟန်ဖြင့် အစားကိုသာ ခြိတ်ခတ်ဆိတ် ဆက်စားနေသည်။ နေ့ခင်းစာ စားပြီးလျှင် ကန် ပြင်ရှိသောဘက်က လမ်းလေးမှာ အတူလမ်းလျှောက်ကြသည်။ ပြန်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်ဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်သို့ မရောက် သောထိ ထိန်းချုပ်၍ စကားခေါင်းစဉ် လွဲထားသောကြောင့် တာပြောရတာ သိပ်မလွတ်လပ်ပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ အင် တန် ရူးသွပ်ရသော ပွဲစဉ်တွေအတွက် ချစ်သူထံမှ အားပေး တာတွေကို အရမ်းကြားချင်ခဲ့သည်။ သူ့ပြိုင်ပွဲတွေကို လာအား နိုင်တောင်မှာ စိတ်မဝင်စားရင်တောင်မှ ရေကုန်ရေခန်း ခြားနေသည်သူ့ကို “ဂရုစိုက်နော်”ဟု တစ်ခွန်းမပြော။

ကိုယ့်ကို အားပေးစကားလေး ပြောပါဦး။ ဂရုစိုက် နော်ဟုလည်း သူ မပြောချင်ပါ။ ပြောမှရသည့် အကြံမှာမျိုး မှီလည်း သူ တကယ်မလိုလား။ သို့သော် မျှော်လင့်ခဲ့သည်။

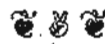
လမ်းကြောင်းပေးသည့် စကားတွေ ပြောခဲ့သည်။ ဘောလုံးကစားသူတွေ ပင်ပန်းလိုက်တာကွာဟု ညည်းပြလျှင် ပင်ပန်းရင် မကုန်ဘဲ ဆေးကုသပါ။ ဟူသော စကားတွေက လာသည်။ ကူးသည် ဟု ဆောင်ပန်ဆောင်လေးတောင် သူ့ကို မကြင်နာပါ။ ကူး မကြင်နာသော်လည်း ကူးအပေါ်မှာ သူ အကြင်နာမပျက်ခဲ့ချေ။ ကြင်နာခြင်း ချစ်မြဲသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပြန်ခါနီးတွင် သူက ကူးရဲ့လင်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွကိုင်ကာ ...

“ယုံကြည်ချက်တွေ မတူပေမယ့်လည်း ကိုယ်တို့ ချစ်ကြတယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား ကူး”

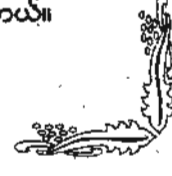
“အချစ်ချည်းသက်သက် ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

ကူးစကားက ထပ်တွေးလျှင် တွေးလိုရသော စကားအမျိုးအစားထဲမှာပါသည်။ သို့သော် သူက ထပ်မတွေးပဲ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်သည်။ ကူးက သူ့ကို နားမလည်သော်လည်း သူကတော့ ကူးကို နားလည်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူ့ကြားဖူးယားသော ဘေးလေးတစ်ခုလို့ပင် အချစ်ရေးမှာ ကံကောင်းချစ်မျှ ... မဟုတ်ဘဲ ရံဖန်ရံခါ မှိတ်ထားလိုက်သည်။

... အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် မျက်လုံးတွေကို တစ်ခါတလေ ပိတ်ထားတာကလည်း နားလည်ပေးသလိုပဲ အစွမ်းထက်လှလေသည်။

အချစ်ဆိုတာ
ပန်းရိုင်းပွင့်လေးတွေလိုပဲ။
မထင်မှတ်တဲ့ နေရာမှာ
မကြာခဏ တွေ့ရတတ်တယ်။

၆၆ • ၆၆

အဲဒီနေ့က ရှားရှားပါးပါး သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ
 ဘီယာဆိုင်မှာ ဆုံသောနေ့ဖြစ်သည်။ သူကလည်း ဘောလုံးပွဲ
 သောနေ့ ဖြစ်သလို၊ သော်ဇင်နဲ့ ခန့်ဝင်းကိုကလည်း စာမေးပွဲ
 သွားသဖြင့် ခေါင်းပေါ်သွားသောအချိန်မှ ဖုန်းဆက်ချိန်းတာ
 သူကလည်း လက်ခံဖြစ်သည်။ ခုတလောမှာ သူ့စိတ်တွေ အ
 မကြည်လင်ချေ။ ဘာကို စိတ်ရှုပ်မှန်းမသိ ရှုပ်နေသည်။ ကျော
 ကိစ္စ၊ ပြိုင်ပွဲကိစ္စ၊ ချစ်သူကိစ္စ စသဖြင့် Stress တွေ ပိနေသည်
 ထင်သည်။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရင်တော့ အထေး
 အတန် ပြောပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသဖြင့် ထွေး
 လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်လည်း ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ပြောရင်း စိတ်
 နည်းနည်းပေါ့လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ အရည်ဝင်၍ အာနု
 နည်း သွက်လာလျှင် နော်နော်က ထုံးစံအတိုင်း ကောင်မလေး
 ဘက်သို့ မြားဦးလှည့်လာသည်။ သူ့ကိုတော့ မပြောသေး။ အ
 တလော တခြားကောင်မလေးတွေဘက် အာရုံသိပ်မရောက်

ကိုယ်ကိုသာ ဓာတ်ကျနေသော သော်ဇင်ကိုပဲ ဦးတည်တာ
 သည်။

“သော်ဇင်ရေ ... မင်းရော ညိုကိုလေးနဲ့ ဘယ်လိုလဲ၊ မိုင်း
 လား”

“မမိုင်းတမိုင်းပေါ့”

“ဘာကြီးလဲ။ ရှင်းရှင်းပြော သားလေး”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ သူ့ကြည့်ရတာ ဘော်ဒါစတိုင်လ်
 ပဲကွ။ ပဲလည်းမရှိဘူး၊ အဲစီကလီလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပွင့်
 ပွင့်လင်းလင်း ရှိတာကိုက ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုလို ဖြစ်နေ
 တယ်။ ငါကလည်း အဲဒါကို သဘောကျတယ် ...

တစ်ခါတလေတော့လည်း စဉ်းစားမိတယ်။ ပွင့်လင်း
 လွန်းအားကြီးတော့လည်း မှန်းရခက်တယ်တဲ့ကွ”

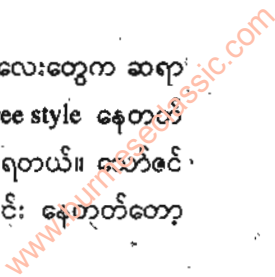
“ဒါဖြင့်ရင် အခု မင်းတို့အနေအထားက ဘာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါတော့ မသိတော့ဘူး”

“ကောင်းရောပေါ့ကွာ။ မင်းလိုကောင်ကတောင် အဲဒါမျိုး
 ပြောပြီဆိုမှတော့ ငါတို့က ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရုံပဲ ရှိတော့
 တာပေါ့”

နော်နော်ရဲ့ စကားကို ခန့်ဝင်းက မေးစေ့ကိုပွတ်လျက်
 လေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ...

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တချို့ကောင်မလေးတွေက ဆရာ
 ကျတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို free style နေတတ်
 တော့ မသိရင် ဆရာကျတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ သော်ဇင်
 ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နေတတ်တော့

အားလုံးဟာ ရှင်းလင်းနေပြီး မှန်းရခက်တာမျိုးလည်း တတ်တယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အဖို့ အဲဒီ မိန်းကလေးမျိုးဟာ လိုက်ရဖို့ အခက်ဆုံးပဲ ...

အထူးသဖြင့် ဘော်ဒါကဏ္ဍနဲ့ ချဉ်းကပ်ထား ကောင်တွေပေါ့။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ရဲ့နဲ့ ဖွင့်ပြောလိုက် သူငယ်ချင်းလေးပါတဲ့ ဆိုရင်လည်း ဝမ်းရော။ ဘာဆင် လုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ မင်းကရော ဘယ်လိုအကန့် နဲ့ ဝင်ထားတာလဲ”

သော်ဇင်က မျက်မှောင်ကို တစ်ချက်ကြုတ်ကာ “အင်း ... ငါကတော့ သူငယ်ချင်းစစ်စစ် အကန့်ကြီးရင် တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူလည်း သိပါတယ်ကွာ။ ငါ သူ့ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ ...

စူးနင့်နဲ့တောင်မှ မတူတာ”
“အေးလေ ... အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့တုံ့ပြန်မှုက ဘယ်လိုလဲ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ မှန်းရခက်တယ်ဆိုတာ။ သူကတော့ ငါနဲ့ဖုန်းပြောရင် အေးဆေးပဲ။ ငါက တစ်ခုခု ထည့်လိုက် လည်း သူက ဘယ်နှယ်မှ မနေဘူး။ ပြန်တောင်မှ တယ်။ သူ့ဘက်က အထာမရှိဘူး”

“သူ့မှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေများ ရှိလား။ မင်းအေး ကြည့်ဘူးလား”

“ငါ နှစ်နှစ်ပြီးပါပြီ၊ ရည်းစား မရှိပါဘူး”

“အရင်တုန်းကရော”

“မေးပြီးပြီကွ၊ သူက အချစ်ဆိုတာကို သိပ်စိတ်မဝင်စား ဘူးတဲ့။ လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားလို့ သူ စိတ်မဝင်စားတာလို့ လည်း ပြောသေးရဲ့။ သူ့ကြည့်ရတာ အဲဒါကို အချိန်ပေး ချင်ပုံလည်း မပေါ်ပါဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စာဖတ်၊ သင် တာနက်မွှေ၊ ဟိုဟာလုပ် ဒီဟာလုပ်နဲ့ပဲ အချိန်တွေကုန်၊ ကုန်သွားတတ်တယ် ပြောတာပဲ ...

သူနဲ့ စကားပြောရတာ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းပါ တယ်။ တော်လှန်ကတော့ ရှေ့လည်ကောင်းတယ်ကွာ။ စာအရမ်းဖတ်တော့ သူနဲ့စကားပြောရင် ငါ လိုက်မမိတော့ ဘူး”

“ဟင်း ... ကြားရတဲ့စကားတွေကတော့ အားတက်ဖွယ် မရှိလိုက်တာ။ တစ်ပတ်လောက်နဲ့ ဆော်တစ်ယောက်ကြည့် တဲ့ သော်ဇင်တစ်ယောက်တော့ ကျွတ်နေပြီပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ အေးဆေးပါကွာ။ ကိုယ်တို့က ဒီအတိုင်းလေး လည်း အဆင်ပြေပါတယ်”

“ပြေရင်လည်း ပြီးတာပဲ မောင်။ ဒီဘက်က မောင်စူးနင့် ကတော့ ငြိမ်သက်လှချည်လား။ ဧကန္တတော့ မြေကြီးလက် နဲ့ပုတ် လွဲ၊ လွဲမယ်သာ။ ဒေါ်စန္ဒကူးခင်နဲ့ သိပ်မပြေလည်ဘူး နဲ့တူတယ်”

သားမြတ်က ရှေးဟောင်းရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားတစ်ခု တင်နေဆဲပါ။ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ဒီကောင်ကတော့ အဲဒီလို ကို နှိပ်စား။ ရှေးဟောင်းဆို အကုန်စိတ်ဝင်စားသည်။ အရင်ခေတ်က ရုပ်ရှင်ကားအဟောင်း၊ သီချင်း၊ စာအုပ်၊ သရုပ်ဖော်နေရာများ

... ချစ်သလိုပဲ သွားသွယ်သောသူ ဖြစ်သည်။ မင်းသားတွေတောင် ဒီခေတ်မင်းသားတွေကို မကြိုက်ဘဲ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းတို့ ဝင်တို့ တို့ကိုမှ ကြိုက်သူဖြစ်သည်။ သူသည် သားမြတ်ရဲ့အမေးကို ငြိမ်မနေဖြစ်ဘဲ မချီပြုံးသာ ပြုံးမိသည်။ သားမြတ်သည်လည်း သူ့ကလပ်တစ်ခုထဲ အဲတူတူကစားကာ ကျောင်းလည်းအတူတူပဲဖြစ်၍ မြန်မာလိဂ်ပြိုင်ပွဲတွေကို ယှဉ်ပြိုင်နေရသောသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သားမြတ်က သူ့လောက် Stress မများချေ။ သူကလေးခုတလော ကူးနဲ့သိပ်အဆင်မပြေသဖြင့် Stress ပိုမိသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ တို့ကောင်ကြီး ငြိမ်နေပါလား။ မင်းကလေးဘာလဲ၊ ကူးနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား။ ချစ်နေကြတာမဟုတ်လား။”

“ချစ်တော့ ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းမဟုတ်တော့ တခြားစီ ဖြစ်နေတယ်”

“ဟ ... အဲဒါ ဘာဆန်းလဲ။ မင်းက မြန်မာလက်ရွေးစင်ဖြစ်ချင်တယ်။ သူက အဲဒါ ဖြစ်ချင်ပါ့မလား။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ရည်ရွယ်ချက်ချင်း ဘယ်လိုလုပ်သမှာလဲ။ ဒါများ စကားထဲ ထည့်ပြောနေသေးတယ်”

“အေးလေ၊ အဲဒါ ပြဿနာလား။ မင်းက အဲဒါကိုအုံးနေတာလား။”

သူငယ်ချင်းတွေကတောင် အဲဒီလို ပြောလာသေးအခါ သူ နည်းနည်းတွေသွားသည်။ ဒီကိစ္စဟာ တကယ်တော့ ပြဿနာမဟုတ်ဘူးလား။ ကူးကပဲ ပြဿနာမရှိ၊ ပြဿနာရှာတာလား။ သူ မဝေခွဲတတ်တော့ပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့

... သူ့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်နေကြရုံနဲ့ ဒီပြဿနာတွေဖြစ်ဖို့ မလိုဘူးဟု သူ ထင်သည်။ ကူးသာ သူ့တို့ နားလည်ပေးလိုက်မည်ဆိုလျှင် သူတို့ ချစ်သူဘဝလေးဘာ ဘယ်လောက်များ ပျော်ဖို့ကောင်းလိုက်မှာပါလိမ့်။ သူ့အိပ်မက်တွေသည် ဒီထက်တောင် ခမ်းနားလှပလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်းခဲ့ရပါသည်။

“ငါ မင်းကို တစ်ခုပြောဖို့ မေ့နေတယ်ကွ။ နည်းနည်းတောင် ကြာနေပြီ။ မင်းရဲ့ကူးကို ဘဲတစ်ပွဲနဲ့ တွေ့လိုက်တယ်။ နှစ်မါတောင် တွေ့တာ”

သူ့ရင်ထဲတွင် နည်းနည်း လှုပ်ခတ်သွားသည်။

... သို့သော် သူဟာ ကူးရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ သိက္ခာကို ယုံကြည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ဒီခေတ်ထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ အတူတွဲတွေ့တာဟာ ဘာမှဆန်းမဟုတ်စွဲ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့ချစ်သူဖြစ်နေ၍ ဒီကိစ္စကိုတော့ သူ အပြုသဘောဖြင့် စိတ်ဝင်စားပါသည်။

“ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်လိုတွေ့တာလဲဆိုတော့ ပထမတစ်ခါက (xxx)ဆိုင်မှာ ထမင်းသွားစားရင်းနဲ့တွေ့တာ။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ထမင်းလာစားတာ။ နောက်တစ်ခါကတော့ မြို့ထဲက ကွန်ပျူတာဆိုင်မှာ ကွန်ပျူတာပစ္စည်းတစ်ခုခု လာဝယ်တဲ့ပုံစံပဲ ...

နှစ်ခါလုံး သူ ငါ့ကို မမြင်ဘူး။”

“... နားလည်တာ၊ ဒါဟာ ငါ့ကို အခမဲ့ ပြောရသလား။”

“ဪ... ငါလည်း အရေးမပါဘူး ထင်လို့လေ။ အမင်း ဒီခိုင်းကို ကြည့်ပြီးတော့မှ သတိရတာနဲ့ ပြောလိုက်တာ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံက ဘယ်လိုလဲ။ ဟိုဘက်ရော ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ဟိုဘက်ပုံစံကတော့ ငါတို့ထက် သုံးလေးနှစ်လောက်ကြီးမယ်ပုံပဲ။ ပုံစံကတော့ ရိုးရိုးသာမန်ပါပဲ။ ကြည့်ကောင်တယ်ပေါ့။ ပါကတော့ တို့လောက် မဖြူးဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဘယ်လို ဒီအတိုင်းပဲလဲ”

“ဒီအတိုင်းဆိုတာ အဲဒီပုံစံက free size ပဲကွာ။ ပေါ့ဇီလား။ သူငယ်ချင်းဆိုရင် small size ။ အတွဲဆိုရင် large size ။ အဲလို မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ free size ဆိုတာက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘော... ”

ပုံစံကတော့ ရှေးမရှိဘူး။ ကဲနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဗိတ်ဆွေဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူဖြစ်ဖြစ် သတ်မှတ်မယ်ဆိုရင်တော့ may be ! ။ R ... U ... Ok ? ”

နော်နော်က အဆုံးသတ်စကားကို Rapper Style ဖြင့် လက်ညှိုးထိုးကာ မေးသည်။ နော်နော်ရဲ့ ဒီခိုင်းက လန်းသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ မလန်းနိုင်ပါ။ ကူး သူ့ကို အပြစ်ရှာနေသည်မှာ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့်လား။ အဲဒီအရာ သက်သက်နဲ့တော့ ကူး သူ့ကို အဲဒီလို လုပ်မည်ဟု မထင်ပါ။ ကူးဟာ သူ့အထင်ကြီးလေးစားရသော ချစ်သူမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာလဲ။ စန္ဒကူးခင်က two timing ရိုက်နေတဲ့ သဘောလား။”

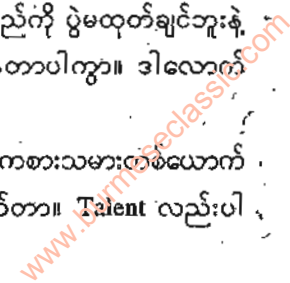
ဒီမေးခွန်းကို သားမြတ်က ရှူးရှူးရှားရှားဖြင့် ဝင်ဆေးသည်။ အဲဒီမေးခွန်းကို ဘယ်သူမှ ဖြေနိုင်မယ် မထင်ပါ။ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေနိုင်သူမှာ ကူးတစ်ယောက်သာပဲ ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူဟာ ကူးကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ယုံကြည်နေခဲ့ပါမည်။

“မင်းတို့က ဘာပြဿနာဖြစ်နေလို့လဲ။”

“ပြဿနာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကူးတို့ အသိုင်းအဝန်းက ပညာတတ်အသိုင်းအဝန်း မဟုတ်လား။ အားလုံးက ပညာနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတဲ့ ပညာရှင်အသိုင်းအဝန်း ဆိုတော့ ပညာရေးကို အရမ်း အလေးထားတယ်ကွာ... ”

ကူးလည်း ဒီလိုပဲ။ ပညာရေးကိုပဲ အာရုံထားတယ်။ ပညာရေးနဲ့ ဘဝတိုးတက်မြှင့်မားဖို့ကိုပဲ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အာရုံထားတာ။ သူ့အမြင်မှာတော့ မြန်မာ့ Selection ဖြစ်ချင်နေတဲ့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်က အာပလာလို ဖြစ်နေတယ်။ အလကားပေါ့ကွာ။ ဘာအာမခံချက်မှ မရှိတဲ့ အလုပ်ပေါ့။ သူ့အသိုင်းဝန်းမှာလည်း ငါ့နာမည်ကို ပွဲမထုတ်ချင်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်နေတာပါကွာ။ ဒါလောက်ပါပဲ”

“ဘာဆိုလဲကွာ။ ထူးချွန်တဲ့ အားကစားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ Talent လည်းပါလာဦးမှ ... ”

မင်းလည်း အပေအတော နေနေတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ Perfect ကြီးမဟုတ်တောင်မှ မင်းဟာနဲ့မင်း အထာကျနေတာပဲ။ အစုတ်အနုတ်ထဲကမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့အသိုင်းအဝန်းထဲ ဝင်မဆန့်တဲ့အထိလည်း ညှိနေတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ သူ့အမြင်မှာတော့ ငါ့ဟာ ဘာမှအထင်ကြီးစရာ မရှိတဲ့သူလို့ မြင်နေတာပဲ။ အချိန်တွေကို အလကားဖြုန်းပစ်နေတဲ့သူ၊ တလွဲဆဲပင်ကောင်းနေတဲ့သူ စသဖြင့်ပေါ့ကွာ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် သူငယ်ချင်းတွေထံမှ သက်ပြင်းချသံကြီးတွေက တန်းစီပြီး ထွက်လာသည်။ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မှတ်ချက်ထပ်မပေးတော့။ နော်နော်ကတော့ ကြက်တောင်ပံတစ်ဖတ်ကို ကောက်ဝါးနေရင်းမှ ...

“မင်းတို့ သတင်းတွေ ကြားရတာလည်း မစွဲပါဘူးကွာ။ က ... အဲဒါတွေ မေ့ထားလိုက် ဘော်ဒါတို့။ ခုချိန်မှာတော့ ဆွဲသာဆွဲတော့။ နောက်ကျတော့လည်း ဒါတွေက ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ စူးနင့် ... စိတ်ထဲမှာ သိပ် feel ထားမနေနဲ့ကွာ။ မေ့ထားလိုက် ...

ငါက ခန့်ဝင်းလောက် ဒိုင်တွေမထုတ်တတ်ပေမယ့် တတ်သလောက်မှတ်သလောက်တော့ ထုတ်တတ်ပါတယ်ကွ။ မင်း သိထားဖို့က လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ ဖွေးဖွားခြင်းဆိုတာလည်း တစ်ခါတည်း။ သေဆုံးခြင်းဆိုတာလည်း တစ်ကြိမ်တည်းပဲကြုံရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာတော့ တစ်ကြိမ်တည်းပဲ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး ...

အချစ်တစ်ခုပြီးသွားရင် နောက်ထပ်အချစ်ဆိုတာ “ချိန်မရွေးတွေ့လာနိုင်တယ်ကွ။ မှတ်ထား။ အချစ်ဆိုတာ ပန်းရိုင်းပွင့်လေးတွေလိုပဲ။ မထင်မှတ်တဲ့နေရာမှာ မကြာခဏတွေ့ရတတ်တယ်။ နော် သူငယ်ချင်း ဒါပဲ”

“Wow ဒီဒိုင်ကို သား သိပ်ကြိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဝမ်းရွှေ ဝမ်းရွှေ ဝမ်း ဝမ်း ရွှေပါ ဖလား(ဖရား)”

သူ သူငယ်ချင်းတွေက ဘီယာခွက်တွေကို မြှောက်စော နော်နော်ရဲ့စကားကို ချိုးကျူးထောပနာပြုကြသည်။ သူက ဘီယာခွက်မမြှောက်မိပေမယ့် အဲဒီစကားကို သဘောတော့ကျသွားတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါသည်။ လက်ခံသင့်သလောက်လည်း လက်ခံသည်။ ဒီအယူအဆကို ဘယ်သူမှလဲ ငြင်းမှာမဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိမှာ မြတ်နိုးရတဲ့ချစ်ခြင်းတစ်ခုကိုရော ဘယ်သူက စွန့်လွှတ်ချင်မှာတဲ့လဲ။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ထဲက အချစ်တစ်ခုကိုတော့ ခိုင်ဆိုင်ထားလိုကြပါမည်။

အခုလောလောဆယ်မှာ သူတို့ရဲ့ အမှတ်ပေးဘောလုံး

ပြိုင်ပွဲတွေက ခဏနားထားသလို စာမေးပွဲလည်း ပြီးထားသည်မို့ သူသည် ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်သော အော်စကာစာအုပ် ဆိုင်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းတည်မိသည်။ ကူးထံသို့ ဖုန်းဆက်ကာ ရထားသံလမ်းနားမှာ ခဏဆုံဖြစ်ဖို့ပြောသော်လည်း ကူးက ဆင် ခြေတစ်ခုပေး၍ ငြင်းဆန်လိုက်သောကြောင့် သူက အတင်းအကျပ် ပြောမနေတော့ပါ။ ကာယကံရှင်၏ စိတ်ဆန္ဒမပါသော ဘယ်အရာမှ စွဲမက်ဖို့ဦးမတည်ဟု သတ်မှတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် ဘောလုံးပြီးလျှင် ဒုတိယဝါသနာအပါဆုံး ဖြစ်သော စာအုပ်တွေနဲ့သာ Relax လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတော့သည်။ နှစ်သက်သောသီချင်းတွေကို ဖွင့်ထားကာ စိတ်ဝင်စားသော စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရတာလည်း ချစ်သူရဲ့အကြောင်းကို တွေးရသလိုပဲ ခံစားဖို့ကောင်းပါသည်။ သူသည် ကူးရဲ့အကြောင်းကို တွေးမိလျှင် တော့ ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းနစ်သွားသည်။ တစ်လက်စတည်းမှာပဲ သူဟာ ခန့်စင်းပြောပြဖူးသော ပစောကံနှစ်လုံးနဲ့ ဆက်စပ်နေသော အချစ်အကြောင်းကို ဖျတ်ခနဲသတိရသွားသည်။ သူဟာ ကူးကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ့်သူလား။ ပေးဆပ်ရမယ့်သူလား သူ မစဉ်းစားတော့ ပါ။

စာအုပ်ဆိုင်ကိုရောက်လျှင် ကိုမော်ကတောင် ဆီး

ပြောသည်။

“ငါ့ကောင်ကြီး ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား။”

“အေးဗျာ ... ပွဲတွေဆက်နေလို့ပါ။ မဖတ်ရသေးတဲ့စာအုပ် တွေတော့ ပုံနေပြီနဲ့တူတယ်။”

“ဒါပေါ့ မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေ ထွက်ထားတာကိုး၊ ဘယ်လိုလဲ အခြေအနေ။”

“အခြေအနေကတော့ ဒီလိုပါပဲ။”

“မင်းကြည့်ရတာ နှမ်းနေတဲ့ပုံပဲ၊ ရေလေးဘာလေးဖျန်း ဘာလေ။”

ကိုမော်စကားကြောင့် သူက အသာပြုံးမိသွားသ

“အခု ဖျန်းမလို့ပဲဗျာ၊ ကဲ ... ပေး ဘာစာအုပ်တွေရှိ

“ဟာသစာအုပ်တွေဖတ်မလား၊ မဂ္ဂဇင်းရော သောင်းပြောင်း ထွေလာရယ်စရာ ရှိတယ်။”

“အိုကေ ... အဲဒါပဲယူမယ်၊ ဝတ္ထုလည်း ဟာသပဲပေး။”

သူက ကိုမော် ရွေးပေးသော ဟာသမဂ္ဂဇင်းနဲ့

ဟာသဝတ္ထုနှစ်အုပ်ကို စောင့်ယူနေတုန်းမှာပဲ သူ့ဘေးသို့ အရိပ် အောက်ကကျလာသည်။ အမျိုးအမည်မသိသော ရန်ပျော့ပျော့လေး ဆစ်ချကြောင့် အသာငဲ့ကြည့်မိလျှင် သူ့ကို ပြုံးပြနေသော ညိုကို ကို အလန်းဆန်းဆုံး အနေအထားဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် သူ့ကို တွေ့လိုက်သောအခါ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကွဲကွာ သွားသော သူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့လိုက်ရ သလို ခံစားသွားခဲ့ရပါသည်။

“မတွေ့တာတောင်ကြာပြီနော်”
 “ဟုတ်တယ်၊ ပြိုင်ပွဲရော စာမေးပွဲရော ဆက်နေတာနဲ့”
 “အင်း ... သော်ဇင့်ဆီက ကြားတော့ကြားတယ်၊ အဲဒီတော့ လူက ပန်းနေမှာပေါ့၊ အခု ပွဲတွေက ပြီးသွားပြီလား”
 “မပြီးသေးဘူး၊ အဆင့်မြင့်တန်း ကျန်သေးတယ်လေ၊ ခဏ နားနေတာ၊ ရှေ့လထဲမှာ ပြန်စမယ်”
 “ဪ ... ဪ ... သတင်းတွေတော့ Eleven ဂျာနယ် ထဲမှာ ဖတ်ရပါတယ်”
 “စိတ်ဝင်စားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”
 သူ့အပြောကို သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရယ်နေ ရတာမ ကိုမော်ထံမှာ စာအုပ်ငှားနေသည်။ ပြီးတော့ အတူတူ ခြေတအုပ်ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာဖြစ်ကြသည်။ ကိုမော်သည် သူတို့ ပြောနေကဏ္ဍကိုငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့မလားတော့မပြောတတ် ပါ။ သူကလည်း စက်ဘီးမပါ။ သူမကလည်း စက်ဘီးမပါသဖြင့် အတူတူ လမ်းလျှောက်ဖြစ်သွားသည်။ ဆည်းဆာညနေခင်းသည် လိမ္မော်ရောင်ပျစ်ပျစ်ဖြစ်နေကာ တိမ်တွေကိုပါ လိမ္မော်ရောင် ပေစွန်းနေသဖြင့် ကြည့်လို့ကောင်းနေသည်။
 သူက ညိုကိုကိုမြင်သောအခါ သော်ဇင့်ကိုပါ တစ် လက်စတည်း သတိရသွားသည်။
 “ညိုကို သော်ဇင့်နဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”
 “အင်း ... ပြေပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”
 “ဒီလိုပါပဲ မေးကြည့်တာပါ”
 “မေးကြည့်မနေပါနဲ့ ညိုကို သူ့ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ပြိုင်ပွဲ
သူ့သား
ဆိုင်း

“ဗျာ”

သူသည် ထင်မှတ်မထားသည့် ညိုကိုရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ အာမေ ဒီတ်သံထွက်သွားသည်။ ညိုကိုကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် တည်ငြိမ် သောမျက်နှာထားနဲ့ပင် ...
 “ဟုတ်တယ်၊ စူးနင့်မေးတဲ့ အဆင်ပြေလားဆိုတဲ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့မေးတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ သိသိကြီးနဲ့ တော့ ရှေ့မနေချင်တော့ဘူး။ တခြားမိန်းကလေးတွေတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးတော်တော်များများက ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ ယောက်ျားလေးကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့တင် သိပါတယ် ...
 ဒီယောက်ျားဟာ ကိုယ် သဘောကျတဲ့လူလား စိတ်မဝင်စားတဲ့လူလားဆိုတာ စိတ်က အလိုလိုခွဲခြားနိုင် တယ်၊ ဒါ ချစ်တာဘာညာတွေ မပါသေးဘူးနော်၊ အချစ်ဆို တာကို ထည့်မပြောသေးဘူး၊ အဲဒီအကန့်က အဝေးကြီး လိုသေးတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ပထမဆုံး အဆင့်မှာ Just for fun ပေါ့ ...
 ဒါဝေမဲ့ ညိုကိုက သော်ဇင့်ကို Just for fun ဆိုတဲ့ ဖိလင်တောင်မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ကကို မပါတာ။ ဘော်ဒါတစ် ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ အဲဒီလိုပဲ စိတ်ထဲမှာရှိတယ်။ ဒါ စူးနင့်ကို အရိုးသားဆုံးနဲ့ အပွင့် လင်းဆုံး ပြောပြတာ”

သူက ဘာစကားပြောနိုင်ဘဲ ညိုကိုကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အဲဒီစကားတွေကို ကာယကံရှင် သော်ဇင်သာကြားလို့စာတော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိပါ။ သော်ဇင်ကသာ ဇာတ်လမ်းစလျှင် Just for fun အနေအထားမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အနေအထားမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်လမ်းပြန်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေသော မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပဲဖြစ်သည်။

အခုတော့ ညိုကိုသည် သော်ဇင်ကို Just for fun အနေအထားနဲ့တောင် စိတ်မဝင်စားလှပါတဲ့။

သူက အဖြစ်အပျက်ကို ငြိုးမိသွားကာ သော်ဇင်ဆိုပြနေကြ သီချင်းစာသားကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“သော်ဇင်က ညိုကိုကို ဆိုပြဖူးလားတော့မသိဘူး။ ဒီသီချင်းစာသားလေး ... ဟိုဟိုဒီဒီသွားဖို့ သိန်း(၆၀၀)တန်ကားတစ်စီးရှိတယ် ... လိုချင်တာတွေ ကြိုက်သလောက်ဝယ်စမ်း ရှင်ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းအစရှိတယ် ... ညဘက်ဆိုလည်း အလွန်ပြေဖို့ ဖုန်းလည်းရှိပါတယ် ... အိမ်ကမေးရင် ပြန်သာပြောလိုက် လက်ရှိငါက ဆရာဝန်လောင်းပါ ... ထွေလိမ္မော်မိန်းမကိစ္စ နာမည်ပျက်နဲ့ အရှုပ်အရှင်း ကင်းတယ် ... အသောက်အစားဆိုလည်း ဝေရမဏီပါ ဝေးဝေးကရွာတယ် ... ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းပြီး လူချစ်လူခင်ပေါင်းသူ ... မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် လုပ်ကိုင်စားဖို့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုထောင်ပေးမယ့်အဖေ ... ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းနဲ့ စိန်တစ်ဆင်စာလက်ဖွဲ့မယ့်လို့ အမေကပြောတယ် ...

ရုပ်ရည်ကတော့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကြီးပါ ... သည်းညည်းခံပြီး သဘောမနော အလွန်ကောင်းငါလိုလူ နောက်တစ်ယောက်မရှိဘူး ... မင်း သိဖို့ ငါအကြောင်းများ ဒါ အကုန်ပါပဲ ဆုံးဖြတ်ဖို့ နင်စဉ်းစား ... ဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို ပြန်ပြီးတော့ ချစ်နိုင်မလား ... ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ညိုကိုက တဟားဟားနှင့်အော်သည်။ သူမရယ်သောပုံစံကို သူပင် အားကျမိသွားသည်။ သူ့လို မရယ်နိုင်တာတောင် နည်းနည်းကြာနဲ့ပြီဖြစ်သည်။

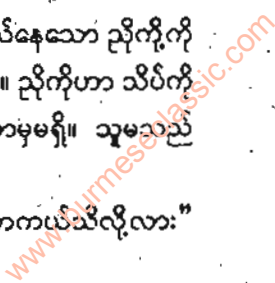
“သိသားပဲ အဲဒီသီချင်း။ အဲဒါ ကောင်မလေးတိုင်းကို သူအမြဲဆိုပြနေတဲ့ သီချင်းပဲဟာ”

“ဟင် ... အဲဒါလည်း သိတာပဲလား။”

“သိတာပေါ့။ မသိစရာလား။ အင်း ... အဲဒီသီချင်းကလည်း သူ့အတွက် စပ်ဆိုထားသလိုဖြစ်နေတာကိုး။ ရယ်ရတယ် အဟင်း ဟင်း။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ပြောထားစား။ နောက်တစ်ခါ ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွေ့ရင် ပြော။ လိုအပ်တဲ့ တက်ကနစ်တွေ ပြောပြမယ်လို့ သူ အိပ်လည်လည်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့ ... ဟား ဟား။”

သူက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်နေသော ညိုကိုကို ခြုံထား ရင်ထဲမှာ ရင်းနှီးစိတ်ဖြစ်လာသည်။ ညိုကိုဟာ သိပ်ကိုးကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ဘာအထာမှမရှိ။ သူမသည် အခုတော့ တိမ်တစ်စနှင့် ဆင်တူပါသည်။

“ညိုကိုက အဲဒီလို တက်ကနစ်တွေ တကယ်သိလို့လား။”

“ဤ... မိန်းကလေးက မိန်းကလေးအချင်းချင်း ပိုသိတာပေါ့။ ဘယ်လိုအချက်တွေက မိန်းကလေးတွေကြိုက်တတ်လဲ၊ မကြိုက်တတ်ဘူးလဲဆိုတာ သိတာပေါ့ စူးနင့်ရဲ့”

“ဟုတ်လား ... စိတ်တောင်ဝင့်စားလာပြီ”

“ဒါပေါ့။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။ ကဲ ... စူးနင့်တော့မသိဘူး။ ညိုကိုတော့ ဝိုက်နည်းနည်းဆာနေတယ်။ ရှေ့က မာလာဟင်းဆိုင်မှာ အကင်နဲ့မာလာဟင်းနဲ့ ဝင်စားမလို့ စူးနင့်ရော စားဦးမလား”

“စားလေ ရပါတယ်။ စားတာပေါ့”

“အိုဆေ ... ဒါဖြင့်ရင် စားရင်းနဲ့ ဆက်ပြောမယ်”

သူမက လူတွေစည်ကားနေသော မာလာဟင်းဆိုင်ရဲ့ စားပွဲခုံပလေးတွင် နေရာယူလိုက်ပြီးမှ သူ့ကိုထိုင်စေသည်။ သူမကတော့ အကင်တံတွေကို သွားရောက်ရွေးချယ်ပြီး အကင်ပန်းကန်ပြားကြီးနှင့် ပြန်ရောက်လာပါသည်။ သူ့ရှေ့သို့ ချပေးရင်းမှ

“ရှေ့ ... ကြိုက်မယ်ထင်တာတွေ ရွေးလာတာပဲ၊ စားနော်။ စိတ်ညစ်နေရင် အစားများများစားရတယ်၊ အိပ်ပစ်ရတယ်တဲ့၊ စိတ်ညစ်စရာကို လက်ခံမထားရဘူး”

သူမက သူ့ကို ပြောလည်းပြော၊ ကိုယ်တိုင်လည်း အကင်တံတစ်ချောင်းကို အချဉ်ရည်ဖြင့် တို့ကာစားသည်။ သူမညီသူမရဲ့စကားကြောင့် အံ့ဩသွားကာ မျက်နှာကိုကြည့်မိသည်။

“ကိုယ် စိတ်ညစ်နေတယ်လို့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“တို့က သိပ်အကဲခတ် တော်နေလို့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ပုံစံထဲ သိသာနေလို့”

“ဟင် ... အဲဒီလောက်တောင် သိသာနေလား”

“အရမ်းကြီးရွဲနေတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေနေတဲ့ဒီမိုင်းပေါ့။ ဒါကြောင့် လက်ထဲက ဟာသစာအုပ်တွေကို တောင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်လာတာ ... အဟင်းထင်း”

သူမရဲ့စကားကြောင့် သူ ပထမဆုံးအကြိမ် သဘောပျက်ရယ်မိသွားသည်။ သူမကလည်း ချိုလွင်စွာ ရယ်မောကာ နှုတ်ချိစဟူသော သဘောဖြင့် သူ့ကိုမေးဆတ်ပြသည်။ အဲဒီအထဲမှာပဲ သူမကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဖွင့်ခွင့်ရသူအဖြစ် နှုတ်ဆားကိုးသွားပါသည်။ အဲဒီခဏမှာပဲ မာလာဟင်းနဲ့ပွဲကို ရှေ့သို့လာချသဖြင့် သူမက အားရပါးရ စတင်စားသည်။ အေးပြနေပုံက အားရစရာမို့ သူတောင် ဝိုက်ဖို့ဆာလာသလို ချင်ပါသည်။

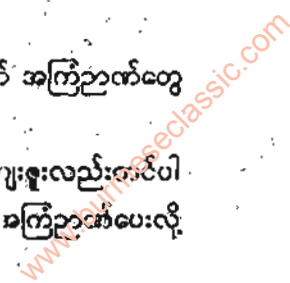
“ဘယ်လိုလဲ ကောင်မလေးနဲ့ မအိုကေဘူးလား”

“အင်း ... ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ကူညီလို့ရတယ်ဆိုရင် ကူညီမယ်နော်၊ ရှင်တို့စာဖတ်လမ်းအစကတည်းက ညိုကိုက အရေးပါတဲ့ စိတ်ပိုနေရာက ဝင်ပါခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ စိတ်တော့ဝင်စားတယ် သိလား ...

တစ်ခုခုဆို ညိုကိုက ရှင်အတွက် အကြံဉာဏ်တွေ ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ယုံပါတယ် ညိုကို။ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ညိုကို အကြံဉာဏ်ပေးလို့

ရမယ်မထင်ဘူး။ ဒါက ပြဿနာတစ်ခုရယ်လို့ ဖြစ်နေတယ် မယ့် ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့နည်းလမ်း မရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“အဆန်းပါလား။ ပြဿနာတစ်ခုမှာ ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့နည်းလမ်းမရှိဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူးနဲ့တုတယ်။ လက်မခံဘူး”

“ညိုကိုက လက်မခံပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ လက်ခံတယ်။ သူက ကိုယ့်ကို အားမရဘူး ညိုကို။ ခုဆိုရင် ညိုကိုတို့လည်း ကျောင်းတွေပြီးတော့မယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်တို့လည်း ပြီးတော့မှာပဲ။ သူတို့အသိုင်းအဝန်းက ပညာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ပညာတတ်အသိုင်းအဝန်းပေါ့။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ပညာကို အရမ်းအလေးထားတယ်။ ရည်မှန်းချက် အရန်ကြီးတယ်။ ဘဝမှာ တိုးတက်မြင့်မားချင်စိတ် ရှိတယ်။

နိုင်ငံရပ်ခြားထိ ပညာတွေဆည်းပူးပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားမှာတောင် ပညာနဲ့လက်မ၊ ထောင်ချင်တဲ့ဘဝမျိုးကို သူ့အရောက်ချင်တာ။ ဒီတော့ တို့တို့နဲ့လိုရင်းပြောရရင် သူ့အပြင်မှာ ကိုယ်က အာပလာကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရည်မှန်းချက်က သူ့အတွက် Child play ဖြစ်နေတယ်။ ရယ်စရာကြီးပေါ့။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာတောင် မပြောရဘူး။ အဲလိုမျိုးပါ။ အဲဒီတော့ ကိုယ် နည်းနည်းစိတ်ညစ်တာပါ ...

ကိုယ်တို့ပြဿနာမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မချစ်လို့လည်းမဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ဖောက်လို့လည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် အရက်သောက်၊ လောင်ကစားလုပ်နေလို့လည်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ

ဖြေရှင်းနိုင်မယ့်နည်းလမ်းမရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲလေ။ အဓိကကတော့ သူမှ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးနိုင်တာ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် သူ့မထံမှ အသံတိတ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် စကားပြန်နိုင်ပုံမရသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နားလည်းပဲ ပြဿနာဟု သတ်မှတ်လိုက်ပုံ ရပါသည်။

သူမက မာလာဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ငုံးဥတစ်လုံးကို နှုတ်စားရင်း ...

“အင်း ... တစ်မျိုးပဲနော်၊ ပြောရတော့ခက်တယ်။ နားလည်ခြင်းမရှိတော့ ဘာမှလုပ်မရဘူးလို့ ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ် ပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ။ ကိုယ်တို့အားတဲ့ ရဲ့အဓိကပြဿနာကလည်း အဲဒါပဲ။ သူပေးမှရမယ့် ‘နားလည်မှု’ကို ကိုယ်က ဘယ်လိုနည်းလမ်းတွေနဲ့ ကြိုးစားရယူရတော့မှာလဲ ...

ကိုယ်တို့ အဆင်ပြေဖို့ဆိုတာ သူ ဖြစ်စေချင်သလို သင်တန်းတွေတက်၊ ဒီပလိုမာတွေယူ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ပညာသွားသင်၊ အဲဒီပညာနဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ တင်တောင့်တောင့်တယ် အလုပ်လုပ်၊ စသဖြင့် အဲဒီလို ရည်မှန်းချက်တွေ ထားမှ အဆင်ပြေမှာလေ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝက အဲဒါမျိုး ဝှမဟုတ်တာ။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ်ဟာ တစ်နေ့မှာ နိုင်ငံဂုဏ်ဆောင်နိုင်တဲ့ လက်ရွေးစင်ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ် ဆိုတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေတယ် ...

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အဲဒီတော့ အဆုံးသတ်က ဘယ်လိုဖြစ်လာတာ ကိုယ်လည်း မတွေးတတ်တော့ပါဘူး။

သူမက သူ့စကားကို အလေးအနက် နားထောင်သော်လည်း ဝေဖန်ချက်တစ်စုံတစ်ရာမပေးပါ။ တစ်ခုခုကို တောနေဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေပြီးနောက် နှုတ်ပင် လန်းဆန်းသောအမှအရာကို ပြောင်းလဲယူလိုက်သည်။

“အင်းပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်အောင်တော့နေပေါ့ရယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ညစ်မှု စိတ်ပျော်ရွှင်မှုတွေဆိုတာ ကပဲ ဖန်တီးယူတာပါ။ လောလောဆယ် စိတ်ထဲမှာ ကိုမှ ထည့်မထားဘဲ ပြိုင်ပွဲတိုင်း အနိုင်ရရေးသာ ထည့်ထားပေါ့ ...”

စိတ်ကို Relax ဖြစ်စေတဲ့အရာတွေ အများစုတယ်။ အရင်ခေတ်ကသာ ယောက်ျားလေးတွေ အကွဲရင် အရက်သောက်၊ မိန်းကလေးတွေ အသည်းအခန်းတံခါးပိတ်ခိုကြတာ၊ ဒီခေတ်မှာတော့ ပြောင်ပြင် သွားပြီ။

သူမက စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ အထဲတစ်ချောင်းကို ယူစားနေသဖြင့် သူကပဲ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ မေးရသည်။

“ဘယ်လိုပြောင်းပြန်ဖြစ်တာလဲ ဆက်ပြောဦးလေ”
“ဟယ် ... သိချင်နေတယ်၊ အဟဲ ... ပြောမှာပေါ့။ ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးတွေ အသည်းကွဲရင် အင်တာဝင်ပြီး ချက်တင်ထိုင်တယ်၊ ဂိမ်းဆော့တယ်။ ချက်

အထိုင်ကောင်းရင် ရည်းစားတစ်ယောက်တောင် အဖတ်တင်သွားနိုင်တယ် ...

မိန်းကလေးတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ။ စားကောင်းတာတွေ များများစား၊ ဗိုက်လေးလာရင်အိပ်၊ ရှေ့ပင်ထွက်ပေါ့။ ကိုရီးယားကားတွေကြည့်၊ ဖြေဖျောက်စရာတွေက အများကြီးပါ။ လူဆိုတာ စိတ်ညစ်စရာကို ဘယ်သူမှ ကြာကြာလက်မခံချင်ကြဘူး စူးနင့်။ ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုကို တော့ ရှာဖွေနေကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ ...

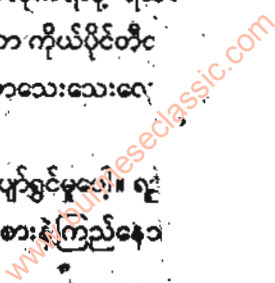
“စူးနင့်လည်း ကိုယ်ပိုင်တီထွင်ထားတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ဖန်တီးပါ”

“ညိုကိုစကားက အဆန်းပါလား။ ကိုယ်ပိုင်တီထွင်ထားတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးကို ပြောတာလဲ”

သူမက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ လေပြည်လို အသံမျိုးဖြင့် ညည်းညင်းသွဲ့သွဲ့ ရယ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ “သိချင်နေတယ်ပေါ့” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးပါဝင်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လျှင် သူ့စကားကယ်ပဲ ရယ်ချင်သွားသည်။

“ကိုယ်ပိုင် တီထွင်ထားတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဥပမာ ဟာသ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စူးနင့် ဖတ်လိုက်ရလို့ ရယ်စေစားမှု၊ စိတ်ကျေနပ်သွားတဲ့စားမှုဟာ ကိုယ်ပိုင်တီထွင် ပျော်ရွှင်မှုပေါ့။ ဒါ အခုလက်ရှိ ဥပမာသေးသေးလေ ဆွဲထုတ်ပြတာပါ ...

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရတဲ့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုပေါ့။ ရဲ့ ထားလို့ ပျော်ရတယ်ဆိုတာက ရည်းစားနဲ့ကြည့်နေခဲ

တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားနဲ့ ကျွိုင်ပြီဆိုရင် တော့ မလဲတော့ဘူးလေ။ ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုက သူ့အဆီမှာ မူတည်နေတယ်ဆိုတာ သိပ်တော့မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့ မရှိလည်း ကိုယ်ပျော်နိုင်ရမယ်။ ကိုယ်ကသာ သူများရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့သူဖြစ်ရမယ်။ ညိုကိုက အဲလိုလူစားမျိုးလေ”

“အင်း... စိတ်ထားတတ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ ညိုကိုရယ်”

“အလေ့ကျင့်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကြားဖူးမှာပါ။ လူတွေက မှတ်ဉာဏ်မကောင်းလို့ဆိုတာကို မကြာခဏဝန်ခံကြတယ်။ ဆုံးဖြတ်ယူဆချက် မှားသွားတယ်လို့တော့ ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံတတ်ကြဘူး။ အမှန်ကို လျစ်လျူရှုထားသမျှတော့ အမှန်တရားနဲ့ ဘယ်တော့မှ နီးစပ်လာမှာမဟုတ်ဘူးလေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းအောင်နေဖို့ဆိုတာ Talentပါလာစရာမလိုပါဘူး။ စူးနင့်ရယ်။ လုပ်ယူရင်ရတဲ့ ကိစ္စပါ”

သူမရဲ့ အဆုံးသတ်စကားလေးကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဘွင်နည်းနည်းလင်းသွားသလိုခံစားရပါသည်။ ဟိစီးကြီးမဟုတ်ဘဲ ခပ်လည်း အနှစ်သာရပါသော စကားလေးတွေကြောင့် သူ့မူလေးတွေတောင် အတော်အသင့် သက်သာသွားသည်ဟု ခံစားရပါသည်။ သူ့မဟာ သူ့အထွက် အားကိုးယုံကြည်ရသော ယုံချင်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

“ကိုယ့်ကို မင်း တစ်ချက်လောက် သုံးသပ်ကြည့်စမ်းပါ ညိုကို။ ကိုယ် ဘာများမှားနေလို့လဲလို့”

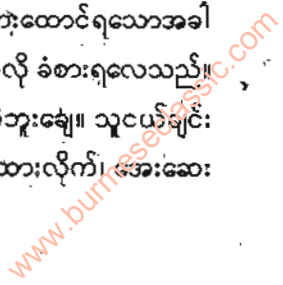
“ကျွန်မ သုံးသပ်ရတာကို ဝါသနာမပါဘူး။ ရှင် မှန်တယ် ထင်တယ် မဟုတ်လား။ ဆက်လုပ်ပေါ့။ ဘေးလူအမြင်ကို ဂရုစိုက်တဲ့အကျင့် သိပ်မလုပ်နဲ့ စူးနင့် ...

ကိုယ်လည်း ပညာတွေ သင်ခဲ့တာပဲ။ စာတွေဖတ်ထားတာပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကိုချကြတာ။ အဲဒါအတွက် မှန်တယ် မှားတယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်။ သေချာရင် ရှေ့ဆက်တိုးတော့ ...

ဘာကိုမှ doubt ဖြစ်မနေနဲ့တော့။ ကိုယ် ယုံကြည်ထားတဲ့အတိုင်း ကြိုးစားဖို့က အောင်မြင်မှုရဲ့ အခြေခံအကြောင်းတရားပဲ”

သူက အဲဒီစကားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောနေတာ ညိုကိုရဲ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခုလိုကျတော့လည်း ညိုကိုရဲ့မျက်နှာသည် အခါများစွာကနဲ့ မတူဘဲ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သလိုမျိုးပင်။

သူသည် အဲဒီ စကားကို နားထောင်ရသောအခါ အင်တော့က တစ်မိမိမိ ဝင်ရောက်လာသလို ခံစားရလေသည်။ သူ့စကားပေးမှုမျိုးကို ဘယ်သူ့ဆီကမှ မရခဲ့ဘူးချေ။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း သာမန်လောက်သာ။ ခေါက်ထားလိုက်၊ အေးဆေးဆို့တာလောက်နှင့် ပြီးသွားသည်။

ချစ်သူ ဆိုတာကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ သူ့သဘော
ညိုကိုရဲ့အားပေးစကားတွေအတွက် တကယ်ပဲ အားတက်လာ
သည်။ ညိုကိုကို ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်မိကာ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညိုကို၊ ညိုကိုရဲ့ စကားတွေက ကိုယ့်
အတွက် စိတ်ခွန်အား တိုးတက်စေပါတယ် ...

ညိုကို စာတွေ တော်တော်ဖတ်ထားတယ်နဲ့ တူတစ်
နော်”

“စာအုပ်တွေလောက် ကောင်းတဲ့အဖော် ဘယ်မှာရှိတယ်
လို့လဲ စူးနင့်ရဲ့။ စူးနင့်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်လောက်
စေချင်တယ်။ ‘သူတို့ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်လာ
သလဲ’ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပေါ့။ နယ်ပယ်အသီးသီးက အောင်မြင်
နေတဲ့လူတွေရဲ့ ဘဝဖြတ်သန်းမှု အကြောင်းတွေကို
မေးပြီး ရေးထားတာ ...

City mart ပိုင်ရှင် ဒေါ်ဝင်းဝင်းတင့်တို့၊
ဆရာ စံ-စာအိတ်တို့ စသဖြင့် အများကြီးပဲ။ စူးနင့်
သင့်တယ်”

“အင်း ... ကိုယ် သေချာရှာဖတ်လိုက်ပါမယ်။ ကျေးဇူး
ညိုကို”

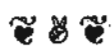
“ကျေးဇူးထပ်တင်လိုက်ဦး။ ဒီစားထားသမျှတွေ ညို
ရှင်းမှာနော်။ ကျေးဇူးတွေကို သိမ်းပိုက်ယူသွားချင်လို့
အဟင်း ဟင်း”

သူမရဲ့ အဆုံးသတ်စကားလေးကြောင့် သူမ နီး
ဆုံရှင်းဖို့ကို ခွတ်မပြောဖြစ်တော့ပါ။ စားပွဲပေါ်ကိုသာ ငုံ့

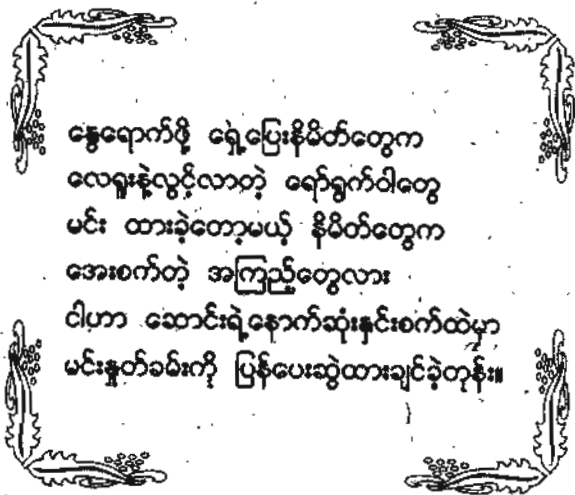

ရင်း တိတ်တဆိတ် ပြုံးနေမိတော့သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်
ထားသော မာလာဟင်းပန်ကန်၊ ဖေရေနေသော အချဉ်ရည်ခွက်၊
အကင်တံများ၊ ရေခွေးကြမ်းဖန်ခွက်များ စသဖြင့် စားကြွင်း စား
ကျန်တွေ ပွနေသော်လည်း ဒါတွေဟာ အောင်မြင်သော စကား
ပိုင်းလေးတစ်ခုရဲ့ နိဂုံး၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်လေလေ ကောင်လေး
တစ်ယောက်အတွက် အောင်မြင်မှုနိဒါန်းဟု သူ မှတ်ယူလိုက်
ပါသည်။

အဲဒီနေ့က သူ့မက လမ်းချိုးလေးသို့မချိုးမီ သူ့ကို
နှုတ်ဆက်ရင်း “ပိုက်တီး” ဟု ကိုရီးယားလို အားပေးသွားခဲ့သေး
သည်။ အင်း ... သူ ပြုံးတာတွေ များသွားခဲ့ပြီ ထင်သည်။

၂၉ ဝ သို့

နေ့ရောက်ဖို့ ရှေ့ပြေးနိမိတ်တွေက
 လေရှူးနဲ့လွင့်လာတဲ့ ရော်ရွက်ဝါတွေ
 မင်း ထားခဲ့တော့မယ့် နိမိတ်တွေက
 အေးစက်တဲ့ အကြည့်တွေလား
 ဝါဟာ ဆောင်းရဲ့နောက်ဆုံးနှင်းစက်ထဲမှာ
 မင်းနှုတ်ခမ်းကို ပြန်ပေးဆွဲထားချင်ခဲ့တုန်း။

သူသည် ကူးနဲ့မတွေ့ဖြစ်သော သုံးလေးရက်အတော
 အတွင်းမှာ ညိုကို ပြောပြထားသလို ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုကို ကိုယ့်
 ဘာသာရအောင် တည်ဆောက်ကြည့်ခဲ့သည်။ အတော်အသင့်ပြေ
 လည်သွားပြီဆိုမှ အရာရာကို အကောင်းမြင်ရှုထောင့်မှတွေးကာ
 ကူးရဲ့ကျောင်းသို့ သွားခဲ့ပါသည်။ ကူးလည်း သူ့ကို သတိရနေ
 နေ။ တွေ့ချင်နေလိမ့်မယ်ဟု မျှော်လင့်စိရှိပင်။ အတတ်နိုင်ဆုံး
 ခြေလည်အောင် ကြိုးစားကြည့်ဖို့ အားမာန်တွေဖြင့် ကူး ထံသို့
 သွားခဲ့သည်။ ကျောင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူက ကန်တင်း
 နှုတ်ချီ ကူးထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ကူး ... ကိုယ် ကူးနဲ့တွေ့ချင်တယ်။ မတွေ့ရတာလည်း
 သုံးရက်လောက် ရှိပြီလေ။ ကူး Class ပြီးတော့မှာ မဟုတ်
 လား။”

“အင်း ... ပြီးတော့မှာ။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းကအပြန် မြို့ထဲ
 ဝင်စရာ ရှိသေးတယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတင်းသွားသည်။ သို့သော် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြေလည်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသောကြောင့် သူ့စိတ်ကို လျော့ထားလိုက်ပါသည်။

“ဝင်လေ ရတာပဲ ကူးရဲ့။ ကိုယ်ပါ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... အိမ်ကခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စပါ။ စူးနှင့် လိုက်လို့ အဆင်မပြေဘူး”

ဒါ ဘာသဘောလဲ။ သူ့ရင်ထဲတွင် မီးညွန့်လေး တစ်ညွန့်က ဟုပ်ခနဲ တောက်လာသည်။

“ကဲပါ လိုက်လို့မရရင်လည်း မလိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ကူးနဲ့တော့ တွေ့ချင်ပါသေးတယ်။ ကိုယ် အခု ကန်တင်းမှာ ထိုင်နေတာ ကူး”

သူမထံမှ ရုတ်တရက် အသံငြိမ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွတ်ခနဲ မြည်သံလား ဘာသံလားတော့ ကွဲကွဲပြားပြား မသိလိုက်ရ။ စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ခဏစောင့်နေ လာခဲ့မယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ ကူးက ဖုန်းကိုပိတ်ချသွားလျှင် သူက ပန်းကို အသာတွန်းမိသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကျော် ကြာသောအခါ သူ့ရှေ့မှောက်ဆို ကူး တကယ်ပဲ ရောက်ချလာပါသည်။ သူသည် မြတ်နိုးရသော ကူးရဲ့မျက်နှာလေးကို ငေးမိသော်လည်း ကူးက သိပ်သာသာယာယာ မရှိလှပါ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဝတ္တရားကျွေးမှာရင်း သူ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“ကူး နေကောင်းရဲ့လား။ စာမေးပွဲ ဖြေတော့မယ်ဆို။ စာတွေရော ရပြီလား”

“ရပါပြီ၊ စူးနှင့်ရော”

“အင်း ... ကိုယ်ကင်တော့ ဒီလိုပါပဲ”

ကူးက သူ့အဖြေကို သဘောမကျဟန်ဖြင့် နှာခေါင်း

ချက်ရှဲ့ကာ ...

“ဘာဒီလိုပါပဲလဲ။ စူးနစ်တို့ စာတွေဆိုတာ ဘာခက်လို့လဲ။ ကျောင်းမှန်မှန်တက်ပြီး ဖတ်သွားရုံနဲ့တင် အောင်နိုင်တာပဲ။ စာမေးပွဲရော အောင်ပါ့မလား”

“မပြောတတ်ဘူး။ ကျချင် ကျမှာပေါ့”

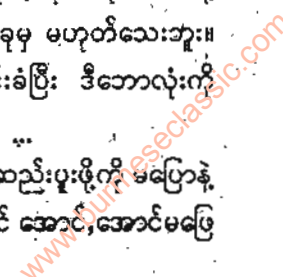
သူကလည်း စိတ်မရှည်လာတော့သည့် အတူတူ စကားကို စပြောမိသည်။ ကူးက သူ့ကို မျက်မှောင်တစ်ချက် ချက်ကြည့်ကာ ...

“စူးနှင့် စကားကို ဘယ်လိုပြောနေတာလဲ။ ကောင်းကောင်း မေးရင် ကောင်းကောင်းဖြေမှပေါ့”

“ပြောနေတာပဲလေ။ မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြေတာပဲ”

“ကျွတ် ... အဲဒါတွေ ခက်တာပေါ့။ စူးနှင့် လမ်းပျောက်နေပြီ။ လမ်းလွဲနေပြီဆိုတာရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိရဲ့လား။ စူးနှင့် လုပ်တာတွေက တစ်ခုမှ မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုယ့်ပညာရေးကိုတောင် လစ်ဟင်းခံပြီး ဒီဘောလုံးကို crazy ဖြစ်နေတာ လွန်လွန်းတယ် ...

ပညာတွေ အများကြီး ဆက်ဆည်းပူးဖို့ကို မပြောနဲ့ ဒီရိုးရိုးသာမန်စာမေးပွဲလေးကိုတောင် အောင်အောင်မဖြေ

နိုင်ဘူးဆိုရင် စူးနင့်ကို ကူး ဘယ်လိုအထင်ကြီးရမလဲ။ ဘယ်လို ယုံကြည်ရတော့မလဲ”

“ကူး ... အဲဒါတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့။ အဲဒီစကားလုံးတွေကို ကိုယ် နားအခါဆုံးပဲ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အချစ်မှာ အဲဒါတွေက အဓိကကျလို့လား ...

အခု အေးစက်ချောက်ချားစ ပြုနေတဲ့ ကူးရဲ့အချစ်တွေအတွက် အဲဒါတွေက အရေးပါနေလို့လား”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ စူးနင့်။ စူးနင့်က မဟုတ်တာတွေကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်လွန်းအားကြီးတယ်။ ဘဝမှာ ဘယ်အရာတွေက အရေးပါတယ် ဆိုတာတော့ မတွေးဘူး ...

ခက်တယ် စူးနင့်။ အဲဒါ အခက်ဆုံး ပြဿနာပဲ”

“အေး ... ကိုယ်ကလည်း အဲဒီ အခက်ဆုံးပြဿနာကိုပဲ အဖြေရှာချင်နေတာပဲ။ ဒီအခြေအနေအတိုင်း ကိုယ်လည်း မနေချင်ဘူး ကူး။ မင်းနဲ့ ငြိမ်းချမ်းနားလည်စွာ ချစ်ရတဲ့ ဘဝမျိုးကိုပဲ လိုချင်တာ”

“ကူးကရှေး မလိုချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ စူးနင့် နေ့စဉ်ပိုင်ပိုင်တွေက ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟာ ... ကိုယ်က ဘယ်လိုတွေများ နေနေလို့လဲ။ ကိုယ် အရက်သမားလား၊ ဆေးရှူနေလို့လား၊ မိန်းမလိုက်စားနေလား၊ မင်းအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့နေလား၊ လူ့ဘောင်လူ့ကျင့်ဝတ်က မျမှတ်ထားတဲ့ ဘာစည်းကမ်းတွေကို ဖောက်ချိုးထားလဲ။ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ယွင်းနေတဲ့ ကောင်လား။ ကဲ ... ပြော၊ အဲဒါတွေနဲ့ ဘာငြိလဲ ကူး”

“ဒါကတော့ စူးနင့် တစ်ယောက်တည်းတင် ထူးပြီးကောင်းနေတဲ့ အရာတွေမို့လို့လား”

အဲဒီစကားသည် သူ့ရဲ့ဖန်သားဆန်ဆန် နှလုံးသားကို သံမဲတလင်းပေါ်သို့ ပစ်ချခွဲလိုက်သလိုပဲ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ တွဲကြေသွားသည်။ နင်သွားသောကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာမှပြန် ပြောနိုင်ချေ။ ကူးကို စိုက်ကြည့်နေမိသော အကြည့်များကို ကူးသာ ဖတ်တတ်ခဲ့မည် ဆိုပါက ကြေကွဲနာကျင်နေသော သူ့ရင်တွင်းကို လှမ်း၍မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကူးက မြင်အောင် ငြိုးစားမည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ငြိမ်သက်စွာ ပေါက်ကွဲနေတုန်း အခြေအနေမှာပဲ ကူးရဲ့ဖုန်းက ဇာတ်တရက် ထမြည်လာသည်။

ကူးက ဖုန်းကို ချက်ချင်းဖွင့်ကိုင်သည်။ မမှိတ်မသုန် အထဲခတ်နေသော သူ့အတွက်တော့ ကူးရဲ့မျက်နှာအပြောင်းအလဲကို မှတ်ချက်ချခွင့် ရနေသည်။ တင်းမာနေသော ကူးရဲ့မျက်နှာသည် ဖုန်းထူးသောအခါ တင်းမာမှုတို့ လျော့နည်းသွားသည်။

“ဟယ်လို ... ဟုတ် ... အင်း ... ရတယ် ကူးပဲ လာခဲ့မယ်။ မဟုတ်ဘူး ကူးပဲ လာခဲ့လိုက်မယ်၊ အင်းပါ၊ အင်းအင်း ... ဒါပဲနော်”

ကူးက ဖုန်းကိုပိတ်ကာ သူမ သွားတော့မည် ဆိုသော အကြောင်းအရာကို မျက်လုံးနဲ့ တစ်ချက်သာကြည့်လျက် နိုင်ရာမှ ထရစ်သည်။ အဲဒီအပြုအမူ ပုံစံကြောင့် သူ့ရင်ထဲတင်းသွားကာ ...

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ကူး”

“အပြင်သွားစရာရှိတယ်၊ သွားတော့မယ်”

“ကိုယ်နဲ့ စကားပြောနေတာ မပြီးသေးဘူးလေ”

“ဘာဆက်ပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ စူးနင့်။ ဆက်ပြောရင် ပိုဆိုးရုံပဲ ရှိမှာပေါ့”

“အိုကေ ... ဆက်မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ကူးနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ စူးနင့်”

သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အလိုမကျဟန်ဖြင့် ဆိုပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်လျှင် သူက ကူးရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာသော ကူးရဲ့အကြည့်များက စူးရဲ့ပြီး ခက်ထန်နေကြသည်။ အစဉ်သဖြင့် နူးညံ့ခဲသော မျက်ဝန်းများသည် အရောင်ပြောင်းသွားခဲ့သဖြင့် သူ ပို၍နာကျင်ခံစားရပါသည်။

“မင်း သွားမှာ ဘယ်နေရာမျိုးမို့လို့ ကိုယ့်ကိုမခေါ်ရဲရတာလဲ”

“ရှင် တကယ်ကို ဂျှိုးဆန်လာပြီကိုး”

အဲဒီအပြောသည် သူ့မျက်နှာကို လည်ထွက်အောင် ရိုက်ပစ်လိုက်သလိုပဲမို့ ရုတ်တရက် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကူးသည် အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူ့လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလျက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ သူ့ရဲ့လက်တစ်ဖက်ဟာ လေထဲမှာ တန်းလန်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူသည် အဲကို တင်းတင်းကြိုတ်ကာ ဆိုင်ခုံမှာ အရပ်ကြီးပြတ်ပစ်ထိုင်မိသည်။ မျက်လုံးကို တင်းတင်းမိုတ်ကာ၊ နှုတ်ခမ်းကိုစိကိုက်ထားမိပြီး အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေရသော သူ့အခြေအနေ

သည် နှလုံးရောဂါသာရှိပါက နေရာမှာတင် သေသွားနိုင်လောက်အောင် ခံစားမှုမျိုးဖြစ်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်က နူးညံ့ညင်သာစွာ ကျရောက်လို့ လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒီအထိ အတွေ့သည် သတိလစ်နေသောသူ့ကို ရေနဲ့တောက်နှိုးလိုက်သလို သူ့အား ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ ဖျတ်ခနဲ သူ့လှည့်ကြည့်ထိက်လျှင် သူ့ကို နူးညံ့သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေသော နှုတ်ခမ်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ကိုရဲ့မျက်ဝန်းတွေသည် ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး နွေးထွေးနေသည်။ ပြီးတော့ တောက်ပနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးအနည်းငယ်သာ ရှိသော်လည်း အားအင်တွေ အပြည့်ပါသည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။ အဲဒီနှုတ်ခမ်းသည် အနည်းငယ်မျှ ပွင့်လာကာ ...

“အားတင်းထားပါဦး စူးနင့်”

ထိုစကားသည် သေအံ့ဆဲဆဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းဝသို့ ရေစက်လေးတစ်စက် ချပေးလိုက်သလိုပဲဖြစ်သည်။

သူသည် ကူး မသောက်ဘဲ ကျန်ခဲ့သည့် ကော်ဖီ
ခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အဲဒီကော်ဖီခွက်ကို ညိုကိုက
ရုတ်တရက် ကောက်မော့လိုက်သောအခါ ညိုကိုကို အထိတ်
တလန့် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ညိုကိုက ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်
ထားရင်းမှ လက်ကထောင်ပြကာ ...

“မသောက်ရသေးတဲ့ အသစ်ကြီး မဟုတ်လား။ နှမြောစရာ”

“အသစ်မှာသောက်ပါ ညိုကိုရယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဘာလို့မှာမှာလဲ။ ဒါလည်း အကောင်းစ
ဟာ။ အကောင်းသက်သက် အရာတစ်ခုကို ဒီအတိုင်း
ထားပစ်ခဲ့တာ သူ့တန်ဖိုးကို နားမလည်ရာ ရောက်ပါတယ်။

တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာကလည်း တန်ဖိုးသိတဲ့ လူတွေ
အတွက်သာ တန်ဖိုးရှိတာပါ”

“ဒီနေ့တော့ ညိုကိုဒိုင်တွေကို နားထောင်ရတော့မယ်နဲ့
တူပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဒိုင်တွေ မဖွင့်ပါဘူး။ အာရုံမကြည်တဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကို ဒိုင်အပြင်းစားတွေ သွားထည့်ရင် ဝမ်းသွား
မှာပေါ့ ...”

ဒီအချိန်မှာ လိုအပ်နေတာက တောင်စဉ်ရေမရစကား
တွေ လျှောက်ပြောနေဖို့ပဲ”

သူက ညိုကိုကို နွမ်းလျစွာ ကြည့်မိကာ ...

“ညိုကို အစအဆုံး မြင်နေခဲ့လား”

“အင်း ... စူးနှင့် ထိုင်ပြီး ခဏနေတော့ ညိုကို ရောက်
တာပဲ။ ခေါ်မလို့လုပ်တုန်းမှာ စူးနှင့် ဖုန်းဆက်နေတာမြင်
တော့ စူးနှင့် ကောင်မလေး ရောက်လာမယ် ထင်တာနဲ့
ထမနုတ်ဆက်တော့တာ”

သူမက ဖြစ်စဉ်ကိုပဲဖြောပြီး ဆက်မမေးတော့ပါ။

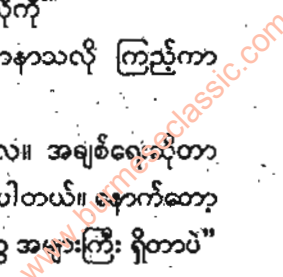
သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်ကာ ...

“အဆင်မပြေပါဘူး ညိုကိုရယ်။ သူနဲ့မတွေ့ဖြစ်တဲ့ သုံး
ရက်လောက်အတွင်းမှာ ကိုယ်စိတ်တွေကို တည်တည်ငြိမ်
ငြိမ်ထားပြီး သူ့ကို အကောင်းဘက်က တွေးမြင်ထားပြီး
အဖြေလည်ဆုံး ဆက်ဆံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် ...”

ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား အခြေ
အနေက အဆိုးဘက်ကိုပဲ ဦးစားည်နေတယ်။ ကိုယ့်ကို သူ
လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ စိမ်းကားတဲ့ နိမိတ်တွေ ပြနေပြီ။
ကိုယ် တစ်ခုခုကို သိနေသလိုပဲ ညိုကို”

သူမက သူ့ကို နားလည်စာနာသလို ကြည့်ကာ
ခါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြသည်။

“သိပ်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့လေ။ အချစ်ရေးဆိုတာ
ဖြောင့်ဖြူးသာယာတဲ့အဖြစ်က နည်းပါတယ်။ နောက်တော့
လည်း အဆင်ပြေသွားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ အများကြီး ရှိတာပဲ”

“ကိုယ်တော့ မထင်ပါဘူးကွာ”

“မထင်ရင်လည်း အဆိုးဆုံးကိုမျှော်လင့်ထားပေါ့ စူးနင့်ရယ်”

“ဟား ... ညိုကိုကကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ညိုကိုက သူများသမီးရှည်းစားစုံတွဲထဲ
ဝင်ပြီး ဘယ်သူကမှန်တယ်၊ ဘယ်သူက မှားတယ်လို့
ဖန်ချက် မပေးချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်က မိန်းမ
လေးဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးတယ်။ မကောင်းဘူးလေ ...

ဒါပေမဲ့ ညိုကိုစိတ်ကိုလည်း စူးနင့် ရိပ်ဖမ်းသံ
တော့ သိမှာပါ။ ညိုကိုက အိညက်ညက်လည်း အားမ
တတ်ဘူး။ တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ။ Do or Die
ပဲ။ သေမလား၊ ရှင်မလား တစ်ခုခုကိုပဲ ရွေးမယ် ...

မသေမရှင် ဆန်တင့်နဲ့ ဝေဒနာမျိုးကိုတော့
စားလိုဘူး။ သေရင်လည်း ဘာမှမသိတော့တဲ့ ငြိမ်းချမ်း
မျိုးပဲ။ ရှင်မယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်ညစ်စရာတွေကို လက်
မထားတတ်ဘဲ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တဲ့ ဘဝမျိုးကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်
ချင်တယ် ...

သူများကြောင့် ကိုယ် စိတ်ညစ်နေရတဲ့ ဘဝမျိုး
မလိုလားဘူး။ လက်မခံဘူး။ တစ်နည်းဆိုသော် အရှုံးမ
ဘူးပေါ့”

သူ့မှာ ညိုကို၏ ရဲရဲတောက် စကားများကြောင့်
ချစ်ရတာတောင် သိမ်ငယ်သလို ခံစားလာရသည်။ အဲဒီစကားတွေ
ကိုတော့ အပြည့်အဝ ထောက်မခံလိုပေ။ သူမက အချစ်ကို
ဖူးသောကြောင့်သာ ဒီလိုပြောသည်ဟု ထင်သည်။

“ညိုကို စကားတွေက နည်းနည်းတော့ ပြင်းထန်သလိုပဲ
ကွာ။ ဒါကတော့ ညိုကို မချစ်ဘူးသေးလို့ပါ။ လူတစ်ယောက်
ကို တကယ်ချစ်လာပြီဆိုရင် ရှုံးတာတွေ၊ နိုင်တာတွေ၊
ဘယ်သူမှ မတွက်ကြတော့ဘူး။ ချစ်ကောင်း သိချင်ထဲ
ကလို အားလုံး အချစ်နဲ့အတွေ့မှာ ဒူးထောက်ကြရတာပဲ”
“ဒူးထောက်လေ ... ရယ်တယ်။ ကိုယ်က ကျေးကျေနပ်နပ်
ကြီး ထောက်ပေးလိုက်ရင် ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်
လို့ ကိုယ်လုပ်တာ ...

အခု စူးနင့်က လက်ရှိအဖြစ်အပျက်ကို ကျေနပ်နေ
လို့လား”

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ သူ မဖြေနိုင်ချေ။ ညိုကိုက
သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး နားလည်စွာပြုံး
ပြသည်။ မဖြေနိုင်တာကို နားလည်ပါတယ် ဟူသော သဘော။

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ စူးနင့် သိလား”

“အစကတော့ သိသလိုလိုပဲ၊ ခုတော့ မသိတော့ဘူး”

“Right ! အဲဒါ တကယ်အဖြေမှန်ပဲ။ အချစ်ဆိုတာကို
အားလုံးက သိတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ အနေအထားမှာပဲ ရှိ
တယ်။ ရေရေရာရာ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး ...

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရမ်း လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းလို့တော့။
တစ်ခါတစ်ရံမှာ သီအိုရီအတိုင်း ဖြစ်တတ်သလို တစ်ခါ
တစ်ရံကျတော့လည်း သီအိုရီတွေနဲ့ လွဲသွားတတ်တယ် ...

သိပ် နားလည်ရခက်တဲ့ အရာတစ်ခုပါ ...

ဒါကြောင့် သူကတော့ဖြင့် မချစ်ဘူးသေးလို့ မခံစား
တတ်ပါဘူးလို့တော့ မထင်လေနဲ့။ ဒါဟာ normally
အားဖြင့်တော့ မှန်ရင်မှန်မယ်။ ခြွင်းချက်မရှိတော့ မမှန်
နိုင်ဘူး။ တချို့က ပင်ကိုဓာတ်ခံ ခံစားမှုအား အရမ်းကောင်း
တဲ့လူ ရှိတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ တစ်ခါလောက်မှန်
ဖူးတာနဲ့တင် အချစ်အကြောင်း တော်တော်နားလည်သွား
တာတွေ ရှိတယ်။ နောက်ထပ် အချစ်တစ်ခုကိုလည်း
လွယ်လွယ် မမွေးဖွားတတ်ဘူး ...

တချို့ကျတော့ ခဏ၊ ခဏချစ်တတ်ကြတယ်။ ချစ်
တတ်သလောက်လည်း အချစ်မမြဲပြန်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုနက
တစ်ခါလောက်ချစ်တတ်ထားတဲ့သူလောက် အချစ်အကြောင်း
ကို နားမလည်ဘူး။ ရေသာများ၍ ငါးမတွေ့ ဖြစ်နေတယ်”

သူက စိတ်ညစ်သည့်ကြားမှ ညိုကိုရဲ့ စကားကို
နဲ့နဲ့နဲ့ ရယ်ရသေးသည်။

“အဲဒီစကားပုံက တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်လေ။
ရှေ့မှာ ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား။ ချောင်းကိုပစ်၍
မြစ်ကိုရှာ ရေသာများ၍ ငါးမတွေ့ မဟုတ်ဘူးလား ...

တချို့က ချောင်းကိုမပစ်ချင်ဘဲနဲ့ ပစ်ရတာပါ။
တမင်ပစ်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

“ချောင်းကောသွားလို့ပေါ့လေ”

သူမရဲ့မျက်စိချီမေးသော အမေးကို သူ့မှာ ဟက်
ခနဲ ရယ်မိသေးသည်။ သို့သော် မသက်မသာ ရယ်ဟန်နဲ့မို့ သူ
က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ ...

“ရယ်တာတောင် စိတ်ရှိလက်ရှိ မရယ်နိုင်တဲ့ ဘဝပါလား။
သနားစရာ !”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ရယ်ချင်ပါတယ်။
ရယ်မဖြစ်တဲ့ ဘဝမို့ပါ။ ညိုကို တစ်ခုလောက် ခန့်မှန်းပေး
စမ်းပါ။ ကိုယ်တို့ ဘာဆက်ဖြစ်သွားမယ်လို့ ထင်လဲဟင်”

သူမ မျက်နှာတွင် တည်ငြိမ်သော အနိပ်တစ်ခု
ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ပြီးတော့ တစ်နေရာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဘာဆက်ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိပ်မကြာခင် သိရတော့
မှာပါ”

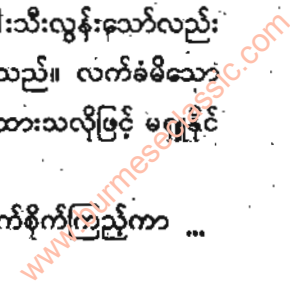
“ဘယ်လိုလဲ ညိုကို။ အဲဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သဘောမပေါက်တဲ့အထိတော့
စူးနှင့် မညှဲဘူး ထင်တာပဲ။ စူးနှင့်တို့ ဖြစ်နေတဲ့ ပဋိပက္ခ
တွေဆိုတာ ဒီအတိုင်း တန့်နေမှာမှ မဟုတ်တာ ...

အဆုံးသတ်တစ်ခုဆိုတာ ရှိလာမှာပဲ။ အဲဒီ အဆုံး
သတ်ဆိုတာလည်း သိပ်ကြာတော့မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကို
စူးနှင့်လည်း သိမှာပါ”

သူ တစ်ချက် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ညိုကို၏ စကား
တွေမှာ အမှန်တရားတွေမို့ သူ့အတွက် ခါးသီးလွန်းသော်လည်း
သူ့ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာကို လက်ခံမိသည်။ လက်ခံမိသော
ကြောင့် သူသည် ကြက်ကြီးကို လည်လိမ်ထားသလိုဖြင့် မကျွန်
တယ်နိုင် ဖြစ်လို့နေသည်။

ညိုကိုက သူ့ပုံစံကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ ငုတ်တုတ်မေ့နေမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းထလျှောက်မှာလား။”

သူမက ဘာအထာနဲ့ မေးမှန်းလည်း မသိပါ။ သို့သော် ဒီနေရာမှာ သူ ကြာကြာဆက်မနေချင်တော့တာ သေချာသည်။ ဒါကြောင့် ပြန်ဖို့နှုတ်ဆက်လိုက်ကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူမကလည်း ပြန်ဖို့အတွက် မတ်တတ်ထရပ်ပါသည်။ အဲဒီနောက် ကျောင်းပေါက်ဝသို့ အတူလျှောက်လာကြရင်မူ သူမက သူ့ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“စူးနှင့် ... ဟိုတစ်နေ့က ညိုကို ပြောတဲ့စာအုပ် ဝယ်ဦးပြီလား။”

“မဝယ်ရသေးဘူး။ City mart ရောက်လို့ မေးကြည့်ထားကုန်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ စာအုပ်တန်းမှာမှ ရှိမယ်နဲ့ တူတယ်။”

“Right! စာပေလောကမှာ ရှိတယ်။ ပန်းဆိုးတန်းအထက်က စာပေလောကကို ရောက်ပြီးပြီလား။ 1st floor မှာ ရှိထားတာလေ။ မိုက်တယ်”

“အင်း ... မရောက်သေးဘူး။ ဖွင့်ထားတာ သိပ်မကြာသေးဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်ပါ၊ တစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အခု ညိုကို အဲဒီကို သွားမှာ။ ဝယ်လာခဲ့ပေးရမလား။ ဖတ်ချင်အောင် ရော ရှိရဲ့လား။ အင်းလေ ... ခုလောလောဆယ် အထိ တောင် နောက်ကျတော့လည်း ဖတ်လို့ရတာပဲ”

“ဖတ်မှာပါ ... ဖတ်မှာ။ အဲဒီ စာပေလောကကို သွားမှာလား။ ကိုယ်လည်း လိုက်ခဲ့လို့ ရမလား။”

သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲဖြိုးပြီး ‘လှည့်ကြည့်ကာ’ “သိပ်ရတာပေါ့” ဟုဆိုသည်။ အဲဒီနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘတ်စ်မှတ်တိုင်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ညနေသုံးနာရီ သောက်မို့ ဘတ်စ်ကားတွေက ချောင်နေသည်။ ကားပေါ်တွင် သူ့ရော သူမရောပါ ခုံရပါသည်။ သို့သော် သူက ကိုယ်ဝန်ဆောင် နီးနီးမတစ်ယောက်ကို ရွေးပေးလိုက်သည်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တို့ သူမက မော့ဖြိုးပြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို စကားလှမ်းပြောသည်။

“စူးနှင့် ... ညိုကို ခုံမှာ ဝင်ထိုင်မလား။”
“ဘာလို့လဲ၊ ထိုင်ပါ။”

“အားနည်းတဲ့လူကို ဦးစားပေးတာပါ။”
“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အသည်းကွဲမယ်လူဆိုတော့ ကြိုသနားပြီး ဦးစားပေးတဲ့ သဘောပါ။”

သူမ ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် လျှာကို ထုတ်ပြရင်း ပြောသည် သူ့မှာ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ပြန်ပြောရအခက် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို အကြိတ်ပြလိုက်သော်လည်း အဲဒီအပြောကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ဖြစ်နေတာကတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းပါသည်။ ဘာဖြစ်တာမှတ်တိုင်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်လာကာ သူ့အားဆုံးတော့ မြို့ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ မှတ်တိုင်ရောက်သည့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဆင်းလိုက်ကြသည်။

အမြတ်ပွန်ပွန်

ညနေစောင်းစ ရောက်ပြီမို့ မြို့လယ်ကောင်ရှင်သည် လူရောင်စုံပင်လယ်လှိုင်းကြီးပမာ တလိုမ့်ပြီးတစ်လိုမ့် လိုမ့် လျှက်ရှိသည်။ သူမက မြို့ပြရေစီးထဲမှာ အသားကျနေသူပမာ လူရောင်စုံတွေကို တစ်ချက်ငေးမောရင်းမှ သူ့ကို လှည့်ပြီးပြသည်။ မှတ်တိုင်က တစ်မှတ်တိုင် ကျော်ရပ်ထားသည်မို့ စာပေလောက ရှိရာသို့ သူတို့မှာ နောက်ရင်း ပြန်လျှောက်လာကြသည်။

“ညိုကို မြို့ထဲကို ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လို့ နေကြလား”

“အင်းပေါ့။ ဘယ်လောက်မိုက်လဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်။ မင်းကို တွေ့လိုက်ရင် တစ်ယောက်တည်းပဲ။ ရှေ့ပင်းသွားတာကို တစ်ယောက်တည်း သွားတာ ဝါသနာပါတယ်နဲ့တူတယ်”

“နီးပါ။ ရှေ့ပင်း ဝါသနာမပါဘူး။ ဒီလိုပဲ မြို့ထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရတာကို ကြိုက်တာ။ စာအုပ်တန်းတွေ သွားတယ်။ အင်တာနက်ဆိုင် သွားတယ်။ သင်တန်းတွေ သွားတယ်။ လမ်းဘေးက စားချင်တဲ့မုန့်တွေ လျှောက်ဝယ် စားတယ်”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်”

သူက အဲဒီစကားကို သူမ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လှည့်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်တာကြောင့် တစ်နေရာသို့ စိုက်သွားသည့် သူမရဲ့မျက်လုံးအနေအထားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ အဲဒီနေရာ သို့ သူပါ လိုက်ကြည့်မိလျှင် သူမက သူ့ကို ဟန်တားသည့်

သဘောဖြင့်ခေါ်သည်။ သို့သော် သူမရဲ့အသံမှာ နောက်ကျသွား ခြေဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေသည် တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်း ဆာကူရာတာဝါထဲမှ ထွက်လာသော ကူးနှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

ပထမတော့ သူ ကြောင်နေသေးသည်။ ကြောင်ပြီး ကူးနှင့် အဲဒီလူကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ သူ့ရင်ထဲတွင် တဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်လာတာ ဖြစ်သည်။ သူနဲ့တွေ့ခဲ့တုန်းက တစ်နေရာကလာ သောဖုန်း။ သူ လိုက်မယ်ဆိုတော့ လိုက်ခွင့်မပေးခဲ့သူ၊ သူ့ကို သတ်ဆံခဲ့သော မျက်နှာထား၊ ဂျပိုးဆန်လာပြီဟု ပြောခဲ့သော စကားလုံးများ၊ အားလုံး အားလုံးကို ချက်ချင်းလိုပဲ မြန်ကြား သာင်လာကာ ရင်ထဲမှာ ဆူဝေလာသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပဲ သတ်ဖောင်းပေါ်မှတစ်ဆင့် လမ်းတစ်ဖက်ကိုကူးဖို့ ဟန်ပြင်လိုက် သည်။ သို့သော် ညိုကိုက သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မျက်ခနဲ တုန်းဆွဲထားကာ ...

“မသွားပါနဲ့ စူးနှင့်”

“ဘာလို့ မသွားရမှာလဲ။ ကိုယ့်ကို ဂျပိုးလို့ ပြောထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘေးကကောင်ကရာ ဘာကောင်လဲ ဆိုတာ သွားမကြည့်သင့်ဘူးလား”

“မကြည့်ပါနဲ့ စူးနှင့်။ ဒီလို သွားလုပ်လို့ ရှင်တို့ပြဿနာ က ပြေလည်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ မိဆိုးသွား လိမ့်မယ်”

“တောက်”

သူက တက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်မိသည်။ တစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းသို့ အကြည့်ရောက်သွားမိလျှင် ဖြိုးရွှင်ရယ်မောစွာဖြင့် ကားတစ်စီးပေါ်သို့ အတူတက်သွားကြသော ကူးတို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့နားထဲတွင် တစ်နေ့ကတင် နော်နော် ပြောခဲ့ဖူးသော free size ဟူသော စကားသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ ကူး သူ့ကို သစ္စာဖောက်ချင်တာနဲ့ပဲ အပြစ်တွေ တမင်သက်သက် ရှာနေတာလား။ ဒါပေမဲ့ ကူးဟာ သူ့ ဆောလုံးကန်တာကို အရင်တည်းက မကြိုက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မကြိုက်ခဲ့ရုံသက်သက်နဲ့တော့ အစတည်းက အဖြေပေးခဲ့စရာ အကြောင်းမရှိ။ သူ တကယ်ပဲ ရူးချင်လာပါသည်။

“စိတ်လျှောလိုက်ပါ ဓူးနင့်။ လမ်းဆက်လျှောက်ပါ”

သူမ စကားကလည်း အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုး ကောက်၍ ရသော စကားဖြစ်သည်။ သူသည် အထွေအထူး ဆက်မပြောမီ တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ လမ်းလျှောက်လာမိသည်။ သူမ ကလည်း နားလည်ပေးဟန်ဖြင့် စကားမပြောချေ။ စာပေလောက သို့ ရောက်သောအခါ သူက စာအုပ်တွေကို စိတ်မပါတာပါဖြင့် လျှောက်ကြည့်မိသည်။ ဆိုင်ကျယ်ကျယ်ထဲမှာ သူ့ရော ညိုကိုရော သည် စိတ်သန်ရာ စာအုပ်များကို ကြည့်ရင်း တစ်နေရာစီရောက် သွားကြသည်။ စာအုပ်တွေ အစုံအလင် တွေ့ရသော်လည်း ဝယ် ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ကူးနဲ့ဟိုတစ် ယောက်ရဲ့ပုံရိပ်က ထွက်ကုန်မထွက်ချေ။ ရင်ထဲက တန့်နဲ့ဖြစ်မှု နဲ့ အတူ အရူးလုပ်ခံရလေခြင်း ဟူသော ဒေါသစိတ်များသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖိစီးနှိပ်စက်လိုနေသည်။

ပြီးတော့ ... ဝမ်းနည်းနာကျင်လာမှုများ။ အဲဒါတွေ သူ့ရင်ကို ဒဏ်ရာတွေ ဗလပွဖြစ်လာစေပါသည်။ သူသည် သီးနှံနာကျင်မှုများ၊ ဒေါသဖြစ်မှုများနဲ့အတူ ခုံတစ်ခုံမှာ အရပ် ခြံခြံထိုင် ထိုင်ချပစ်လိုက်မိသည်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုင် နေသလဲတော့ မသိပါ။ သူ့ရှေ့သို့ ညိုကို ရောက်လာ၍ အမည် မသိတော့မှပင် မော်ကြည့်ဖြစ်လေသည်။ ညိုကိုက သူ့ကို စာအုပ် အုပ်ပါသော အိတ်ကို ကမ်းဖွေးရင်း စာနာစွာ ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်ဝန်းထဲက ကရုဏာရိပ်တွေ၊ နားလည်ဖမ်းမသည့် နှိပ်တွေကို မြင်တွေ့ရသောအခါ သူ ဝမ်းနည်းအားငယ်သွား လေသည်။

သူ့ချစ်သူ မိန်းကလေးက ရက်စက်စွာ ဥပေက္ခာပြု အချိန်မှာ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ဆေးမှာ အနားလည်စွာ ရှိနေခြင်းသည် ကံကြမ္မာ၏ လွဲချော်မှုပဲ ဖြစ်ပါ သိန်စည်။ သူက စာအုပ်အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်းမှ ...

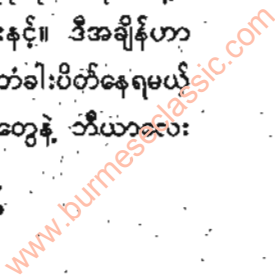
“ဆောရီး ညိုကို၊ ဘယ်လောက်ကျလဲဟင်”

“ဟင့်အင်း ... လက်ဆောင်ပေးတာပါ”

“အာ ... မဟုတ်တာ။ ကိုယ် နည်းနည်း ဘယ်လိုပြောရ မလဲ။” ဟိုဒင်း ... ပိုက်ဆံပေးပါရစေ ညိုကို။ မလုပ်ပါနဲ့။”

“စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဓူးနင့်။ ဒီအချိန်ဟာ အိမ်ပြန်ပြီး တစ်ယောက်တည်း အခန်းတံခါးပိတ်နေရမယ့် အချိန်ပါ။ ညဘက်ကျမှ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘီယာလေး ဘာလေး သောက်ချင်သောက်ပေါ့ ...

ညိုကိုတို့ ဒီကပဲ လမ်းခွဲကြစို့”

သူက ညိုကိုကို အသာအယာကြည့်ကာ သင့်မဟုတ်ဘဲ တိုးတိုးပြောမိသည်။ သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီးလျှင် လှည့်ထွက်သွားဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် သူ့ရိုရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာရင်း ...

“ဆောရီး စူးနင့်”

“ဘာအတွက် ဆောရီးတာလဲ”

“ဪ ... ရှင့်ကို ကားပေါ်မှာတုန်းက နောက်ခံတာလေး မရည်ရွယ်ပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းနဲ့ လိုက်လာလိုသာ ဒီမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ရတာပါ။ အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညိုကို”

“ညိုကိုကို တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင် အရမ်းကြီး အသည်းမကွဲပစ်ပါနဲ့”

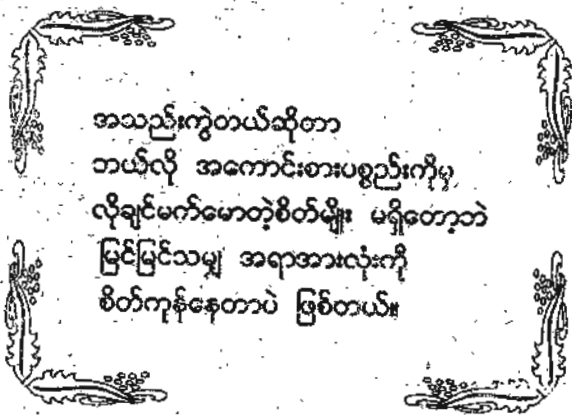
သူမက အဲဒီစကားကို ပြောပြောပြီးချင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလျှင် သူသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီနောက် အိမ်သို့ ဘယ်လိုပြန်ရောက်ခဲ့မှန်းတောင် မသိပါ။ သူမ ပြောခဲ့သလိုပင် အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက်နေသည်မှာ အကြာကြီးပင်။ ညနေစောင်း သူ့အဖေက ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်မှသာ အဲဒီပုံစံက ထပြန်သည်။ ထမင်းစားချင်စိတ်လည်း မရှိ။ ရင်ထဲတွင် ဟုန်နေကာ တစ်ခုခုကို ဆွဲထုတ်ခံထားရသလို လစ်ဟာဟာကြီး ဖြစ်လို့နေသည်။

အသည်းကတော့ တစ်ခါမှ မကွဲဖူးသေး၍ ဒါဟာ အသည်းကွဲတာလား၊ ရိုးရိုးပဲ ခံစားရတာလား ဆိုတာတော့ သူ

သည်းမသိ။ သူသည် အရမ်းကြီး အသည်းကွဲမပစ်ပါနဲ့-ဆိုသော ညိုကိုကို စကားကို ပြန်ကြားမိသောအခါ ဒီလောက် စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားမှ ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်ရသေးသည်။ ဒီတော့မှပဲ သူမဝယ်လာလိုက်သည့် စာအုပ် နှစ်အုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်မိလျှင် အောင်မြင်သူတို့၏ လှေကားထစ်များ စာအုပ်နှင့် အရှင်ဆန္ဒာမိက၏ “အချစ်ထိခံပေမယ့် အနှစ်ကျန်ရစေရမယ်” ဟူသော စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ခေါင်းစဉ်ကို မြင်တာနဲ့ စာအုပ်ကိုမလှန်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ အချစ်ကဲခေဖို့က သေချာသလောက် ရှိနေပြီမို့ နှစ်အုပ်အတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်သည်လည်း အားထားစရာမရှိ ဖြစ်တော့သည်။

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ
 တယ်လို အကောင်းစားပစ္စည်းကိုမှ
 လိုချင်မက်မောတဲ့စိတ်မျိုး မရှိတော့ဘဲ
 ဖြင်ဖြင်သမျှ အရာအားလုံးကို
 စိတ်ကုန်နေတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ပွင့် ၁၀ သွယ်

ညိုကိုပြောခဲ့သော အရမ်းကြီးအသည်းကွဲမပစ်လိုက်
 ထဲနဲ့ ဟူသော စကားမှာ သူ့အတွက် တကယ်ပဲ ရှေ့ပြေးနိမိတ်
 ထားတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူနှင့် ကူး နောက်ဆုံးမတွေ့ခင်
 အချိန်အထိ သူသည် ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာတွေကို ကြိုတင်မှီတ်
 ထောက် သူတို့ပြဿနာရဲ့အဖြေကို အသည်းအသန် ရှာဖွေခဲ့သည်။
 ထူးနဲ့ တွဲနေသောလူဟာ တယ်သူလဲ ဆိုတာကိုလည်း တိတိကျကျ
 စမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း သိချင်ပြီဆိုလျှင် ဒီလိုကိစ္စမျိုး
 ဘလည်း စုံစမ်းဖို့ ဘာမှမခက်ပါ။ ကူးတွဲနေသောလူဟာ မိုးမြင့်
 ထက် ဆိုသူဖြစ်ပြီး သူတို့ထက် သုံးနှစ်ခန့်ကြီးသည်။

မိအာအသိုင်းအဝန်းက ကြွယ်ဝချမ်းသာသည်။ ကိုယ်
 တိုင်က သြဇီ(သြစတေးလျ)မှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့သူ၊ နောင်
 ထစ်ချိန်မှာ နိုင်ငံရပ်ခြားရှိ အလုပ်အကိုင် ကြီးကြီးတစ်ခုမှာ
 အထူးရာခံရှိဖြင့် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်မည့်သူ၊ တစ်နည်းဆိုသော်
 အနာဂတ်အတွက် ရည်မှန်းချက်အပြည့်ဖြင့် ကြီးစားနေသူ စသဖြင့်
 သူနဲ့စာလျှင် ကူးရဲ့အထင်ကြီးမှုတွေကို အပြတ်အသတ် ရထား

သောသူ ဖြစ်သည်။ သူ့လို သာမန်ညောင်ည တောလုံးသမားတစ်ယောက်နှင့် လားလားမျှမဆိုင်။ ဒီတော့ ကူးရဲ့အသိုင်းအဝန်းကလည်း ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ သဘောတူသည်။ အားပေးသည်။ ကူးတို့ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ဖြစ်နေပြီလား မဖြစ်သေးဘူးလားတော့ အတိအကျမသိ။ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေနိုင်သည်။ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ကြားမိလျှင် သူသည် ကူးနဲ့မတွေ့လိုမဖြစ်။ စကားမပြောလို မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ နားလည်လိုက်ရသည်။ ဒါကြောင့် ကန်တော်ကြီးထဲမှာတွေ့ဖို့ ချိန်းသောအခါ ကူးက လက်မခံပါ။ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ ဆိုတော့မှ ခဏပဲ အချိန်ရမယ်ဆိုတာက လာသေးသည်။

သူသည် နာကျင်စွာ ရယ်မောမိပါသေးသည်။ ကန်တော်ကြီးထဲသို့ သူ ရောက်သွားတော့ ကူး ရောက်မလာသေးပါ။ ဆောင်းကုန်ပြီမို့ နွေရဲ့နိမိတ်တွေအဖြစ် လေပွေလေရူးတွေက တိုက်ခတ်နေကာ ရွက်ခြောက်တွေက နှလုံးသားရဲ့ပုံရိပ်ကို ကိုယ်စားပြုနေသလိုပင်။ သူ့နှလုံးသားသည် သစ်ကိုင်းမှာ တဲတဲလေးသာ ကျန်ရစ်တော့သည့် သစ်သီးတစ်လုံးလို လှုပ်ယမ်းခါလျှက်ရှိနေသည်။ ဘယ်အချိန်မှာ ပြတ်ကျသွားမလဲဆိုတာ မပြောတတ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကူး ရောက်ရှိလို့လာသည်။ ကူးမျက်နှာသည် အရင်က တွေ့နေကျမျက်နှာနှင့် လုံးဝမတူတော့ပါ။ ဟိုတစ်နေ့က ဆာကူရာတာဝါထဲက ထွက်လာသည့် မျက်နှာမျိုးနဲ့လူဦးမတူပါ။

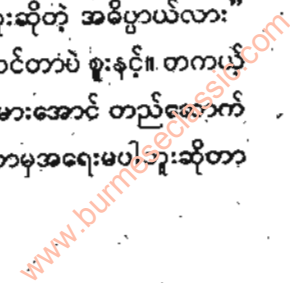
“ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာကို ဆွေးနွေးမှာလဲ စူးနင်းပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပါ။ ကူး အချိန်သိပ်မရဘူး”

“ဘာလို့လဲ၊ မိုးမြင့်ထက်နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့လား”
 ကူးရဲ့မျက်လုံးများသည် နေရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်ထဲမှ မြားနှစ်စင်း ခုန်ထွက်လာသလို ခံစားရသည်။ ကြည့်လာသော အကြည့်များမှာ ဂျဗိုးစကားပြောပြန်ပြီလားဟုသော အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထုံပေ နာကျင်နေပြီဖြစ်သည့် သူ့နှလုံးသားဟာ မဖြူတော့ပါ။

“စကားကို ယောက်ျားပီပီသသ ပြောပါ စူးနင်း”
 “ယောက်ျားပီပီသသဆိုတာ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ပြောရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆာကူရာတာဝါပေါ်က အထပ်နှစ်ဆယ် ကော်ဖီဆိုင်မှာ မြင့်မြင့်မားမား တက်ပြောရမှာလား”

ကူးရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပို၍တင်းတင်းစေ့သွားကြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ ...
 “နင် ဒီလိုရစ်ဖို့ ခေါ်တာဆိုရင်တော့ ငါ ပြန်တော့မယ်”
 သူက အဲဒီအပြောကြောင့် ဟက်ခနဲ ရယ်မိသည်။ နှလုံးသားထဲမှ သွေးတစ်စုက ပွက်ခနဲ လောင်မြိုက်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

“နင်တဲ့လား ကူး။ အဲဒီနာမ်စားဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်လဲ။ မင်း ကိုယ့်ကို မချစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား”
 “နင်က အချစ်ကို သိပ်ရှေ့တန်းတင်တာပဲ စူးနင်း။ တကယ့်တကယ်တမ်း ဘဝတစ်ခုကို မြင့်မားအောင် တည်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှအရေးမပါဘူးဆိုတာ နင်မှ နားမလည်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ နားမလည်ဘူး။ အချစ်တွေ ဘဝထက်ကို မင်းကို ပိုပြီးနားမလည်ဆုံးပဲ။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ရက်စက်ချင်ရတာလဲ ကူး ...

ငါ့ကိုရက်စက်ဖို့ မင်းနှလုံးသားက ဘာကြောင့် လက်ခံလိုက်ရတာလဲ။ ငါနဲ့ပတ်သက်လာရင် မင်းနှလုံးသားက အဲဒီလောက်တောင် မာကျောသွားခဲ့ပြီလား။”

“အဲဒီစကားလုံးတွေက ဝတ္ထုတွေထဲမှာပဲ ပြောဖို့ကောင်းဆုံး စကားတွေပါ စူးနင့်။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက် အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ရက်စက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သင်္ဘောမှတ်ချက်တွေ မလိုပါဘူး ...

စူးနင့်လည်း စူးနင့် ရည်မှန်းချက်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ကူး မတားဘူး။ စူးနင့် Right ပဲလေ။ ဒီလိုပဲ ကူးလည်း ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အကောင်အထည်ပေါ်လာဖို့ ကြိုးစားခွင့်ရှိတယ်။ ကူးလျှောက်မယ့်လမ်း၊ သုံးယော် method ကို ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်”

“တော်လိကီတွေက လတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုရာကိုဆွဲ မပြောပါနဲ့ ကူး။ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မတူဘူးဆိုတာ အတည်းက သိခဲ့ကြသားပဲ။ အခုမှ အဲဒါကို ခေါင်းစဉ်မလွှဲပါနဲ့”
“ခေါင်းစဉ်လွှဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောပြနေတာ။ အမှန်တရားကို စူးနင့် ဘာကြောင့်လဲထဲ မခံရတာလဲ”

“ဘာအမှန်တရားလဲ။ မင်း two timing ရိုက်နေတဲ့ အမှန် တရားကိုလား။”

သူ့အပြောကြောင့် ကူးမျက်နှာမှာ ရဲခဲနဲ့ ပြုံးခဲ့ရတယ်။ အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ကြိတ်ပြီးနောက် သူ့ကို မျက်လုံးများ မှေးစင်းကြည့်လိုက်ပုံမှာ အပြီးသတ်ချေမှုန်းလိုက်တော့မည် ပုံစံလိုပဲဖြစ်သည်။

“နင် ငါ့ကို မဆော်ကားနဲ့ စူးနင့်။ ငါ အဲလိုမိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါဆိုရင် မင်း အဲဒီကောင်နဲ့ တွဲနေတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဒါဟာ ငါ personal ပါ။ နင် သိစရာ မလိုဘူး။”

“ဟ ... ဘာလို့ မလိုရမှာလဲ။ ငါက မင်းချစ်သူ မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းရဲ့လက်ရှိချစ်သူလေ။ မင်း တခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာ ငါက သိခွင့်မရှိဘူးလား ...”

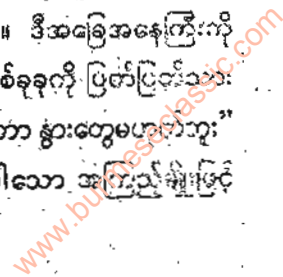
ငါ့ရော အဲဒီကောင်ရော တစ်ပြိုင်နက် မင်း ပတ်သက်နေတာ၊ အဲဒါ two timing ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“တော်ပြီ စူးနင့်၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ဒီအကြောင်းကို ဆက်ပြောနေလို့ ဘာမှအကြောင်းမထူးဘူး။”

“အကြောင်းမထူးလို့ မရဘူးလေ။ ဒီအခြေအနေကြီးကို ငါ့လက်မခံနိုင်ဘူး ကူး။ မင်း တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့။ မင်းတွဲနေတာ နွားတွေမဟုတ်ဘူး။”

ကူးက သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်မျိုးဖြင့်

ကြည့်ကာ ...

“ငါ ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ နင် သိနေပြီပဲ စူးနင့်”
 သူ့ရင်ထဲတွင် မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလိုအခါ
 အနေမျိုးကို မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဒီလောက်မြန်အောင်
 လိမ့်မည်တော့ မထင်ပါ။ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အခြေအ
 က တစ်မျိုးများ ပြောင်းလဲသွားမလားဟူသော ဆန္ဒတစ်စုံတစ်
 က ရင်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် ငြိတွယ်နေသေးသည်။ သူသည်
 ဘတ်ကို တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ အထုခံလိုက်ရသူလို ဆို့နင်နာကျင်စွာ
 ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။

“ကူး ... မင်း ဆိုလိုချင်တာက ...”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ငါ two timing ရိုက်နေတာ မဟုတ်
 ဘူးဆိုတာ နင့်ကို သက်သေပြတာပါ ...”

တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့ပါရစေ စူးနင့်။ နင့်ကို ငါ
 တကယ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ အချစ်သက်သေ
 ပဲ။ အချစ်ဆိုတာ လျှောက်လှမ်းရတဲ့ ဘဝခရီးလမ်းမှာ
 အများကြီး ထပ်တွေ့နိုင်တယ်။ ဘဝဆိုတာတော့ တစ်
 တည်းပဲ ...

ငါက အချစ်နဲ့ဘဝကို တစ်ထပ်တည်း ကျချင်
 သူပါ။ ဒါကြောင့် တစ်ထပ်တည်း မကျနိုင်ဘူးလို့ ထင်
 တဲ့ အချစ်မျိုးကို တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့လိုက်တာပဲ။ ငါ
 နားလည်ပါလို့ မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး။ ကဲ ... ဒီလောက်
 ဆို အားလုံး ရှင်းသွားပြီလို့ ထင်တယ်။ ငါ သွားထော
 မယ် ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

ကူးက သူ့ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သလိုဖြင့် တစ်
 ချက်ကြည့်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ လမ်းခေါ်မည့်ဟန်
 ပြုသော သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ဦးနှောက်က ခွင့်မပြုပါ။ ဘာတဲ့လဲ၊
 သူတို့ အပြီးအပိုင် လမ်းခွဲသွားပြီတဲ့ပေါ့။ သူ မယုံချင်သေးပါ။
 သို့သော် အခြေအနေက ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကူး ပြောသွားခဲ့
 သော စကားတွေက ရှင်းရှင်းလေးပင်။ တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်၊
 ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက် အသုံးမဝင်သော အချစ်မို့ လမ်းစုလတ်
 တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့တယ်။

ကိုင်းဖျားမှာ တဲတဲလေး ကျန်တော့သော သူ့နှလုံး
 သားသည် အောက်သို့ပြုတ်ကျကာ တစ်စစီ ပဲ့ရွဲထွက် နုတ်ပြတ်
 သတ်သွားခဲ့သည်။

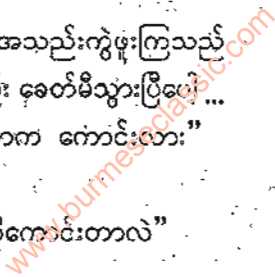
အဆိုတော် မြိုးကြီး ဆိုထားသော ဘယ်သူကယ်နိုင်
မလဲ xxx အသည်းကွဲတဲ့ရောဂါ၊ လွယ်လွယ်နဲ့လည်း မပျောက်
နိုင် xxx အသည်းကွဲတဲ့ရောဂါ ဟူသော သီချင်းကို တော်တော်
များများ ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။ အဲဒီသီချင်းထဲကလိုပင် အသည်း
ကွဲတဲ့ရောဂါကို ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်အသည်းနဲ့ကိုယ်
ချစ်ပြီးတော့၊ အသည်းကွဲတော့လည်း ကိုယ့်အသည်းနဲ့ကိုယ် ကွဲ
လေရာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ခံရုံပင်။ တကယ်လည်း သူ့ဟာ
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုတင်မိတ်ခံခဲ့ရပါသည်။ သူ့နဲ့ ကူး တကယ်တော်
တရားဝင်ပြတ်သွားကြပြီ ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေလည်း သိသည်။
သို့သော် သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှရင်ဖွင့်တာမျိုး
အကြံဉာဏ်တောင်းတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ပါ။ သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်
တည်းပဲ ကျိတ်၍ခံစားခဲ့ရပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း
သူ့နှလုံးသားဒဏ်ရာက အင်မတန်နာသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါကျ
တော့လည်း ကူးကို စိတ်နာသောကြောင့် ဖျပ်ဖျပ်ဖြည်းဖြည်းလောက်
သာရှိသည်။ ပြတ်ကာစ တစ်ပတ်လောက်ကတော့ တော်တော်လေး
အိမ်မိနေသည်။ အဲဒီတစ်ပတ်လုံးလုံး သူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဲဒီ
အကြောင်းကို စကားမစဖြစ်ပါ။ သိပ်လည်း စကားမပြောဖြစ်

အသံတိတ်နေလျှင် အားလုံးက သဘောပေါက်ကာ အလိုကို
တသိ ငြိမ်ပေးကြသည်။

အဲဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ညိုကိုနဲ့လည်း မတွေ့ဖြစ်
တော့ပါ။ သူမလည်း Final စာမေးပွဲ နီးလာပြီဖြစ်သဖြင့် အလုပ်
ရုတ်နေမည် ထင်သည်။ သူ့သည် သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း ကောင်မ
လေးကိုတော့ တကယ်သတိရပါသည်။ သူ့တို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်း
အစမှာ အရေးပါတဲ့ ဇာတ်ပို့နေရာက ပါဝင်ခဲ့သော ကောင်မ
လေးသည် နိဂုံးမလှခဲ့သော အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အတွက်
ဘယ်လိုများ ခံစားနားလည်ပေးမှာပါလိမ့်။ သူ့ဟာ ပထမတော့
သူမထံ ဖုန်းသက်ဦးမလို့ပင်။ သို့သော် ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ
ဘဲ မဆက်ဖြစ်တော့ပါ။ တစ်ပတ်ကျော် ကြာသွားလျှင်တော့
ဘီယာဆိုင်မှာ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံဖြစ်
ကြသည်။ ဆေးကျောင်းသားနှစ်ကောင်မှာလည်း 3rd MB Final
စာမေးပွဲ နီးလာပြီမို့ ကယောင်ချောက်ချားဖြင့် ဘီယာနဲ့ ရဲဆေး
လာတင်ကြတာဟု ဆိုသည်။ တစ်ခွက်စီလောက် ဝင်သွားကြလျှင်
အရိုန်ရလာပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့ရဲ့ အသည်းကွဲဆရာကြီး ခန့်ဝင်း
ထံ အသည်းကွဲ Topic ကို ဝက်ခေါင်းသုပ်တစ်ဖတ်မြို့ကာ စ၊
ခွင့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ခေတ်မီသူတိုင်း အသည်းကွဲကြသည်
ဆိုတော့ တို့ကောင်ကြီး ဖူးနင့်လည်း ခေတ်မီသွားပြီပေါ့...
ဘယ်လိုနေလဲဟေ့၊ အရသာက ကောင်းလား”
“ကောင်းပါတယ်”
“ဟား ... ကြိုက်ပြီကွာ။ ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ”

“ဘယ်လိုအကောင်းစားပစ္စည်းကိုမှ မက်မောစိတ်၊ လိုချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို စိတ်ထုတ်နေတာ ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ဝိုး ... ကောင်းလိုက်တဲ့ အသည်းကွဲဒိုင်ကွာ။ မြင်တစ်ခုရင် တရားသဘောပဲ။ ဒီလိုပါပဲ သူငယ်ချင်း။ လျှော့ထားလိုက်ပါ။ အရှိကို အရှိအတိုင်း လက်ခံထားလိုက်တယ်။ ကွဲရင် ကွဲတယ်လို့မှတ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကွဲရင် ကွဲတယ်လို့မှတ်။ ပြန်လည်းဆက်မစဉ်းစားနဲ့တော့။ အသည်းကွဲတာကို အရှိအတိုင်း လက်ခံလိုက်တာက သက်သာတယ် ...

တချို့က ဟက်တက်ကြီး ကွဲနေတာတောင် မကွဲဘူးဆိုပြီး လိမ်နေတဲ့သူတွေက ရှိဖူးတယ်။ သူများကို လိမ်လို့ရမယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ လိမ်လို့မရဘူး။ “Right ! ဒီတော့ တစ်ပတ်လောက်က စိတ်ရှိလထိုင်လွတ်ပေးထားလိုက်။ ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ လေကြတာပါ”

ခန့်ဝင်းရဲ့စကားကို သော်ဇင်က မျက်မှောင်ထူကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... မင်း ဆိုလိုချင်တာက အသည်းကွဲတယ်တာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ခံစားရတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား။ “မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ပတ်ပဲ လိုမိနေတာ။ နောက်ပိုင်းလည်း ခံစားနေရတာပဲ။ မမေ့နိုင်သေးသရွေ့တော့ ခံစားနေရတာပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်ပတ်ကတော့ ခုနက

စူးနှင့် ပြောသလို မြင်မြင်ရာ စိတ်ကုန် စိတ်ပျက်နေတဲ့ တစ်ပတ်ပေါ့ ...

လောကကြီးဟာ ကိုယ့်အတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူးလို့ ခံစားရတယ်။ ကိုယ့်နဲ့ လူတွေနဲ့က သပ်သပ်ဖြစ်နေသလို ခံစားရတယ်။ အဲဒီတစ်ပတ် (သို့) ဆယ်ရက်ကတော့ တော်တော်ဆိုးတဲ့ နာလန့်မထူနိုင် ကာလတွေပေါ့။ အစစ်အမှန် အသည်းကွဲတဲ့ ကာလတွေ။ နောက်ပိုင်းကတော့ အေးဆေးကွဲတာပေါ့။ အရာရာမှာ မှန်မှန်မှိုင်းမှိုင်းနဲ့ ပေါ့လေ”

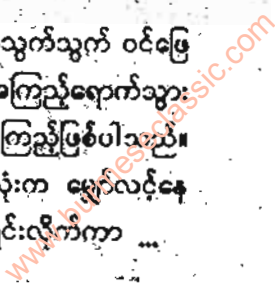
“တော်ပါပြီကွာ ... အဲဒီ အကြောင်းတွေ မကြားချင်ပါဘူး”

သော်ဇင်က စိတ်ရှုပ်သလိုဖြင့် ဆက်မဖြောင့် ဟန့်သည်။ သော်ဇင်က နားမဆင်လိုပေမယ့် နော်နော်ကတော့ နားဆင်လိုသည်။

“မင်း မကြားချင်ပေမယ့် ငါတော့ ကြားချင်တယ်။ အသည်းကွဲတဲ့ ဒဏ်ရာကို ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဘယ်သူက အရင်ပိုပျောက်လဲ”

“ဘယ်သူကမှ အရင်ပိုမပျောက်ဘူး”

အဲဒီစကားကို ခန့်ဝင်းကပဲ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ဖြေအပြစ်သည်။ အားလုံးက ခန့်ဝင်းဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ သူလည်းပဲ ခန့်ဝင်းကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ဖြစ်ပါသည်။ ခန့်ဝင်းက သူ့ထံမှ စကားဆက်ကို အားလုံးက မှောင်လင့်နေစဉ် သိသဖြင့် လည်ချောင်းကို ဟမ်းခနဲ ရှင်းလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ယောက်ျား မိန်းမ ခွဲလို့မရဘူး။ ခံစားချက်နဲ့ လူအပေါ်မှာပဲ မှတည်တယ်။ ယောက်ျားလေး မြို့ထို့ အသည်းကွဲတာ မြန်မြန်ပျောက်တယ်။ မိန်းကလေး စိတ်ပျော့လို့ နောက်မှပျောက်တယ်။ အချိန်ကြာမှပျောက်တယ် ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး။ တချို့ယောက်ျားလေးတွေ နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်မချစ်နိုင်ပေမယ့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က တကယ် အသည်းကွဲပြီး ခြောက်လတစ်နှစ်လောက်နဲ့လည်း အချစ်သစ်ကို ဟင်္သာ့နိုင်တယ် ...

ယောက်ျားလေးတွေက အချစ်သစ်ကို တွေ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အပျော်ရည်းစား ထပ်ထားကြတာမျိုး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထားတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ဒါကကျတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်တာ။ လှည့်စားတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့ ...

ငါ့အသိတစ်ကောင်ဆို သူ အရမ်းချစ်တဲ့ဆော်နဲ့ ပြီးတဲ့နောက် တစ်လလောက်နေတော့ ရည်းစားတွေ ဆက်တိုက်ထားတာ။ ခြောက်ယောက် ခုနစ်ယောက် လောက်ရှိတယ်။ အဲဒါပြီးတော့မှ သူ တကယ်ချစ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်တွေ့တာ။ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ သူ တကယ်ချစ်တယ်ပေါ့ ...

အဲဒီတော့ ပထမဆုံးတစ်ယောက်နဲ့ နောက်တစ်ယောက်က အချိန်နှစ်နှစ်လောက်ခြားတယ်။ ကြားထဲက ရည်းစားခြောက်ယောက်နဲ့ အိမ်ကလီတွေကို စကားထဲ ထည့်မပြောဘူး။ တကယ်ချစ်တာကိုပဲ တွက်မှာ။ ရည်းစား

တွေသာ ခြောက်ယောက်လောက် ထားနေတာ အရင်ဆော်ကို မေ့မမေ့နိုင်တာ။ ချစ်တုန်းပဲကိုး။ နောက်ဆုံးဆော်ကို တွေ့တော့မှသာ အရင်အချစ်ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ဝါးသွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာတော့ အကန့်တစ်ခု အနေနဲ့ ရှိတုန်းပဲ”

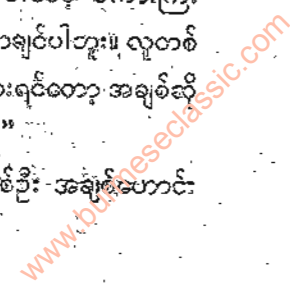
မိန့်ဝင်း၏ စကားအဆုံးတွင် အလေးနည်းနား ထောက်ပြလေသည်။ သူကလည်း ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ဖောက်ခံလိုက်သည်။ နော်နော်က ခေါင်းစွတ်ချက်ဆက်ကား ...

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းလိုလူကျတော့ အယ်လိုစာရင်းထဲ ထည့်မလဲ။ ခုချိန်ထိ အချစ်နယ်မြေသစ်ကို ရှာဖွေမတွေ့ရှိသေးတဲ့ အချစ်သူရဲကောင်းကြီးပေါ့”

“ရှား ... တိုးတိုး၊ နှလုံးသားလေး အိပ်ပျော်နေတယ်။ မင်းပြောတာ ကြားရင် လန့်နိုးသွားလိမ့်မယ်။ ငါ့နှလုံးသားလေးက အခုမှ အသားနုတက်နေတုန်း ရှိပါသေးတယ်ကွာ။ အသာနေပါ ...

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ချစ်သူလည်းမရှိ၊ ရည်းစားလည်းမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းနေရတဲ့ ဘဝလေးကိုပဲ ပျော်နေမိတာ။ ငြိမ်းချမ်းတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ စကားကြီး စကားကျယ်တွေလည်း လျှောက်မပြောချင်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီး တကယ်ချစ်မိသွားရင်တော့ အချစ်ဆိုတာကို “ပတ်သက်မိဦးမှာပေါ့လေ”

“ဟား ... ခုခါနီးမှာတော့ အချစ်ဦး အချစ်ဟောင်းလေးကို မေ့နိုင်လေ လို့ပါပေါ့”

“မနေနိုင်သေးဘူး၊ ရယ်တော့လည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါလေ့ အချစ်သောင်းဆိုတာ နောက်ထပ် အချစ်သစ်တွေ သွားလို့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နေရာမပေးနိုင်တော့တောင် နှလုံး သားပြဲတိုက်ထဲမှာတော့ မော်ကွန်းဝင် သူရဲကောင်းအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ထားရတာမျိုးပဲ ...

ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်ချိန်က ကိုယ့်နှလုံးသား အင်ပါယာထဲမှာ မင်းမူထားပြီး အချစ်စစ်ပွဲမှာ ကိုယ့်ကို အနိုင်တိုက်ထားနိုင်တဲ့သူလေ”

“အားပါးပါး ... ကောင်းလို့ကံတွေ ဒိုင်ကွာ။ ဘယ်ဝတ္ထု ထဲက စကားလုံးတွေလဲ”

နော်နော်ရဲ့ အထောက်အကူကို ခန့်ဝင်းက ထွေးနေ သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတည့် လမ်းပြရင်း ...

“နီး နီး ... မနောက်နဲ့ ညီလေး။ ကိုယ့်ကို အဲလိုနဲ့ မနောက်နဲ့။ ဒါက နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ရင်းထားပြီးမှ သိ တဲ့အသိ”

“အေးပါကွာ၊ မင်းသာ စာရေးဆရာ ဖြစ်လို့ကတော့ ပေါက်လိုက်မယ့် စာရေးဆရာပဲ။ ကဲ ... ငါတို့သာ သူ့ထံ နေတာ။ စူးနှင့်ကတော့ ငြိမ်လို့ပါလား ...

စူးနှင့် ... မင်းက အလူးအလိမ့်ကာလ တစ်ပစ် ကျော်သွားပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလဲ အေးဆေးဆဲ မဟုတ်လား။ သက်သာရဲ့လား သူငယ်ချင်း။ နေသာထိုင် သာ ရှိသွားပြီလား”

“အင်း ... ဒီလိုပါပဲကွာ”

“ဟား ... အသံကိုက ငှက်ဖျားထနေတဲ့ လေသံနဲ့။ အေး ဆေးပါကွာ၊ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ။ လွမ်းစရာရှိရင် နာတာနဲ့ဖြေ။ ကိုယ့်ရည်းစားက သေသွားတာမှ မဟုတ် တာ ...

ကိုယ့်ကို အုံးမစားတော့လို့ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ချိတ်သွားတာ။ ဘာမှလွမ်းမနေနဲ့”

“ဟုတ်တယ်နော် ဟေ့ကောင်။ မင်းကို ငါ တစ်ခုတော့ စိုးရိမ်တယ်။ မင်း ပြိုင်ပွဲမှာ တစ်ခုခု ချွတ်ချော်မှားယွင်း သွားမှာမျိုး၊ ဒီပြိုင်ပွဲက မင်းအတွက် အရေးကြီးတယ်နော်။ ရှေ့မှာ တစ်လျှောက်လုံး မင်း အကောင်းဆုံး ကြိုးစားလာ တာ၊ ဆံရာတွေကလည်း မင်းကို အများကြီး မျှော်လင့် ထားကြတယ် ...

The Best Player ဆုကို မင်း ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်

အယ်”

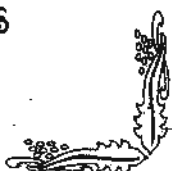
“အေးကွာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အားမလျှော့ပါနဲ့”

“လျှော်ထားလိုက် သူငယ်ချင်း။ အသည်းကွဲတာနဲ့ ဘောလုံး ကန်တာက တခြားဆီပဲ။ အောင်မြင်အောင်သာ ကြိုးစား ပြလိုက်စမ်းပါကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် အား မလေးလျှင် သူသည် ကြည်နူးပီတိဖြစ်သောစိတ်ဖြင့် ယဲ့ယဲ့မျှသာ ပြီးနိုင်လေသည်။ သို့သော် အားလုံးကိုတော့ စကားတစ်ခွန်း ပြန် ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

“စိတ်ချပါကွာ၊ ငါ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား
 ပါ။ ငါဟာ ငါလုပ်တဲ့ အလုပ်တိုင်းအပေါ်မှာ စေတနာ
 ရယ်၊ တာဝန်သိတတ်မှုရယ်နဲ့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ကောင်မ
 ဒီလိုပဲ အချစ်ရေးမှာလည်း အဲဒီခံယူချက်နဲ့ပဲ။ ကိုယ့်အပေါ်
 မှာ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး ထားခဲ့တဲ့အတွက် သူ ဘယ်လို
 ဆုံးဖြတ်သွား ဆုံးဖြတ်သွား ငါကတော့ ငါ့လိပ်ပြာ ငါ
 အမြဲသန့်နိုင်ပါတယ်”

သူ့စကားအဆုံးတွင် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး တိမ်
 ဆိတ်သွားခဲ့ကြသည်။

အချစ်ဟောင်းဆိုတာ
 နောက်ထပ် အချစ်သစ် တွေ့သွားလို့
 ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ
 နေရာမပေးနိုင်တော့တောင်
 နှလုံးသားပြတိုက်ထဲမှာ
 မော်ကွန်းဝင်သူရဲကောင်းအဖြစ်
 မှတ်တမ်းတင်ထားရတာမျိုးပဲ။

၂၂၀

ဒီနေ့ပွဲသည် သူတို့ မြန်မာလိဂ်ဘောလုံးပြိုင်ပွဲကြီး နောက်ဆုံးဖိုလ်လုပွဲ ပြိုင်ပွဲကြီးဖြစ်သည်။ သူတို့အသင်းနှင့် ဖြိုင်ပွဲကြီး တစ်ဖက်အသင်းမှာ အမှတ်တူဖြစ်နေသည့် ဌာနဆိုင်ရာ အသင်းတစ်သင်းဖြစ်လျက် နာမည်ကြီးအသင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အဲဒီပြိုင်ပွဲအတွက် အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့တယ် ဆိုတာ ဝန်ခံပါသည်။ ပြိုင်ပွဲထဲသို့ အာရုံရောက်နေသောကြောင့် နည်း သားဒဏ်ရာကိုတောင် သိပ်သတိမရနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တမ်းကန်သောအခါ သူတို့အသင်းသည် ပထမပိုင်းမှာ တစ်ဂိုး မသွင်းနိုင်ဘဲ တစ်ဖက်အသင်းကသာ သူတို့ကို တစ်ဂိုးသွင်းခဲ့လေသည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကစားချက် ကောင်းလွန်းသောကြောင့် ဂိုးသမားလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။

အဲဒီလိုနှင့် ခဏနေသောအခါ ပထမပိုင်း ပြီးသွားသည်။ အားကစားသမားဆိုတာ စိတ်ဓာတ်မကျဖို့ အဓိကလိုအပ်တယ်ဆိုတာ သိသော်လည်း ဒီပြိုင်ပွဲမှာ သူတို့အသင်း ရုံးဖို့ဆိုတာကို လက်မခံသော သူ့အတွက်တော့ ဌာနဆိုင်ရာအသင်းက

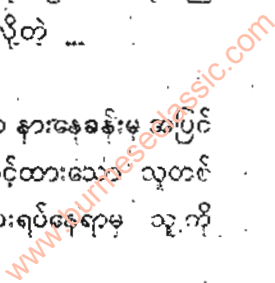
သွင်းထားသော အဖြစ်မှာ တော်တော်ကို ကုသိကအောက်ဖြစ်နေသော ခံစားချက်ဖြစ်သည်။ သူတို့ရဲ့နည်းပြဆရာကတော့ သူ့ခံစားချက်ကို နားလည်စွာဖြင့် သူ့ကို အချိန်မီ ဆုံးမသည်။

“စူးနင့် ... မင်းခြေက တကယ့်ကို ကောင်းတဲ့ခြေ။ မြေတင်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းက ဦးနှောက်နဲ့ပါယူဦးပြီး ကစားတတ်တယ်။ မင်းရဲ့အားသာချက်က အဲဒါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုပွဲမှာ ဘာတွေ့ရသလဲဆိုတော့ မင်းရဲ့စိတ်တည်ငြိမ်မှုစွမ်းအား ပျောက်ဆုံးနေတယ်။ အားကစားသမားတစ်ယောက်အတွက် အကြီးမားဆုံးသော အားနည်းချက်ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းပဲ။ အသင်းက မင်းကို အားထားတယ်။ မင်းက စိတ်လှုပ်ရှားနေတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ...

ဒီတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတာ၊ နိုင်ချင်စော့ရှိတာတွေကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါ။ ငါတို့ ဘယ်လိုအကောင်းဆုံးကြိုးစားမယ်ဆိုတာကိုပဲတွေး။ အခု ရှေ့မှာ ကစားပြီးသွားတော့ တစ်ဖက်အသင်းရဲ့ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်တွေကို လည်း သိရောပေါ့ ...

အဲဒါတွေကို ဆင်ခြင်တွက်ဆပြီး ကြိုးစားပါ။ ကဲမင်း အခန်းအပြင်ဘက် ခဏထွက်လိုက်ဦး။ မင်းကို နည်းသည်တစ်ယောက် စကားပြောချင်လို့တဲ့ ... ခဏလေးပါပဲ”

သူ့ဆရာစကားကြောင့် သူက နားနေခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်လျှင် လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော သူ့တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျောပေးရပ်နေရာမှ သူ့ကို

လှည့်လို့ပြေးပြလာသူမှာ မြန်မာစကားကလပ်တံဆိပ်ပါ တီရှပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူမ (သို့မဟုတ်) ညိုကို။

မျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်ထားသော်လည်း သူမက သူ့ကို နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြကာ လက်ထဲမှ လိမ္မော်ရည်ဘူးကို ကမ်းပေးသည်။

“ယူပါ စူးနှင့်။ လိမ္မော်သီးအစစ်ကို ဖျော်လာတာပါ။ သောက်လိုက်ပါ fresh ဖြစ်မှာပါ”

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ ညိုကို”

“ဆရာဝင်းက ညိုကိုဦးလေးလေ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား။ တစ်ခါမှလည်း မပြောဘူးပါလား”

“အင်း ... ထားပါတော့၊ စူးနှင့်တို့အသင်းကို ညိုကို လာအားပေးတာပါ။ ကြီးစားနေနဲ့ စူးနှင့်။ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ တစ်ရိုး သွင်းထားတာ ဘာမှကရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး ...

စိတ်ထဲမှာ ငါ နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးကြီး အရမ်းထည့်မထားနဲ့ စူးနှင့်။ I'll do my best ပေါ့။ ငါ အကောင်းဆုံး လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးပဲ ထားပါ။ ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေမှာပါ။ စူးနှင့်တို့ နိုင်မှာပါ”

သူက ကလေးချောသလို ချောပြောနေသည့် ညိုကို စကားကြောင့် ဟက်ခနဲ ရယ်မိသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်ကာ ...

“အိုကေ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညိုကို။ ခုလို လာအားပေးတဲ့အတွက်ပေါ့”

“မလိုပါဘူး စူးနှင့်ရယ်။ အားပေးရမယ့် တာဝန်က ညိုကိုတာဝန်ပါ”

ညိုကို စကားကြောင့် သူက မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်အားကာ ကြည့်ဖြစ်သည်။ ညိုကိုကလည်း သူ့ကို ရယ်ခွင်ရိပ်မြူးသော မျက်လုံးများဖြင့် တန်ပြန်ငေးကြည့်လို့ နေလေသည်။ သူတို့အကြည့်များသည် နှစ်စက္ကန့် သုံးစက္ကန့်လောက်သာ ကြာမယ့် အဲဒီအချိန်တွင် ရလိုက်သော အားအင်များသည် နောက်ထပ်ပွဲ၌ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်အတွက်တော့ ကောင်းကောင်းပြီး လုံလောက်သည်ဟု ပြောရပါမည်။

“စူးနှင့် ပြန်ဝင်ချင် ဝင်တော့လေ၊ ညိုကို အဲဒါလေး လာပြောတာပါ။ ကြီးစားနေနဲ့ ... အားတင်းထား ... ဝိုက်တီး”

သူမက လက်သီးကိုဆုပ်ကာ ကိုရီးယားကားထဲက ထိုင်လုပ်ပြသည်။ သူက သူမရဲ့အပြုအမူကြောင့် ရယ်ပြုံးဖြစ်သွားသလို သူတောင် အဲဒီလို ပြန်လုပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ဝိုက်တီး ... ဝိုက်တီး”

“အဟင်း ဟင်း ... အိုကေ ... အိုကေ။ ညိုကို သွားတော့မယ်”

သူမက ချိုလွင်သော ရယ်သံအဆုံးမှာ လက်ချောင်းထေးများ လှုပ်ခတ်ပြလျက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမသည် ထွက်ခွာသွားသော သူမရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ သူ့ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

“ညိုကို”

သူမက ခန္ဓာကိုယ် မပါဘဲ ဦးခေါင်းချည်း သမင်
လည်ပြန် လှည့်လာသည်။ အဲဒီလို လည်ပင်းလိမ်ပြီး ကြည့်ပုံလေး
မှာ ဘာမှမထူးခြားသော်လည်း အတော်ကြည့်ကောင်းသည် ဆိုတာ
ကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူမက ငေးနေသော
သူ့ကို “ဘာလဲ” ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

အဲဒီအပြောကြောင့် သူမက နားလည်သလိုဖြင့်
သူ့ကို ခပ်နက်နက်လေး စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ နှုတ်ခင်း
ထောင့်စွန်းတွေက ပြီးသွားကာ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ သူမထွက်
သွားလျှင် သူက လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို ဆက်မော့ကာ နားနေခန်း
ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အထဲမှာရှိသော သူ့ကစားဖော်များက သူ့
ကို ပြီးစစဖြင့် ငေးကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“အောင်မာ ... ဘယ်သူမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ ဒီကို ဘာလုပ်နဲ့
လာမှာလဲ။ လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကလည်း လာပေးသွားသေး
ဇာယ် ...

ဘာလဲ ဟေ့ကောင်၊ ကိုကို မပျာနဲ့ စိတ်ကို တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားလို့ လာပြောတာ မဟုတ်လား”

သူတို့အသင်း၏ တိုက်စစ်မျိုး ဝဏ္ဏရဲ့စကားကြောင့်
သူ့မှာ ရယ်ရသေးသည်။ သူ ရယ်နေတာကို အသာငေးကြည့်နေ
သော သားမြတ်က ကွယ်ရာကျတော့မှ ...

“ဟေ့ကောင် အဲဒါ ညှိညှိကို မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဟင် ... သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ။” မင်းကို လာအား
ပေးတာလား”

“အင်း ... ငါတို့အသင်းကို လာအားပေးတာပါကွာ။ သူက
ဆရာဝင်း တူမတဲ့ကွ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုတော့ အဓိက
အားပေးတယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွာ။ ဟေ့ကောင် ... ကြည့်
လည်းလုပ်ဦးနော်၊ သော်ဇင်နဲ့ သတ်နေရဦးမယ်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါတို့က အဲဒီလို အကန့်မှ မရှိတာ”

သားမြတ်က ငါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီဟူသော မှဲပြုံးမျိုး
ဖြင့် ပြုံးကြည့်ကာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။ သူက တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့
ငြင်လိုက်သော်လည်း နည်းပြဆရာက စကားပြောဖို့ ခေါ်လိုက်
သောကြောင့် အားလုံး စုဝေးလိုက်ကြရသည်။ ဆရာက အသင်း
သားအားလုံးကို မှာစရာရှိတာ မှာကြားပြီးနောက် သိပ်မကြာခင်
အဲဒီ နားချိန်ပြည့်သွားပြီးနောက် သူတို့အားလုံး ကွင်းထဲသို့ ပြန်
အင်းကြရသည်။

ကွင်းထဲပြန်ရောက်သွားလျှင်တော့ အားလုံးမှာ စိတ်
တစ်လှသစ်ဖြင့် အားမာန်တွေ ပြည့်နေချေပေပြီ။ ဒီလိုနှင့် ဒိုင်လူ
ကြီးက ဝိစိမူတ်သောအခါတွင် ဒုတိယပိုင်းကို ဆက်လက်ကစား
ကြသည်။ ဒုတိယပိုင်းသည် ပထမပိုင်းထက် ပို၍အကြိတ်အနယ်
ဖြစ်လာသည်။ သူတို့အသင်းက တစ်ဖက်အသင်းကို ပို၍ထိုးဖောက်
လာနိုင်သည်။ ဒီလိုနှင့် ပွဲစပြီး ငါးမိနစ်လောက်မှာပင် သူတင်
ဆလိုက်သော ဘောလုံးကို တိုက်စစ်မျိုး ဝဏ္ဏက ခေါင်းတိုက်

ပြီး ရိုးသွင်းပစ်လိုက်သောကြောင့် ချေပဂိုးတစ်ဂိုး ရသွားသည်။ တစ်ဂိုးစီ သရေဖြစ်သွားသောအခါ ပွဲက ပိုပြီးကြမ်းလာသည်။ သူတို့အသင်းမှကောင်တွေ မကြာခဏ အချခံရသည်။ ဒိုင်လူကြီးကား သူ့အိတ်ထဲက အဝါကတ်ပြားကို ခဏ ခဏ ထုတ်ပြနေရလေသည်။ ကြာတော့ သူတို့ဘက်က ကောင်တွေကပါ ပြန်ချကြသည်။

သူကိုဆိုလည်း အကျိုးချဖို့တောင် ကြိုးစားလာကြသည်။ သူ တင်ပေးသမျှ ဘောလုံးတွေမှာ သေချာပေါက် ဂိုးများ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုနှင့် ပွဲပြီးဖို့က မိနစ်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်။ ခုချိန်ထိ သရေပင်။ သရေဆိုလျှင် ပယ်နယ်တီ ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ပယ်နယ်တီသည် မသေချာ။ ပယ်နယ်တီမှာ ကံကြမ္မာနှင့်သာ များများသက်ဆိုင်သည်ဟု ထင်မိလေသည်။ ဒါကြောင့် သူတို့တစ်အုပ်စုလုံးမှာ ဂိုးထပ်သွင်းဖို့ အခွင့်အရေးကို အများကြီး ဖန်တီးကြသည်။ သူတို့ ရှေ့တန်းညာအစွန်လူသည် တစ်ဖက်အသင်းကလူနှင့် ယှဉ်ပြေးနေရာမှ ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။ ဘောလုံးကို အမြောက်ကန်ပို့သည်။ တစ်ဖက်လူက ရင်ဘတ်ဖြင့် တားသည်။ မမိချေ။ ဘောလုံးသည် ဒီဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း လွတ်နေသော သူ့ထံသို့ ရောက်လာသည်။ သူ ရှေ့သို့ဆွဲပြေးလာခဲ့သည်။ ပရိသတ်တွေထဲမှ အော်ဟစ်သံတွေက ပိုပြီးကျယ်လောင်လာသည်။

ဂိုးသမားနဲ့ သူ့မှာ နှစ်ယောက်ချင်း။

ဂိုးသမား ပြေးထွက်လာသည်။ ဂိုးသမားက သူ့ခြေထောက်ထဲမှ ဘောလုံးကို လှယူဖို့ ကြိုးစားသည်။ ခြေထောက်

ထိုရာ၊ လူကိုရာ သိမ်းကျုံးခန့်အုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဂိုးသမား နောက်ကျသွားပြီ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လေထဲတွင် ပျံဝဲသွားသည်ဟု ထင်သည်။ ဘောလုံးသည် ဂိုးတိုင်ထိပ်ဖျားလေးမှ သောကောင်းစွာ အသာလေး ကပ်ဝင်သွားသည်။ နည်းနည်းလေးလွဲသွားရင်တောင် ဂိုးလွန်ဘောဖြစ်ပြီ။ ဂိုးသမားနဲ့ သူ့မှာသာ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့လျက် ခေါင်းချင်းဆောင့်မိကာ မီးတွေပွင့်သွားလားဟုတောင် ထင်ရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အောက်မှာ ပက်လက်လှန်လျက်။ သူ့ဘေးတော့ ဒိုင်လူကြီးက ပွဲပြီးကြောင်း ဝီစီမူတ်သည်။ အခုမှ သူ့ရင်ထဲက အလုံးကြီးက ပြုတ်ကျသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူ့အသင်းသည် မြန်မာ့လိဂ်အဆင့်မြင့်တန်းဘောလုံးပြိုင်ပွဲကြီးမှာ အောင်ပွဲခံလျက် ဗိုလ်စွဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဒိုင်ချကြီးကို ချီးမွမ်းခံရရှိသည်။ ပြီးတော့ သူဟာ အကောင်းဆုံးကစားသမားဆု (Best Player)ကိုလည်း ရရှိပါသည်။ ဒီကြားထဲမှာ ညိုကိုကို ကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရတော့။ ဆရာကို မေးရမှာကျတော့ ဘာလို့ အားနာသဖြင့် မမေးဖြစ်တော့ပါ။

ဒီလိုနှင့် အားလုံးပြီးစီး၍ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ သူတို့ မတွေ့ရသောအခါ သူ့မှာ တစ်ခုခု လိုအပ်နေသလို ခုတ်ချသည်။ သူ့ကို တကူးတက လာအားပေးခဲ့သော ညိုကိုကို၊ သူ့အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ဖြစ် သူ့နဲ့အတူ ရိုနေပေးခဲ့သော ကောင်မလေးကို သူ့နို့မှာ ကျေးဇူးတင်စကား အရမ်းပြောချင်နေမိသည်။ ဖုန်းခေါ်ခေါ် စိတ်ကူးမိသော်လည်း သူသည် ညံ့ဖျင်းစွာနဲ့ပင် သူမရဲ့ ခေါ်ခေါ်ကိုလည်း မသိခဲ့ပါ။

ဖုန်းတော့ ဆက်မဖြစ်မည်ဟု သူ တွေးမိသည်။ ဒီနေ့ညနေမှာ သူတို့ကလပ်ကို ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ပေးမှာ ဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် သူ့နဲ့ သားမြတ်က သူငယ်ချင်းတွေကို ဘိယာတိုက်ကြရမည်။ ဒီတော့ သူမကို တော်တော်နဲ့ တွေ့ဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်သေး။ သူမကိုလည်း သူက အောင်မြင်မှုတစ်ခုအတွက် တစ်ခုခု ကျွေးချင်လှပါသည်။ ဒါကြောင့် သူ့မှာ ဖုန်းနံပါတ်ကို သော်ဇင်ထံ ဖုန်းဆက်ပေးရသည်။ သော်ဇင်ထံ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းသံကြားလျှင် အံ့ဩတကြီးလေသံဖြင့် ...

“ဟင် ... မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖုန်းနံပါတ်တောင်းမှတော့ ဖုန်းဆက်မလို့ပေါ့ကွ။ ကဲ ပြောစမ်းပါကွာ။ မင်းအနေအထားက ငါ့ကို ရစ်နေရမယ့် အနေအထားမျိုး မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ခွေးကောင်။ မင်း ရိုးတော့ မရိုးဘူးနော်။ ခုမှ ကောက်ခင်ခါနဲ့”

“ဟေ့ကောင် ... ထင်ချင်သလို ထင်ကွာ။ ကြာတယ်”

“ကျွတ် ... (519 xxx)။ ဟင်း ... ခုမှ အသည်းအသန်ဟေ့ကောင် ... မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ သားမြတ် ငါတို့ကိုတွေ့ဖို့ ရှိတယ်နော်”

“သိတယ်။ ကဲ ... ဒါပဲ။ ငါ ဖုန်းပိတ်ပြီ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

သူက သော်ဇင်ကို ဖုန်းချပြီးတာနှင့် ညိုကိုရဲ့ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းက ချက်ချင်းမဝင်ပါ။ ဟန်းနဲ့ဖုန်းတို့မှာ အတိုင်း Network busy တွေ ဘာတွေ နှစ်ခါလောက်ဖြစ်ပွားဝင်သွားသည်။ ဖုန်းမြည်သံ လေးချက်မြောက်မှာတော့ ညို

ဖုန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ညိုကို ဟုတ်၊မဟုတ် မသေချာသဖြင့် ...

“ညိုကိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

“ညိုကို ... ကိုယ်ပါ၊ စူးနင့်ပါ”

“ဪ ... စူးနင့်။ အင်း ... ပြောလေ”

“ကိုယ်တို့ နိုင်တယ် ညိုကို။ အဲဒါ ညိုကိုကို လှမ်းပြောပြတာပါ”

“ညိုကို သိပါတယ်။ အပြီးထိ ကြည့်တာပဲဟာ”

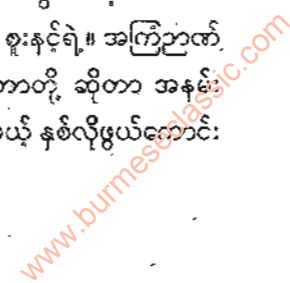
“ဟုတ်လား။ ပွဲပြီးသွားတော့ ညိုကိုကို ရှာကြည့်သေးတယ်။ မတွေ့တော့ ပြန်သွားတယ်ပဲ ထင်တာ”

“အင်း ... ပွဲပြီးသွားတော့ ပြန်သွားတာ ဟုတ်တယ်။ ဆုပေးတာတွေ ဘာတွေထိတော့ စောင့်မကြည့်တော့ဘူးလေ။ စူးနင့်တို့ အသင်းအတွက် အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ... ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း”

“ကိုယ်ကလည်း ညိုကိုကို ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလည်း လာအားပေးတယ်။ ပြီးတော့ အားပေးစကားတွေလည်း ပြောတဲ့အတွက်ပေါ့”

“စကားပုံလေးတစ်ခု ကြားဖူးတယ် စူးနင့်ရဲ့။ အကြံဉာဏ်ပေးတာတို့၊ အားပေးစကား ပြောတာတို့ ဆိုတာ အနန်းနဲ့တူတယ်တဲ့။ အကုန်အကျ မရှိပေမယ့် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ လုပ်ရ တစ်ခုပါတဲ့”

“ဟား ... သိပ်မှန်တာပဲ”

သူမက သူ့အပြောကို ချိုချိုလွင်လွင်လေး ရယ်အေး

ကာ ...

“စူးနှင့် ... ရှင် သိပ်ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... ပျော်တာပေါ့”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို တခြားလူတွေကပဲ ပိုင်းဝန်းပြီး ခံစားပေးကြတဲ့အခါမှာ ပျော်ရွှင်မှုဟာ ပိုပြီး စုံသွားတယ်။ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ကူးစက်တတ်တဲ့သဘော ရှိတယ်လေ။ ညိုကိုလည်း စူးနှင့်အတွက် သျှော်နေတယ်”

အဲဒီအပြောကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ် သွားပါသည်။ သို့သော် တွေးချိန်မရှိအောင် သူမက စကားထပ် ဆက်သည်။

“ရှင်ကန်တဲ့ အကွက်တွေကလေး ပြီးခဲ့တဲ့ ယူရီ(၂၀၀၈) တုန်းက စပိန်ကစားသမား ဒေးဗစ်ဗီလာကန်နေတဲ့ အတိုင်း ပဲ။ ကြည့်လို့ အရမ်းကောင်းတယ် ...

ဆုံး ပွဲသိမ်းတဲ့ကန်ချက်ဆိုရင် ရင်သပ်စွာ

ညိုကို ယုံကြည်တယ် စူးနှင့်။ ရှင်ဟာ တစ်နေ့ကျရင် မြန်မာ့လက်ရွေးစင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကိုပေါ့”

“ညိုကို ကိုယ့်အခန်းထဲက မျက်နှာကြက်ကြီး ပေါက်သွား ပြီကွ”

“ဟုတ်လား။ ဆွေးနေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

သူ့ရော ညိုကိုရော အဲဒီစကားကို ပြိုင်တူရယ်အေး မိကြလေသည်။

“ညိုကို ဘယ်နေ့လောက် အားမလဲဟင်”

“ဘာလဲ ... ကျွေးတော့မယ် မွေးတော့မယ်ပေါ့”

“ကျွေးတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ မွေးတာတော့ မမွေးပါ ရစေနဲ့။ ဒီနေ့ကတော့ ကိုယ်တို့ကလပ်က ဒင်နာလုပ်ပေး မှာလေ။ မနက်ဖြန်မှာတော့ ဟိုကောင်တွေကို ကိုယ်နဲ့ သားမြတ်က ကျွေးရမှာ ...

အဲဒါ ညိုကို အားမယ့်တစ်ရက်လောက်ပေါ့။ တစ်ခုခု စားပါလား။ ကိုယ် ကျွေးချင်လို့ပါ”

“ညိုကိုက ဟိုလိုဆိုင်ကြီးတွေမှာ ခမ်းခမ်းနားနားကြီး မစား ချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် အင်းလျားကန်စောင်းက ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှာ စားမလား”

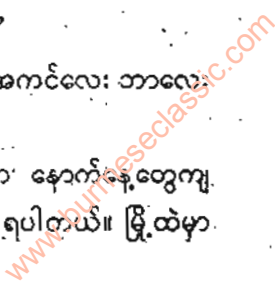
သူမက ငေါ့တယ်ထင်ကာ တဟားဟားနှင့် အော် နှယ်လေသည်။ သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ လွတ်လပ် ဆုံးပါးသော ရယ်သံကို အခုမှ နားဆင်ဖူးဟန်ဖြင့် တအံ့တဩ ဆေးထောင်နေမိသည်။

“ဘူးသီးကြော်တော့ မစားချင်ပါဘူး။ ညိုကိုက ဆီကြော် တွေ သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာတွေကြိုက်ပါသလဲဗျာ”

“ဟိုတစ်နေ့ကလို့ပဲ မာလာဟင်းနဲ့ အကင်လေး ဘာလေး စားရရင်ပဲ ကျေးနပ်ပါပြီ”

“ဟာ ... ညို ကလည်း။ အဲဒါက နောက်နေ့တွေကျ စာအုပ်ဆိုင်က အပြန်ဝယ်ပေးလည်း ရပါတယ်။ မြို့ထဲမှာ

တစ်ခုခုစားပါ။ ဟောပေါ့ထင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြေးအိုးဖြစ်ဖြစ်
ဘာပိုကြိုက်လဲ”

“အင်း ... စနေနေ့ ညနေဘက်လောက် စားမယ်ထော
ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းက YKKO မှာပဲ ကြေးအိုးသောက်မယ်
ညိုကို သင်တန်းပြီးချိန်လောက်ပေါ့”

“အိုကေ ... ဒါဆို ကြားထဲမှာ ကိုယ် ထပ်ပြီးဖုန်းဆင်
လိုက်မယ်”

“အင်း ... အဲဒါဆို ဒါပဲနော် ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“အိုကေ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

သူက ရွှင်လန်းစွာ နှုတ်ဆက်ပြလိုက်ပြီးနောက်
ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ သူ အင်မတန်လိုလားသော အောင်မြင်မှု
တစ်ခုအတွက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေချိန်မှာ အဲဒီပီတိကို မျှဝေခံစား
ပေးမယ့်လူတွေ ရှိတာဟာ တစ်မျိုးတော့ ဖြေသာသေးသည်
ထင်သည်။ သူဟာ ကူးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသောအခါ
ရင်ထဲ၌ နာကျင်သွားသည်။ အခုဆိုလျှင် ကူး သူ့ကို ထားခဲ့
တစ်လကျော်ခဲ့ပြီ။ သူဟာ ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းယမ်းခါပစ်လို့
ရင်း ဦးနှောက်ထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့ ညိုကိုကို ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းက YKKO မှာ
ကြေးအိုးတိုက်ဖို့ ချိန်းထားလေရာ သူက ကြေးအိုးဆိုင်ထဲသို့
အရင်ကြိုရောက်နေသည်။ ညိုကိုက သင်တန်းပြီးတော့မှ ရောက်
လာမည်ဖြစ်လေရာ သူက ဆိုင်ထဲမှာ ကြိုရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း
ညိုကိုထံသို့ Message ပို့လိုက်သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ဘာ
ရယ်မဟုတ် ဆိုင်ထဲသို့ ဟိုဒီဝေဝဲကြည့်လိုက်လျှင် သူ မျက်လုံး
တွေ စူးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထောင့်စွန်းက စားပွဲတစ်လုံးတွင်
ကူးနဲ့ သူမရဲ့အတွဲသစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေး
ဖြစ်သူကတော့ သူ့ကို မြင်ဟန်မတူပါ။ ကျောပေးထား၍ဖြစ်သည်။
ကူးကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်လိမ့်မည်။

သူသည် ကူးကို မမိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
သူထင်တာမမှားပါ။ ကူးရဲ့အကြည့်တွေသည် သူ့ထံသို့ ဖျတ်ခနဲ
ရောက်လာသည်။ သူမရဲ့အကြည့်တွေကလည်း မခေချေ။ သူ့ကို
သစ္စာဖောက်သွားတာ မဟုတ်သလို စူးရဲလွန်းလှသည်။ ကိုရီးယား
ကားတွေထဲကလို စိတ်ကူးယဉ်ပြကွက်တွေအတိုင်းသာ ပြကြစကမ်း
ဆိုလျှင် သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှ မြားတစ်စင်းထွက်၊ ကူးရဲ့မျက်လုံး
တွေထဲမှ မြားတစ်စင်းထွက်၊ မြားနှစ်စင်းသည် လမ်းခုလတ်မှာ

တင်ထိပ်တိုက်တွေ့ကာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေသွားလောက်သည်။ သူ့ကတော့ မျက်လုံးကို မလွှဲမိ။ ကူးကသာ မျက်လုံးထွဲသွားသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ညိုကိုသည် အင်မတန်လန်းဆန်းသော အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ကြက်ဆွေးရောင်မှန်စာပွားအင်္ကျီလက်ရှည်ကို ခါးပတ်ကြီးကြီးတစ်ခုပတ်လျှင် ဖက်ရှင်ကျွဲစား ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကာ အောက်က Skin ဆွေးဘောင်းဘီအနက်ရောင်ဖြစ်သည်။

ခုတလောတွင် ညိုကိုသည် မိန်းကလေးဆန်စွာ ပြင်ဆင်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူက ညိုကို မြင်သာအောင် မတ်တတ်ထရပ်ကာ လက်တစ်ဖက်ပြလိုက်သည်။ သူ့ကို မြင်သွားသော ညိုကိုရဲ့နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးတစ်ချက် ပွင့်ဖူးလာသည်။ သူ့ရဲ့ရှာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသော ညိုကိုကို တစ်ယောက် မမြင်ဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါ။ သူသည် တမင်ပိုစွာဖြင့် ညိုကိုထိုင်တော့မှသာ ခုံမှာဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။ ညိုကိုသည် ကူးကျောပေးလျက်မဟုတ်ဘဲ ကူးက ဘေးဟိုက်လှမ်းမြင်တွေ့နိုင်သည့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“စောင့်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“ဟင်အင်း ... အေးဆေးပါ။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ညိုကိုဒီခိုင်းလည်လန်းနေပါလား”

သူမက ထုံးစံအတိုင်း ချိုလွင်စွာရယ်မောပြီး သူ့ကို မေးဆတ်ပြကာ ...

“စူးနင့်လည်း လန်းနေပါတယ်နော်၊ အင်္ကျီအသစ်နဲ့ တယ်”

သူမက သူ့ဝတ်ထားသော Baby Milo မျောက်အမှတ်တံဆိပ်တီရှပ်အဖြူရောင်ကို ကြည့်ကာပြောသည်။ သူ့အင်္ကျီမှာ လူငယ်ဖက်ရှင်လောကမှာ ရေဝန်းစားနေသော မျောက်ပေါင်းပုံကာတွန်းရုပ်စေးများပါသည့် အင်္ကျီဖြစ်ကာ သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လိုသဘောထားဆဲ သူ့အမေက Baby Milo တံဆိပ်အင်္ကျီတွေကို ဒီခိုင်းစုံ ဝယ်ပေးထားတာဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ညိုကိုတော်တယ်။ ဒါ မနေ့ကမှ မားသားကြီး ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ တကယ့်အသစ်။ အခုမှထုတ်ဝတ်လာတာ”

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း၊ မှန်းဖြေတာ မှန်သွားတယ်”

“အင်း ... ကဲ ... ညိုကို မှာလေ။ ဘာစားမှာလဲ ကြေးအိုးသောက်မှာလား”

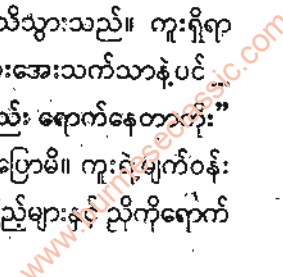
“ကြေးအိုးက မကုန်ဘူး။ ကြေးအိုးဆီချက်ပဲ စားမယ်၊ ပြီးတော့ သင်္ဘောသီးဖျော်ရည်သောက်မယ်”

“အိုကေ ... ကိုယ်ကတော့ ကြေးအိုးဆွဲမယ်”

သူက အနားမှာလာရပ်သော ဝိတ်တာလေးကို မှာကြားပြီးနောက် ကူးတို့စုံတွဲထံသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ အယ်နေရာမှာမဆို ပါးနပ်သိမြင်လွယ်သော ညိုကိုသည် သူ့အကြည့်အတွဲ ဘယ်ရောက်တယ် ဆိုတာကို ချက်ချင်းသိကာ ဆိုင်ထဲမှာ အယ်သူရှိတယ် ဆိုတာကိုလဲ ချက်ချင်းသိသွားသည်။ ကူးရဲ့ရှာအကြည့်တို့က ရောက်သွားလျက် အေးအေးသက်သာနဲ့ပင်

“ဇာတ် ... စူးနင့်ရဲ့ Old flame လည်း ရောက်နေတာကို”

သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောမိ။ ကူးရဲ့မျက်ဝန်းအိတ်များမှာ ညိုကို မလာခင်က အကြည့်များနှင့် ညိုကိုရောက်

ပြီး အကြည့်တို့ မတူကြောင်း တစ်နှစ်ကြာချစ်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံအရ သူ သိနေသည်။ ပထမပိုင်းစာန်းကတော့ သနားသလို လိုချောမြူသလိုလို မျက်ဝန်းများသည် ညိုကိုရောက်လာပြီးသည့် အခါမှာတော့ သရော်မော်ကားအကြည့်ပုံစံသို့ ပြောင်းသွားသည်။ သူကလည်း ဒီနေရာမှာ ညိုကိုရောက်လာသည့်အတွက် တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဟင်အင်း ... တကယ်တော့ ညိုကိုက ကူး တို့နဲ့ လည်း လာမှာပဲ။ သူသည် ဒီစုံတွဲနှင့် ချိန်းဆိုပေးသည့် ကံကြမ္မာကိုသာ ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်သည်။

သူ တွေးနေတုန်းမှာပင် စားသောက်ပြီးစီးသွားသည့် ကူးတို့စုံတွဲက ပိုက်ဆံရှင်းကာ ထထွက်သွားသည်။ ညိုကိုအတွက် သဘောသီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်က အရင်ရောက်လို့လာလျှင် ညိုကိုဖျော်ရည်ကို အသာသောက်ကာ ...

“ရည်းစားဟောင်းကို သူ့ရဲ့ ဘဲသစ်နဲ့တွေ့ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရလဲဟင်”

“ဒီလိုပါပဲ”

“အဲဒီစကားကို ဘယ်သူက စထွင်သွားသလဲ မသိဘူးနော်။ လူတွေက တစ်ခုခုကို ပြန်မဖြေရဲကြတဲ့အခါမှာ ဒီလိုပဲသိပ် အမြဲသုံးတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုပါပဲရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ငါ့အဘိဓာန်ထဲမှာ ပါမယ်မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနီးစပ်ကောက်ချက်ဆွဲကြည့်ရမယ်ဆိုရင်တော့ မေးတဲ့မေးခွန်း မဖြေနိုင်သောကြောင့် ဝန်ခံခြင်းငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပါ။ အဖြေစကားကို ဆိုလိုသည်လို့ ပြောရမှာပဲ”

သူက ညိုကိုရဲ့စကားကြောင့် ဟက်ခနဲရယ်မိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မှာထားသော စားစရာတွေက အငွေ့တထောင်း ထောင်းဖြင့် ရောက်ရှိလို့လာလေရာ သူ့ရော ညိုကိုရောသည် တူတွေကို ကိုယ်စီဖောက်လျက် ဆွဲဖို့ပြင်ကြသည်။ သူမက တခြားမိန်းကလေးတွေလိုပဲ ပဲမများဘဲ ကြေးအိုးဆီချက်ကို အားရပါးရ စားမိသည်။ အသားလုံးတစ်လုံးကို အချဉ်ရည်နဲ့တို့ကာ ပါးစပ်ထဲ သို့သွင်းထည့်သည်။

“မိန်းကလေးတွေရဲ့ နှလုံးသားက တော်တော်နားလည်ရခက်တာပဲနော်”

အဲဒီစကားကိုတော့ သူက ဘာမှ မစားရသေးခင် သူမကို လှမ်းပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ တည်ငြိမ်အောင်လေ့ကျင့်ထား လေ့ကျင့်ထား တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့် အချိန်မှာတော့ သူ့နှလုံးသားက နာကျင်မြဲသာတည်း။ သူမတို့ စိတ်နာတာက စိတ်နာတာသက်သက် ချစ်တာလည်းချစ်တာသပ်သပ်ဟုထင်သည်။

“အသည်းလေးများ ခွဲလည်း ကိုယ် ခွင့်ပြုမှာ ... နောက်တစ်ယောက်နဲ့တွဲလည်း ကိုယ် ခွင့်လွှတ်တာ ... သူ မသိဘူး ... အချစ်ဦးမို့ပါ”

ဆိုင်ထဲက လွင့်ပျံလာသော သီချင်းသံသံသဲ့သည် သူ့နှလုံးသားကို တိုးဝှေ့သည်။ ညိုကိုက ကြေးအိုးဆီချက်ကို ခုနဲ့ဆွဲလျက် ပါးစပ်ထဲဝါးနေရင်းမှ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။

“သီချင်းတွေကလည်း တိုက်ဆိုင်နေပြန်ပြီ”

“ကဲ... ခေါင်းစဉ်လွှဲကြရအောင်ပါ ညိုကို။ တခြားအကြောင်း အရာတွေပဲ ပြောကြတာပေါ့”

“ဒါပေါ့။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့”

“ရှေ့တစ်ဖတ်ဆိုရင် ညိုကိုတို့ စာမေးပွဲပြီးပြီနော်။ ကျောင်း ပြီးရင် ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကျောင်းပြီးရင် ရေစက်ချမယ်လေ”

“ဟာကွာ ... ညိုကိုက။ မနောက်နဲ့ အကောင်းမေးနေတာ”

“စူးနှင့် အရင်ဖြေ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ကိုယ်က အရင်မေးတာလေ”

“ဒါပေမဲ့ စူးနှင့် ဖြေတာကို အရင်ကြားချင်တယ်”

“ဪ ... အစ်မကတော့ လုပ်ပြီ”

သူက အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် သူမက ကြည်လင် တောက်ပသော မျက်လုံးလေးများဖြင့် ပြုံးစိုက်ကြည့်လာသည်။ အဲဒီအကြည့်ကြောင့် သူစားမည့် ကြေးအိုးကိုတောင် ပါးစပ်ထဲ မသွင်းဖြစ်တော့ပါ။ သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက ကော့ညွတ်ဖြိုးကာ ...

“ဘာအစ်မလဲ”

“ဟင် ... ဘာပြောတာလဲ”

“လူကို ဘာလို့ အစ်မလိုခေါ်တာလဲ”

“ဪ ... ငေါ့ပြောတာလေ။ ဒုက္ခပဲ Definition လာဖွင့် ခိုင်းနေပြန်ပြီ”

“ဟိ ဟိ ... အစ်မတဲ့။ ကောင်းတယ် နောက်လည်း ဒီလိုပဲ ခေါ်။ ကဲ ... ပြော။ မောင်လေး ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ဘောလုံးကန်မယ်။ ထပ်မမေးနဲ့တော့၊ မရှင်းတော့ဘူး။ အစ်မပြော။ အစ်မကရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သူမက အဲဒီအပြောကို တခစ်ခစ်ရယ်မောကာ ...

“အစ်မကလား အစ်မက သင်တန်းတွေ တက်စရာရှိတာ ဆက်တိုက်မှာပေါ့ ...

အစ်မက တိုးဂိုက်ဒီလုပ်မှာလေ၊ မောင်လေးရဲ့။ အစ်မက အဲဒါတွေ ဝါသနာပါတယ်။ အစ်မရဲ့ဦးလေးတစ် ယောက်က ခရီးသွားအေဂျင်စီတစ်ခု ထောင်ထားတာလေ။

အစ်မအတွက်က အလုပ်မရှားပါဘူး မောင်လေးရယ် ... ခရီးသည်ရှားမှာပဲ စိုးရိမ်ရတာပါ ... အဟင်းဟင်း”

သူက ပြောင်စပ်စပ်ပြောနေသော သူမရဲ့အပြောကို

ကြည့်ကာ အခုမှပဲ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ရယ်ရသည်။ ညိုကို သည် နှမ်းနယ်နေသော သူ့စိတ်နှလုံးသားတွေအတွက် အကောင်း ဆုံးဖြေသိမ့်ရာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ညိုကို မင်းကြည့်ရင် အမြဲပျော်နေတတ်တာပဲနော်။ အမြဲ ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိလား”

“ရှိတယ် ပြောမပြဘူး၊ သတ်လိုက် သတ်နိုင်တယ်”

“မသတ်ပါဘူး၊ နောက်ကျမှ ချောမေးမှာပေါ့”

“အနနည်းနဲ့ပေါ့လေ”

“အင်းပေါ့။ တစ်ခါတလေတော့လည်း လောကကြီးကို စိတ်ကုန်တယ်ကွာ။ ဘာကိုမှ အလေးအနက်ထားရင် စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ပေါ့ပေါ့နေပစ်တာပဲ ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်။ မင်းလိုပေါ့”

“အောင်မယ် ... လူကိုများ၊ ဘာပေါ့ပေါ့နေတာလဲ၊ ရှည်မှန်းချက်နဲ့ သွားနေတဲ့လူနော်။ ပေါ့ပေါ့နေတာမဟုတ်ဘူး။ ပျော်ပျော်နေနေတာ ...

သူတောင် အားကျနေရပြီတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မရယ်။ သား အပြောမှားသွားပါတယ်”

“ဒီနေ့ စူးနင့်ကို ညိုကို ဂုဏ်ပြုစရာတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကို မငြင်းရဘူး လက်ခံရမယ်နော်”

“ဘာများလဲ”

သူမက အိတ်ထဲမှ ပလတ်စတစ်အိတ်လေးတစ်လုံးကို ထုတ်ကာပေးသည်။ Audio အဖွင့်အပိတ်ပါသော အိတ်လေးထဲတွင် သူ မြင်ရတာက ပလက်တီနမ်ကြိုးတစ်ကြိုးနှင့် ဘောလုံးပုံသဏ္ဍာန်ဆွဲသီးလေးတို့ဖြစ်သည်။ သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လျက် ...

“ဒါ ဘာလဲ ညိုကို”

“ဖွင့်ကြည့်လေ။ ဒီအတိုင်းပဲ မြင်နေရသားနဲ့”

“ဒါ ပလက်တီနမ်ကြိုးနဲ့ ဆွဲသီးမဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်မယ် ထင်တာပဲ။ ကဲ ... ဖွင့်ကြည့်ပါ စူးနင့်ရယ်”

သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိတ်ကိုဖွင့်ကာ ထုတ်ယူလိုက်လျှင် သူ့လက်ထဲသို့ ဆွဲကြိုးနှင့် ဘောလုံးလေးက တန်းလန်းပါလာသည်။

“အဲဒါ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်လောင်း စူးနင့်အတွက် ညိုကိုရဲ့ ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ပါ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ။ ကိုယ် ဒီလို တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းမျိုးကို လက်မခံချင်ပါဘူး ညိုကို။ မယူချင်ဘူး”

“မယူချင်လို့တော့ မရဘူး။ စူးနင့်အတွက်ကို ညိုကိုက ရည်ရွယ်ပြီး အော်ဒါမှာထားတာ။ ညိုကို့ စေတနာကို တန်ဖိုးထားရင် ယူပါ စူးနင့်”

“ညိုကို့ စေတနာကို တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဝမ်းလည်း ဝမ်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက မယူပါရစေနဲ့ ညိုကိုရယ် ...

ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ ... နော်”

ညိုကိုက သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်ဝန်းများ

ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ဒါဖြင့်ရင် ညိုကို တစ်ခုပြောမယ်။ ဖိုက်အိုဝမ်း ဂျင်း(န်) ဘောင်းဘီတစ်ထည်ရဲ့ တန်ဖိုးကို စူးနင့် သိမှာပါ။ ကောင်းရင် ကောင်းသလို နှစ်သိန်းနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတယ်။ Addidas ဖိနပ်တစ်ရန်ကျတော့ရော ...

MK က အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီဝယ်မယ်။ တစ်သိန်းကျော်မှာကတော့ သေချာတယ်။ အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်ဆိုပေမယ့် ဈေးက သေးလို့လား စူးနင့်ရယ် ...

ဒါက အဲဒီလောက်တောင် ဈေးမရှိပါဘူး။ စူးနင့်အတွက် လာဘ်ကောင်းစေတဲ့ အဆောင်လေးအဖြစ် ပေးတာမို့ မငြင်းပါနဲ့လား စူးနင့် ...

ရွှေဘောလုံးပိုင်ရှင်ထက်သာတဲ့ ပလက်တီနမ်ဘော
လုံးပိုင်ရှင်ပေါ့။ အမှန်တော့ ညိုကိုက ရွှေဘောလုံးလေး
လုပ်ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဆိုတော့ စူးနှင့် မကြိုက်မှာ
စိုးလို့။ လက်ခံပါ စူးနှင့်။ အရမ်းတန်ဖိုးကြီးနေတဲ့ ပစ္စည်း
မျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသည်။ ညိုကို ပြော
တာတွေက ဟုတ်တာတော့ ဟုတ်ပေမယ့် ဒီပစ္စည်းကို လက်ခံ
ရမှာကျတော့လည်း သူ ဝန်လေးနေသည်။ သူသည် လက်ထဲက
ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ သိပ်မထူသော
ကြိုးလေးမှာ ပါးပါးပျော့ပျော့လေး ဖြစ်လျက် ဘောလုံးပုံသဏ္ဍာန်
ဆွဲသီးကလေးကတော့ တကယ်ပဲ လက်ရာမြောက်ကာ ချစ်ဖို့
ကောင်းပါသည်။ အပြင်တစ်နေရာမှာ သူ့ဟာသူ တွေ့လျှင်တောင်
ဝယ်ဖြစ်မည့် ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်သည်။

သို့သော် ခက်နေတာက ညိုကိုဆီက ဖြစ်နေ၍ သူ
မယူချင်ခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖြစ်ကို သူမက စာနာသဘော
ပေါက်ဟန်ဖြင့် နှော့ကံဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်
ဟန်တူသည်။

“ကဲ ... ဒီလိုလုပ်။ ဒီအတိုင်း ယူသွားတော့ ရှင်စိတ်ထဲ
မှာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ညိုကိုတို့
အလောင်းအစားလေးတစ်ခု လုပ်ကြရအောင်။ စူးနှင့်နဲ့
ရင် ဒီလက်ဆောင်လေးကို ယူရမယ် ...

စူးနှင့် နိုင်ရင်တော့ မယူနဲ့ပေါ့။ ကဲ ... ပြော၊ တော့
နပ်လား။”

“ကျေနပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပြောဦးမယ်။ နိုင်သွားရင်
ဒီဆွဲကြိုးလေးကို ညိုကိုဆီက ကျသင့်ငွေပေးပြီး ပြန်ဝယ်
မယ်”

“ကြည့် ...။ ရှင် ကြိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကို
သက်သက်အလုပ်ရှုပ်အောင်”

“ကြိုက်ပေမယ့် ညိုကိုဆီက တန်ဖိုးကြီးတာ မယူချင်လို့
ပါကွာ။ စေတနာကို နားလည်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
အဲဒီဆွဲကြိုးလေးကို ကြိုက်လည်း ကြိုက်တယ်။ တကယ်ကို
ကြိုက်တာ။ ဒါကြောင့် နိုင်သွားရင်လည်း ညိုကိုဆီက
ဝယ်မယ်။ ရုံးရင်တော့ ယူရမှာပေါ့။”

သူမက သူ့ကို နာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ပြကာ ...

“ထင်လိုက်တာ။ ကဲ ... ပြီးရော။ ဒီမှာ ကြွေစေ့။ ခေါင်း
ပန်း လှန်မယ်။ ဘာယူမှာလဲ ပြော”

“Lady first ပေါ့။ ညိုကို ရွေးပါ”

“ညိုကိုက ပန်း”

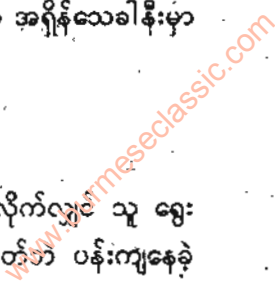
“အိုခေ ... လှည့်တော့”

သူမက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ အကြွေစေ့လေး
စားပွဲပေါ်မှာ လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အရှိန်သေခါနီးမှာ
တစ်ခုပဲ လက်နဲ့အုပ်ချလိုက်လေသည်။

“ဖွင့်မယ်နော်”

“ဖွင့်ပါ ... ဖွင့်ပါ”

သူမက လက်ကို အသာဖယ်လိုက်လျှင် သူ ရွေး
သော ခေါင်းဘက်မှာ ကျနေတာ မဟုတ်ဘဲ ပန်းကျနေခဲ့

တာဖြစ်သည်။ သူ ရုံးသွားပြီ။ သူသည် ညိုကို၏ ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ကို အငြင်းအဆန် မရှိတော့ဘဲ အသာတကြည် ယူရမိတော့မည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မလဲဘူး။ အဲလိုပဲ”

“ဘာလဲ ... ရှင် ရုံးပြီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အရုံးကလည်း ချို့မြန်လိုက်တာ။ သီချင်းကို ပြောင်းဆိုရတော့မှာပေါ့။ ဒီပလက်တိန်းဆွဲကြီးက အခု ညိုကို ပေးထားတာ”

သူ့အပြောကို သူမက သဘောတကျ ရယ်မောပါသည်။

အဲဒီနောက် သူ့ကို နူးညံ့သော မျက်ခန်းများဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီဆွဲကြီးလေးကို အမြဲဆွဲထားနော် စူးနင့်။ ဒီဆွဲကြီးလေးက စူးနင့်အတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေကို ဆက်တိုက် မွေးဖွားပေးမယ့် ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်လေးပါ ...

ရှေ့ဆက်ပြီး အောင်မြင်မှု ရစေမယ့် လက်ဆောင်အဆောင်လေးပေါ့”

သူမ ပြောပုံက တကယ့်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပြောနေသည်မို့ သူက ရယ်ဖို့တောင် အားနာသွားပါသည်။ ဒါကြောင့် အတည်အတံ့မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရကာ ...

“စိတ်ချပါ ညိုကို။ ကိုယ် အမြဲပဲ ဆွဲထားပါ့မယ်”

“ညိုကို ဆွဲပေးပါရစေ”

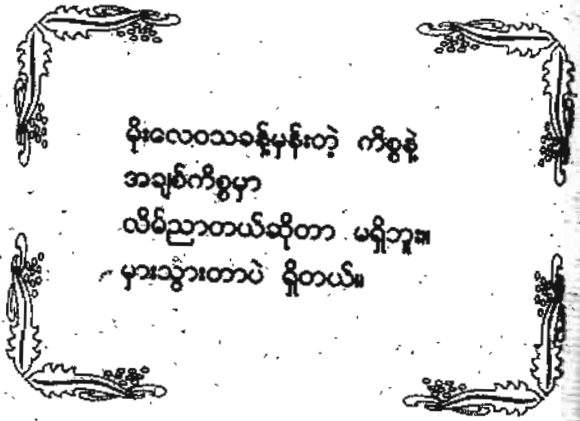
သူမက အဲဒီလိုပြောလိုက်လျှင် သူက ယောင်ယောင် သမ်းယမ်းဖြင့် ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။ သူမက ထိုင်ရာမှထကာ ဆွဲကြီးလေးကို သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးသည်။ သူက နဲ့ကြည့်မိလျှင် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်၌ ကျနေသော ဘောလုံးလေးက သူ့ကို ပြီးပြနေသလိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူမကို သူက မော့ကြည့်ပြီးနောက် ...

“သင့်နဲ့ယူ ညိုကို”

သူမက တစ်စုံတစ်ရာ မြန်မပြောဘဲ ပြီးနေခဲ့ပါသည်။ အဲဒီနေ့က ကြေးအိုးဆိုင်ကအပြန် ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ သူတို့ လမ်းလျှောက်ကြသေးသည်။ ပလက်ဖောင်းဘေးက ဈေးဆိုင်တွေကို လျှောက်ငေးရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ပေါက်တတ်ကရ ပြောတာဟာလည်း ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။ သူ့ သတိထားမိတာ တစ်ခုကတော့ ညိုကိုသည် သူ့မျက်နှာထက် သူ့လည်တိုင်လေး ထိုသာ ငေးငေးကြည့်နေတတ်တာကိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီအကြည့်တွေထဲမှာ ကျေနပ်သော အရိပ်ယောင်တွေ ပြည့်နှက်နေတာကို တွေ့ရလျှင် သူ့ရင်မှာ လှိုက်မောရသည်။ အသည်းကွဲတာကို မိမိပြင်ပြင် ခံစားရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတခြား၊ ကျေနပ်တာကတခြား ဘာကြောင့်များ ဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးမိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ သေချာတာကတော့ အသည်းကွဲတာကလွဲလို့ သူ့ကမ္ဘာကြီးမှာ စိုပြည်နေသေး၍ ဖြစ်သည်။

မိုးလေဝသ

ခင်မင်မူနဲ့ ရှေ့ဆက်ခဲ့တဲ့ xxx ဖြူစင်ရှင်းသန့် xxx သံယောဇဉ် လက်ကလေးတွေ ဟူသော “သူငယ်ချင်း” သီချင်းလေးကို တော်တော်များများ ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။ သူနဲ့ ညိုကိုတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးသည်လည်း အဲဒီသီချင်း အစလေးလိုပဲ-ဖြူစင်နက်ရှိုင်းစွာဖြင့် ရှေ့ဆက်ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ အချိန်ရာသီတွေက ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်လက်လည်မတ်နေသလို ရာသီစက်ဝန်းတစ်ခုရဲ့အောက်မှာ သူတို့တွေလည်း အလိုက်သင့် ဆက်စီးမြောခဲ့ကြသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲတွင် ဆေးကျောင်းသားနှစ်ယောက်မှလွဲ၍ ကျန်သည့်သူတွေအားလုံး ကျောင်းပြီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဝါသနာပါရာတွေကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ညိုကိုသည်လည်း သင်တန်းတွေ ဆက်တက်ကာ အောင်မြင်သော တိုးပိုက်ဒီတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါသည်။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားသိရသော သတင်းစကားများအရ ကူး တစ်ယောက်သည်လည်း စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားဇာတ်ဖို့ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေပြီဆိုတာပင်။ အဲဒီလို ကြားသိရတော့လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ထူးဆွဲပြီး သိပ်မခံ

စားရတာပါ။ နဂိုတည်းကမှ သူ့ဘဝထဲက ကူးက ထွက်သွားပြီး သား ဖြစ်လေရာ ကူး ဒီနိုင်ငံမှာရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းကလည်း သူ့အတွက် သိပ်အရေးမပါတော့ပါ။ တစ်ခါတလေမှာ ဖျတ်ခဲ သတိရှိမိတာကလွဲလို့ ကူးနဲ့ပတ်သက်လာလျှင် သူ့စိတ်တွေ အနည်ထိုင်သွားခဲ့ပြီဟု ထင်သည်။ ဒါကလည်း ညိုကိုကြောင့်ပဲ လားတော့ မပြောတတ်။ ညိုကိုသည် သူ တွေ့ဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ နားလည်မှုအရှိဆုံး မိန်းကလေးလို့ ပြောမည်ဖြစ်သည်။ ညိုကို နေထိုင်သောပုံစံ၊ ဘဝအပေါ် ခံယူချက်တို့ကို သူ သဘောကျသည်။ သူမရဲ့စိတ်ဓာတ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မတူချေ။ သူက ဒါကို အရမ်းသဘောကျရသည်။ ခုဆိုလျှင် သူနဲ့ ညိုကိုသည် စာအုပ်ဆိုင်အပြန်မှာ အမြဲဆိုဖြစ်သလို၊ မနက် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ ညနေခင်း မာလာဟင်းဆိုင် စသဖြင့် နေ့တိုင်းလိုလို ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ညဘက်မှာ ဖုန်းအဖြစ် ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူနဲ့ ညိုကိုတို့ တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာလောက် သော်ဇင်နဲ့ကတော့ တစ်စတစ်စ ဝေးကွာသွားကြသည်။ သူတို့အုပ်စုက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လျှိုသောအထောင့် မရှိကြလေရာ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းပြီး ထောပနာပြုကြသည်။

“စူးနင့်တို့များ စာတာတွေ ကောင်းချက်ကတော့ ဝမ်းခါးဝမ်းရယ်ဒီပဲဟေ့။ လောကကြီးက တရားတော့ တရားမဟုတ်ပါတယ်ကွာ ...

အဆိုးနဲ့အကောင်း ဖွန်တွဲနေတယ် ဆိုပေမယ့် အဆိုးတစ်ခုအတွက် မင်းက အကောင်းတွေချည်း ဖန်တီးတာပါ”

“အေးလေ။ ညိုညိုကိုက ပြောရမယ်ဆိုရင် စန္ဒကူးခင်ထက် တောင် မိုက်သေးတယ်။ စန္ဒကူးခင်ကမှ ဆရာမကြီးအထာနဲ့။ ညိုကိုက တကယ့် ပလိန်း။ အေးဆေးပဲ ...

လှတာကျတော့လည်း သူက ပိုလှတယ်”

“အင်းလေ။ ဟေ့ကောင် ... မင်းတို့အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မလဲပါဘူးကွာ။ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ သူက သော်ဇင်နဲ့တောင် ဒီအထာတွေ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဟား ဟား ... ဒီစကားကြားရင် သော်ဇင် မျက်ခွက်ကြီး အီးမှန်သလို ရှုံ့မဲ့နေပြီ”

သူက သော်ဇင်ကို ပြီးပြီးကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သော်ဇင်က တကယ်ပဲ ရှုံ့မဲ့လိုနေသည်။ သူက သော်ဇင်အားကို အားပေးသလိုဖြင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် ပုတ်ပေးလိုက်သည်။ သော်ဇင်က သူ့လက်ကို ပုတ်ချရင်း ...

“တော်ပါကွာ။ ရှိုးတဲ့မှပဲ။ မိန်းကလေးတွေများ နားလည်ရခက်လိုက်တာ။ ဒီဘက်က ကြွဆင်းနေတဲ့ လူကိုကျတော့ လှည့်ကြည့်ရကောင်းမှန်း မသိဘဲနဲ့ အသည်းမဲ့စာကြကောင်တွေကိုမှ အရေးသယ်နေတယ်”

သော်ဇင် အပြောကို သူက တဟားဟား အော်ရယ်သော်လည်း ခန့်ဝင်းကတော့ မရယ်ပါ။ မေးစေ့ကိုပွတ်ကာ အားပုလင်းနင်းမောင် စတိုင်လ်ဖြင့် စဉ်းစားခန်း ဝင်နေရင်းမှ ပြောသည်။

“တချို့မိန်းကလေးတွေရဲ့စိတ်က ဆန်းကြယ်တယ်ကွ။
ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေက မိခင်စိတ်ဆိုတာ မွေးရာပါ
ပါလာပြီးသား။ သနားတတ်တဲ့ ကရုဏာစိတ်အခံရှိတယ်။
ငါ့အဒေါ်ဆို သူ့ကိုကြိုက်နေတဲ့ စစ်ဗိုလ် လူပျိုလူချော
တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ကို မယူဘဲ သူ့ဆရာ မုဆိုးနီ
ကလေးတစ်ယောက်အဖေကို ယူသွားတာကွ။ တစ်မျိုးလုံး
တစ်ဆွေလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်းပဲ ...”

တော်တန်ရုံလူက သူ့ကို ဘယ်လိုမှ နားလည်မထေ
နိုင်ဘူး။ ငါကတော့ နားလည်တယ်။ အဲဒါ အချစ်တော့
အချစ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ကိုမှ သနားတာတွေ၊ ကရုဏာတွေ
ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ဖြတ်မရတဲ့ အချစ် ...

အချစ်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်ကွ။ တချို့က အချစ်
သက်သက်အချစ်ပဲ။ အချစ်ဆိုတာ Snap shot ပဲ။ လျှပ်
တစ်ပြက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အန်တီလေး ချစ်ခဲ့တဲ့
အချစ်မျိုးကျတော့ ကရုဏာတွေ သနားတာတွေ အရင်းခံ
ထားတဲ့ အချစ်ဆိုတော့ ဖြတ်ရအရမ်းခက်တယ်။ တချို့
အချစ်တွေကျတော့ အထင်ကြီး လေးစားမှုတွေကို အထင်
ခံထားတဲ့ အချစ်။ ဒါမျိုးတွေလည်း မြဲတာပဲ။ ဒီတစ်ယောက်
ကိုပဲ လူ ထင်တယ် ဆိုတာမျိုး။ လူထုဦးလှနဲ့ လူထု
ဒေါ်အမာ၊ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်နဲ့ ဂျာနယ်ကျော်မ
လေးတို့ ချစ်ကြတဲ့ အချစ်မျိုးပေါ့”

“လာပြီ ... လာပြီ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပါလာပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ရမ်းပြောတာမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့ရေး
တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ရတာပဲ။ အဲဒီလို အချစ်ကျတော့
Devoted love လို့ ခေါ်တယ်။ ကြည့်ညိုပြီး ချစ်တဲ့အချစ်
ပေါ့”

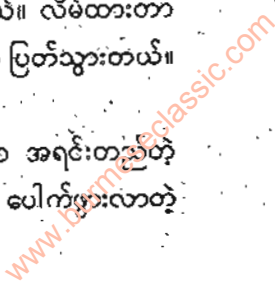
“အေးပါ ... ဆက်မိန့်ပါဦး။ သနားချစ်၊ အထင်ကြီးပြီး
ချစ်တဲ့အချစ်၊ ပြီးတော့ရော”

“သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ပါလာတဲ့ အချစ်ပေါ့။ အဲဒါလည်း
မြဲတာပဲ ...”

ဒါပေမဲ့ အချစ်ကအချစ် သံယောဇဉ်က သံယောဇဉ်
ရောမသွားတာလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ စန္ဒာ့နားခင်က
စူးနှင့်အပေါ်မှာ ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်မျိုးကျတော့ ဘာနဲ့မှမရော
တဲ့အချစ်ကွ။ ဒါကြောင့် အလွယ်လေး ခေါက်သွားနိုင်တာ
ပေါ့ ...

ချစ်တာတော့ ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်ရင် ထား
ခဲ့လို့လည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ
ငါ ဖတ်ဖူးတယ်။ အချစ်ကိစ္စနဲ့ မိုးလေဝသခန့်မှန်းတဲ့ကိစ္စ
မှာ လိမ်ညာတာ မရှိဘူး။ မှားတာပဲ ရှိတယ်တဲ့။ မှားသွား
ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး ခံပေါ့ဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်းပဲ။ လူတွေ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြတယ်။ လိမ်ထားတာ
မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြတ်သွားတယ်။
အဲဒါ အချစ်တွေချည်းပဲပေါ့ ...

အခုနကပြောတဲ့ သနားကရုဏာ အရင်းတည်တဲ့
အချစ်မျိုး၊ အထင်ကြီး လေးစားရာကနေ ပေါက်ဖွားလာတဲ့

အချစ်မျိုးကတော့ ခံတယ်။ ဒီထက်ခံတဲ့ အချစ်မျိုးကတော့ နားလည်မှုနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အချစ်မျိုးပေါ့။ အဲဒါကတော့ အမှိုက်ဆုံးပဲ။ လူမျိုးဘာသာမရွေး သင့်တော်တယ်။ “ကောင်းတယ်ဟေ့။ ထောက်ခံတယ်”

“ကဲ ... မင်းကရော ညိုကိုနဲ့ နားလည်မှုတွေ တည်ဆောက်နေပြီလား ... ပြော”

ခန့်ဝင်းရဲ့အမေးကို သူ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ မျက်လုံးထဲတွင် ညိုကိုရဲ့လွှတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အပြုံးနှင့် နှလုံးသော မျက်ဝန်းများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြော ညိုကိုနဲ့ဆုံလျှင်၊ သူမနှင့် စကားပြောရလျှင် သူ တကယ်တမ်း စိတ်ချမ်းသာရသည်။ အတွေးအခေါ် အယူအဆကအစ ထိန်းမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူသော ညိုကိုရဲ့စကားတွေထဲတွင် ဖျော့နေလေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့ လှပခေတ်မီသော ညိုကိုနဲ့ ဟိုအလေ့တိုင်း သူ ကျေနပ်ရလေ့ရှိသည်။ လူကြားထဲမှာ ဘာချစ်ဟုတ် အားကျသော အကြည့်တွေနှင့် အကြည့်ခံရလေ့ရှိတဲ့ စိတ်မှာ ကြည့်နှုတ်လိုလိုလည်း ဖြစ်မိသည်။ (ဒါကတော့ ယောက်ျားစိတ်ကို ပြသော စိတ်ဓာတ်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ညိုကိုရဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ နားလည်မှုကို အခြေခံထားသော ဆက်ဆံရေးသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ ငြိမ်နေသောကြောင့် သော်ဇင်က သူ့ကို အားနာနေသလို ထင်၍ ဝင်ထောက်ပေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကို အားနာမနေပါနဲ့၊ ပြောပြောလိုက်စမ်းပါ”

“မင်းကရော ညိုကိုကို တကယ်ချစ်ခဲ့လို့လား”
“ဒါတွေ မေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုရင်တောင် အခုနက ခန့်ဝင်း ပြောသလို အချစ်သက်သက် အချစ်ပေါ့ကွာ။ ဘာနဲ့မှ ရောမထားတဲ့ အချစ်ဆိုတော့ ဖယ်ထုတ်ရလွယ်ပါတယ်”

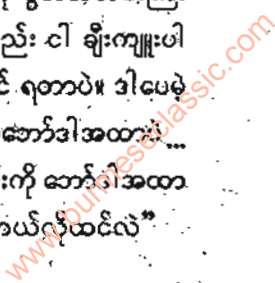
သော်ဇင် စကားကြောင့် သူက တစ်ချက်ရဲ့မဲ့ပြည့်။ သော်ဇင်က မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်ပြကာ ...

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီဘက်ခေတ်မှာက လူတွေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတွေပဲ ကြိုက်လာကြတာ မဟုတ်လား။ ကက်ဆက်ဆွတွေ ထည့်နားထောင်ရတဲ့ walkman တွေထက် သေးသေးလေးနဲ့ သီချင်းပုဒ်ရေ ထောင်ချီနားထောင်လို့ရတဲ့ iPod တွေကိုပဲ ပိုမက်မောလာကြတယ် ...

အချစ်ရေးတွေမှာလည်း လူငယ်တွေက ဒီလိုပဲ ချစ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဆင်မပြေတော့လည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာလည်း ဖက်ရှင်လို ဖြစ်နေပြီ။ ခေတ်မီသူတိုင်း အသည်းကွဲကြသည်ပဲ ...

ဒီတော့ ငါ့အကန့်က အေးဆေးပါကွာ။ ကိုယ့်ကို ရင်မခုန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဇွတ်အတင်းကြီးလည်း လိုက်မနွယ်ပါဘူး။ ညိုကိုကိုလည်း ငါ ချီးကျူးပါတယ်။ သူ ငါ့ကို အိမ်ကလီ လုပ်ချင်ရင် ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒီလိုအကျင့်မျိုး မရှိဘူး။ လုံးဝတော်ဒါအထက် ...

ဒါပေမဲ့ ငါတို့အမြင်မှာတော့ မင်းကို ဘာပဲဒါအထက် တင်မကဘူး ထင်တာပဲ။ မင်းရော ဘယ်လိုထင်လိ”

အဲဒီအဖြေကို ဖြေဖို့ရာ ညိုကိုအပေါ်တွင် သူ အနာပါသည်။ ဒီကောင်မလေး ငါ့ကို ကြိုက်နေတာပါကွာဟု အဲဒီမိန်းကလေးတွယ်ရာတွင် လျှောက်ပြောသည်အထိ ယောက်ျားနှင့် ယောက်ျားညှို့အုပ်စုထဲတွင် သူ မပါဝင်ပါ။ သူတင်မဟုတ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း မပါ။ တချို့ကောင်တွေ အဲဒါမျိုးရှိတယ်လည်း။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အသားယူပြီး ပြောတာမျိုး ဒါမျိုးကောင်တွေကိုတော့ သူတို့ ယောက်ျားချင်း ရှုတ်ချသည်။ သူတို့လည်း သိပ်ကြီး မြင့်မြတ်နေကြတဲ့ ကောင်တွေတော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ နမချင်း စာနာတဲ့ စိတ်မျိုးတော့ ထားကြသည်။

“ငါ မပြောတတ်ပါဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒီလိုတော့ မရှော်ပစ်နဲ့။ ကောင်းပြီ သူ့အထားကို မင်း မပြောတတ်ရင် မင်းဘက်ကရော သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားရှိလဲ ...

အဲဒါတော့ မင်း ဖြေရမယ်။ မဖြေလို့ မရဘူး”
သူ နည်းနည်းချောင်ပိတ်သွားသည်။ သို့သော်

အဲဒီအဖြေကိုတော့ သူ မဖြေရဲစရာ မရှိပါ။ ညိုကိုရဲ့ အားထားဖေးမမှုတွေအပေါ်မှာ သူ သစ္စာရှိချင်ပါသည်။

“ညိုကိုအပေါ်မှာ ငါ သံယောဇဉ်ရှိသလိုပဲ။ ခံစားချက်က တစ်မျိုးပဲကွာ။ ငါ သိပ်တော့မပြောတတ်ဘူး။ သူနဲ့ ငါနဲ့ အနေအထားက နားလည်မှု ရှိတယ်လို့ပဲ ပြောရမယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ အေးဆေးပါပဲ ...

အထူးသဖြင့် ငါ ကူးနဲ့ပြတ်ပြီး စိတ်ဓာတ်တွေကျ၊ ပြိုင်ပွဲကိစ္စတွေအတွက် Stress တွေ ပိနေချိန်မှာ သူက အကောင်းဆုံး အားပေးတဲ့ အနေအထားမှာ ရှိခဲ့တယ်။ ချောမော့ဖျောင်းဖျူတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဓာတ်တွေ ပြတ်ပြတ်သားသား မြင့်တင်ပေးခဲ့တာ။ အဲဒီအခိုက်အတန့်ကာလ လေးကို မမေ့ဘူးကွာ။ သတိရနေတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ သေချာပါပြီ”

ခန့်ဝင်းက ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို မော့ရင်း ပြောသည်။

“ဘာသေချာတာလဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အနေနဲ့အမြန် ဖြစ်သွားတော့မယ် ဆိုတာကိုပေါ့”

အဲဒီအပြောကို သူ တစ်စုံတစ်ရာ မတုံ့ပြန်မိချေ။ နှုတ်လုံးထဲတွင် ကူးနဲ့ပုံရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လာမိသည်။

သူ့ကြောင့် နာကျင်ကွဲကြေခဲ့သော နှလုံးသားကို ညိုကိုက သက်သာပျောင်ကင်းစေခဲ့တယ်ဆိုလျှင် သူ့နှလုံးသားကို ညိုကိုလက်ထဲသို့ အပ်လိုက်သင့်ပါသလား။ ညိုကိုကြောင့် သူ စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်ပါသလား။ ဒီမေးခွန်းကိုတော့ သွက်သွက်ကြီး ခေါင်းညှိတ် ဖြစ်သည်။ ညိုကိုသည် သူ့ကို အမြဲစိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်တတ် သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မင်း ကြိုက်ရင်လည်း ဒါမှမဟုတ် အဆင်ပြေမယ် ထင်ရင်လည်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ။ အချိန်တွေ ဆွဲမနေပါနဲ့။”

“ဆွဲရမယ်ကွ။ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ သေချာစဉ်းစား
ရမှပေါ့။ ရှေ့မှာလည်း တစ်ခါသေဖူးပြီးပြီ”

“ဟ ... အဲဒီဒဏ်ရာကို ဒေါက်တာညိုက ချုပ်ပေးပြီးပြီ။
ကောင်းနေပြီ။ Carry on ... Carry on ”

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက် တစ်ပေါက် မြောက်
ပေးလျှင် သူ့ရင်ခွန်သံတွေ နည်းနည်းမြန်လာသည်ဟု ထင်သည်။
နားထဲတွင် ညိုကိုရဲ့ ချိုလွင်သော ဆည်းလည်းရယ်သံလေးများ
ကို ကြားယောင်လာသည်။ မျက်လုံးဝင့်ပြီး ကြည့်တတ်သောအခါ
မျက်လုံးပေါ်က eye shadow တွေ လင်းဖြာသွားပုံ၊ နှုတ်ခမ်းထူ
ထူတွေ ပြုံးလိုက်သောအခါ ခပ်ရွဲရွဲဆိုးထားသော ချယ်ရီရောင်
Lip Gloss တွေက ခုန်ထွက်စဉ်လာတော့မတတ် အိကျလာပုံတို့ကို
မြင်ယောင်လာမိသည်။

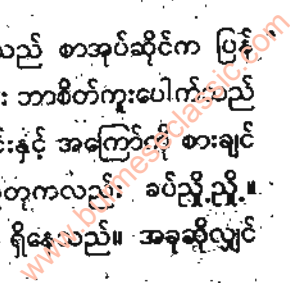
သေချာစဉ်းစားကြည့်လျှင် ရင်ခွန်ခြင်းဆိုတာ လက်
တစ်ကမ်းအကွာမှာ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ဆိုင်က
အတူပြန်လာသော ညနေခင်းတွေမှာ သူမထံမှ ဝေဝဲလာသော
သစ်သီးရနံ့ ရေမွှေးလေးကို စွဲလမ်းမသိ စွဲလမ်းနေခဲ့တာကလေး
ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ။ သူ့လည်တိုင်ထက်မှာ ဆွဲထားသော ပလက်စတစ်
နံကြိုးလေးကို မြင်တိုင်း အားရှိသွားသလို ခံစားရတာကလေး
များပါလိမ့်။ ဒီလို အချက်အလက်တွေကို စစ်ဆေးကြည့်ပါက
“အချစ်”ဟု အဖြေထွက်မလား ?။

ညိုကိုရေ ... ငါ့နှလုံးသားကို မင်းလက်ထဲကို အ
နံ့ချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး လိုသလို ဆုံးမပဲ့ပြင်ပေးပါ။

လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ “ချစ်သူ”ဟု
သော ခေါင်းစဉ်အောက်သို့ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာမဆို တိုးဝင်
ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်ဟူသော ဖြစ်ရပ်ကို အဲဒီနေ့က သက်သေပြ
လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင်
အဲဒီနေ့က မိုးရွာသောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်
သွားကြတာလား။ မိုးရွာပင် ရွာသော်ငြားလည်း ထီးဖြစ်ဖြစ်
မိုးကာအင်္ကျီဖြစ်ဖြစ် ပါလျှင်ရော ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားနိုင်လား။
ဆိုတော့ မဆိုဘူးဟု ထင်သည်။ ဘုရားဟော တရားတွေထဲမှာ
သူ အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်သည့် အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်တတ်ခြင်း
တရားနဲ့သာ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောရလျှင် ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ရှေ့မှာအကြောင်း
တရားတွေ ခံနေသောကြောင့်သာ ဒီလိုအကျိုးရလဒ်တွေ ဖြစ်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

အဲဒီနေ့က သူနဲ့ ညိုကိုသည် စာအုပ်ဆိုင်က ပြန်
လာရင်းမှ ညိုကိုက လမ်းလျှောက်နေရင်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်
မသိ။ ရထားသံလမ်းဘက်က မုန့်ပေါင်းနှင့် အကြော်ကို စားချင်
သည်ဟု ချဉ်ခြင်းတစ်ခုသည်။ ရာသီဥတုကလည်း ခပ်ညိုညို။
ကောင်းကင်မှာ မိုးရိပ်တချို့ကလည်း ရှိနေသည်။ အခုဆိုလျှင်

အဲဒီလိုတော့ ပြောမနာ ဆိုမနာ ဘော်ဒါတွေလို ဖြစ်နေပြီနဲ့ သူတို့ ညိုကိုကို ဖျောင်းဖျာသည်။

“မိုးရွာမယ်ထင်တယ် ညိုကိုရဲ့။ နောက်နေ့မှ စားပေါ့”

“ဟာ ... အခု စားချင်တာ။ နောက်နေ့ဆို စားချင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ စူးနင့် အလုပ်ရှိရင် ပြန်နှင့်လေ။ ညိုကို ဘာသာပဲ သွားပါ့မယ်”

“အာ ... အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကိုယ်ပါ လိုက်မှာပေါ့”

“ဒါများ ... ပဲများနေသေးတယ်”

သူမတ နှာခေါင်းကိုရှုံ့ကာ ပြောသည်။ အဲဒီလိုနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရထားသံလမ်းနားက အကြော်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ညိုကိုသည် အဲဒီတစ်ခုကတော့ တာမလေး စရိုက်မှန်းကို မသိ။ တခြားနေရာတွေမှာ အတွေးအခေါ် အယူ အဆက အင်တာနေရှင်နယ် ဆန်သလောက် အစားအသောက် ဆိုလျှင် သာမန်လောက်သာ ကြိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။ အထမ်းနဲ့ ရောင်းသော တို့ဟူးသုပ်၊ ဘောလုံးကွင်းထိပ်က မန်ကျီးဖျော်ရည်၊ မာလာဟင်းနဲ့ အကင်၊ ရှောက်သီးသုပ်နဲ့ အာပူလျှာပူ စသဖြင့် အဲဒီလို အစားအသောက်တွေကိုသာ မက်မက်မောမော စွဲလမ်းသူ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူမသည် လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း ကိုလည်း နှစ်သက်တတ်သူ ဖြစ်ပါသေးသည်။ အခုလည်း မုန့်ပေါင်းပူပူနှင့် ပုစွန်ကြော်ကို အားပါးတရ စားနေပြန်သည်။ သူ့ကိုလည်း ပခုံးလေးကျုံ့ပြီး ရယ်ပြကာ ...

“ကောင်းတယ်နော်။ ကော်ဖီပူပူလေးပါ တွဲလိုက်ရရင်တော့ ရယ်ပဲ”

“သောက်ချင်လို့လား။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မှာလိုက်မယ်လေ”

“ဝေးပါတယ်”

“ဝေးလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ မှာပေးမယ်”

“နေပါစေ စူးနင့်ရဲ့။ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ပဲ ကောင်းပါတယ်။ စူးနင့် ကြိုက်ရော့ ကြိုက်ရဲ့လားမသိ။ ဇွတ်ခေါ်ကျွေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ကြိုက်ပါတယ်။ အကြော်မကြိုက်တဲ့သူဆိုတာ ရှိလို့လား”
သူမက ဘူးသီးကြော်တစ်ချောင်းကို အချဉ်ရည်ထဲ ထို့နှစ်ကာ ...

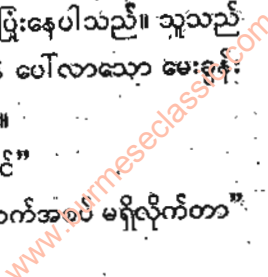
“အင်း ... ကျွန်းမာရေးနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ သိပ်မဝွတ်ဒ်ဘူး။ စားအုန်းဆီတွေနဲ့ ကြော်ထားတာကိုး။ ဆီထဲကိုနှစ်ပြီး ကြော်ထားတဲ့ အရာမှန်သမျှ ပြည့်ဝဆီဓာတ်တွေက အရမ်းများနေတာပဲ”

“ဟုတ်ထဲ့ပါ အစ်မရယ်”

သူက အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် သူမက ချိုလွင်စွာ ဧရယ်တော့ဘဲ ဒီတစ်ခါတော့ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေပါသည်။ သူသည် အဲဒီအပြုံးကိုငေးကာ စိတ်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသော မေးခွန်း တစ်ခုကို ကောက်ခါငင်ခါ မေးမိသည်။

“ညိုကို ရည်းစားထားဖူးလားဟင်”

“ဟယ် ... မေးခွန်းကလည်း အဆက်အစပ် မရှိလိုက်တာ”

“တာ ... မေးခွန်းပဲ။ ဘာအဆက်စပ် ရှိစရာလိုလဲ။
ခေါင်းထဲရှိတာ ကောက်မေးလိုက်တာပဲကို။ ကဲ ... ဖြေပါ။
ကိုယ် မသိလို့ မေးတာပါ။ ညိုကိုကို ကြိုက်တဲ့လူတွေ
အများကြီး နေမှာပဲလေ ...

ဟိုးအရင်တုန်းကရောပေါ့။ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်
ယောက်ကိုများ နည်းနည်းလေးလောက်တောင် ပြန်မကြိုက်
ခဲ့ဘူးလား။”

“ကြိုက်ခဲ့တာပေါ့။”

အဲဒီအပြောကြောင့် သူက မျက်ခုံးပင့်သွားကာ
သူမကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်
ခံရလျှင် ဒီအဖြေမျိုးကို သူ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ သူမ မျက်ဝန်းတွေ
ထဲသို့ ငုံ့စောင်းအဖြေရှာကြည့်လျှင် တကယ်ပြောနေသော အရိပ်
အယောင်တွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အင် ... ကြိုက်ခဲ့တော့ ...”

“ကြိုက်ခဲ့တော့ ကြိုက်ခဲ့တာပေါ့။ စူးနင့်ရဲ့။ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ရည်းစားရလား၊ ရည်းစားဖြစ်ရောလား၊
အဲဒါကို မေးတာ”

သူ့ရဲ့စိတ်မရှည်သလို အပြောကို သူမက စိတ်ရှည်
ဟန်ဖြင့် ပြီးကြည့်နေလေသည်။ သူမ အဲဒီလို ပြီးကြည့်လေတိုင်း
သူ့စိတ်တွေဟာ ဘုံနန်းမြင့် ခုနစ်ထပ်ကို ရောက်သွားသလို
ခံစားရသည်။ အဲဒီလို အကြည့်နဲ့ အပြုံးမျိုးကို ကူးထဲကတောင်
သူ မရခဲ့ဘူးပါ။

“ဖြေလေကွာ”

“အဲဒါက စူးနင့်အတွက် ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးနေ
လို့လဲ”

“မင်းကရော ဘာလို့ ပဲကိုင်နေတာလဲ”

“မကိုင်ရပေါင်။ ရည်းစားမရှိခဲ့ပါဘူး စူးနင့်ရယ်။ ကဲ ...
ကျေနပ်ပြီလား။”

“ရည်းစားက ဘာလို့ မရှိခဲ့တာလဲ”

“ဟောတော့ ... အလကားနေရင် ပြဿနာက ရှာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကောင်လေးတွေကို ကြိုက်တယ်ဆိုရင်
ရည်းစားတစ်ယောက်လောက်တော့ ထားဖြစ်ရမှပေါ့။ ယုတ္တိ
မှ မရှိတာ”

“ဟာ ... အဟား ဟား ဟား”

သူမက သူ့အပြောကို ဟက်ဖက်ပတ်ပက်ကြီးကို
ရယ်မောလေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတွေကိုတောင် ယမ်းလိုက်
သေးသည်။

ကြည့်စမ်း ... သူ့စိတ်ထဲမှာ သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
သဝန်တိုနေတာလား။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့နှလုံးသားက ဘာကြီးလဲ။

“မင်း ကိုယ့်ကို ရယ်နေတာပေါ့”

“အင်းလေ ... ရယ်နေတာ မြင်ရဲ့သားနဲ့ ရယ်နေတာလားလို့
မေးနေသေးတယ်။ ရှင် ပြောတာက ရယ်စရာကောင်းနေ
တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်မှာ ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်မိမှတော့ ဒါ ရည်းစားဖြစ်ဖို့
နီးစပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင် ... ကြိုက်တာက ကောင်လေးတစ်ယောက်မှ မ,ကတာ”

“ကျွတ် ... မင်းကတော့”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ညိုကိုက အလန်းစားဆိုတော့ ညိုကိုကို လာကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေကလည်း အလန်းလေးတွေ ချည်းပဲပေါ့။ သူတို့ရဲ့ရုပ်ရည်၊ စတိုင်လ်ကို ညိုကို သဘောကျတယ်။ ကြိုက်တယ်လေ ...

ကြိုက်တိုင်းသာ ရည်းစားထားရမယ်ဆိုရင် ညိုကို သုံးလေးယောက်လောက် တစ်ပြိုင်နက် ရည်းစားထားနေရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မှ ရည်းစားမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ရည်းစား မထားခဲ့ဘူး ...

အဲဒါ တကယ်ပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် ညိုကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးဘူးပေါ့”

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ သူမက ချက်ချင်းမဖြေပါ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ တစ်ခဏတာ ဝေးရီစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်ပြီး ခေါင်းဆတ်ကာ ...

“အင်း ... အဲဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့”

“ထူးဆန်းတယ်နော်။ နှလုံးသားက ဒီအချိန်ထိ တည်ငြိမ်နေနိုင်တာ”

အဲဒီအပြောကိုတော့ သူမက မရယ်တော့ဘဲ အသာအယာပဲ ပြုံးလို့နေခဲ့သည်။ အဲဒီနောက် သူတို့အကြော်ဆိုင်က ပြန်ထွက်လာလျှင် မိုးသက်လေတစ်ချက်က ဝေလကာ မိုးရနံ့က ဆွတ်ပျံ့လာသည်။ နွေဦးမိုးအဖြစ် ရွာတော့မှာလား မယ်။

သူ့အရေမှာ မိုးစက်လေးတွေက တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် လွင့်စဉ် ချီလာသည်။ သူမက မိုးစက်လေးများကို လေထဲမှာ လိုက်ဖမ်းသလို လုပ်ရင်း ...

“မိုးလေဝသက ကြော်ငြာထားတယ်။ လာနီညို ရှိတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာလိမ့်မယ်”

“ရွာရန် ရာနှုန်းပြည့်လား”

“သိဘူးလေ”

သူမက နှုတ်ခမ်းဆုရှ် ချစ်ရာကောင်းစွာ ဖြန့်ဖြေသည်။ အဲဒီပုံစံကြောင့် သူ တစ်ချက် အသည်းယားသွားသည်။ သူ့အရေမှာ သူမထံမှ သစ်သီးရနံ့ဖျော့ဖျော့ ရေမွှေးနံ့လေးက နှုတ်ခမ်းခေါင်းဝသို့ လာရောက်ကျိမ့်မယ်သည်။

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ပြောတယ်။ မိုးလေဝသ ခန့်မှန်းတဲ့ကိစ္စနဲ့ အချစ်ကိစ္စမှာ လိမ်ညာတာ မရှိဘူး။ မှားတာပဲ ရှိတယ်တဲ့ ...

အဲဒါ ဖြစ်နိုင်လား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မိုးလည်း ရွာချင်ရွာမယ်။ မရွာချင်မရွာဘူးပေါ့။ ဇလဗေဒပညာရှင်တွေကတော့ အနီးစပ်ဆုံးခန့်မှန်းပေးလိုက်တာပဲ။ မှားတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဒီလိုပဲ အချစ်ဆိုတာလည်း မချစ်ဘူးလို့ လိမ်ထားခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မှားသွားရင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ ...

နာဂစ်လို့ပဲပေါ့။ ဒီလို တိုက်ခိုက်မယ်လို့ ဘာမှမသိသက ကြိုသိခဲ့မှာလဲ”

“ဟာ ... ဒေါ်ညိုကိုတို့ကတော့ အချစ်ကိုတောင် နာကစား နှိုင်းနေပြီ”

“နင်က စနှိုင်းတာပါနော်”

“ဟာ ... နင်တဲ့။ ကြည့်စမ်း ... ဘယ်တုန်းက ဒီလိုနှိုင်း သွားတာလဲ”

“အောင်မာ ... ကျုပ်က နင့်ထက် ငါးလကြီးတယ် ဖောင် စူးနင့်ရဲ့”

“ကြီးကြီးကွာ။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ မပြောနဲ့”

“ပြောမှာပဲ”

သူက သူမကို ရှေ့တည့်တည့်မှ ပိတ်ရုပ်ထား စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ သူမက အမေရိကန်မင်းသမီးတွေ စတိုင်းဆီ မျိုးဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို စုချွန်ကာ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ ဆက်လျှော့ထား သွားသည်။

အဲဒီအချိန်တွေမှာပဲ မိုးစက်တွေက ကောင်းကင်ထဲ မှ တစ်ပြောက်ပြောက်နှင့် မြူးထူးခုန်ပေါက်ပြီး အပြေးအလွှား ဆင်းလာကြဟာဖြစ်သည်။ မိုးတွေက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ့ကို လာလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် နီးစပ်ရာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ အပြေးအလွှား ဝင်မိုးခိုလိုက်ရသည်။ မိုးဦးသည် အားကောင်း မောင်းသန်ဖြင့် ရွာချဆဲ။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်သည် ချက်ချင်း သလိပ် မိုင်းညို၍သွားလေသည်။

သင်ပင်အောက်မှာ မိုးခိုရတာလည်း သိပ်မလှ။ မိုးရေ ပေါက်တွေက စိမ့်စီးကျလာလျှင် သူက တီရုပ်အပေါ်မှ ထပ်ထပ်သေ သော ဂျာစီအင်္ကျီကိုချွတ်ကာ ခေါင်းဆောင်းဖို့ လုပ်ရာ

သူမ အပေါ်သို့ အုပ်မိုးပေးလိုက်လျှင် သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ဆော့ကြည့်ကာ ...

“ရပါတယ်”

“ရပါတယ် လုပ်မနေနဲ့ အစ်မ။ ဖျားလိမ့်မယ်။ ကဲ ... ရော့၊ တစ်ဖက်ကကိုင်”

သူမက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဘာမှမပြော ဆော့ဘဲ အင်္ကျီရဲ့တစ်ဖက်စွန်းကိုယူကာ ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ အင်္ကျီသည် သူ့ရော သူမရောကို ခေါင်းမိုးမစိစေရန်အတွက်တော့ အတော်အတန် ကာကွယ်ပေးထားနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ခုန်သံ ဆွေ မဆူညံအောင်တော့ မကာကွယ်ပေးနိုင်ပါ။ အင်္ကျီတစ်ထည် ထို အတူမိုးထားသောကြောင့် လူချင်းက နီးကပ်နေကာ သေချာ နားစွင့်ကြည့်မယ် ဆိုပါက သူ့ရင်ခုန်သံကို သူမ ကြားသွားနိုင် သောက်သည်။

သူမက ညောင်းလာဟန်ဖြင့် ဇက်တစ်ချက်ချိုးကာ ခပ်ပင်တွေကို တစ်ချက်သပ်တင်လိုက်သည်။ သူသည် နီထွေးသော သူမရဲ့နားရွက်ဖျားလေးတွေကိုကြည့်ကာ အာခေါင်တွေ ခြောက် သူ့လာသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူမကို သူ တစ်ခုခုပြောလိုက်ချင် သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော အခြေအနေကို သူ့ရင်ထဲက စကား တစ်ခုခုဖြင့် ဖြိုခွဲလိုလှသည်။ အဲဒီအတွေးဖြင့် သူမအနားသို့ သွားတိုးကပ်ကာ ငဲ့လိုက်လျှင် သူမကလည်း ဒီဘက်ကို ဆတို နဲ့အလှည့် ...။ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် သူမရဲ့ပါးပြင်သည် အလွန်တရာ နှုတ်သိမ်မွေ့သော အထိအတွေ့ မျိုးဖြင့် ပွတ်တိုက် ထိခိုက်မိသွား ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

သူမသည် အံ့ဩလွန်းသော ပုံစံဖြင့် စကားတော်
ပြောနိုင်ဘဲ သူ့ကို ငေးကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူမသည်
ဒီအခြေအနေကို နားမလည်ချေ။ ဘာတွေက ဘယ်လို လွဲ
သွားသလဲတော့ မပြောတတ်။ သေချာတာကတော့ အတိအကျ
မှားယွင်းလွဲချော်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူမထက် အရပ်ရှည်
သူက တစ်ခုခုပြောဖို့ သူမအနားသို့ ကပ်ပြီးအငုံ့၊ သူမကလည်း
တစ်ခုခုပြောဖို့ သူ့ဘက်သို့မော့ပြီး ဆတ်ခနဲ အလှည့်။ အ
အနေက တိုက်ဆိုင်စွာနဲ့ကို လွဲချော်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူ
မျက်နှာပေါ်တွင် အမျိုးအမည်မသိသော အရိပ်ပေါင်းစုံ ဖြတ်
သွားပြီးနောက် လက်ထဲမှအင်္ကျီကို လွှတ်ချကာ ...

“သွားတော့မယ်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မိုးရွာထဲသို့ ထွက်
ဟန်ပြင်သည်။ သူမသည် သူမရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းမဆွဲ
နိုင်သည်အထိ နောက်မကျခဲ့ပါ။

“ညိုကို”

မိုးသံလေသံတွေ ကြားထဲတွင် သူ့အသံမှာ ထုန်
နေသည်။ သူ့နှလုံးသားကို နားလည်စာနာသော သူမသည်
မျက်ဝန်းထဲက အဓိပ္ပာယ်တွေကိုလည်း နားလည်စာနာနိုင်
မျှော်လင့်ပါသည်။

“ကိုယ့်ကို ယားခဲ့တော့မလို့လား”

အဲဒီအပြောသည် လက်ရှိအခြေအနေထက် ပို
အခြေအနေတစ်ခုကိုပါ ဆိုလိုတယ် ဆိုတာကို သူမ မရိပ်မိ
အထိ မညံ့လောက်ပါ။ သူ့စကားကြောင့် သူမ မျက်ဝန်း

ထက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမရဲ့ မျက်နှာဆန်လေးထဲတွင် သူ့
အတွက် မျှော်လင့်ချက်များစွာကို လှပစွာ ပါကင်ထုပ်ပိုးထားပါ
သည်။

“ကိုယ့်အနားမှာ မင်း ရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ် ညိုကို။ အနား
မှာ ရှိနေပေးပါ။ မထားခဲ့ပါနဲ့။”

သူမ နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းခနဲ စေ့သွားကာ သူ့
ထက်ထဲမှ သူမလက်ကို ဆောင့်ရုန်းထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ သို့သော်
ထွတ်ပေးရလောက်အောင်အထိ သူ မညံ့ပါ။ အခွင့်အရေးဆိုတာ
နှစ်ခါရောက်မလာတတ်ဘူး ဆိုတာကို သူ သိပြီးသားဖြစ်သည်။
သူက သူမ လက်ကောက်ဝတ်ကို ပို၍တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်
ဆိုင်ထားလျက်မှ ...

“ဒီအတိုင်းတော့ မထားခဲ့နဲ့ ညိုကို။ တစ်ခုခုတော့ ပြော
ခဲ့ပါ”

“ညိုကိုလက်ကို လွှတ်ပါ”

“ညိုကို ... မင်း ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ နားမလည်ရတာလဲ။
တကယ်ပဲ နားမလည်ဘူးလား။ နားမလည်ချင်ယောင်
ဆောင်နေတာလား”

“ရှင်ကို နားမလည်ရင် လက်ဆွဲထားမှုနဲ့ လက်သီးတစ်လုံး
တောင် ကျွေးပြီးရောပေါ့”

သူမ အပြောကြောင့် သူ လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသွားသည်။
သူ ပြုံးတာကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူမက ရုန်းထွက်ဖို့ပြင်သည်။
သို့သော် သတိလစ်သည်အထိ သူ မညံ့သေးပါ။ သူမကို သူ
အနားသို့ အသာအယာ ဆွဲယူခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းကို ချစ်တယ် ညိုကို”

သူမ မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခုတော့ မပြောပါ။

“ကိုယ့်နှလုံးသား အသစ်လေးတစ်ခုကို မင်း လက်ထဲပေးပါတယ် ညိုကို။ ထွေးပွေ့ထားမလား။ လွှတ်ချလိုက်မလား ဆိုတာတော့ မင်းအပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်။ ဘာထက်မှာလဲ ညိုကို၊ ကိုယ့်ကို ဖြေပေးပါ”

“တစ်ခုမှ မလုပ်နိုင်ဘူး”

သူက မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့် “ညိုကို” ဟု ထစ်စွန်းခေါ်ကာ သူမကို ကြည့်မိသည်။ သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက လှေစွာပြူးလာသည်။

“ရှင်နှလုံးသားကို မျိုချထားမှာ”

အဲဒီစကားသည် မိုးသံ လေသံကြောင့်လားထော့မသိ။ သူ့နားထဲတွင် ဝါးသွားသည်။ သူသည် သူမအနားသို့ ထိုးကပ်သွားမိကာ နောက်တစ်ခေါက် နောက်တစ်ခေါက်လောက်ဆိုတာကို ထပ်ခါတလဲလဲ ရေရွတ်နေမိသည် ထင်သည်။ မိုးတွေက မစဲဘဲ သည်းဆဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ရွဲရွဲစိုကုန်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် နွေးထွေးနေဆဲ။ ရင်ထဲက ပူပူနွေးနွေး အချစ်တွေကြောင့် နွေးထွေးရှိန်းမြနေဆဲ။

လူတစ်ယောက်ကို
နားလည်ပေးတတ်တဲ့
အရည်အချင်းဆိုတာ
မွေးရာပါစိတ် မဟုတ်ဘူး။
ပါရမီ ပါလာခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး။
ချစ်လို့သာ နားလည်ပေးလိုက်ရတာပါ။

၂၇

၆၅
၆
၆

အဲဒီနေ့က

အဲဒီနေ့က မိုးရွာထဲမှာ လမ်းလျှောက်ပြန်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖျားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့အင်မတန် ရင်ခုန်ကျေနပ် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြပါသည်။ နှစ်ယောက်သား နာတချေချေနှင့်ပင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဖုန်းပြောကြသည်။ နားလည်မှုရှိနေသောဘဝမှ ချစ်သူတွေဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်သို့ တိုးဝင်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် သူတို့ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ မိမိ မမြင် လေမမြင် ချစ်ခဲ့ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ညိုကိုသည် သူ့ကို ထင်ထားတာထက် များစွာ နားလည်ကာ တဂိုက်မက်မတ် ချစ်မြတ်နိုးရှာသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ဒီလောက် ချစ်တာကို မကြုံဖူးသော သူ့အဖို့ ညိုကို အချစ်တွေမှာ အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်စေသည်။

ညိုကို ချစ်တတ်ပုံမှာ ချစ်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် သဝန်တိုကာ သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်လျက် တစ်ဖက်လူ အနေရခက်အောင်၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်အောင် ချစ်တာမျိုး မဟုတ်ချေ။ သူ့အပေါ်မှာ နားလည်မှုရှိရှိနှင့် လွတ်လပ်စွာ ချစ်မြတ်နိုးတာ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီအချစ်တွေကြောင့်ပဲ သူ့မှာ အတိုင်းမသိ စိတ်ချမ်းမြေ့ရသည်။ အဲကြောင့် ညိုကိုနဲ့တွေ့လေတိုင်း သူမ ပန်းလေးထက်သို့ ခေါင်းနိုရင်းမှ သူက အမြဲနောက်လေ့ရှိသည်။

(“ဒီကောင်မလေး ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်ထဲက ကျိတ်ချစ်နေလဲ မသိဘူးကွာ။ ဒီလောက်ချစ်နေရင်လည်း လေးစားစီးစီးထဲက propose လုပ်လိုက်ပြီးရော ...

ဒီက အဖြေပြန်ပေးမှာပေါ့။ ခုတော့ မိုးရွာအောင် များစောင့်နေရသေးတယ်”)

သူက အဲဒီလိုနောက်လျှင် သူမက နှုတ်ခမ်းဆုကာ “မောင်နော်” ဟု အမြဲအော်တတ်သည်။ သူမက သူ့ကို ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီးကတည်းက “မောင်” ဟု ခေါ်ဝေါ်လဲခေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ သူက ခေါ်ခိုင်းခဲ့တာမဟုတ်။ သူမ ပထမဦးဆုံးခေါ်တုန်းကဆိုလျှင် သူ့မှာ ဆံပင်မွေးတွေတောင် ထောင်သွားသလား ဟု ထင်ရသည်။ ဘယ်ယောက်ျားမဆို ကိုယ့်ချစ်သူ မိန်းကလေးက “မောင်” ဟုခေါ်တာကို မကြိုက်မရှိပါ။

မနောဇွေအောင်ပင် သဘောတွေ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း ယောက်ျားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ မောင်ဟု အခေါ်ခံရလေတိုင်း ငါ့ဟဲ့ယောက်ျားဟု မိန့်မိန့်ကြီး ပြိုနေတတ်သည်။

မောင်ဟု အခေါ်ခံရသော ယောက်ျားများမှာ ရည်းစားရှိတာခြင်း အတူတူစတင် တစ်ဆင့်တက်သလို ခံစားလေသည်။

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မောင်လို့ ခေါ်တာလဲဟင်”

အဲဒီအခါမျိုးတွေရင် သူမက လှပစွာ ပြုံးပြကာ သူ့ ချစ်ခင်စားတွေထဲသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လျက် ...

“နာမည်မခေါ်ရက်လောက်အောင်ကို ချစ်လို့ပေါ့ မောင်”

“အားပါး ... ခံစားရလို့ သေတော့မယ်ကွာ။ အဲဒီလောက် မမြောက်စမ်းပါနဲ့”

“ဘာလဲ ... မောင်က ရင်ထဲကမပါဘဲ တော်လက်လျှောက် ပွားနေတယ် ထင်လို့လား”

“မထင်ပါဘူး။ ရင်ထဲက စကားတွေ ဆိုတာတော့ သိတယ် လေ။ ဒါပေမဲ့ ညှိုကိုက အဲဒီလောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရတော့ တရုတ်ကားတွေထဲမှာ ဘုရင်က ချီးကျူးရင် ပြန်ပြောသလို မခံယူဝံ့ပါပေါ့”

“အဟင်း ဟင်း ... ခံယူပါ မောင်ရယ်။ ခံယူပါ။ ခံယူ ထိုက်လို့ ခံယူရတာပါ”

သူက ပြုံးပြီးလေး ပြောနေသော ညှိုကိုမျက်နှာကို ဝေးကြည့်ကာ လက်ဖျားလေးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ရင်းမှ ...

“ညှိုကိုကလေး ကြာလေး ပိုချောလာလေပဲ သိလား။ အလှ တွေ သိပ်မပြင်နဲ့ကွာ။ စိတ်မချဘူး”

“ညှိုကိုကတော့ မောင်ကို စိတ်ချတယ်။ မောင် ရှိုးများများ ထုတ်၊ ဒါမှ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းကြိုက်မှာ”

“ဟင် ... အဲဒါကို ညှိုကိုက သဘောကျတယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့ ... ဒါမှ မောင့်စိတ်ရင်းကို သိခွင့်ရမယ်လေ”

“ဟာ ... ဘယ်လို အတွေးအခေါ်ကြီးလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ မောင်ရဲ့။ ဘယ်ကောင်မလေးကမှ စိတ် မဝင်စားလို့ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတာ ငြိမ်နေတာ က ချီးကျူးစရာမှ မဟုတ်တာ။ ကောင်မလေးတိုင်းက စိတ်ဝင်စားပြီး သဘောကျကြတာကို ကိုယ်က ပြန်မငြိတာ မှ ချီးကျူးဖို့ကောင်းတာ ...

ဒီကရှေ့လျှောက် မောင်က ဒီထက်ပိုအောင်မြင်လာ ပြီး ဒီထက် စမတ်ဖြစ်လာရင် ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းလာ ကြတော့မယ်။ အဲဒီကျ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ”

“ဘာလဲ ... မင်းက ကိုယ့်ကို မယုံတဲ့အထာဝေါလေ”

“မယုံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သဘောတရားကို ပြောပြတာ။ မောင့်ကို ယုံတာ မယုံတာထက် ရင်ထဲမှာ ချစ်တဲ့စိတ်တွေ ပဲ ရှိနေတာပါ မောင်ရယ်”

သူမက သူ့လည်ပင်းက ဘောလုံးဆွဲသီးလေးကို ခြိတ်လှုပ်ယမ်းကာ ပြောရင်း သူ့မေးဖျားတွေကို အသာတိုးကပ် ခြိတ်လိုက်လျှင် သူ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

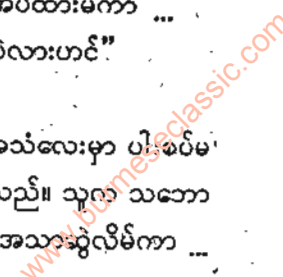
သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ ပါးစပ်က ဖွင့်မပြော ခြင်းကို သူမ အနားရောက်သွားတာနဲ့တင် သိသာလှပါသည်။

ညှိုကိုရဲ့ နဖူးလေးကို သူ့ပါးနှင့် အပ်ထားမိကာ ...

“ညှိုကို ... မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

“အင်းပေါ့”

သူမရဲ့ အင်းပေါ့ ဟူသော အသံလေးမှာ ပါးစပ်မ ခြေခံဘဲ ဖွင့်လိုက်ရသည့် အသံလေးဖြစ်သည်။ သူက သဘော ကိုက်ဖြင့် ညှိုကိုရဲ့ ပါးလေးတစ်ဖက်ကို အသာဆွဲလိမ်ကာ ...

“ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တာလဲ ပြောပြ !”

“အင်... သိဘူးကွာ။ မပြောပြဘူး။ ဒါပဲ ခဏ ခဏ မေးနေတယ်”

“မေးမှာပေါ့၊ ဒါပဲ ကြားချင်တာကိုး”

“ဟင့်အင်း ... ခဏ ခဏ ပြောရင် ပေါ့တယ်”

“မပြောဘူးလား၊ မပြောရင်နော်”

သူက သူမမျက်နှာကို ဆွဲယူမော့ကာ တိုးကပ်လိုက်လျှင် ညိုကိုက မျက်နှာကို နောက်သို့လှန်ပစ်လျက် သူ့မျက်နှာကို တွန်းထုတ်သည်။ ပြီးတော့ သဘောတကျဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ်လို့ နေလေသည်။ ပြီးတော့ မချင့်မရဲ စိုက်ကြည့်နေသော သူ့ပုံစံကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြသေးသည်။

သူက ချစ်စနိုးဖြင့် ညိုကိုရဲ့ နားထင်တစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးနှင့် တွန်းပစ်ကာ ...

“အပေါ့မ”

“အေး... အဲဒါအပေါ့မက ဒီက အရူးကြီးကို ပြောစရာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ညိုကို ခရီးထွက်ရမယ် မောင်”

“ခရီးထွက်မယ် ! ဘယ်ကိုလဲ”

“အထက်မြန်မာပြည်ပေါ့။ အန်ကယ်ရဲ့ ခရီးသွားအေဂျင်စီနဲ့ပါ။ ရှေ့လဆိုရင် အလုပ်ဝင်တော့မှာဆိုတော့ အလုပ်ဝင်ခင် experience ရအောင် အန်ကယ်လ်က ဗည့်ထဲ သဘောပေါ့”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“တစ်လလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်။ ခရီးသည် သုံးသုတ်လောက် ချိန်းမှာဆိုတော့ ညိုကို မန္တလေးမှာပဲ Base ထိုင်ပြီး လိုက်ပို့ရလိမ့်မယ်”

“ဟာကွာ၊ တစ်လကြီးတောင်လား”

သူ့အပြောကို ညိုကိုက နှစ်သိမ်သလိုနှင့် ပြုံးကာ ...

“ညိုကိုတို့ မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ ဖုန်းပြောကြတာပေါ့ မောင်ရယ်”

“ဟင်း ... ဖုန်းပြောတာက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ညိုကိုက လည်းကွာ၊ ရှေ့လအလုပ်ဝင်တော့မှာပဲ။ အခု သွားမနေတော့နဲ့ပေါ့။ အလကား အလုပ်ရှုပ်အောင်”

“ဪ... မောင်ကလည်းကွယ်။ ဒါလည်း အလုပ်ဝင်တဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်နေပါပြီ။ လိမ္မာပါတယ်။ ညိုကိုကို နောက်ဆံတင်းအောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ...

မောင်လည်း ရှေ့လထဲမှာ မလေးရှားကို ပြိုင်ပွဲ သွားရမှာ မဟုတ်လား။ အတူတူပဲ”

“ပြိုင်ပွဲက တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ပါကွာ။ အေးလေ ... အဲဒီ ကျရင်လည်း ခွဲရဦးမှာ၊ အာ ... စိတ်ညစ်တယ်ကွာ။ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား ညိုကိုကလည်း ...

တစ်ပတ်လောက် ဆိုရင်လည်း တော်သေးတယ်။ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်နဲ့ ပြန်လာခဲ့ပေါ့ ညိုကိုရဲ့”

“အဟင်း ဟင်း ... မရဘူးနဲ့တူတယ် မောင်ရယ်၊ ညိုကို အန်ကယ်က စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ အလုပ်မှ မဝင်ရသေးဘူး အချောင်ခိုချင်နေပြီလို့ ထင်သွားလိမ့်မယ် ...

တစ်လဆိုတာ ခဏလေးပါ မောင်ရယ်။ သူများ
တွေဆို နှစ်နဲ့ချီတောင် ခွဲကြရသေးတာပဲ။ ပြီးတော့ ရေ
ခြား မြေခြားတောင် ခွဲရသေးတာ။ ညိုကိုတို့က ဒီမြန်မာ
ပြည်ထဲတင်ပဲဟာ။ ဖုန်းလည်း နေ့တိုင်း ပြောလို့ရတာပဲ။
မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ ပြောမယ်လေ မောင်ရဲ့။ ခုဆို
GSM connection ကလည်း နေရာတော်တော်များများ
မိပါတယ် ...

မမိလည်း ညိုကို ရောက်တဲ့နေရာက ကြီးဖုန်းနဲ့
လှမ်းဆက်လိုက်မယ်။ နော် ... မောင်”

သူမက သူ့ကို ချောချောမော့မော့နှင့် ပြောလျှင်
သူ့မှာ ခေါင်းမညိတ်ချင် ညိတ်ချင်ဖြင့် ညိတ်ရသည်။ သူမက
သူ့လက်ဖျားလေးတွေကို ဆွဲယူနမ်းရှိုက်ရင်းမှ ...

“အင်း ... တစ်လလောက်ခွဲရမှာဆိုတော့ မောင်ကို သုံးပတ်
လောက်တော့ လက်သည်းညှပ်ပေးရတော့မှာတော့ မဟုတ်
ဘူး။ လက်သည်းတွေ ရှည်လာရင် ကိုယ့်ဘာသာပဲ ညှပ်
လိုက်တော့နော် ... မောင်။ Beauty Saloon သွားပြီးတော့
လည်း မယ်နီကရူးဝါး လုပ်မနေနဲ့ဦး”

“လှုပ်စရာလားကွာ။ မင်း သွားမှာကို တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်
တယ်”

“ဪ ... မောင်ကလည်းကွယ်”

သူမက ချောမြူသော သဘောဖြင့် သူ့ပါးတွေကို
အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးသည်။ ညိုကိုသည် သူ့လက်သည်းတွေ
ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ ညှပ်ပေးနေကြ ဖြစ်ပါသည်။ လက်သည်း

ညှပ်ပေးပြီးတိုင်း တစ်စဉ်းတိုက်ပေးရင်းမှ R ဇာနည်ရဲ့ ခွင့်ပြုတယ်
ခွင့်လွှတ်တယ် သီချင်းလေးသည်းနေတတ်သော ညိုကိုကို အဆုံး
မရှိ ချစ်မြတ်နိုးမိပြီဆိုတာ အဲဒီအချိန်တွေမှာ ပိုသေချာရသည်။

သူက ညိုကိုရဲ့ဦးခေါင်းလေးကို အုပ်မိုးလှုပ်ယမ်း
လိုက်ပြီးမှ ...

“ညိုကို သိပ်မဝေးတော့တဲ့ အချိန်တစ်ခုမှာ ကိုယ်တို့
လက်ထပ်ကြရအောင်”

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးတောက်တောက်လေးများ
ဖြင့် မော့ကြည့်ရင်းမှ “အင်း”ဟု ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အဲဒီပုံစံ
လေးကို သူ အသည်းအသန် ချစ်မြတ်နိုးသွားရပါသည်။

“လက်ထပ်ဖို့ ညိုကို စဉ်းစားချင်ရင်လည်း စဉ်းစားပါ။
ကိုယ်က လောလောဆယ်တော့ ဘောလုံးပဲ ကန့်တတ်
တယ်နော် ညိုကို”

“ညိုကို ရှာကျွေးပါမယ်”

သူမက နောက်လိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း အဲဒီဟာသ
တို့ သူ မရယ်နိုင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ နင့်သွားလျက် သူမကို ငေးကြည့်
မိသည်။ ညိုကိုသည် သူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ သူ့အပေါ်တွင်
အင်မတန် နားလည်သော ဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဆုံး
ခွဲခွဲ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကြာလေသေချာလေပဲ ဖြစ်တော့
သည်။

“ညိုကိုရယ် ... ဒီတစ်ခါ မင်းကို ဆုံးရှုံးသွားရင်တော့
စိုက်ပျိုးသေသွားလိမ့်မယ်။ သိလား”

“မထင်ပါဘူးနော်”

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းက ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ် ထက် ပိုသိမှာပေါ့။ ကိုယ် မညာပါဘူး ညှိုကို။ ကိုယ် နှုတ်ကူးခင်ကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ ရှေ့သွားတဲ့အချိန်မှာ ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခံစား ရတယ်ဆိုတာ ခုချိန် ပြန်တွေးကြည့်ရင် ဝါးတားတားထဲ ခံစားခဲ့ရတယ် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ကိုယ် စိတ်တွေကို သောကန္တထဲက အမြဲဆယ်ပေးနေခဲ့တာကိုး -

မင်းက ကိုယ့်အတွက် အလင်းရောင်ပါ ညိုကိုရယ်။ အရာအားလုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်စေခဲ့တဲ့ အလင်းရောင်ပါ။ မင်း မရှိလို့ မဖြစ်တဲ့ ကိုယ် ပါ”

“မောင်ရယ်”

သူမက ဘာမှမပြောတတ်သလိုဖြင့် သူ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နွဲ့မို့လို့ လာသည်။ သူက နူးညံ့မွှေးပျံ့နေသော ညိုကိုရဲ့ ဆံနွယ် လေးတွေကို သပ်ဖွပေးနေရင်းမှ ပစ္စုပ္ပန်၌ တည်သော အချစ် ခံစားနေမိသည်။ ညိုကိုက သူ့ကို ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။

“မောင်”

“အင်ဟင်”

သူက နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ထူးမိသည်။ ညိုကိုက သူ့ ရင်ဘတ်ပေါ်က တီရှပ်စတောကာအရုပ်လေးများကို လက်ညှိုးနှိုး လျှောက်တို့ဆော့ကစားနေရင်းမှ ...

“မောင်ကိုတော့လေ ညိုကို အရမ်းလွမ်းနေတော့မှာပဲ ... သိလား”

“ပြောပါ အစ်မရယ်။ အစ်မပဲ ပြောတော့။ ဒီကတော့ မလွမ်းရှာဘူး”

သူ့အပြောကို သူမက တဟားဟား ရယ်မောကာ ဘယ်ဘက်နလုံးသားရှိရာသို့ ငုံ့ပြီးနမ်းရှိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ မော့ကြည့်ကာ ...

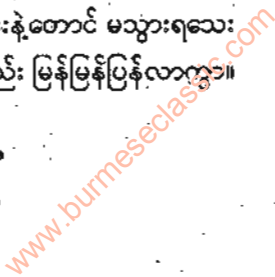
“အင်း ... အဲဒီလို အစ်မ ... အစ်မနဲ့ ငါ့တော့တော့ပြော တဲ့ အသံလေးကိုလည်း သိပ်လွမ်းနေမိဦးမှာပဲ။ ခက်တော့ ခက်နေပြီ မောင်။ အင်း ... မောင်ကို ပြောရဦးမယ်။ ညိုကို ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ မောင်အတွက် ဒေသထွက် အမှတ်တရလေးတွေ ဝယ်လာမယ်။ ပြီးတော့ စာအုပ်လေး တစ်အုပ်မှာ နေ့တိုင်း မောင်အတွက် ဒိုင်ယာရီရေးမယ် ...

ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်မယ်။ ပြီးရင် မောင်ကိုပေးမယ်။ ဒါကတော့ ဘယ်မှာ မောင်ကို လွမ်းနေတဲ့ပုံပါပေါ့။ ဖုန်း လည်း မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ ဆက်မယ်နော် မောင်။ မနက်ဆိုလည်း ညိုကို နိုးတာနဲ့ ဖုန်းဆက်မယ်။ မောနင်း မောနင်းပေါ့”

“အင်းပါကွာ ... အင်းပါ။ ပြောရင်းနဲ့တောင် မသွားရသေး ဘူး ကြိုလွမ်းနေပြီ။ ဖြစ်နိုင်ရင်လည်း မြန်မြန်ပြန်လာကွာ။ ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ”

“ရှေ့တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေ မောင်”

“အင်း ... လွမ်းရဦးမှာပေါ့ကွာ”

“ညိုကိုလည်း လွမ်းနေမှာပါ မောင်ရယ်”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော် ညိုကို”

“အင်းပါ ... မောင်လည်း ဘိယာတွေ အရမ်းသောက်နေနဲ့ဦး။ ညိုကို ဖုန်းနဲ့လွမ်းချက်ခဲနေမှာနော်”

“ချက်ခဲပါ အစ်မရယ်၊ ချက်ခဲပါ”

သူမက ချိုလွင်စွာ ရယ်မောကာ သူ့ပါးနှစ်ဖက်ထိ သူမ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့်ညှပ်လျက် ဟိုဘက်ဒီဘက် ဆွဲလှည့်သည်။ အဲဒီလိုလုပ်လျှင် သူမ သူ့ကို အချစ်စိတ်တက်နေပြီဆိုတာ သိရပါသည်။ သူသည် ချစ်ဖို့ကောင်းလှသော ညိုကိုရဲ့ မျက်နှာနုဖပ်ဖပ်ကို သူ့မျက်နှာဘက်သို့ တည့်တည့်ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကြည့်လာသော ညိုကိုရဲ့ မျက်ဝန်းများသည် လင်းလက်နီနေကြသည်။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေထဲ၌ သူတို့ ရူးသွပ်စွာ ချစ်မိကြပါသည်။

ညိုကို ခရီးထွက်သွားချိန်မှစ၍ သူသည် အလွမ်းရဲ့ အရသာကို ပီပီပြင်ပြင်ပဲ ခံစားရပါသည်။ ချစ်တဲ့သူ အနားမှာ မရှိဘူး ဆိုသော အသိဟာ ဖုန်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောရပြောရ အလွမ်းတွေကို မပြေပျောက်နိုင်ခဲ့။ တစ်ယောက် တစ်နယ်စီဆေးနေတယ်ဆိုသော အသိသည် နှလုံးသားကို တကယ်ကိုပဲ နှင်နှဲစေသည်။ ညိုကိုသည် ခရီးသွားအေဂျင်စီရုံးခွဲရှိသော မန္တလေးကို လေယာဉ်နှင့် အရင်သွားခဲ့တာဖြစ်ပြီး မန္တလေးမြေကို ခြေချချချင်း သူ့ဆီသို့ အရင်ဖုန်းဆက်ရှာသည်။ နောက်နေ့တွေမှာလည်း ဇနက်ခင်းတိုင်း အိပ်ရာက နိုးတဲ့သူက ဦးသူဆက်ကြေးပင်။ ညအက်ဆိုလည်း တစ်နေ့တာ အလုပ်တွေ ပြီးဆုံးချိန် အိပ်ရာဝင်ခါ နီးအချိန်တွေမှာ ဖုန်းပြောကြသည်။ ဖုန်းတွေသာ မရှိခဲ့လျှင် သူတို့ ရူးသွားနိုင်လောက်သည်အထိ ဖုန်းပြောခဲ့ကြပါသည်။

လူချင်းသာ မတွေ့ရတာပဲရှိသည်။ သူသည် ညိုကို အယ်ရောက်နေသည် ဘာလုပ်နေသည်။ ယုတ်ဆွအဆုံး ဘာစားနေသည်ကအစ သိခွင့်ရအောင် ညိုကိုက အမြဲ Report ကင်ဆတ်ပါသည်။ ညနေဘက် ဘောလုံးကွင်းကအပြန် သွင်းယူချင်း အဖွဲ့နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တော့လည်း ညိုကိုခဏ ဖုန်းဝင်တာပြန်သည်။

“ဆေး ... ညိုကိုလေး ပြော။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“အင်းလေးမှာ မောင်”

“အင်းလေးမှာ ...။ ငြော် ... အင်းလေးမှာ ဖုန်းမိတယ် ပေါ့”

“မိတယ်။ အဲဒါကြောင့် သတိရလို့ ဆက်လိုက်တာ”

“ငြော် ... အင်းလေးမှာ မောင်နဲ့တူတဲ့ အင်းသားလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်လို့လား”

“မောင်နော်”

“ဟား ဟား ... စတာပါ အစ်မရယ်။ ခြောက်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ မပြန်သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ဖော်ရိန်နာတွေက ဒီမှာ နှစ်ရက်နေမှာ။ Innlay Resort Hotel မှာ တည်းတယ်မောင်”

“ငြော် ... ဖုန်းမိတယ်ဆိုရင် ညကျ မောင် ပြန်ဆက်လိုက် မယ်”

“အင်း ... ဒီနေ့လေ အင်းထဲက အင်းလေးအစားအစာတွေ ရောင်းတဲ့ Restaurant မှာ အာလူးအစိမ်းသုပ်ဆိုတာ လို့အရမ်းကောင်းတာပဲ။ မောင်ကို အရမ်းကျွေးချင်ကတည်း အဲဒါစားတော့ သတိတောင် ရနေသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် နေ့လယ်ခင်းတုန်းက တစ်အိပ်တော့ အာလူးတွေကိုတောင် အိပ်မက် မက်နေတာ တယ်”

“ငြော် ... ရှင်က ခုတော့ ဒီစကားမျိုး ပြောနိုင်ပြီ ဟေ့”

“ဟာ ... ဟာ ... စတာပါ အသည်းရာ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့။

အသည်း အရမ်းလွမ်းနေမှန်း သိလို့ နောက်လိုက်တာ။ ဆောရီး ... ဆောရီး။ အသည်း သတိရတဲ့ နေရာတွေကို မှတ်ထား။ နောက်ကျရင် ဟန်းနီးမွန်း ထွက်မယ်”

“ပြီးတာပဲ။ အခု နိုင်ငံခြားပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရလာရင် ပိုက်ဆံ တွေ စုထားတော့”

“ဟား ... နိမိတ်ဖတ်တာတော့ မိုက်တယ်။ နိုင်ငံခြားပွဲ မှာ ဗိုလ်စွဲပြီး ပြန်လာတော့ မိန်းမပါ ရှတော့မယ်ပေါ့။ ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

“အင်း ... အဲဒါဆို ညမှပဲ ဆက်ပြောတော့မယ်။ ငြော် မောင်အတွက်လေ အင်းလေးရိုးရာအင်္ကျီတွေ ဝယ်လာသေး တယ်။ ရှမ်းဘောင်းဘီ သရိုးကွာတားရော၊ အရမ်းမိုက် တယ် ... သိလား”

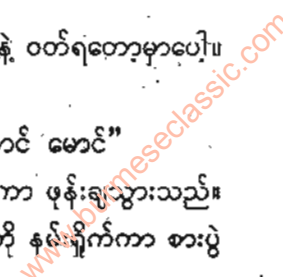
“ဟာ ... ရှမ်းဘောင်းဘီကို သရိုးကွာတား လာသလား”

“အဲမယ် ... လာသလား မေးရအောင် ဘယ်က Export သွင်းလာတာမှတ်လို့။ ထုတ်တာရှင်။ မိုက်တယ် အလန်း စားပဲ။ ပင်နီရောင်ရယ် နက်ပြာရယ် နှစ်ထည်တောင် ဝယ်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား ... အသည်းကောင်းမှုနဲ့ ဝတ်ရတော့မှာပေါ့။ အိုကေ ... အိုကေ ... သင့်ခံယူ”

“အင်း ... အဲဒါဆို ဖုန်းပိတ်ပြီနောင် မောင်”

ညိုကိုက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းချသွားသည်။ သူ့က ပရုံးတစ်ချက်တွန့်ရင်းမှ ဖုန်းလေးကို နှိပ်နှိပ်ကာ စားပွဲ

ဝေါ် အသာတင်ထားလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ပုံစံကို ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေ အသီးသီးမဲ့ပြုကြသည်။ သော်ဇင်ကတော့ ခြေတွေရော လက်တွေရောပါ ခါလျက် ...

“နားခါးတယ်ကွာ နားခါးတယ်။ ငါ့ရှေ့မှာလာပြီး မောင်တွေ အသည်းတွေနဲ့ နားခါးလိုက်တာ။ တော်တော်ချစ်နေကြတယ်ပေါ့လေ”

“အေးကွာ ... မနာလိုတော့ဘူး။ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ရောက်တဲ့နေရာကနေ ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့နေတယ်။ ဟွန်း ... မင်းရင်လည်း လိုက်ရင် လိုက်သွားလိုက်ပါတော့လား။”

“လိုက်ချင်တာပေါ့ကွာ။ ထရိန်နင်ရှိနေလို့။ နိုင်ငံခြားပွဲကလည်း ဘယ်လောက်မှ လိုတော့တာမှ မဟုတ်တာ”

“အင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ မင်း အချစ်စစ် အချစ်မှုန်နဲ့ တွေ့ပြီပေါ့”

“ညိုကိုကိုတော့ ငါ တကယ်ယုံကြည်တယ်ကွာ။ သူ့တို့တော့ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်လောက်အောင်ကို ချစ်မိတယ်”

သူ့အပြောကို ခန့်ဝင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိထိ

ကာ ...

“မင်းကို ငါ တစ်ခုမေးမယ်။ အမှန်အတိုင်းဖြေ။ ညိုကိုကိုမင်း ချစ်သွားတယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့နားလည်ပေးမှု အားထောင့်စာနာမှုတွေကတစ်ဆင့် မင်း ငြိသွားတာ မဟုတ်လား”

“အင်း ... အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုတော့ ရပါတယ်။ ငါ အသည်းကွဲနေတဲ့အချိန်မှာ ဝေဒနာကိုတောင် မေ့သွားအောင်

သူက စွမ်းတောင်နိုင်တယ်။ ငါ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်တစ်ယောက် ဖြစ်မလာခင်ကရော ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာရော ကြုံရတဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာတွေကိုလည်း သူ့ရဲ့အားပေးမှုတွေနဲ့ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့တယ် ...

• သူက ငါ့အပေါ်ရော၊ ငါ့ရဲ့ဝါသနာနဲ့ ရူးသွပ်မှုအပေါ်မှာရော အရမ်းနားလည်ပေးတယ်။ ငါ အောင်မြင်တာကိုပဲ လိုလားတဲ့သူ၊ စိတ်ဓာတ်မကျဖို့ ကြိုးစားဖို့ စသဖြင့်ပေါ့လေ တစ်ခုခုဆိုရင် နားဝင်အောင် ရှင်းပြတယ်။ မောင်ဘီယာမသောက်နဲ့လို့ မပြောဘူး။ ဘီယာတွေ အရမ်းမသောက်နဲ့ အများကြီး မသောက်နဲ့လို့ပဲ ပြောတယ်။ ငါ နိုင်တဲ့အကန့်ကိုပဲ တောင်းဆိုတတ်တယ် ...

ဒီတော့ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ။ ဘီယာမသောက်ရဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ နားထောင်ချင်မှ နားထောင်မယ့် ငါတို့ကောင်တွေက အများကြီး မသောက်နဲ့ဆိုတာကိုတော့ နားထောင်တယ်လေ။ သုံးခွက်လောက်သောက်မှာကို နှစ်ခွက်လောက်နဲ့ ပြီးသွားတာမျိုးပေါ့။ ငါလည်း သူ့အတွက် စဉ်းစားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဘက်မှာလည်း ဝါသနာအရ အောင်မြင်အောင် လုပ်သလို အဖေအလုပ်ထဲမှာလည်း အားရင် အားသလို ဝင်ကူနေပါပြီ။ ဘာပဲပြောပြော ငါ့ကို အရမ်းချစ်ရှာတဲ့ နားလည်ပေးတဲ့သူကို ငါ့အတွက်နဲ့လည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်လေ”

“အင်း ... ကြားရတာ မင်္ဂလာရှိပါပေတယ်”

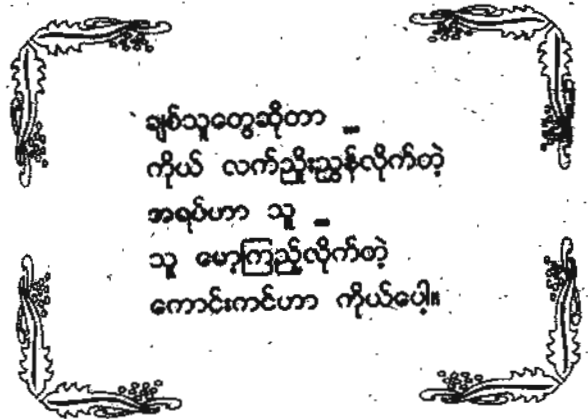

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အတူတူ ရယ်ဖူးတဲ့သူကို မေ့လို့ရတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အတူတူ ငိုဖူးတဲ့သူကိုတော့ မေ့လို့မရဘူး ...

ညိုကိုဟာ မင်း တစ်ယောက်တည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်တွေမှာ မင်းနဲ့ အတူတူ ငိုပေးတဲ့သူပေါ့။ အဲဒီလိုလူကို အတူတူ ပျော်ရွှင်ဖူးတဲ့လူထက် ပိုတန်ဖိုးထား တာ အမှန်ပဲလေ။ ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်တော့ဘူး။”

သူက ခန့်ဝင်းရဲ့စကားကို တလေးတနက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံမိသည်။ သိပ်မှန်သည်။ ညိုကိုဟာ သူ့သောတ တွေ ဝေဒနာတွေကို မျှဝေယူပေးကာ သူ့ကို ပျော်ရွှင်အောင် ဖန် တီးပေးခဲ့သော ပျော်ရွှင်ခြင်းများ၏ ဖန်ဆင်းရှင်လေးလည်း ဖြစ် သေးသည်။ သူက ခန့်ဝင်း၏ဒဿနစကားလေးကို သဘောကျ မိသောကြောင့် အတူတူ ငိုဖူးတဲ့သူလေးထံသို့ အဲဒီအကြောင်းအရာ ကို Message လေးတောင် ပို့ပေးလိုက်သေးသည်။

သူမက ပြုံးနေသော ကာတွန်းရုပ်လေးတစ်ခုကို ပြန်လည်ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

၂၉၆ ၁၄ ၂၉၇

အဖြစ်အပျက်များ မတိုင်မီကတော့ သူ တစ်ယောက် တကယ်ကို ပျော်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ နောက်နှစ်ရက်နေလျှင် ညိုကို တစ်ယောက် ခရီးစဉ်တွေက ပြန်ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်လေရာ ဝေးကွာခဲ့ရသော အလွမ်းနေ့ရက်တွေအတွက် အတိုးချချစ်စို့ကို ကြိုတွေးလျက် စိတ်ကူးထဲမှာတင် ရင်ခုန်ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီ ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်စိတ်ဖြင့် လေလေးတချွန်ချွန် ရှိတုန်းမှာပဲ သူ့ဖုန်းက မြည်သံထွက်ပေါ်လို့လာသည်။ သူသည် ဖုန်းမဲ့ Display မှာ ပေါ်နေသော နံပါတ်ကိုကြည့်ကာ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်သွားသည်။ ဒီနံပါတ်ကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။ သို့သော် သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

- “ဟယ်လို”
- “စူးနှင့်လားဟင်”
- “ဟုတ်ပါတယ်”
- “စူးနှင့် ... ကူးပါ”

သူ့သွေးတွေ တစ်ချက်တော့ အေးသွားသည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် သူက ချက်ချင်းပဲ တုံ့ပြန်နိုင်လိုက်ပါသည်။

“အင်း ... ပြောလေ ကူး”

သူ့ရဲ့ပုံမှန်အေးဆေးသော လေသံကြောင့် တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခုခုကို အားယူဆုံးဖြတ် သိုက်သောအသံဖြင့် ...

“စူးနှင့် အားလား မသိဘူး။ ကူး စူးနှင့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကူး”

သူ့အမေးကြောင့် ကူး အသံတိတ်သွားသည်။ နည်းနည်းလည်း ခံရခက်သွားသည်ဟုထင်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် အားတင်းလိုက်သော လေသံဖြင့် ...

“ကိစ္စဆိုတာထက် ကူး စူးနှင့်ကို အကူအညီတောင်းစရာ လေး တစ်ခုလောက် ရှိလို့ပါ။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ တစ်ခုကြောင့်ပါ”

အဲဒီအပြောကြောင့် သူ တစ်ချက်တွေ့သွားသည်။ ထူးကဲ ဆက်ပြောပါသည်။

“ကူး ဘဝအတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေတဲ့ ကိစ္စလို့ ပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ စူးနှင့် ကူးကို သိပ် စိတ်နာနေမယ် ဆိုတာလည်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကူး အကူအညီတောင်းရမယ့် သူတွေကို စဉ်းစားကြည့်လို့ကတော့ အခါမှာ လောက်လောက်လားလား ယုံကြည်စိတ်ချစရာ လူ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး စူးနှင့် ...

နူးနှင့် တစ်ယောက်ကိုပဲ ကူး ပြေးမြင်မိတယ်
ဒါကြောင့် ...”

“ခဏလေး ကူး။ မင်း စကားကို ကိုယ် ဖြတ်ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ မင်းကို ကိုယ်
စိတ်မနာပါဘူး ကူး။ ခုချိန်မှာ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့
ကိုယ် အသားကျ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ပါပြီ။ မင်းကို သတိတရနဲ့
ဝမ်းနည်းနာကျင် စိတ်နာနေတဲ့ အဖြစ်မျိုးမှာလည်း ရှိမနေ
ပါဘူး ...

အဲဒါလေးကို မင်း သိထားစေချင်တယ်”

“ဆောရီး ... ကူး စကားပြောတာ မှားသွားရင် တောင်း
ပန်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ စူးနှင့်ကို ကူး တွေ့ချင်
တယ်။ အကူအညီလေးတစ်ခု တောင်းချင်တယ် ...

အဲဒါ ဖြစ်နိုင်မလားဟင်။ ကျေးဇူးပြုပြီး မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ မင်းနဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး ဆိုပြီးတော့ ယထာ
ပြတ်တော့ ငြင်းမလွတ်ပါနဲ့ စူးနှင့်ရယ် ...

ကူးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

ကူးရဲ့အပြောကြောင့် သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားသည်။ သူမ ပြောသလို မင်းနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူးဟု
ယတိပြတ်ကြီး ပြောရအောင်ကလည်း သူ့ရဲ့စာနာစိတ်က ခွင့်မ
ပြပါ။ ပြီးတော့ အခုချိန်မှာ သူသည် ကူးအပေါ်၌ ဘယ်လိုစိတ်
မျိုးမှ ရှိမနေတော့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး
စကားပြောနိုင်သည့် အနေအထားမှာရှိသည်။ ပြီးတော့ ကူးရဲ့လေ
သံဟာလည်း သူ့ကို ပြန်ပတ်သက်ချင်လို့၊ သူ့ထံ စိတ်လည်လာလို့

ပြန်ကပ်သော အထာမျိုးလည်း လုံးဝမဟုတ်။ တကယ်ကို အကူ
အညီလိုလို တောင်းနေသော အနေအထားဆိုတာ နားလည်ရသည်။

ဒီတော့ သူသည် သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေ
တော့ဘဲ ကူးနဲ့တွေ့ဆုံစကားပြောဖို့ လက်ခံလိုက်သည်။ ကူးက
အိမ်သာအားရနှင့်ပင့် နောက်တစ်နာရီခြားချိန်းကာ ဖုန်းချသွားလေ
သည်။

သူသည် ပထမတော့ ဒီအကြောင်းကို ညှိကိုအား လှမ်း
အသိပေးလျှင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားကြည့်သေးသည်။ သို့သော်
ညှိကို သိသွားလျှင် တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးရိမ်သောကြောင့် မပြောဘဲ
နေဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဒီလိုနှင့် သူသည် ကူးနဲ့ ချိန်းထားသော မစ္စတာ
အိမ်တာကော်ဖီဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ကူးက သူ့ထက်တောင်
အရင်ကြိုရောက်နေကာ သူ့ကို မြင်သွားသော မျက်ဝန်းတွေမှာ
ဆက်ခနဲ ဖြစ်သွားလျှင် သူ့ အကူအညီကို ဘယ်လောက်မျှော်
ဆင့်နေတယ်ဆိုတာ တော်တော်ပဲ သိသာစေပါသည်။ ကူးသည်
သူ့ကို သွယ်ဝိုက်မနေတော့ဘဲ သူမရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ပွင့်
ခွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပြတော့သည်။

“ကူးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ မိုးမြင့်ထက်က ပြည်
ဇာတိပါ။ သူက ပြည်မှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး နှစ်နှစ်
လောက်အထိ နေခဲ့တယ်။ ပြီးမှ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာ
တာ။ အခု ကူး ကြားရတဲ့ သတင်းတစ်ခုက သူ့မှာ ဆယ်
တန်းအောင်ပြီးတုန်းက သူ့ထက်ကြီးတဲ့ မိန်းမငယ်ယောက်
နဲ့ ရဖူးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ ...

အဲဒါက အတိအကျပဲ။ သူတို့က ခိုးပြေးပြီး
 ထာရားရုံးမှာတောင် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြတာတဲ့။ အဲဒီမိန်းမ
 နဲ့ သုံးလလောက်ပဲ ပေါင်းခဲ့ပြီး သူ့အိမ်ကခွဲတာနဲ့ ကွဲသွား
 ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းစာချုပ်တော့ မလုပ်ရ
 ဘူးလို့ ကြားတယ် ...

အခု ကူး သွားတွေ့ချင်တာ အဲဒီမိန်းမဆီကိုပါ။
 လိပ်စာလည်း အတိအကျ ရပြီးသား။ သူ့နဲ့တွေ့ပြီး ဒီကိစ္စ
 ဟုတ်၊မဟုတ်ဆိုတာ မေးရုံပါပဲ။ ဟုတ်တယ် ဆိုရင်တော့
 သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်က တစ်မျိုးတစ်ပုံဖြစ်မှာပေါ့။
 အဓိကက ကူး ကြောက်တာ ကူးတို့လက်ထပ်ပြီးမှ အဲဒီ
 မိန်းမက သူ့သာလျှင် တရားဝင်မယားကြီးပါလို့ သတင်းစာ
 က ကြော်ငြာမှာကိုပဲ ...

အဲဒါ အဲဒီမိန်းမဆီ ကူး သွားချင်တယ်။ ကူး ထစ်
 ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ် စူးနှင့်။ ပြီးတော့ အိမ်ကမသိ
 အောင် သွားရမှာဆိုတော့ နေ့ချင်းပြန်မှဖြစ်မယ်။ ကားထစ်
 စင်းကတော့ ကူး ငှားလို့ဖြစ်ပါတယ်။ စူးနှင့်ပဲ မောင်းဆွေ
 ဖို့ တာဝန်ယူရမှာ။ အဲဒါ ကူးကို ကူညီနိုင်မလား စူးနှင့်
 ရယ် ...

ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကူးကို ကူညီပေးပါနော်။ ဣ
 တောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်ကို တောင်းပန်တာပါ။ ဣ
 လေ ကူး တကယ်ကို အကျပ်အတည်း ဖြစ်နေလို့ ဘယ်
 လိုမှ တခြားနည်းလမ်းရှာမရလို့ စူးနှင့်ကို အကူအညီတောင်း
 ရတာပါ ...

ကူး လုပ်ပုံက သိမ်မျက်နှာပြောင်တိုက်လွန်းရာ
 ကျတာကိုလည်း သိပါတယ်။ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ဘယ် ...
 ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့လို့မိ စူးနှင့်ရယ်”

ကူးက ပြောပြောဆိုဆို မျက်ရည်တွေပါ စီးကျလို့
 ဖာလျှင် သူ့မှာ တကယ်ပဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... မငိုနဲ့လေ။ ဆိုင်ထဲမှာ
 ကျွတ်။ မင်းရဲ့ မိုးမြင့်ထက်ကို မင်း အရင်မေးကြည့်ဦးမှ
 ပေါ့။ သူက ကာယကံရှင် မဟုတ်လား။ သူ့ကိုမေးပြီးမှ
 သွားသင့်တာလေ”

“ကူး မေးပြီးပါပြီ။ သူက ဝန်မခံဘူး။ ရည်းစားပဲ ဖြစ်ခဲ့
 တာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း ပြောတဲ့လူက အတိ
 အကျကို ပြောတာ။ နာမည်နဲ့ လိပ်စာနဲ့ အတိအကျပေး
 ပြီး ပြောတာ။ ကူး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...

စူးနှင့်သာဆိုလည်း ကူးနေရာမှာဆိုရင် ကိစ္စတစ်ခု
 ကို အဖြူအမည်း သဲသဲကွဲကွဲ သိချင်မှာပဲ မဟုတ်လား။
 ကူးကို မကူညီနိုင်ဘူးလားဟင်။ မနက်ဖြန် ... မနက်ဖြန်
 တစ်ရက်တည်းပါ စူးနှင့်ရယ်။ ပြည်ကိုသွား အဲဒီမိန်းမကို
 မေးပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာမှာပါ ...

စူးနှင့် ကူညီရမှာက ကားမောင်းပို့ပေးရုံလေးတင်
 ပါ။ ဒီကိစ္စကို တခြားဘယ်သူမှလဲ မသိစေချင်လို့ပါ။
 စူးနှင့်ကတော့ ကူးနဲ့ ဝေးရာမှာနေတဲ့သူ၊ ပြီးတော့ စူးနှင့်
 ရဲ့အကျင့်စာရိတ္တကိုလည်း ယုံကြည်တာကြောင့်ပါ”

သူ့မှာ အိလည်လည်ကြီးနှင့် ဝမ်းသာရတော့မင်း
 ဝင်း။ နောက်ဆုံးတော့ သူသည် နှမချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာသည့်
 စိတ်ရော၊ ရှိခဲ့ဖူးသည့် သံယောဇဉ် အကြွင်းအကျန်လေးနဲ့သော်
 လည်းကောင်း ကူးကို ကူညီဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့သည်။
 ကူးရဲ့မျက်နှာ ဝင်းပသွားတာကို မြင်ရလျှင် ညိုကိုကို ဖျတ်ခဲ
 သတိသွားရမိသည်။ ညိုကိုရေ ... မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ် သူ
 ဖောက်တာ မဟုတ်ရပါဘူး။

မင်းလည်း ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးနိုင်မှာပါ။

ဒီလိုနှင့် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူသည် ကူး
 စီစဉ်ပေးသောကားကို မောင်းကာ ကူးနဲ့အတူ ပြည်ပြိုသို့ ထွက်
 လာခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်တွင် ပထမပိုင်း တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော်
 လည်း နောက်တော့ ကူးက စတင်ပြီး စကားပြောလာသည်။

“စူးနှင့်လည်း မြန်မာ့လက်ရွေးစင်တောင် ပြစ်သွားပြီနော်”
 “အင်း”

သူက ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းလျက် ခေါင်းသာညိတ်
 ဖြစ်သည်။ သူသည် ကားကို ခပ်မြန်မြန်ဖြင့် ဂရုစိုက်ကာ မောင်း
 နေမိသည်။ ကူးကို သနား၍ ကိုယ်ချင်းစာမိသောကြောင့် ကူညီ
 ခဲ့သော်လည်း ဒီကိစ္စတွင် နောက်ကျောသိပ်မလုံချေ။ ဒါကြောင့်
 မြန်မြန်ရောက် မြန်မြန်ပြန် မြန်မြန်ပြီးလျှင် နားအေးရောဟု
 စိတ်ကူးထား၍ ဖြစ်သည်။

“ရှေ့လထဲမှာ နိုင်ငံခြားပွဲ ရှိတယ်ဆို”
 “ဟုတ်တယ်။ မာဒေးကားဖလားပြိုင်ပွဲ၊ မလေးရှားမှာ”
 “ဪ ... အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ပထမတော့ စိတ်ထဲ မပါဘဲ ဆုတောင်းပေးမနေပါ
 နဲ့ဟု ပြောဦးမလိုပင်။ နောက်တော့ ငေါ့ရာကျမှာစိုး၍ ပြောဖြစ်
 တော့ပါ။

“စူးနှင့် ... ညိုကိုနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား။”

“ပြေပါတယ်။ အရမ်းကို ပြေတယ်။ သူက ကိုယ့်ကိုတော့ ကိုယ့်ဝါသနာကိုရော အရမ်းနားလည်ပေးနိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ။”

“အင်း ... စူးနှင့်အတွက် ကူး ဝမ်းသာပါတယ်။ စူးနှင့် အပေါ်မှာ တကယ်ကို နားလည်ပြီး တကယ်ချစ်တဲ့ အချစ်စစ်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရတဲ့ အတွက်ပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုလည်း အဲဒီအတွက် ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်တယ်။”

သူ ဘာကိုဆိုလိုတယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက်သော ကူးသည် တစ်ချက်ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူက ကူးဘဏ်သို့ အသာငဲ့ကြည့်ကာ ...

“မင်းကို တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်။ ပြေပေးနိုင်မလား။”

“ဘာမေးမှာလဲ။”

“တကယ်လို့ မင်းရဲ့လိပ်စာထဲက အမျိုးသမီးကို တွေ့တယ်။ မင်းကြားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကလည်း ဟုတ်တယ်ဆိုရင် မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။”

ကူး ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပါ။ သူ့ကို မော့ကြည့်လာသော မျက်ဝန်းတွေထဲ၌ မျက်ရည်စတွေ စိုစွတ်ဝေဝနေတာကို တွေ့ရလျှင် သူ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ကူးအပေါ်မှာ သူ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးမှ ရှိမနေတော့ဘဲ ရင်ထဲမှာ ပကတိဖြူစင်ပေမယ့် သိက္ခာမဲ့ပေးသော အသိတစ်ယောက်ရဲ့ သော့ကကို သနားကရုဏာသက်ရတာဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဒီအသိသည် သူ့ကို ပစ်ခွာကာ နောက်တစ်ယောက်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွားသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အဲဒီ နောက်တစ်ယောက်နှင့် ဝတ်သက်ပြီး ခံစားကြေကွဲနေတာကိုမြင်တော့ သူ တကယ်ပဲ ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ သူက ညိုကိုရဲ့အချစ်တွေနှင့် အေးမြချမ်းသာနေသလောက် ကူးကတော့ သောကပွေ ဗျာများနေရတာကို ဒီအချိန်မှာပဲ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

“ကူး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။”

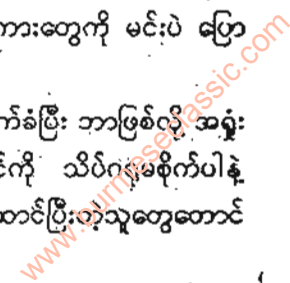
ကူးရဲ့အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ထွက်လာသည်။

“မင်း မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ပေါ့။”

“မသိတော့ပါဘူး စူးနှင့်ရယ်။ ကူး အရမ်းစိတ်ညစ်နေတာပဲ သိတော့တယ်။ လောကကြီးမှာ နေချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး။”

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်နဲ့လေ။ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လုပ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားပါနဲ့ ကူး။ မင်း အရင်က ကူးမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား။ မင်းကို ငါ စကားနာထိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း၊ ဘဝမှာ အရေးမပါဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေကို မင်းပဲ ပြောခဲ့တာပါ ...”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထိခိုက်ခံပြီး ဘာဖြစ်လို့ အစွဲပေးချင်ရတာလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ ကူး။ အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့သူတွေတောင်

မြန်တဲ့သွားကြသေးတာပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငြိတ်ငြိတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့။ နောင်တစ်ချိန်ကျမှ နောင်တ၊ တရားက ကိုယ့်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို မလိုချင်ပါနဲ့ ကူး”

ကူးက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် မော့ကြည့်ကာ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စူးနင့်။ စူးနင့်သာ လက်ခံနိုင်မယ် ဆိုရင် ကူးလေ စူးနင့်ရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အဖြစ် ဖြစ်ချင်ပါသေးတယ်”

သူက တစ်ချက်တွေ့သွားကာ ညိုကိုရဲ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်မိသည်။ သူနဲ့ကူး သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ဆက်လက်ပတ်သက်နေတာကို ညိုကို ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလား။ ဘယ်လောက်ပဲ နားလည်ပါတယ်ဆိုဆို ညိုကိုရင်ထဲမှာတော့ ခံစားရလိမ့်မည်ဟုထင်သည်။ ကြည့်စမ်း ... တစ်ခုခုဆိုလျှင် သူက ညိုကို အတွက် ရှေ့ဆုံးက ထည့်စဉ်းစားပေးနေမိအောင် ဦးစားပေးချစ်မိနေပါရောလား။

“ရပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့အတူ ညိုကိုကိုပါ ခင်အောင်ကြီးစားပေါ့။ သူက ကိုယ့်ထက် ပိုရင့်ကျက်ပြီး တော်တယ်။ ခုချိန်မှာ သူသာရှိရင် သူလည်း လိုက်လာပေးမှာပါ။ ကူးကိုလည်း အများကြီး အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးနိုင်မှာပါ”

ကူးက သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် မော့ကြည့်

ကာ ...

“စူးနင့် ... သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်။ အစက သူ့ကို ဒီလောက်ချစ်မိသွားမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ သူက ကိုယ့်ကို ပိုချစ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ ခုတော့ ကိုယ်က သူချစ်တာထက်တောင် ပိုချစ်မိနေတယ် ...

တကယ်တမ်းကျတော့ လူတွေထင်တာ မှားနေတယ်နော်။ လူတွေက အချစ်ဦး ရည်းစားဦးကို အချစ်ဆုံးလို့ ထင်ကြတယ်။ အမှန်တော့ အဲဒါက သီအိုရီ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ရင်ထဲက တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့သူကိုသာ အချစ်ဆုံးပေါ့ ...

မင်းလည်း မိုးမြင့်ထက်ကို အရမ်းချစ်တာပဲ မဟုတ်လား ကူး”

“အဲဒီလိုပုံစံ ဖြစ်နေလို့လား”

“ဒါ မေးနေစရာတောင် မလိုဘူးလေ ကူး။ အဲဒီလောက် မချစ်ရင် မင်း ဒီလောက် စိတ်ဆင်းရဲခံစရာတောင် မလိုဘူး။ အဖြေကို သိရင်တောင် ဘာဆက်လုပ်ရမယ် မသိဘူးဆိုတဲ့ မင်းမှာ သူ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့စိတ်မျိုး ရှိနေလို့ပေါ့”

“ထားပါတော့လေ”

ကူးက လျှော့ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ဆက်မပြောတော့ပါ။ သူကလည်း ဆက်မမေးတော့။ အဲဒီလိုနှင့် သူတို့စကားဝိုင်းဟာ စတင်ပြတ်သွားသည်။ သူကလည်း ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းမန ဖီလျက် တစ်ချက် တစ်ချက်မှာတော့ ညိုကိုကို ဖျတ်ခနဲ သတိသွားရမိသည်။ မနက်ဖြန်ညနေလောက်ဆိုလျှင် ညိုကို ပြန်ရောက်တော့မည်။ သူက သွားကြိုဖို့ စီစဉ်ထားသော်လည်း ညိုကိုက

အဖွဲ့နဲ့ လာရမည်ဖြစ်သောကြောင့် မကြိုဖို့ ပြောထားသဖြင့် ကြော်ငြစ်တော့ပါ။

သူသည် အခု ခရီးစဉ်လေးကို ညိုကိုနှင့်သာ အတူ သွားရလျှင် ဘယ်လောက်များ ပျော်ဖို့ကောင်းလိုက်မည်နည်းဟု စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိသည်။ ရန်ကုန်-ပြည် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် မှာ စိမ်းစိုလှပပုံကို သူက ငေးမောနေမိသော်လည်း ကူးကထား ကိုယ်သောကနှင့်ကိုယ် အပြင်ဘက်ကို ငေးနေသော်လည်း ဘာတို့ မှ ခံစားရဟန်မတူပါ။ ဒီလိုနှင့် သူနဲ့ကူးမှာ နေ့ခင်းဘက်တွင် ပြည်သို့ ရောက်သွားသည်။ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းဝင် စားပြီးတော့မှပင် ကူးရဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ရှာဖွေကြရသည်။ လိပ်စာ က ဝေးဝေးလဲလဲ ရှာစရာ မလိုသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ သို့သော် ကူးရှာသော အမျိုးသမီးမှာ ကူးကို အိမ်မှာစကားမပြော ပါ။ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ချိန်းလိုက်ပြီးနောက် သူမက နောက်ကနေ၍ ဆိုင်ကယ်နှင့် လိုက်လာသည်။

အမျိုးသမီးမှာ သူတို့ထက် သုံးနှစ်လောက် ကြီးမည် ပုံပေါ်ကာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်တောင့်တောင့်ဖြင့် စွာမည် ဒီခိုင်းရှိသည်။ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့မေးသော ကူးကို ခပ်တည်တည်စွာ ကြည့်ကာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ဝန်ခံသဖြင့် သူတောင် ဖျားသွား ရသည်။

“ဟုတ်တယ် စန္ဒကူးခင်။ တို့နဲ့ မိုးမြင့်ထက်တို့က သက်တူ ရွယ်တူ ကျောင်းနေဖက်တွေ။ ခိုးပြေးခဲ့ပြီး လက်ပံတန်း တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့တာလည်း ဟုတ်တယ်။ သုံးလ လောက်ပဲ ပေါင်းခဲ့ပြီး သူ့အိမ်ကခွဲလို့ ကွဲသွားခဲ့ရတယ်

ဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ်။ ခုထိ တရားဝင်မကွာရှင်းရသေး ဘူး ဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ်”

“ရှင် ... အဲ ... အဲဒီတော့။ ကျွန် ... ကျွန်မက ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ”

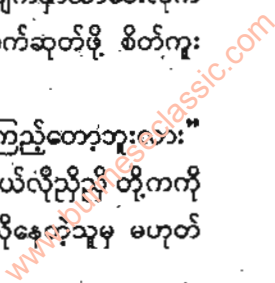
“ဒါတော့ တို့ မသိဘူးလေ။ တို့ကတော့ ကွာရှင်းစာချုပ် မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ သူတို့ အသိုင်း အဝိုင်းကို သိပ်မုန်းတီးပြီး နာကြည်းစက်ဆုပ်တယ်။ ဒီတော့ သူ ဘယ်အချိန် မိန်းမယူမလဲ တို့စောင့်နေတာပဲ ...

ယူတဲ့နေ့ သတင်းစာထဲက အရှက်ခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားပြီးသား။ ဒါ မင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတာ။ မင်းနဲ့ တို့နဲ့က အခုမှ တွေ့ဖူးတာပါ။ ဘာမှ အငြိုးထား စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းက သူတို့နဲ့ပတ် သက်နေတဲ့လူဆိုတော့ တစ်နွယ်ခင် တစ်စင်ပါသွားမှာပဲ ...

မတတ်နိုင်ဘူးလေ စန္ဒကူးခင်၊ သူတို့ကြောင့် တို့ ဘဝလည်း ဖရိုဖရဲ စုတ်ပြတ်သတ်ခဲ့ရတာပဲ။ ဒီတော့ တို့ က လက်စားချေရမှာပဲ။ မင်း နောက်ဆုတ်မယ် ဆိုရင် အချိန်မီပါသေးတယ်။ ခုလို အားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကြိုသိခွင့်ရတာ ကံတရားက မင်းကို မျက်နှာသာပေးလိုက် တယ်လို့ မှတ်ပါ။ တို့ကတော့ နောက်ဆုတ်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိဘူး”

“ရှင် ...။ ဟို ... သူတို့နဲ့ ညှိ ... ညှိမကြည့်တော့ဘူးလား”

“ဘာမှညှိစရာ မလိုပါဘူး။ သူတို့ ဘယ်လိုညှိညှိ တို့ကကို လက်မခံနိုင်တာ။ တို့ကလည်း ငွေလိုနေတဲ့သူမှ မဟုတ်

ထား အခါကတော့ တို့ကို မတူသလို မတန်သလို ချီး
လွှတ်ခဲ့တဲ့ သူ့အမေကို အထိနာစေချင်တာပဲ ...

မိုးမြင့်ထက်လည်း အတူတူပဲပေါ့။ ကဲ ... မင်းသိ
ချင်တာ သိရပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ စဉ်းစားပေါ့။ တို့
ကတော့ စကားအကုန် ပြောလိုက်တာပဲ ...

အားလုံး ရှင်းသွားပြီဆိုရင် တို့ သွားတော့မယ်”

ထိုအမျိုးသမီး ထွက်ခွာသွားလျှင် ကူးသည် စားပွဲ
ပေါ်တွင်မှောက်၍ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။
သူ့မှာ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ပျာယာခတ်ကာ တစ်သူ့တွေး
ဆွဲထုတ်လျက် ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောရသည်။

“ကူး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မငိုနဲ့လေကွာ။ ဆိုင်ထဲမှာဆို
တာလည်း သတိထားဦးမှပေါ့။ ကိုယ့်ကိုလည်း အားနာပါ
ဦး ...

သူများတွေက ဘယ်လိုထင်မလဲ။ ကျွတ် ... ခက်
တာပဲကွာ”

ဒီတော့မှ ကူးက မျက်ရည်တွေကို သုတ်ကာ ...

“ဆောရီး စူးနင့်။ ကူး သတိလွတ်သွားလို့ပါ”

“ဘယ်လိုလဲ ကူး။ ပြန်တော့မှာမှလား”

“ပြန်ကြတာပေါ့ စူးနင့်။ ပြန်မှာပါ”

သူက ပေါ့ပါးသွားသောစိတ်ဖြင့် ကားပေါ်တက်
ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ အပြန်ခရီးလမ်းတွင် သူက တက်
ကြွကာ မြန်မြန်မောင်းနေသလောက် ကူးကတော့ အဝတ်စုတ်
တစ်စုံလို ပျော့ခွေခွမ်းဖတ်ကာ နေသဖြင့် သူ့မှာ သီချင်းဖွင့်ချင်

အာတောင် မဖွင့်ရချေ။ သူမက စကားမပြောသဖြင့် သူကလည်း
စကားဆက်မပြောတော့။ ခဏကြာတော့မှ ကူးက သူ့ဘက်သို့
ထည့်လာကာ ...

“ဆောရီး ... ကူးလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် မျှောနေတာ
နဲ့ စူးနင့်ကို ဂရုမစိုက်မိဘူး။ စူးနင့် သောင်းနေရင် ကူး
တစ်လှည့်မောင်းပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ။ စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကားမမောင်းပါ
နဲ့။ ကိုယ် မညောင်းပါဘူး”

“စူးနင့်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

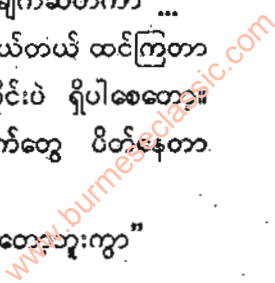
“မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ဂရုစိုက်ပါ ကူး။ မင်း
အတွက် အဖြေမှန်တစ်ခုကိုသာ ရအောင် စဉ်းစားပါ ...

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်က မင်းကို ဆရာပြန်လုပ်ရ
တော့မယ်နဲ့ တူတယ်။ အချစ်ကို ဦးစားမပေးချင်ပါနဲ့
ကူးရယ်။ မင်း စိတ်ချမ်းသာဖို့ကိုပဲ ဒီတစ်ခါလည်း ထည့်
တွက်ပါဦး”

သူ့အပြောက ကူးကို အောင့်သွားစေဟန်တူသည်။
ဇာကယ်တော့ သူက အဲဒီလို ရည်ရွယ်ပြီး စကားနာထိုးတာ
မဟုတ်ပါ။ ကူးက ပြီးခဲ့ခဲ့ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ...

“လူတွေက ကူးကို အချစ်ကို ကိုးကွယ်တယ် ထင်ကြတာ
ကိုး။ ထားပါတော့လေ။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့။
တကယ်တော့ ကူးမှာ ထွက်ပေါက်တွေ ပိတ်နေတာ
ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး”

“ဟူး ... ကိုယ်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူးကွာ”

သူက မပြောတတ်စွာဖြင့် တကယ်လည်း ဆက်မပြောတော့။ ညနေစောင်းချိန် ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကားကို ဂရုတစိုက်ဖြင့်သာ ဆက်မောင်းနေမိသည်။ အလင်းရောင်ပျောက်ကာ မှောင်ရိပ်သမ်းလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူက ရှေ့မီးကိုဖြင့် လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒီနီးခနဲ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ ကားက တစ်ဖက်သို့ ဆွဲသွားလျက် လေးသွားသည်။ ကားဘီးပေါ်ထိပြီး ဆိုတာကို ချက်ချင်းသိလိုက်သော သူသည် သတိရှိရှိနှင့်ပင် ကားကို လမ်းဘေးသို့ ဆွဲကပ်လိုက်သဖြင့် ဘာမှတော့ မဖြစ်။ ကူးက သူ့ကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။

“ကားဘီးပေါက်တာ ကူး”

သူက ကားပေါ်မှဆင်းကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် အဟုတ်ကိုပဲ ပြားကပ်နေသော ညာဘက်ရှေ့ဘီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် စိတ်နည်းနည်းပျက်သွားသည်။ ကူးကပါ ကားပေါ်က ဆင်းလာလျက် ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ခုကွပါပဲ။ အရေးထဲမှာ ကားဘီးကပါ ပေါက်ရတယ်လို့”
“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဖြုတ်လဲရတော့မှာပေါ့။ ပြဿနာမရှိပါဘူး”

သူက ကားထဲမှာ ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေ ဝါဝင်သည့် တူးဘောက်စ်ကို လိုက်ရှာသည်။ သူတို့မောင်းလာသော ကားလေးမှာ အင်ဂျင်ဆွဲအား သိပ်မကောင်းသည့် ဆလွန်းကားလေးဖြစ်လျက် ကူး တစ်ယောက် ဘယ်ကရှာဖွေလာမှန်းလဲ သိမိပါ။ ကားထဲမှာ တူးဘောက်စ်က မတွေ့။

“ကားထဲမှာ တူးဘောက်စ်လဲ မပါပါလား ကူး”

“ဟုတ်လား။ ပါမှာပါ”

“မပါဘူး၊ ကိုယ် ရှာကြည့်ပြီးပြီ”

ကူးက သူ့ကို မျက်နှာငယ်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ သူက စိတ်ကုန်စွာဖြင့် စပယ်ယာဘီးချိတ်ထားသည့် ကားအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ထပ်၍မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကားအောက်မှာ စပယ်ယာဘီးကလည်း ရှိမနေချေ။

“ကူး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ စပယ်ယာဘီးလည်း မပါ၊ ဝါလား”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“မင်း ခရီးထွက်မယ်ဆိုတော့ ကားကို ဒါတွေမစစ်ခဲ့ဘူးလား ကူး။ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ တူးဘောက်စ်မပါတာက ထားတော့။ စပယ်ယာဘီး မပါတာက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ လမ်းခုလတ်ကြီးမှာ”

ကူးက ဘာမှမပြောတတ်တော့သော မျက်နှာဖြင့် ကြံရာမရ သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ သူက စိတ်ကုန်စွာဖြင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းမိသည်။ အချိန်က ခုနစ်နာရီထိုးပြီးနေသော အချိန်ဖြစ်နေပြီ။ နေရာကလည်း ပေါင်းတည်မြို့က အထွက် တော်တော်ဝေးသောနေရာမှာ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ရွာတွေ ဘာတွေနားမှာ ကားက ဘီးပေါက်တာမျိုးလည်း မဟုတ်။ သူသည် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမယ် မသိဘဲ တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင်ရိပ်က နိုးနိုးလို့ လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကားကြီးတစ်စင်းကတော့ စာနာမှုဖြင့်ရပ်ကာ မေးသေးသည်။

“ဘီးပေါက်သွားလို့ အစ်ကို”

“ဟုတ်လား၊ စပါယ်ယာဘီး ပါတယ်မဟုတ်လား။ တူးဘောက်စ်မပါတာလား”

“စပါယ်ယာဘီးက ပါမလာတာ အစ်ကို။ အဲဒါ ဒီနားမှာ ဘီးဖာလို့ရမယ့်နေရာ မရှိဘူးလား မသိဘူး”

“ရှေ့(၃)မိုင်လောက်မှာတော့ ရွာတစ်ရွာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘီးဖာတဲ့နေရာ ရှိလား မရှိလားတော့ မသိဘူး။ ညဘက် ရောက်နေပြီဆိုတော့ ပြောရခက်တယ် ...

ဘီးအပိုပါရင်လည်း ကောင်းသားကွာ၊ တူးဘောက်စ် ငှားပေးလို့ ရတယ်”

“ရတယ် အစ်ကို။ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ပေါင်းတည်ကို ပြန်လိုက်လာပြီး ဘီးဖာဖို့ အစီအစဉ်လုပ် မလား။ ညီလေး လိုက်ချင်ရင်တော့ ခေါ်သွားလို့ရတယ်”

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် အစ်ကို။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့မှာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ အေး ... အဲဒါဆိုရင်တော့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ၊ မှောင်လည်း မှောင်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို။ ကူညီဖို့ မွေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရတယ် အစ်ကို”

“အေးကွာ ... အဲဒါဆိုလည်း သွားတော့မယ်”

ဆယ်ဘီးကားကြီးက ထွက်ခွာသွားလျှင် သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လမ်းဘေးမှာတင် ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။ ကူးက သူ့ကို အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်နေသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“စူးနင့် ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရုံပဲ ရှိတော့ တာပေါ့”

“အို ... အဲဒီကျတော့ ...”

“ဒါဆို မင်းပဲ နည်းလမ်းကို စဉ်းစားပေး။ ငါ့အနေနဲ့ ဒီကားဘီးကို ဖြုတ်လိုရတယ်ပဲ ထားဦး။ သုံးမိုင်လောက် ဝေးတဲ့ရွာကို ကားဘီးလိုမိပြီး ခြေလျင်လျှောက်သွားရမှာ လား။ လျှောက်သွားလို့ ရတယ်ပဲ ထားဦး။ မင်းက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရဲလို့လား။ ဒီတော့ ငါက ဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲ ...

မင်းပဲ ဦးဆောင်ဆုံးဖြတ်ပါတော့”

ကူးက ဘာမှမပြောတတ်တော့သလို ပုံစံဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်ကာ အလွန်တရာ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းသွားသောပုံစံဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။ နှစ်ဦးသား ဘာစကားမှ ဆက်မပြောမိတော့။ ညက ပို၍မှောင်သထက် မှောင်လာသည်။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲမှဖုန်းကိုထုတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန် ၁၀ ညရှစ်နာရီခွဲ။ ရန်ကုန်သို့ရောက်ဖို့ ခုနစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ကျော် ခိုင်ရှစ်ဆယ်ခန့် လိုသေးသည်။ ဖုန်းလိုင်းကလည်း လုံးဝမမိ။ Connection မရှိ။

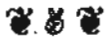
ကူးတ ဓာတ်စွမ်းသလောက် ကြီးစားဟန်ဖြင့် ကား
 တွေတိုကားကား အကူအညီ တောင်းကြည့်သည်။ သို့သော် ကား
 ဘီးဗေးဖို့ကိစ္စက ဘယ်သူမှ အဆင်မပြေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ
 အပြစ်ပြောနေဖို့မလို။ ကိုယ်တိုင်တောင် ဓရီးဗေး ထွက်လာပါလျက်
 နဲ့ ကိုယ့်ကားမှာ စပါယ်ယာဘီး ပါ၊မပါ စစ်ဖို့ သတိမရဘဲနဲ့
 တော့ သူများကို အကူအညီမပေးရကောင်းလားဟုလည်း အပြစ်
 တင်လိုစိတ်လည်း မရှိတော့။

သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကတ္တရာလမ်းထော်
 မှာသာ ဆန့်ဆန့်ကြီး သွားလှဲပစ်ချင်လာသည်။

ညိုကိုရေ ... ဟူသော အကျယ်ကြီး အော်ပစ်ချင်
 စိတ်ကို အထူးပဲ ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ညဆယ်နာရီလောက်ဆို
 လျှင် သူ့ထံသို့ ညိုကို ဖုန်းဆက်တော့မည်။ လူကြီးမင်း ခေါ်ဆို
 နေသော တယ်လီဖုန်းဟာ ဆက်သွယ်မှုခရီးယာပြင်ပသို့ တစ်ည
 လုံး ရောက်ရှိနေပါက ညိုကို ဘယ်လိုထင်မလဲ။ သူ့အတွက်ဆို
 လျှင် စိတ်ပူ၊ စိတ်မချတတ်သော ကောင်မလေးဟာ ဟန်းဒ်ဖုန်း
 ကို ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရတော့ဘူး ဆိုလျှင် အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်တော့
 မည်။

သူ့အိမ်က လူတွေကရော ညဆယ်တစ်နာရီ ဆယ်
 နှစ်နာရီထိ အိမ်ပြန်ရောက်မလာသော သူ့ကို စိတ်မပူဘဲ နေကြ
 မှာတဲ့လား။ သူငယ်ချင်းတွေထံ ဖုန်းဆက်မေးတော့ ဘာမှမသိ
 ကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မသိပါဘူးဟု ဖြေလျှင်
 ဒီကောင်တွေကပါ စိတ်ပူကုန်ကြလျှင် ...

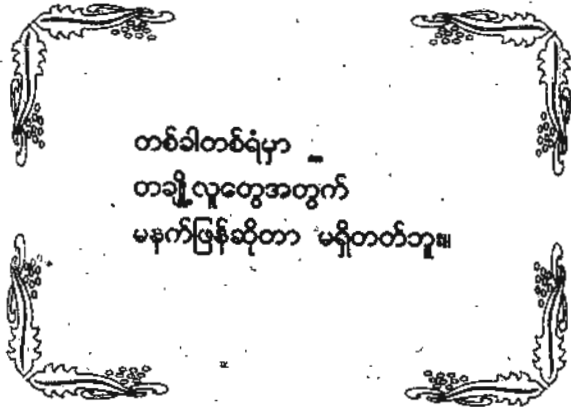
သူသည် ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည့် အရာတွေကို တွေးရင်း
 ရင်ထဲမှာ မီးတောင်ပေါက်ကွဲသလို ကမ္ဘာပျက် ဆူညံကာ ယူကျုံး
 မရ ဖြစ်လာရတော့သည်။ ချောက်ချားစွာဖြင့် ကူးကို မော့ကြည့်
 လိုက်လျှင် သူ့မ မျက်နှာကလည်း ဒရက်ကုလာတစ်ကောင်လို
 သွေးဆုတ်ဖြူဖွေးပြီး အသက်မဲ့နေသည်။

ပုဒ် ၁၅

သူ့ဘဝရဲ့ကောင်းနေသော အခြေအနေ တစ်ခုဟာ
 ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင်ဆိုးရွားတဲ့ဘက်သို့ ရောက်သွား
 ရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် နားမလည်လိုက်မမိခဲ့တော့ပါ။
 အဲဒီညက တစ်ညလုံး ရူးသွပ်ယောက်ယက်ခတ် စိတ်ပျက်ခဲ့ရ
 သော်လည်း မနက်ခင်းမိုးလင်းသွားလျှင်တော့ သူက စိတ်ဓာတ်
 တွေကို အကောင်းဆုံး ပြန်ပြင်ဆင်ကာ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကူးကို
 ဇာည်း တတ်နိုင်သမျှ အားပေးခဲ့သည်။ ပေါင်းတည်မြို့သို့ ကား
 ဤပြင်လိုက်သွားလျက် အငှားကားတစ်စီးဖြင့်ပြန်လာကာ ကားဘီး
 ဖာရု ပြန်တပ်ရဖြင့် တော်တော် အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။

ပြီးတော့မှ ရန်ကုန်သို့ ဆက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
 ရန်ကုန်ရောက်လျှင်တော့ ပြဿနာတွေက တန်းစီပြီး ဆီးကြိုနေကာ
 သူတို့အိမ်က ကူးပျောက်သွားမှုနှင့် ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားဖြင့်ထား
 သောကြောင့် သူ့မှာ ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြခွင့်မရရှာဘဲ ရဲစခန်းသို့
 ခေါ်သွားသည်။ ဒါထက် ထိတ်လန့်အံ့ဩစရာကောင်းသော ကိစ္စ
 အစ်ခုမှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့သော၊ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ စိတ်

တစ်ခါတစ်ရံမှာ
 တချို့လူတွေအတွက်
 မနက်ဖြန်ဆိုတာ မရှိတတ်ဘူး။

ဆင်းခဲ့ရသော ကူးသည် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ မူးလဲသွားကာ ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ ကူးမှာ ကိုယ်ဝန် သုံးလ ရှိနေပြီဟူသော ဆေးစစ်ချက်အဖြေကိုပါ သိလိုက်ရလျှင် တိုင်တွေပတ်ကုန်တော့သည်။

ပြဿနာတွေမှာ ဘယ်လိုမှဖြေရှင်းလို့မရသေး။ ဘယ် ကနေဘယ်လိုစဉ်းစားရင် ရှင်းရမုန်း မသိတော့ပါ။ သူသည်လည်း အာမခံမရသေး။ သူ့အမေဆိုတာလည်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဖြေ မဆည်နိုင်ချေ။ သူ့မျှော်လင့်ချက်မှာ ကူးဟစ်ယောက်ထံတွင်သာ စုပုံ၍ နေတော့လေသည်။ နေရင်းထိုင်ရင်း ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သဏ် ကာ ပြဿနာထုပ်ကို လက်ဝယ်ပိုက်မိသူက သူ ဖြစ်လို့နေသည်။ ကူးကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းကာ ခိုးပြေးမှုဖြင့် တရားစွဲခံထား ရသေးသည်။ ဒီကြားထဲ ကိုယ်ဝန်ပြဿနာက ပါလာသောအခါ ဘယ်လိုမှ ရှင်းမရတော့။ အဆိုးဆုံးမှာ သူ့နဲ့ကူးသည် တစ်ချိန်တစ် ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို ကူးရဲ့အိမ်ကလည်း သိနေသေးကြောင်း ဒီပြဿနာဟာ အတော်ကြီး ရှုပ်ထွေးလို့နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူသည် လောလောဆယ်မှာ ဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက ညှိကိုဖြစ်သည်။ ညှိကိုမှာ ဒီနေ့ နေ့လယ် Air Mand ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

ဒီပြဿနာတွေကို ညှိကိုကြားခဲ့လျှင် ဘယ်လိုခံစား သွားမှာတဲ့လဲ။ ရောက်ရောက်ချင်း ရင်ဝကို ဖနောင့်နဲ့ဆီးကုန် သလို ခံစားမှုမျိုး ညှိကိုကို မခံစားစေချင်ပါ။ သူသည် ကိုယ် လာတွေ့သော သူငယ်ချင်း ခန့်ဝင်းကို အားကိုးတကြီးမေးမြန်း သည်။ အကူအညီ တောင်းရသည်။

“ခန့်ဝင်း မင်းဆီကို ညှိကို ဖုန်းဆက်သေးလား။”

“ဆက်တယ်ကွ။ မင်းဖုန်းက Out of connection ချည်း ဖြစ်နေလို့ မင်းအိမ်ကိုဆက်တော့ မင်းအိမ်ကလည်း ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး ပြောတာနဲ့ ငါတို့ဆီဆက်တာ။ ငါတို့က လည်း ဘာမှ မသိတဲ့သူတွေဆိုတော့ မသိဘူးပေါ့ ...

သူလည်း တော်တော် စိတ်ပူသွားတာ။ ငါလည်း စိတ်ပူတာပဲ။ မင်း မနက်ခုနစ်နာရှိတည်းက အိမ်ကထွက် သွားတာဆိုတော့ အားလုံးက စိတ်ပူနေကြတာ။ ဒီကြားထဲ မှာ ဘော်ဒါတစ်ကောင်က ကူးလည်းပျောက်နေတယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်တော့ ငါတို့တောင် မျက်စိလည်ကုန်တာပေါ့ ...

မနက်က ညှိကို ထပ်ပြီး ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ ငါလည်း ပထမတော့ လျှောက်ရွှီးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဆော်ကနပ်တော့ အမှန်အတိုင်းပဲပြောပြလိုက်ရတယ်။ ဆော ရိုးကွာ။ ပြီးရင်လည်း ဒီကိစ္စက သိမှာအတူတူ ဆိုတော့”

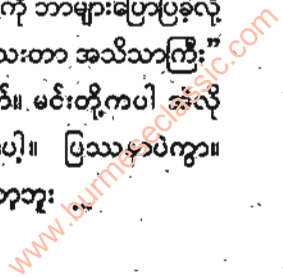
“ရတယ် ပြဿနာမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ သူ ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှ မပြောဘူးကွ။ အကြာကြီး ငြိမ်သွားတယ်”

“ဟာ ... မင်းက သေချာရှင်းမပြလိုက်ဘူးလား”

“အောင်မာ ... လာသေးတယ်။ နားရင်းပိတ်တီးလိုက်ရ။ သေချာရှင်းပြရအောင် မင်းက ငါတို့ကို ဘာများပြောပြခဲ့လို့ လဲ။ မင်းလည်း ကူးကို စိတ်မကုန်သေးတာ အသိသာကြီး”

“ဟာ ... အဲဒါ လုံးဝမဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းတို့ကပါ အဲလို ထင်နေတော့ ညှိကိုက ပိုဆိုးပြီပေါ့။ ပြဿနာပဲကွာ။ ဘယ်လိုတောင်လုပ်ရမုန်း မသိတော့ဘူး ...

စကားတွေက ဘယ်ကစရှင်းရမှန်းတောင် မသိဘူး
ကျွန်ုပ်ပဲ။ ဒီဘက်မှာကလည်း ဒေါ်ရွှေကူးစကားက ရှိသေး
တယ်။ ညိုကိုကိုလည်း ဘယ်ကစဖြေရမှန်းမသိတော့ဘူး။
ဟား ... ရူးချင်တာပါပဲကွာ။ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ။ ငြိ
ကိုက်တာပါပဲ”

“ဟေ့ကောင် မြွေကိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို မြွေမျိုနေ
တာ။ တောက် ... မင်းကလည်း ဘာအရူးထတာလဲ။ ကူး
နဲ့ မင်းနဲ့က ဘာအကန့်တွေ ရှိနေတာလဲ။ ကူးက ဟိုဒင်း
ရော ရှိနေတာဆို။ အဲဒါကရော မင်းနဲ့ ဘာလဲ ...

ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမက ဟိုဘဲနဲ့လည်း လက်ထပ်တော့
မှာဆိုပြီး မင်းနဲ့က ဘယ်လိုလုပ် ပြည်ကိုရောက်သွားတာလဲ။
ဟူး ... ညိုကို မပြောနဲ့ ငါတောင် ကြားထဲက မင်းတို့
သတ်ချင်နေပြီ”

“ပြောကွာ ပြောတော့။ ခုလောလောဆယ် ငါ ပြောနိုင်တာထ
တော့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ငါက ကူးရဲ့ကိစ္စ
တစ်ခုကို ကူညီခဲ့တာ ...

သူ အကူအညီတောင်းလို့ ပြည်ကိုလိုက်ပို့ရတာ
အဲဒါလည်း မိုးမြင့်ထက်နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စပဲ။ သူ့အပေါ်
မှာ ငါ ဘာစိတ်မှ မရှိပါဘူးကွာ။ နမချင်းစာနာပြီး ကိုယ်
ချင်းစာစိတ်နဲ့ ရိုးရိုးသားသားကူညီခဲ့တာပါ ...

ပြီးတော့ အားလုံးပြီးရင် ပြီးသွားမယ်ပဲ ထင်ခဲ့တာ။
ဒီလို ချစ်တိုက်တဲ့ပြဿနာတွေ ရှိနေမယ်ဆိုတာ ဘယ်လို

လုပ်ကြိုသိမှာလဲကွာ။ အင်း ... အဲဒါကြောင့် ကူးက သူ့
မှာ ထွက်ပေါက်မရှိဘူးလို့ ပြောခဲ့တာကိုး”

“မင်းအစား ငါ ရင်လေးတယ်ကွာ။ ကြားထဲမှာ ညိုကိုက
သနားဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းကရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”
“မသိပါဘူးကွာ။ ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ။
နေနေရမှာပေါ့။ အရာအားလုံးက ကူးအပေါ်မှာပဲ မှုတည်နေ
တယ်။ သူ ငါ့ကို ကယ်တင်နိုင်ပါစေပဲဆိုတောင်းရတော့မှာ
ပဲ။ ပြီးတော့ ညိုကို နားလည်နိုင်ပါစေလို့ မျှော်လင့်တယ်။
မင်းလည်း တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းပြပေးပါကွာ”

“အေးပါ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဒီဘက်က ပြဿနာ
တွေကိုပဲ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းလိုက်ပါဦး။ ညိုကိုက
မင်းဘက်ကလူပါ။ ငါလည်း တတ်နိုင်သလောက်ပြောပြ
ထားလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

သူ့ရဲ့ကျေးဇူးတင်သံက အားမရှိ။ ခန့်ဝင်း ပြန်သွား
ရန်တွင် သူသည် စိတ်ဓာတ်တွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်စွာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ
သည်။ ခဏနေလျှင် ညိုကို ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်လာတော့မည်။
ဒီနေ့ကို သူ့ရော ညိုကိုရော အပြင်းအထန် မျှော်လင့်တောင့်တ
သည်။ လွမ်းခဲ့ရသမျှ အတိုးချချစ်ကြမည်။ အနမ်းပင်လယ်ထဲ
ထဲ လက်ပစ်ကူးကြမည် ဟူသော စိတ်ကူးတိမ်တိုက်တွေသည်
အစောင့်မှာ လွင့်ပါသွားသော ရွက်ကြွေများလို ဦးတည်ရာမဲ့
အလွင့်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ချစ်မြတ်စွာနှင့်

မနက်ဖြန်မှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြ။ သူ မနက်ဖြန်ဆိုတာကိုလည်း သူ ရေရေရာရာမသိနိုင်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ မနက်ဖြန်ဆိုတာရော ရှိသေးရဲ့လားဆိုတာ ဝေခွဲမရဖြစ်လို့ လာခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်ရက်ရဲ့ ညနေပိုင်းလောက်မှာတော့ သူဟာ အာမခံဖြင့် အပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အာမခံဖြင့် အပြင်သို့ ရောက်လာသော်လည်း ပြဿနာတွေက ငြိမ်မသွားသေး။ အထူး သဖြင့် ကူးဘက်က ဂဗျီဂျောင်အသိုင်းအဝိုင်း၏ ဒဏ်ကို အလူး အလိုမဲ့ပဲ ခံရလေသည်။ သို့သော် အဲဒီပြဿနာတွေထက် အင်ရေ ကြီးသည်မှာ ညိုကိုဖြစ်သည်။ သူသည် ညိုကိုထံ အခြေအလွှား သွားတွေ့ဖို့ စီစဉ်သော်လည်း ညိုကိုက အတွေ့မခံသေးပါ။ ဖုန်း ထဲကနေ၍ မောင့်ကိစ္စတွေသာ အရင်ရှင်းအောင်လုပ်ပါဟု အသာ အဟာ ဆိုလာသောကြောင့် သူ နည်းနည်းတော့ ရင်အေးသွားသည်။

ဒါနဲ့ပဲ ကူးနဲ့ တစ်ရက်ဆိုကာ ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းရှာရသည်။ ကူးကတော့ သူ့ကို အားနာလွန်းအား ကြီးသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ကူး အိမ်ကို အားလုံးရှင်းပြပြီးပါပြီ။ အိမ်ကလူတွေက လည်း အားလုံးနားလည်သွားပါပြီ။ ဒီကိစ္စဟာ စူးနှင့်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာလည်း သိသွားကြပါပြီ။ ကူး ကို သက်သက်ကူညီတယ် ဆိုတာလည်း သိကြတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကူးနဲ့ စူးနှင့်ကို တစ်မျိုးမြင်သွားတာ။ အထူးသဖြင့် စူးနှင့် အချုပ်ခန်းထဲ

ရောက်ရတာ ကူး စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ပြီးတော့ ညိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ကူး တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ကူး။ သူက နားလည်ပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့။ လိုအပ်ရင် ကူးလည်း ရှင်းပြပေးပါ မယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကူး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဂရုစိုက်ပါ။ အားလုံး အဆင်ပြေပါစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စူးနင့်ရယ်။ တကယ်ပြောတာပါ”

သူက ကူးကို ကြင်နာစွာဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အခုတော့ အားလုံးပြီးစီးရှင်းလင်းသွားပြီဟု ထင်ပါသည်။ ကူးတို့ ပြဿနာတွေက ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်ကာ ဘာတွေကြုံလာရမလဲ ဆိုတာတော့ သူ မသိချင်တော့။ အားလုံး အဆင်ပြေဖို့ပဲ မျှော်လင့်သည့်သူဟာ ညိုကိုနဲ့တွေ့ဖို့ကိုပဲ အာရုံထားလိုက်တော့သည်။ ဒီကိစ္စတွေအတွက်လည်း ညိုကိုကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြချင်ပါသေးသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း တွေ့ခဲ့သောအခါ အခြေအနေက သူထင်သလို ဟုတ်မလာခဲ့ပါ။ ညိုကိုနဲ့ မျက်နှာသည် အခါများစွာက သူတွေ့ခဲ့ဖူးသော မျက်နှာလိုမဟုတ်ဘဲ အထူးတည်ငြိမ်နေသည်။

“ညိုကို”

သူက နူးညံ့စွာ ခေါ်လိုက်သော်လည်း ညိုကိုရဲ့ မျက်စိဝန်းတွေက နူးညံ့မလာပါ။ သူသည် တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်စွာ သိမြင်လိုက်သလိုပင် ...

“ညိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး စူးနင့်။ စူးနင့် ဘာပြောမှာလဲ ပြောပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ညိုကို ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“နာမည်အတိုင်းပဲ ခေါ်လိုက်တာပါ။ စူးနင့်ကို ညိုကို တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်။ ညိုကိုကို မငဲ့ပါနဲ့တော့ စူးနင့်”

“ဟာ ... ညိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ညိုကို ရှင်နဲ့ပတ်သက်တာတွေကိုပဲ ပြောနေတာပါ။ ကူးကို စူးနင့် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ညိုကို အသိဆုံးပါ။ ညိုကိုကို မလိမ်ချင်ပါနဲ့တော့ စူးနင့်ရယ်။ ညိုကို စူးနင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ ...

ကူးဆီကို စူးနင့် ပြန်သွားပါ”

“ဟာ ... ဘာဆိုင်လို့ ပြန်သွားရမှာလဲ။ ညိုကို မင်း ကိုယ့်ကို အထင်လွဲနေတာ။ အထင်လွဲနေပြီ။ ကျွတ် ... အထင်လွဲချင်ရင် စွပ်စွဲချင်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ စွပ်စွဲပါ ညိုကို ...

အဲဒီလို စကားလုံးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မနှိပ်စက်စမ်းပါနဲ့”

“ရှင်ကသာ ညိုကိုကို နှိပ်စက်နေတာ စူးနင့်ရဲ့။ ရှင်ကြောင့် ညိုကို ဘယ်လောက်ခံစားပြီး ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ရတယ်မှတ်လဲ။ ညိုကိုကတော့ ရှင်ကို ချစ်လိုက်ရတာ။ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒီရောက်တော့ ရင်ကို ဆီးပြီး ဆောင်ကန်ခံလိုက်ရသလိုပဲ။ ရှင် မညာမမ်းပါနဲ့ စူးနင့်။ ကျွန်မကို ညာချင်ညာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာပါနဲ့။ ရှင်ရင်ထဲမှာ ကူးရှိတုန်းပါပဲ ...

ရှင် ကူးကို ချစ်ဆဲပါ။ သူ့အတွက်ဆို ရှင် အမြဲ တမ်း အဲဗားရယ်ဒီ ဖြစ်နေတာပါ ...

ဒီတော့ ရှင်အနားမှာ ရှိနေဖို့ဆိုတာ လိုအပ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်တော့ပါဘူး။”

ညိုကိုမျက်နှာက ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ပေါက်ထွက် တော့မလိုဖြစ်နေတာကို သူက အံ့ဩစွာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ညိုကိုရဲ့မျက်လုံးတွေမှာ လက်လက်ဖြာ စူးရှနေလျက် ခံစားချက် အပြည့်ဖြင့် နင့်သီးနေကြသည်။

“ညိုကို ... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ မင်းထင် နေတာတွေ လုံးဝမဟုတ်ဘူးနော်။ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။”

ညိုကိုက မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်စီးကျလာ တာကို မြင်ရလျှင် သူ ကမ္ဘာဖျက်သွားသည်။ ညိုကို အသည်းအသန် ဖြစ်နေတာပါလားဟု သိလိုက်ရလျှင် သူ တော်တော်ရူးချင်သွားပါ သည်။

“ရှင် ကျွန်မနေရာကပဲ ဝင်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး စူးနင့်ရဲ့။ ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပြည်ကိုသွားတယ်။ တစ်ညအိပ်ကြာ တယ်။ အဲဒီမိန်းမကြောင့် ရှင် အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်ရတယ်။ အဲဒီမိန်းမကလေးကလည်း ကိုယ်ဝန်နဲ့တဲ။ ပြီးတော့ ချွင်း ရည်းစားဟောင်းလေ။ အဲဒါကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ထိ ရင်နာရတယ်မှတ်လဲ။ ကျွန်မအသည်းတွေ ကွဲနေပြီ စူးနင့် ရဲ့။”

“ဘာတွေလဲကွာ။ မင်းက အဲဒီကိုယ်ဝန်က ကိုယ်နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်များ ထင်နေလို့လား။ ပြဿနာပဲ ...

သူ့အရုပ်ထုပ်နဲ့သူကွ။ မိုးမြင့်ထက်ကိစ္စ။ မိုးမြင့် ထက်က ပြည်မှာ ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့လို့ အဲဒီကိစ္စကို သွားပေး တာ”

ညိုကိုက အနီရောင်မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို စိုက် ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက မဲပြုံးဆန်ဆန် ပြုံးသွားကြကာ ...

“ဪ ... ဟုတ်လား။ အဲဒီကိစ္စတွေ လုပ်ဖို့အတွက် ရှင် မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ဘူးပေါ့နော်။ မျက်စိထဲမှာ ရှင့် ကိုပဲ တန်းခနဲ ပြေးမြင်တယ်ပေါ့။”

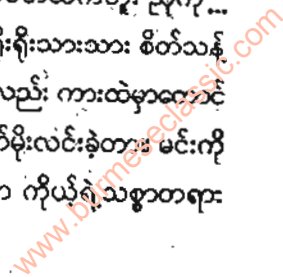
“ကျွတ် ... အဲဒီလို ရိတ်စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ညိုကို ရာ။ အဲဒါ မင်းစတိုင်လ် မဟုတ်ပါဘူး။”

“မပြောပါနဲ့တော့ စူးနင့်။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ခံစားရလွန်းလို့ မွေ့မကြေနေပြီ။ ရှင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိတယ် ဆိုတာကို အတိအလင်း သိခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...

ရှင် ကူးဆီကိုပဲ ပြန်သွားပါ”

“ဟာ ... ဘာကိစ္စ ကူးဆီသွားရမှာလဲ။ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ ဘာမှမဆိုင်လို့တောင် ပြဿနာက ကွင်းလုံးကျွတ်လာ ခဲ့တာ။ ကိုယ်က ဘာမှမဆိုင်ဘူး မပတ်သက်ဘူး ညိုကို ...

ကိုယ် သူ့ကို ကူညီခဲ့တာ။ ရိုးရိုးသားသား စိတ်သန် သန်နဲ့ ကူညီခဲ့တာ။ အဲဒီတစ်ညလုံးလည်း ကားထဲမှာတောင် မထိုင်ဘဲ အပြင်ဘက်မှာပဲ ငုတ်တုတ်မိုးလင်းခဲ့တာ။ မင်းကို တစ်ညလုံး တမ်းစာသတိရနေခဲ့တာ ကိုယ်ရဲ့သစ္စာတရား ပါ ညိုကိုရယ်။ ယုံပါ ...

ကိုယ့်ကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူးလား။ နားမလည်
 ဝေးတော့ဘူးလား။ မင်းချစ်သူပါ ညိုကိုရဲ့။ မင်း မယုံကြည်
 တော့ဘူးလား။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နားလည်မှုနဲ့
 ယုံကြည်မှုက အဓိကပါ။ အဲဒီနှစ်ခုနဲ့ ကိုယ်တို့အချစ်တွေကို
 တည်ဆောက်ထားတာပါ။ ယုံကြည်မှုမရှိတော့ဘဲ အချစ်
 တစ်ခုက ဘယ်လုံလုပ် လှပမှာလဲ ညိုကို”

ညိုကိုက မျက်ရည်စီးကြောင်းတစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်း
 ကြမ်းပွတ်သုတ်ရင်းမှ ...

“ဟုတ်တယ်။ ယုံကြည်မှုနဲ့ နားလည်မှုမရှိတော့တဲ့ အချစ်
 တစ်ခုက မလှပတော့ဘူး စူးနင့်။ မလှပတဲ့ အချစ်တွေ
 အတွက် ဒီမှာပဲ ဇာတ်သိမ်းကြပါစို့ ...

ရှင်ထက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပိုသနားတဲ့အတွက်
 ကျွန်မကို လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးပါ”

“ညိုကို”

သူက ဆိုနှင့်ကြော့ကွဲစွာ ခေါ်လိုက်လျှင် ညိုကိုက
 သူ့ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား
 သည်။

သူ့ရင်ထဲ၌ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူက နောက်မှ
 ပြေးလိုက်သွားကာ သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထားလိုက်သော်လည်း
 သူမက ဆောင်ရန်းလျက် သူ့ကို စိမ်းရှုသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်
 ကာ ...

“ရှင်ကို မမုန်းချင်ဘူး စူးနင့်”

အဲဒီအသံသည် သွားကြားထဲမှထွက်လာသော အေး
 စက်သည့် လေသံဖြစ်သောကြောင့် သူက ထိတ်လန့်တကြား
 လက်ကိုလွှတ်လိုက်သည်။ ညိုကိုက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ
 ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ သူသည် ညိုကိုရဲ့ နောက်ကျောပြင်ကို
 မယုံနိုင်စွာငေးကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူမကို ဘယ်လိုမှ
 နားမလည်နိုင်။ သူ့ကို အမြဲတစေ ခွင့်လွှတ်နားလည်ခဲ့သောစိတ်
 တို့ဟာ တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီတဲ့လား ...။

အခုမှပဲ တကယ် အသည်းကွဲတော့တာဖြစ်သည်။

ဒီလိုနှင့်...

ဒီလိုနှင့် ကံကြမ္မာဆိုး နောင်ယုက်ခဲ့သော သူတို့ ချစ်ခရီးလမ်းသည် သာယာမှုမရှိခဲ့ဘဲ ဝေးလွင်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ညိုကိုသည် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ အတွေ့မခံခဲ့တော့ပါ။ သူသည်လည်း နိုင်ငံခြားပွဲရှိသဖြင့် သူတို့အသင်းတစ်ခုလုံးကို Campသွင်းလိုက် ပြုဖြစ်လေရာ အိမ်မှာတောင် နေခွင့်မရတော့။ အချိန်နဲ့အမျှ လေ့ကျင့်ကာ နိုင်ငံခြားပွဲအတွက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြင်ဆင်ရသည်။ သူ့မှာ ညိုကိုကို သတိရစိတ် လွမ်းစိတ်တို့ဖြင့် လှိမ့်နေအောင်ခံစားရသော်လည်း စာနာပေးမပေးမယ့်သူ မရှိပါ။

ဒီလိုနှင့် သူလည်း နိုင်ငံခြားပွဲအတွက် မလေးရှားသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရသည်။ ညိုကိုကို သတိရစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ကာ ပြိုင်ပွဲမှာ အကောင်းဆုံးကြိုစားခဲ့၍ မာဒေးကားဖလားကြီးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုတ်ခူးခဲ့သော်လည်း အပြန်ခရီးမှာ ပန်းကုံးနဲကြိုမယ့်သူ မရှိပါ။ သူ့အောင်မြင်မှုတွေကို ဖျံဝေခံစားပေးမယ့်သူမရှိပါ။ ပြိုင်ပွဲက ပြန်လာသောအခါ သူ ညိုကိုကို နောက်တစ်ခေါက် သွားရှာသေးသည်။ နည်းမျိုးစုံဖြင့်ကြိုးစားကာ တွေ့ရွှင်ရရှိ လုံးဝမ်းခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ညိုကိုဟာ သူ့ကို ဘယ်လောက်တောင်များ အယုံအကြည်ကင်းမဲ့လျက် စိတ်နာသွားသလဲတော့ မပြောတတ်ပါ။

ဇနီးနှစ်ပါးတို့အစ အသစ်လဲပစ်လျက် ရန်ကုန်မှာကိုမရှိတော့ပြီ။
အထက်မြန်မာပြည်ရုံးခွဲမှာပဲ အလုပ်ဝင်လိုက်ပြီဟု သိရသောအခါ
သူသည် စာအုပ်တစ်အုပ် နာကျင်စွာနှင့် ယောက်ျားတန်မဲ့ ဗျက်ရည်
ဝဲခဲ့ရသည်။

R စာနည်း၏ မုန်းပြီလားမေ့ပြီလား ... ကိုယ့်ကို
ရှင်းပြခွင့်ပေးပါဟူသော သီချင်းကိုသာ အထပ်ထပ်ဆိုညည်းလျက်
သူမနဲ့ ပြန်ဆုံခွင့်ကို အချိန်နဲ့အမျှ မျှော်လင့်နေခဲ့ရပါသည်။

တစ်နှစ်ကျော်သန့်
ကြာသောအခါ...

တစ်နှစ်ခွဲဆိုသောအချိန်ကာလသည် ပြောင်းလဲချင်သူတွေအတွက်တော့ ပြောင်းလဲဖို့ရာ ကောင်းကောင်းကြီး အချိန်ရသော်လည်း မပြောင်းလဲချင်သူတွေအတွက်တော့ ဘာမှထူးထူးခြားခြားမပြောင်းလဲခဲ့ပါ။ တစ်နှစ်ခွဲအတွင်းမှာ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မှ မိန်းမမရသေး။ ကူးကတော့ မိုးမြင့်ထက်နှုတ်လက်ထပ်ဖြစ်ကာ ရင်သွေးလေးတစ်ဦးပင် ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဘဝတိုးတက်ဖို့၊ အောင်မြင်ဖို့၊ အချစ်ကို ဦးစားမပေးဘဲ စသဖြင့် ဆုံးမစကားတွေပြောခဲ့သော ကူးသည် အခုတော့ အဲဒါတွေကို မေ့လျော့စွာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ပီပီပြင်ပြင်ခံယူသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ကူးအတွက် သူ ကျေနပ်ပါသည်။

သူ့အတွက်တော့သူ မကျေနပ်ခဲ့ပါ။ အဲဒီတစ်နှစ်ခွဲအတွင်းမှာ သူသည် ညိုကိုကို အရိပ်လေးသော်မျှ မတွေ့ရတော့ပါ။ ညိုကိုကို ရုံးထိုင်သည်ဆိုသော မန္တလေးသို့ တစ်ခေါင်ရောက်သွားခဲ့သေးသည်။ မတွေ့ခဲ့ရ။ ညိုကိုသည် ပုဂံမှာဟု ဆိုလိုက်ပြန်သည်။ ဒီလိုနှင့် သူမကို စာမလာ သတင်းမကြား တစ်နှစ်ခွဲခန့် ရင်ထဲက ဆွဲနုတ်ထားခံခဲ့ရလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အ

ညိုကိုကို တစ်ရက်မှမေ့မရခဲ့ပါ။ အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ စောင့်စားခဲ့ပါသည်။ သူ အောင်မြင်တာကို လိုလားသော ညိုကိုအတွက် သူ့ဘဝကို အချစ်အတွက်နဲ့ ပရမ်းပတာမနေဖြစ်ခဲ့ပါ။ အမြဲကြိုးစားနေသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့သည်။

သူ့အတွက် အမှတ်တရဖြစ်စရာ နေရာလေးများ အဖြစ် ဘောလုံးကွင်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ မာလာဟင်းဆိုင်၊ သူတို့ အတူလမ်းလျှောက်ရာ ရထားသံလမ်း စသဖြင့် အဲဒီနေရာလေးတွေ ရောက်လေတိုင်း သူမကို အထူးသတိရ လွှမ်းဆွတ်ရသည်။

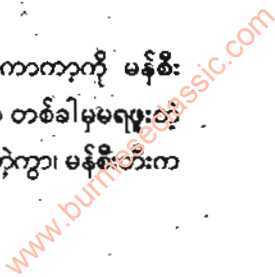
သူ့ဘဝကတော့ ဘာမှသိပ်ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

မနက်ဆိုလျှင် ထရီနီနှင့်ဆင်း။ နေ့ခင်းဘက်တွေမှာ သူ့အဖေအလုပ်ထဲ၌ ဝင်ကာ ညနေမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘောလုံးစာနံ စသဖြင့် ဒီလိုနှင့် အချိန်တွေ ပြီးဆုံးခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့ကတော့ ယကုန်ရက်ရောက်ပြီမို့ မဂ္ဂဇင်းအသစ်ဖွားရန်အတွက် သူက အော်ဇကာစာအုပ်ဆိုင်သို့ ဘောလုံးကွင်းမှအပြန် ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုမော်က သူ့ကိုမြင်လျှင် မေးဆတ်ပြကာ ...

“မဂ္ဂဇင်းအသစ် ထွက်တယ်ကွ”

“အင်း ... အဲဒါ လာယူတာ”

“မင်း သိပြီးပြီလား။ အေစီမီလန်က ကာကုကို မန်စီးကီးကိုရောင်းမှာတဲ့။ ဘောလုံးသမိုင်းမှာ တစ်ခါမှမရဖူးတဲ့ ကြေး ဒေါ်လာ သန်း(၀၄၅)သန်းတောင်တဲ့ကွ။ မန်စီးဘားက ပေးဝယ်တာ”

“ကာကာက မသွားပါဘူးဗျာ။ သူ့ပရိတ်သတ်တွေကလည်း ဝိုင်းဆန္ဒပြကြတဲ့ဟာကို။ သူ့အတွက် ငွေကြေးက အဓိက မဟုတ်ဘူးတဲ့ ...

မဆိုးဘူး။ ဒီကောင့်စိတ်ဓာတ်ကိုကြိုက်တယ်။ လေးစားတယ်”

“အေးကွာ ... ဘက်ခမ်းတို့နဲ့များ ကွာပါ”

“ဘက်ခမ်းကတော့ ငွေသာ အဓိကလေ”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်တယ်ဟေ့။ ရော့ ... Perfectယူမှာ မဟုတ်လား။ ဝတ္ထုကရော”

“ဝတ္ထုက ဘာထွက်လဲ”

“ဝတ္ထုက မင်းဖတ်တဲ့ဟာတွေ သိပ်မထွက်ဘူး။ ကိုဆေးမိုး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တော့ထွက်တယ်။ မောင်ကိုကို(အမရပူရ) လည်း ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ထွက်တယ်”

“မင်းသူရော မထွက်ဖူးလား”

“မင်းလူ !... မထွက်ဘူးကွ။ အဲ ... ဟာသလွင်ပြင်ထဲမှာ တော့ သူ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါတယ်”

“အဲဒါ ယူမယ်ဗျာ။ မင်းလူကလည်း ဘာဖြစ်လို့ စာမရေးတာလဲမသိပါဘူး။ စိတ်ညစ်တယ်။ သုံးလတစ်အုပ်လောက် ထွက်ရင်ကိုမဆိုးဘူး။ ခုတော့ တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် တအားကြာတယ်။ သူ့ကို Crazy ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့လိုကောင်တွေအတွက်တော့ မမိုက်ဘူးပေါ့ ...

ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာတွေ ကျတော့လည်း ဝတ္ထုတွေကို စက်နဲ့လှည့်ထုတ်နေသလား မှတ်ရတယ်။

ဟောတစ်အုပ် ဟောတစ်အုပ်နဲ့၊ ကြိုက်တဲ့စာရေးဆရာတွေကျတော့လည်း သေတဲ့လူကသေ၊ မရေးတဲ့လူကမရေးနဲ့ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး။ ထောင်တော် ဒုက္ခရောက်တယ်”

သူ့အပြောကို ကိုမော်က တဲဟားဟားနှင့်အော်ရယ်နေတုန်းမှာပဲ သူ့ဘေးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် လာရပ်တာကို ခံစားရသည်။ ပြီးတော့ ရနံ့တစ်ခု။ ဒီရနံ့ကို သူ ကောင်းကောင်းကြီးသိသည်။ သို့သော် မော့မကြည့်ဖြစ်သေး။ ကိုမော်ထံမှ နှုတ်ဆက်သံတစ်ခုကို ကြားရသည်။

“ဟာ ... ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်။ ဒေါ်ညိုညိုကို သရဲလာခြောက်တာလား”

“သရဲက စာအုပ်ဖတ်တတ်လို့လား ... အဟင်း ဟင်း”

ဟော ... ချိုလွင်သောရယ်သံ။ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်တော့ပါ။ သူ့လက်ဖျားတွေ ရုတ်တရက် အေးစက်လာသည်ဟု ခံစားရသည်။ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို ကြည့်မနေသော ညိုကိုကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် မယုံနိုင်သော ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့် သူမကို မျက်ထောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမကို ဒီလိုနေရာမှာ ပြန်ဆုံရလိမ့်မယ်၊ လွယ်လွယ်လေး ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။

“လာလည်တာလားဟာ။ ညည်း အသားတွေတော့မည်းသွားသလိုပဲ”

“ဪ ... နေပူစပ်ခါး လုပ်စားနေရတဲ့ ဘဝသမားလေးတွေကိုး”

“ဟာ... တော်လက်ကတော့ မပြောင်းလဲသေးဘူး။ အဟမ်း အဟမ်း... ဒီဘက်ကကောင်ကလည်း ကြည့်နေတာ မျက်လုံး ကျွတ်ကျတော့မယ်။ ကဲရော ... မောင်မင်းကြီးသား ဒီမှာ မင်းစာအုပ်တွေ။ ဒေါ်ညိုကို မဂ္ဂဇင်းအသစ် ယူမှာလား။ ဝတ္ထုကတော့ ညည်းကြိုက်တဲ့ ဆုမြတ်မွန်မွန် ထွက်တယ်။ အသည်းကြီးဝတ်ရည်တဲ့”

“ဟာ ... ဟုတ်လား။ ဖတ်မှာပေါ့။ နာမည်ကြားတာနဲ့တင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ အသည်းကြီးတဲ့ လူတွေအကြောင်း ရေးထားတာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ။ ကဲ... မှတ်ပြီနော်။ မဂ္ဂဇင်းအသစ်ရော”

“အိုခေ ... အိုခေ”

သူမက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ညိုကိုလေးဟာ တကယ်ပဲ အသားညိုသွားတာတော့ ဟုတ်သည်။ သို့သော် အရင်လိုပဲ လှပနေစမြဲပဲဖြစ်ပါသည်။ မမြင်ရတဲ့ ထစ် နှစ်ကျော်အတွင်းမှာ အသားညိုသွားလျက် ဆံပင်ပုံစံပြောင်းလဲသွား တာကလွဲလို့ ကျန်တာ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲတာမျိုး မရှိဘဲ ဘုရားရေ ... အရေးအကြီးဆုံး နှလုံးသားတစ်စုံကရော ...။

သူမက စာအုပ်တွေရလျှင် ကိုမော်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သည်။ သူက ငေးပြီးကြည့်နေတုန်း ကိုမော်က “ဟောကောင်” ဟု ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ခေါ်ကာ လိုက်ဖို့သတိပေးသည်။ အဲဒီအချိန်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဖွင့်နေတဲ့ ဟန်ထွန်း၏ ရင်ခန့်ဘက်သို့ တမ်းချင်း သီချင်းကလည်း လွင့်လှာနေသည်။

“ပြန်ဆုံချင်ရင် ရင်ခန့်သံကို မညာနဲ့လေ ... မညာနဲ့လေ ... သေချာစဉ်းစား ဒီတစ်ခါ ရင်ခန့်သံကို ညာခဲရင် ... ငါနဲ့ မင်း ... တကယ်ကို အဝေးဆုံး ... ဟိုးအရင်က ... မင်း ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ သိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ... ငါ မှတ်မိလို့ နေသေး လွယ်လွယ်မေ့ပစ်ဖို့ မဖြစ်ဘူး ... ငါနဲ့မင်းက ဘဝတူ ... ရင်ခန့်ဘက်လူ ...”

သူသည် တိုက်ဆိုင်သော သီချင်းသံလေးကို နား ထောင်ကာ တကယ်ပဲ ရင်တွေခန့်လာသည်။ ညိုကိုရဲ့ မြေလှမ်း တွေကို မိအောင်လိုက်ပြီးနောက် သူမရှေ့က စိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ညိုကို”

သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသော သူမရဲ့ အညိုရောင်မျက် ဝန်းတွေမှာ စိုလဲကာ ရီဝေနေကြသည်။ သူသည် အမောဆိုနေသော လူလို ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

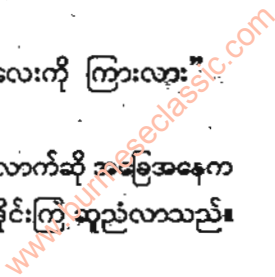
“ဟို ... ကိုယ်လေ ... ညိုကို ... ကျွတ် ...”

သူက ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိစွာနှင့် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်မိလျှင် သူမက လှစ်ခနဲပြုံးကာ လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။ အဲဒီအပြုံးသည် သူ့အတွက်တော့ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အပြုံး ဝဲဖြစ်ပါသည်။

“ညိုကို အခုဖွင့်ထားတဲ့ သီချင်းလေးကို ကြားလား”

“ကြားသားပဲ”

သူမက ဘုတောသည်။ ဒီလောက်ဆို အခြေအနေက အိုကေတော့ပါမည်။ သူ့ ရင်ထဲတွင် ဝုန်းဒိုင်းကြို သူညီလာသည်။

“ညိုကိုရယ် ... ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ရက်စက်ထားနိုင်တာလဲ။ မင်း ... မင်း တကယ်လုပ်ရက်တယ် ညိုကို”

သူ့စကားကြောင့် သူမ မျက်ဝန်းတွေ အရောင်မျောဆွားသည်။ ပြီးတော့မှ တိုးညင်းစွာဖြင့် ...

“ညိုကိုကို သိပ်မချစ်တဲ့လူအနားမှာ မနေချင်တော့လို့ပါ”

“ဘာရယ် ... ဘာလို့ အဲဒီလိုထင်တာလဲ ညိုကို။ မင်း ထင်ချင်တာထင်ပြီး မင်းသဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်သွားလို့ ရမှာတဲ့လား။”

“ဒီမှာ စူးနှင့် ... ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ နှလုံးသားကို ကိုယ်ပဲအပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတာပါ။ နားလည်မှုဆိုတာ မွေးရာပါအရည်အချင်းမဟုတ်ဘူး။ ပါရမီပါလာတာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဖန်တီးထားရတဲ့အရာပါ ...

စူးနှင့်ကို ရက်စက်ခဲ့တဲ့အတွက် ညိုကိုကရော စိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်လား။ စူးနှင့် ခံစားရတယ်ဆိုတာ ညိုကို အိပ်မက်မက်နေသလောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ဘယ်သူက ပိုချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးပါ စူးနှင့်ရယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ အကြီးအကျယ် နာကျင်သွားခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် သူ့မှာလည်း ပြန်ပြောစရာ စကားလုံးတွေ ရှိခဲ့သည်။

“ညိုကို ... ကိုယ့်ဘဝမှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ယောက်က ကိုယ့်နဲ့အတူတူ ပျော်ခဲ့တဲ့သူ”

တစ်ယောက်က အတူတူ ကိုယ်နဲ့ငိုပေးခဲ့တဲ့လူ။ ကိုယ့်ရဲ့ သောကတွေကို မျှဝေခံစားပေးခဲ့တဲ့သူပါ ...

ဘဝမှာ အတူတူ ရယ်ဖူးတဲ့သူကို မေ့လို့ရတယ်။ အတူတူငိုဖူးတဲ့သူကို မေ့လို့မရဘူး။ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ မင်းမသိလို့ အဝေးကို ပြေးသွားခဲ့တာပါ ညိုကိုရယ် ...

အခုတော့ မင်း သိလိုက်ပါတော့။ မင်းဟာ ကိုယ်နဲ့ အတူတူ ငိုပေးခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါ အဝေးကို ထွက်မပြေးပါနဲ့တော့”

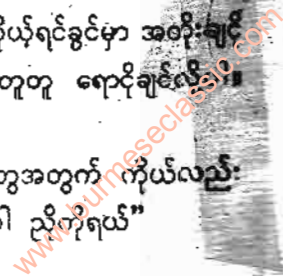
သူ့စကားအဆုံးတွင် ညိုကိုရဲ့ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်တစ်စက်က လွင့်ခနဲကျလာသည်။ သို့သော် ညိုကိုရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ကြည့်နူးစွာပြုံးနေခဲ့သည်။

သူ့သည်းနားလည်သွားသော ချစ်သူလေးရဲ့မျက်ရည်စကို ကြင်နာစွာ သူတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့လက်ထဲ လေးတစ်ဖက်ကို အသာအယာဆွဲယူချိတ်ဆက်လိုက်သည်။ ညိုကိုက မရုန်းတော့ပါ။

သူသည် သူမနားအနားသို့ကပ်ကာ တိုးတိုးလေး ဖြောလိုက်သည်။

“ငိုချင်ရင်လည်း နောက်ကျမှ ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ အတိုးချင်ပါ ညိုကို။ ကိုယ်ပါ မင်းနဲ့အတူတူ ရောငိုချင်လို့ပါ။ တကယ်ငိုချင်လို့ပါ ...

မင်းကို လွမ်းရတဲ့ နေ့တွေအတွက် ကိုယ်လည်း မင်းရင်ခွင်မှာ အတိုးချင်ချင်လို့ပါ ညိုကိုရယ်”

သူ့စကား သူ့ကို မျက်ရည်စိစွတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ အားရပါးရ ငိုချပစ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားသော မျက်နှာလေးသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာတော့ သူ့ အချစ်ရဆုံး မျက်နှာလေးပဲဖြစ်ပါသည်။ ဒီမျက်နှာလေးကို သူ နောက်တစ်ကြိမ် အဆုံးရှုံးခံတော့မှာမဟုတ်ပါ။ ဘဝမှာ ကိုယ်နဲ့အတူတူ ငိုပေးမယ့် သူဆိုတာ အင်မတန်ရှားပါးကြောင်းကို ရင်နဲ့ရင်း၍ သိခွင့်ရခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သုတေသန

Jan: 26th 2009
1:00 (A.M)

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရ အိအေစဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမလေးက မမရဲ့ဝတ္ထုကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ ညီမလေးက မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။

မမရဲ့ဝတ္ထုက အရမ်းကောင်းပါတယ်။ အမြဲတမ်းအားပေးနေပါတယ်။

သူ့စာဖွယ်

တပြေးကျေးဇူး၊ ထန်းတပင်မြို့နယ်၊
တောင်ငူခရိုင်၊ ပဲခူးတိုင်း။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

သို့

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

လေးစားစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့တာ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ 'ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄' ကို အထူးပဲနှစ်သက်မိပါတယ်။ စာအုပ်တွေထဲမှာ 'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ' ကိုအကြိုက်ဆုံးပါပဲရှင်။

ဆရာမ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ....

ထားဝရ ပရိသတ်

နိုင်

(ဟောမာနိ)

၁/၂/၅၅၅ သတိုးညီသုလမ်း
ဒဂုံအရှေ့ပိုင်း။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

To

Happy New Year "Ma Su Myat"

သမီးက မဆုမြတ်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ...။ မဆုမြတ်ရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေက အရမ်းကောင်းတယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ စရိုက်တွေကလည်း ပီပြင်တယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေက ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ဆက်ပြီးထွက်လာမယ့် မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်ကိုလည်း စောင့်မျှော်အားပေးနေပါတယ်။ မဆုမြတ် တစ်ယောက် နှစ်သစ်မှာ စာအုပ်တွေပိုပြီးရေးနိုင်ပါစေ။

ထားဝရစောင့်မျှော်အားပေးနေမယ့် ...

မေဇင်

မေဇင်ဦး

c/o ဦးဝင်းထွန်း + ဒေါ်ခင်မာကြူ
ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဟိုင်းကြီးကျွန်းမြို့နယ်ခွဲ၊
ပြင်ခရိုင်၊ မီးလောင်ရွာ

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ် ၈၇ အပိုဒ် ၁၆၉

မင်္ဂလာပါ

မရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ စာရေးဆရာမထဲမှာ Crazy အဖြစ်ဆုံးပါပဲ။ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' ကနေ 'အလွမ်းတိုင်း မရပ်တဲ့ သံယောဇဉ်ရထား' အထိ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ မရဲ့ idea တွေက အရမ်းလန်းတယ်နော်။ မရဲ့ စာအုပ်တွေက attractive ရှိတယ်။ ဆက်လက်ထွက်ရှိမယ့် စာအုပ်တွေကို စောင့်မျှော်နေပါတယ်။

စာပေလောကရဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ အမြဲထားဝရ အောင်မြင်မှု ရရှိနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ် မ ...။

ခင်သန့်လွင်
2nd Yr. E-Major
ပုသိမ်တက္ကသိုလ်

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ် ၈၇ အပိုဒ် ၁၆၉

မမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

မမဆုမြတ်မွန်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနဲ့ မမမွန်လို့ ခေါ်ဝါရစေ။ မမမွန် ဝတ္ထုတွေကို သမီးအရမ်းကြိုက်တယ်။ မမရဲ့ဝတ္ထုတွေက အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ မမမွန် ဝတ္ထုရေးတာ အရမ်းတော်တာပဲ။ မမမွန် အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမဖြစ်အောင် ကြိုးစားနော်။ မမမွန်ကို အမြဲအားပေးနေမယ်။

မမမွန်ရဲ့ ထာဝရ ပရိသတ်
ညီမလေး
ဖြူးပွင့်ဖြူး
အိမ်အမှတ် (၂၀၅)၊ မှော်ကန်၊
(၁၅)လမ်း၊ ပုဏ္ဏားစုရပ်၊ ဝဲခူးမြို့။

ဝေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမွန်ကို ခင်မင်ရိုးသားစွာဖြင့် စာပေးပို့လိုက်ပါတယ်...။ ကိုရင်ဟာ မမွန်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မမွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီးတိုင်း မမွန်ကို အောင်မြင်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒရယ်။ မမွန်ရှေ့ဆက်ရမယ့် အနာဂတ်တွေမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြား လူကြိုက်များတဲ့ စာရေးဆရာမဖြစ်ပါစေလို့ ကိုရင် ဆုတောင်း မေတ္တာပို့သလိုက်ပါတယ်။ မမွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေဟာ စိတ်ဝင်စားမှုရှိပြီး စာဖတ်ပရိသတ်တွေအတွက်လည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ မမွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ အကြိုက်ဆုံးကတော့ (ရင်စုန်ခြင်းနှင့် အတ္တနန်းတော်) စာအုပ်ပါပဲ။ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြံပေးချင်တာက ခေတ်ဆန်ဆန်ခေါင်းစဉ်လေးတွေကို ပိုကြိုက်ပါတယ်။

ထားဝရ အားပေးနေမယ့်
ရှင်ပဏ္ဍဝံသ
အောင်သာဝတီစာသင်တိုက်၊
c/ရပ်ကွက်၊ သန္တာ (၁၇)လမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပရိယယ်။

ဝေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့
မဆုမြတ်မွန်မွန်

မဆုရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးအနေနဲ့ ပထမဆုံး မိတ်ဆက်စာရေးလိုက်ပါတယ်။
မဆုမြတ်ရဲ့ 'ချစ်ခြင်း၏ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာ' စာအုပ်ကစပြီး 'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက် မှူးစာ' 'အနမ်းဆက်တိုင်း' 'မျက်နှာဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချူ' စာအုပ်တွေကို အရမ်းကြိုက်နှစ်သက်ပါတယ်။
အမြဲအားပေးနေမှာပါ။ မဆုမြတ် ဒီထက်မက အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

Ma Saw Lin Aun
Bago Phyu Myo West,
(1) U Thin Oi - Ma Nyo Nyo
San House (35) Toi

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ မမဆုမြတ်မွန်မွန်ရှင်

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် မမဆုလို့ ခေါ်ခွင့်ပြုပါ။ မမဆုရဲ့ ဝတ္ထု
တွေက အရမ်းကောင်းတာပဲနော်။ မမဆုကလည်း အရမ်းချစ်
စရာကောင်းတာပဲ။ မမ နောက်ထပ်လည်း ဝတ္ထုတွေထပ်ရေးဦး
နော်။ ကြိုးစားသူအတွက် အောင်မြင်မှုက စောင့်နေမှာပါ။ မမ
ဆက်ကြိုးစားပါ။ မမဆုရဲ့ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့အတူ
အပြုံးပန်းတွေ ဝေဆာနိုင်ပါစေလို့ ညီမ ဆုတောင်းပေးလိုက်
ပါတယ်။

မမဆုရဲ့ ထာဝရ ပရိသတ်

မိမိဖော်

အမှတ် (၅၄၅) မှော်ကန် ၂၂လမ်း၊
ပုဏ္ဏားစုရပ်ကွက်၊ ပဲခူးမြို့။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

ပရိသတ်တွေရဲ့စိတ်ကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စိတ်ပျော်ရွှင်
အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ မဆုမြတ်မွန်မွန်... ယုန်ကလေးက
မဆုမြတ်ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ယုန်ကလေးက မဆုမြတ်
ရဲ့ (၂၀၀၇)ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှာထွက်တဲ့ 'ချစ်ခြင်း၏ဟန်ဆောင်
ခြင်းအတတ်ပညာ'ဆိုတဲ့စာအုပ်လေးကို စဖတ်ဖူးတာပါ။ အမှတ်
မထင်ဖတ်လိုက်ရပေမယ့် အမှတ်ရနေလောက်အောင် ကောင်း
တဲ့ စာအုပ်လေးပါ။ မဆုမြတ်မွန်ပေးတဲ့ စာအုပ်လေးတွေရဲ့
နာမည်လေးတွေကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်...။ မဆုမြတ်က
ပရိသတ်တွေရဲ့စိတ်ကို အရမ်းဆွဲဆောင်နိုင်တယ်လို့ ထင်နေမိ
တယ်။ မဆုမြတ် ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုတွေကို ရယူနိုင်တဲ့
စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေလို့ အမြဲတမ်းဆုတောင်း
ပေးနေမယ် ...

ယုန်လေး

စင်စင်ဆွ (ခေါ်) ယုန်လေး
အမှတ် (၁၀၆)၊ သီရိရတနာလမ်း၊
မြို့မမြောက်၊ ဟိုဝင်လွှဲ၊
ကချင်ပြည်နယ်။

ဝေတနာစာပေ ၏

မုတုစာပေအစီအမံ

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမရဲ့ ဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည်တွေ တောင်သာမှာထွက်ပြီးသမျှ အကုန်ဖတ်ဖူးတယ်။ ဝတ္ထုရှည်ထဲမှာ ညီမအရင်ဆုံး ဖတ်ဖူးတာက အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက်ဖူးစာပါ။ မမရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေအကုန်လုံးလိုလိုကိုကြိုက်တယ်။ ဝတ္ထုတိုတွေက မမရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ထဲမှာဖတ်ဖူးတာ။ မမရဲ့အင်တာဗျူးကို (Perfect) ထဲမှာဖတ်ရတယ်။ မမဟာ ညီမအကြိုက်ဆုံး စာရေးဆရာမပဲ။ မမက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ စာရေးဆရာမဖြစ်တာကို ညီမလေး အရမ်းသဘောကျတယ်။ မမရဲ့ဝတ္ထုတွေကို ညီမလေး အားပေးနေမယ်နော် ...

မမကို အားပေးနေမယ့်
ပရိသတ်တစ်ဦး
အေးမွန်သန့်
အဋ္ဌမတန်း(က) တောင်သာမြို့
ဦးမြတင် + ဒေါ်ဝင်းတင့်
သမီး အေးမွန်သန့်
အမှတ်(၆) တောင်သာမြို့
ဝါစက်ကြီးအနောက်ဘက်။

ဝေတနာစာပေ ၏

မုတုစာပေအစီအမံ

မွန်မွန်ရေ

နှစ်သစ်မင်္ဂလာမှာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်နှံပါစေ။
ဌေးဌေး သတိရဏ္ဏနှင့် စာရေးလိုက်တယ်။ ဌေးဌေး စာတွေ
ထည့်တာ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီ။
မွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေတော့ အားပေးလျှက်ပါ။
မွန်ရဲ့ ပရိသတ် ...

နှင်းစန်းစန်းဌေး
အမှတ် (၂၀၁) မိုးတောင်ရပ်ကွက်၊
လွယ်မယ်တောင်ဘုရားလမ်း၊
အောင်ပန်းမြို့။

စေတနာစာပေ

၏

မိမိတို့အပိုင်အပိုင်

မမမြတ်

ခင်မင်မှုနဲ့ လေးစားရတဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ကို မမမြတ်လို့ ခေါ်ပါရစေ။ နိုင်ကတော့ မမမြတ်နဲ့ အနေဝေးပေမယ့် အဝေးနေသူ မဟုတ်ဘဲ မမမြတ်ရဲ့ ထာဝရပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ နိုင်က ပထမဦးဆုံးရှေးရတဲ့ မိတ်ဆက်စာဆိုတော့ ရင်ခုန်မိပေမယ့် မမမြတ် အသိအမှတ်မပြုမှာကိုတော့ စိုးရိမ်မိတယ်။

မမမြတ်တစ်ယောက် အနုပညာဥယျာဉ်ထဲမှာ အနိုင်ခံဆုံး အလှပဆုံး ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဖြစ်ပြီး ...

ဆန္ဒနှင့်ဘဝ တစ်ထပ်တည်းကျပါစေလို့ မမမြတ်ကို ထာဝရ lament နေမယ့် ...

ထက်မြတ်နိုင် (or) လွမ်းနိုင်သူ
ဒုတိယနှစ်၊ ဝိဇယတက္ကသိုလ်
P.K.U

စေတနာစာပေ

၏

မိမိတို့အပိုင်အပိုင်

မ

မ စာအုပ်များများထွက်ပါစေလို့ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရေးရလဲဆိုရင် မရဲ့စာအုပ်ကို မဖတ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ပဲ။ မရဲ့စာအုပ် (၁၆)အုပ်ထိ ကျွန်တော်ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ မတစ်ယောက် အောင်မြင်၍ သရဖူဆောင်းနိုင်ပါစေ။

မရဲ့ သက်ဆုံးတိုင်အားပေးနေမယ့် သူ ...

သက်အောင် (မ) ရှင်သူနုရ
သာသနဝံသကျောင်းတိုက်
ဒေါ်ပုံမြို့နယ်၊ ရတနာသီရိလမ်း
မြို့သစ်ရပ်ကွက်၊
Ph. ၇၀၅၁၈၈

စေတနာ့စာပေ ၏

အမှတ် ၁၇ အုပ်စု

မင်္ဂလာပါ ဆုမြတ်မွန်မွန်

စာဖတ်ဝါသနာပါသူ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဆုမြတ်
ရဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ 'အချစ်ဦးနဲ့ ငွေပြေးသည့်နောက်
ပူးစာ' စာအုပ်ကို စပြီးဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆုမြတ် စာရေးတာ အရမ်း
ကောင်းပါတယ်။ 'အလွမ်းတိုင်းမရပ်တဲ့ သံယောဇဉ်ရထား'
စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးနောက် အသိစိတ်ကလေးတစ်ခုကို တန်ဖိုးရှိစွာ
ရရှိလိုက်တဲ့အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

ဆုမြတ်ကို အစဉ်အမြဲအားပေးလျှက်ပါ ...

လွင်လွင်
မီးရထားဝန်၊
ဗိုလ်ခင်းရောင်ရပ်ကွက်၊
နေပြည်တော်၊ တပ်ကုန်းမြို့။

စေတနာ့စာပေ ၏

အမှတ် ၁၇ အုပ်စု

သို့

အစ်မ ဆုမြတ်မွန်မွန်

ညို့မက အစ်မရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ အစ်မရဲ့ ဝတ္ထု
စာအုပ်မှန်သမျှ စိတ်ဝင်စားဖို့ အရမ်းကောင်းတယ်။ အစ်မ
စာအုပ်ကိုဖတ်နေရင် ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး။ အစ်မရဲ့ 'အနမ်းဆက်-
တိုင်း' စာအုပ်မှာ မင်းသားနာမည် အရမ်းလှတယ်။ နာမည်
ဆန်းဆန်းလေးနဲ့ဆိုရင် ပိုပြီးလိုက်ဖက်ပါတယ်။

အစ်မရဲ့ ထာဝရပရိသတ်

မချိုချိုသင်း
အမှတ် (၂၃)၊ ကန်လမ်း၊
ရွာပန်းလမ်းဘွယ်၊ ပုသိမ်မြို့။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမက အစ်မရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကစဉ်းပါ။ 'မှော်ကဗျာ ရွှေရုပ်' ကနေစပြီးတော့ ဖတ်မိတော့ အရမ်းကြိုက်သွားတာပါ။ အစ်မ အမြဲတမ်း အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ စာတွေကို ကောင်း သထက်ကောင်းအောင် ရေးသားနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်

အစ်မရဲ့အမြဲထာဝရ ပရိသတ်
ဖြူ

မြူးစုလွင်
တိုက်(၁၄၅/၁၅၁)၊ အစန်း(၀၀၂)၊
ထီးတန်းအိမ်ရာ၊
ရှေးကလေးရပ်ကွက်၊
ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ 'အချစ်သို့တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်စဉ်' စာအုပ် တို့စပြီးဖတ်ရတာ။ အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ အရမ်းကြိုက်ပါ တယ်။ မဆုရဲ့ စာအုပ် (၄)အုပ်အထိ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ 'မျက်ဝန်းနက် ရဲ့ မေတ္တာတံချူ' ကိုလည်း အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ မဆုမြတ်မွန်မွန် စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာ ခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံပြီး စာတွေအများကြီးရေးနိုင်ပါစေ။

သမီး
မေတ္တာသန်း (၂-၁၁-၂၂၀)
ဒုတိယနှစ် (သင်္ချာ)
ပဲခူးဒီဂရီကောလိပ်
ပဲခူးမြို့၊ ပဲခူးတိုင်း။

ဝေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမ မဆုမြတ်မွန်မွန်

သတိရခြင်းများစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ နိုင်ငံဘာလမှာ ထွက်ရှိလာတဲ့ 'အဆင့်မြင့်ရည်းစားစကား' စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးသွားပြီ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာက မိန်းမတို့ဘဝကို အဓိကထားပြီး ရေးဖွဲ့တာတွေ့ရတယ်။ မိန်းကလေးတို့အတွက် ဗဟုသုတရတာပေါ့။ မဆုမြတ်ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေဟာ မကောင်းတဲ့ စာအုပ်ဆိုတာမရှိပါဘူး။ အားလုံးဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ မဆုမြတ်ကို ထာဝရအားပေးနေမယ့် ပရိသတ်တစ်ယောက် ...

မစန်းစန်းကြူ
အမှတ်(၂၁၁၄)၊ သီတာလမ်းသွယ်၊
ပိရမီ(၂)ရပ်၊ ဗြိတိန်။

ဝေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ

စန်းတ မဆုမြတ်ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ စန်းက မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်အကုန်လုံးကို မဖတ်ရသေးဘူးဆိုပေမယ့် တော်တော်များများတော့ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေထဲက စန်းဖတ်ပြီးသမျှ အားလုံးကိုကြိုက်ပါတယ်။ ဇာတ်အိမ်တွေကိုရေးနိုင်ပြီး ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလျှက် ...

ချစ်စန်း
၂၂-လမ်း (မန္တလေး)

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့
မဆုမြတ်

သမီး မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တိုင်းကိုဖတ်ပါတယ်။ (သစ်ရွက်စိမ်းရဲ့ နွေဦးဒဏ္ဍာရီ)ကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။

မဆုမြတ်ကို အောင်မြင်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာမကောင်းတစ်ယောက် ထာဝရဖြစ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

မဆုမြတ် ဖျော်ရွှင်ပါစေ

ဖြူနှင်းအိ
မထမနှစ် (Section A)
ဂျပမေဒ (၁-၇၀-၉၆)
ပရူးဒီကရီကောလိပ်

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မမလို့ဝခေါ်ခွင့်ပြုပါနော်။

မမရဲ့ မထမဆုံးထွက်တဲ့ (မျက်နှက်ဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ) စာအုပ်ကို မီး အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။

မမရဲ့ စာအုပ်တွေကို အမြဲအားပေးနေမယ်။ နောက်ထွက်မယ့် စာအုပ်ကို အမြဲမျှော်နေမယ်။

မမရဲ့ အမြဲပရိသတ်

သင်းသင်းလတ်
ကြာအင်းကြီးရွာ၊ ကြံစင်းမြို့နယ်၊
ဧရာဝတီတိုင်း။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

မဆုမြတ်လို့ ခေါ်မယ်နော်။ ညီမလေးက မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေကိုဖတ်တာ (၁၅)အုပ်ရှိနေပါပြီ။ ဖတ်ပြီးသမျှ စာအုပ်တွေကိုလည်းကြိုက်ပါတယ်။ 'အချစ်ဦးနှင့်လွှဲကြီးသည့်နောက်ဖူးစာ' ဝတ္ထုကို ပိုပြီးကြိုက်ပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ 'အကြင်နာများကောင်းကင်ယံသို့ လွင့်တင်ထားသည်' ဝတ္ထုထဲက စာသားတွေကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ အခုဆို ပရိသတ်တွေ ချစ်ခင်လေးစားရတဲ့စာရေးဆရာမတစ်ယောက်အဖြစ်ကို ရရှိနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် မဆုမြတ်နဲ့ထပ်တူ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါတယ်။

ညီမလေးချစ်ခင်လေးစားသော မဆုမြတ် အနုပညာစာပေပန်းခင်းထဲမှာ အလှပဆုံးနဲ့အမွှေးအကြိုင်ဆုံး ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေလျက် ...

မဆုမြတ်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်
ညီမလေး - နီနီ
အကွက် (၄၈၉) ဦးပိုင်၊ ၉၅/၃
စက္ကန်း၊ တမ္ပဝတီး၊ မန္တလေးမြို့။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်

မဆုမြတ်လို့ပဲ ခေါ်လိုက်ပါရစေနော်။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တော်များများဖတ်ပြီးပြီ။ အရေးအသားက ဆန်းသစ်သလို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့တာလည်း လှပတဲ့အတွက် ကြိုက်ပါတယ်။ ကျေးလက်နောက်ခံ၊ ဘဝသာရုပ်ဖော်စေတဲ့ ဝတ္ထုတွေမျိုးလည်း ရေးစေချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား။ မဆုမြတ်တစ်ယောက် စာပေရေးမှာ အောင်မြင်သထက် အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း ...

ရဲနိုင်ဦး
တတိယနှစ်၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိသိပ္ပံ
မြတ်တက္ကသိုလ်

ဝေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမက ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်ပါ။ ဆရာမရဲ့ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်'ကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ 'အချစ်သို့တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်စဉ်'ကလည်း အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ဆရာမကို ညီမက လေးလည်း လေးစားပါတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း အားပေးနေပါတယ်။

ဆရာမရဲ့

လရိပ်မေ (တာမွေ)

သဲသဲသက်တင်

အမှတ်-၇၁၊ ၃ လွှာ၊ ၁၆၄-လမ်း

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမ

ကျွန်တော် ဆရာမဝတ္ထုတွေမဖတ်ရတာ (၁၀)လလောက်ရှိပြီထင်တယ်။ ဆရာမ ဝတ္ထုအသစ်တွေ အများကြီး ထွက်ရောပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ရင်ဖတ်ချင်ပါတယ်။ ဒီမှာလည်း ဆရာမ စာဖတ်ပရိသတ်တွေရှိမယ်လို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။

ဆရာမအား အစဉ်လေးစားလျှက်

ရဲရင့်အောင်

ဓမ္မ-ဓင်္ဂါပု

ဝေတနာစာပေ

၏

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

သို့

မေ့မြတ်မွန်မွန်

မွန်သန်းဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်ပြီးပြီးချင်း ရေးလိုက်တာပါ။ အရမ်းကောင်းတယ်။ ဒီဝတ္ထုက ဆွဲဆောင်မှု လည်းရှိတော့ ပိုကြိုက်တယ်။

မမွန် ဒြိထက် အောင်မြင်ပါစေလို့
ထာဝရ ပရိသတ်တစ်ဦး

အေးမွန်သန့်
ဦးမြတင် + ဒေါ်ဝင်းထွန်း
အိမ်အမှတ် (၁၃၁) အမှတ် (၆)
ဝါစက်ကြီးအနောက်ဘက်၊
တောင်သာဖြူ။

ဝေတနာစာပေ

၏

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

သို့

မမြတ်

ချစ်စနိုးနဲ့ မမြတ်လို့ခေါ်မယ်နော်။ မမြတ်ရဲ့ (ချစ်သူတို့အံ့ အခမ်းနားဆုံးအရာ)နဲ့ (အလွမ်းတိုင်းမရပ်တဲ့သံယောဇဉ်ရထား) စာအုပ်တွေကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။

မေ့မြတ်တစ်ယောက် အနုညာလော့ကမှာ ဆထက် ထမ်းပိုး အောင်မြင်ပြီး အမြဲတမ်း လင်းလက်တောက်ပနေတဲ့ ငွေကြယ်ပွင့်လေးအဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်နေနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

အေးဇာလှိုင်
အမှတ်(၂၇)၊ ဇာဒော်ကြီးကျွန်းလမ်း
(၁၈)E ရပ်ကွက်၊
ဒဂုံတောင်ပိုင်းဖြူနယ်(ဖြူသစ်)

ဝေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မမဆုထံ သတိရစွာ စာတစ်မျက်နှာရေးလိုက်ပါတယ်။
မမဆုရဲ့ စာအုပ်တွေ စဉ်ဆက်မပြတ်ထွက်နေတာဝမ်းသာစရာ
ပါပဲ။ မမဆုရဲ့ 'အလွမ်းတိုင်းမရပ်တဲ့ သံယောဇဉ်ရထား'ဆိုတဲ့
စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ တစ်အုပ်မကျန် အကုန်ကောင်း
ပါတယ်။

ထာဝရ အားပေးမယ့်

မမေနှင်းဖြူ
2GEP (23)
နည်းပညာတက္ကသိုလ် (ပြည်မြို့)

ဝေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်မွန်မွန်

မင်္ဂလာပါ အစ်မရဲ့စာအုပ်တွေထဲက 'ချစ်သူတို့၏ အခမ်း
နားဆုံး အရာကနေ' ကောင်းလွန်းလို့ဆိုပြီး စဖတ်လိုက်တာ
အခုဆိုရင် 'အဆင့်မြင့်ရည်းစားစကား' ထိ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ အဲဒီစာ
အုပ်တွေထဲမှာ မန္တလေးသားဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးကို အရမ်းကြိုက်
တာ။ ကြိုက်လွန်းလို့ စာအုပ်တောင် ဝယ်ပြီး သိမ်းထားတယ်။
အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေ
လို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

ဝေးရပ်မြေမှ ညီမလေး

သိတာရဲ့နိုင်
ဦးရဲ့နိုင် + ခေါ်ခင်မာဝေ
ရဲတော်ရေးအတွင်း
မှော်ဘီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဆရာမ နေကောင်းပါရဲ့လား? ဆရာမကတော့ ကျွန်မကို သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ဇာတိကတော့ ကချင်ပြည်နယ် ဖားကန့်ပါ။ 'မန္တလေးသား'ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ မန္တလေးမှာ ကျောင်းတက်တော့ ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုက မန္တလေးအငွေ့အသက်တွေပဲဆိုတော့ အရမ်းစိုက်တယ်။ ဆရာမ မိုးအေးလေ ဆရာမကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ ရှင်းလင်းပြီး ပွင့်လင်းတဲ့ အရေးအသားကို သိပ်သဘောကျတာ။ ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေကို အစအဆုံးတော့ မဖတ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ ဝတ္ထုတိုကိုတော့ သိပ်ကိုသဘောကျမိသလို မှတ်သားစရာလည်း ကောင်းတယ်။ အတုယူဖို့ ကောင်းတယ်။ ဆရာမ စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ရေးသားနိုင်ပါစေ။

မိုးအေး
B/2, မရှိကထောင်ရပ်ကွက်၊
ကြိုးတံတားထိပ်၊ ဖားကန့်မြို့၊
ကချင်ပြည်နယ်။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မင်္ဂလာပါ မမ၊ ခင်မင်လေးစားစွာနဲ့ မမလို့ပဲခေါ်ခေါ်ခေါ်ခေါ်။ မမရဲ့ စာအုပ်တွေကိုလေ့အရမ်းကြိုက်တယ်။ 'မှော်ကဗျာဝတ္ထု'ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ မမရဲ့ idea ကိုတော့ ညီမလေး ချီးကျူးတယ်။ မမရဲ့ စာအုပ်ကို လူတကာကြိုက်တယ်။

Birthday လည်းသိချင်တယ်။ မမရဲ့ စာအုပ်တွေကို အကြိုက်ထာဝရ အားပေးသွားမယ်။ ကြယ်ပွင့်လေးလိုတောက်ပပါစေဖို့ ဆုတောင်းရင်း ...

La Min Pan
နှင်းဆီလမ်း၊ အရှေ့ထိပ်၊
သာယာအေးကျောင်းအနောက်ဘက်၊
တောင်ပြင်(၁)၊ တောင်တွင်းကြီးမြို့၊
မကွေးတိုင်း။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆု

ခင်မင်လေးစားစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။

မဆုရဲ့ ဒီလထုတ် 'ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄' ဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး အရမ်းသဘောကျပါတယ်။

'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက်ဖူးစာ' ကိုလည်း အရမ်း ကြိုက်ပါတယ်။ မဆုရဲ့ ထွက်ပြီးစာအုပ်အားလုံးကို ဖတ်ပြီး အားလုံးကြိုက်ပါတယ်။ မဆု ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ ဆန္ဒ ပြုရင်းနဲ့

ကျိုက်လတ်မှ

ဝေမာဦး

ရုံ(ခ) အမှတ် (၁၂၈)

မြို့မဈေး၊ ကျိုက်လတ်မြို့။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန် ကို မမွန်လို့ ခေါ်မယ်နော်။

မမွန်ရဲ့ စာအုပ် တော်တော်များများကို ဖတ်ဖူးတယ်။

'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ'၊ 'ပန်းတစ်ပွင့်၏မူပိုင်ရာသီဥတု'၊ 'ကြယ်တလေး ရဲ့နှင်တံ'တို့ကို ပိုပြီးကြိုက်ပါတယ်။

အရမ်းစွဲဆောင်မှုရှိတယ်။

ထာဝရပရိသတ်

မခင်ဆွေလတ်

Second Year, Statistics

သင်္ချာဌာန

ပြည်တက္ကသိုလ်၊ ပြည်မြို့။

ဝေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်

အစီမရေးတဲ့စာအုပ်တွေထဲက 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်'ပြီးတော့ 'ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄' ကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ အစီမရဲ့စာအုပ်တွေကို ဖတ်မိတဲ့သူရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ခံစားချက် တစ်ခုခု ကျန်စေခဲ့ပါတယ်။

ထားရမယ့်ရှင်ပါစေ

နွေး(ရှမ်း/မြောက်)
အမှတ် (၄၄၆)၊ ရုပ်ကွက် (၃)
ကွန်ညောင်၊ မိုင်းရယ်မြို့။

ဝေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်....

ကျွန်တော်က မရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ အရင်က တခြားဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပေမဲ့ မရဲ့ဝတ္ထုတွေကိုဖတ်တဲ့အချိန်က စပြီး 'မ'ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကလွဲလို့ တခြားဘယ်ဝတ္ထုမှ ဖတ်တော့ဘူး။ 'ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကိုဖတ်ရတော့ အရမ်းအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ အရမ်းကြိုက်တယ်။ 'မ'လည်း ဒီထက်အောင်မြင် ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း

မရဲ့ပရိသတ်

Maung Aung Kyaw Lwin
Second Year(Law)
University of Pyay
မောင်အောင်ကျော်လွင်
ငါးဖယ်ဆယ်ရွာ၊ ရေကြည်အုပ်စု၊
လက်ပန်တန်းမြို့နယ်၊ ပဲခူးတိုင်း

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ် ၈၇ အစိတ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန်ကို အစ်မလို့ခေါ်မယ်နော်။

အစ်မရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ရတာ 'ရသ'အမျိုးမျိုးကို ခံစားရတယ်။ 'မန္တလေးသား' ဝတ္ထုကို အရမ်းသဘောကျမိပါတယ်။

အစ်မ ပျော်ရွှင်ပါစေ...

မနွယ်နွယ်ဝင်း

သင်္ချာဌာန

Statistics

ပြည်တက္ကသိုလ်၊ ပြည်မြို့။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ် ၈၇ အစိတ်

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်

မဆုမြတ်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ စာဖတ်ပရိသတ်တွေရဲ့ရင်ထဲကို မြားတစ်စင်းလို ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ (စာရေးဆရာ) မဆုမြတ်ရဲ့ ထူးချွန်ထက်မြက်မှုကို အရမ်းကို ဂုဏ်ထူးပါတယ်။

'မျက်နှာကံဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ' ကနေ 'ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄' ထိ အားလုံး ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဘယ်နေရာမှ ဝေဖန်စရာမရှိအောင် အရမ်းကို ဖတ်လို့ကောင်းပါတယ်။ နောက်ထွက်လာခဲ့တာအုပ်တွေကိုလည်း မဆုမြတ်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ထာဝရအားပေးသွားမှာပါ။ နောင်လာခဲ့အနာဂတ်မှာ မဆုမြတ် တစ်ယောက် စာပေလောကမှာ ထိပ်တန်းကနေ အောင်မြင်စွာ တွေ့ ဆွတ်ခူးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

အရှင်သုန္ဒရီ(ပုဂံ)

မြစ်သားမြို့၊ မင်းကုန်းရပ်

မင်းကုန်းကျောင်းတိုက်၊ (၅)လမ်း

တစ်ဆင့်/ဒေါ်ကြည်သန်း

အမှတ်(၂)၊ ရုံးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်

မြင်းခြံမြို့။

စေတနာစာပေ

၏

ဂဗ္ဗတ်တရသင်အစဉ်

မင်္ဂလာပါ အစ်မမွန်မွန်

ကျွန်တော် အစ်မဆီကို ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်စာရေးလိုက်ပါတယ်။ အစ်မမွန်မွန်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို အကုန်လုံးဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ အကုန်လုံးလည်းကြိုက်ပါတယ်။ အစ်မမွန်မွန် ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ထာဝရ အားပေးလျှက်

မောင်ဝေမိုး

အမှတ်(၇) ရပ်ကွက်၊

ငါးရာမြည့်၊ ရေစကြိုမြို့။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်စဉ် ၁၂-ရပ-၃၇

သို့

ဆရာမ မဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော်က မရဲ့ထာဝရပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မရဲ့လုံးချင်းစထွက်ကတည်းက ယနေ့ထိ အားပေးနေသူပါ။ မိရဲ့ဝတ္ထုတွေက အထူးသဖြင့် စကားလုံးတွေကသေစေနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူကြိုက်များတာထင်ပါတယ်။ 'မ'တစ်ယောက် အနုပညာကောင်းကင်မှာ ထာဝရထွန်းတောက်သူ ဖြစ်ပါစေ။

မရဲ့ထာဝရပရိသတ်

ဝင်းထွန်းမင်း

၂-ရပ-၃၇

ရူပဗေဒ(ခုတ်ယူနစ်)

ပဲခူး-ဂနီကောလိပ်

စေတနာစာပေ

၏

မမှတ်တရအစ်စာပေ

သို့

မင်္ဂလာပါ မ

‘ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄’ ကို ဖတ်ပြီးပြီးချင်းပဲ စာရေးလိုက်တာပါ။
ကောင်းတယ်ဆိုတာထက် ပိုပါတယ်။ ပြည့်စုံတဲ့စာအုပ်တစ်အုပ်
ပါ။ ပရိသတ်ကို ပေးသမျှက အကောင်းဆုံးတွေပါပဲ။ အရမ်း
ကြေကွဲဖို့ကောင်းတဲ့ စာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို အသက်သွင်းခဲ့ပြီပေါ့။
ပရိသတ်အကြိုက်နဲ့ သဟဇာတဖြစ်တဲ့ စာအုပ်လေးပါ

ထားရပရိသတ်

သိရုံအိစင်

အမှတ် (၂၂)၊ ရုံကြီး(စ)လမ်း၊

ဒေးဒရို၊ ရေဝတီတိုင်း။